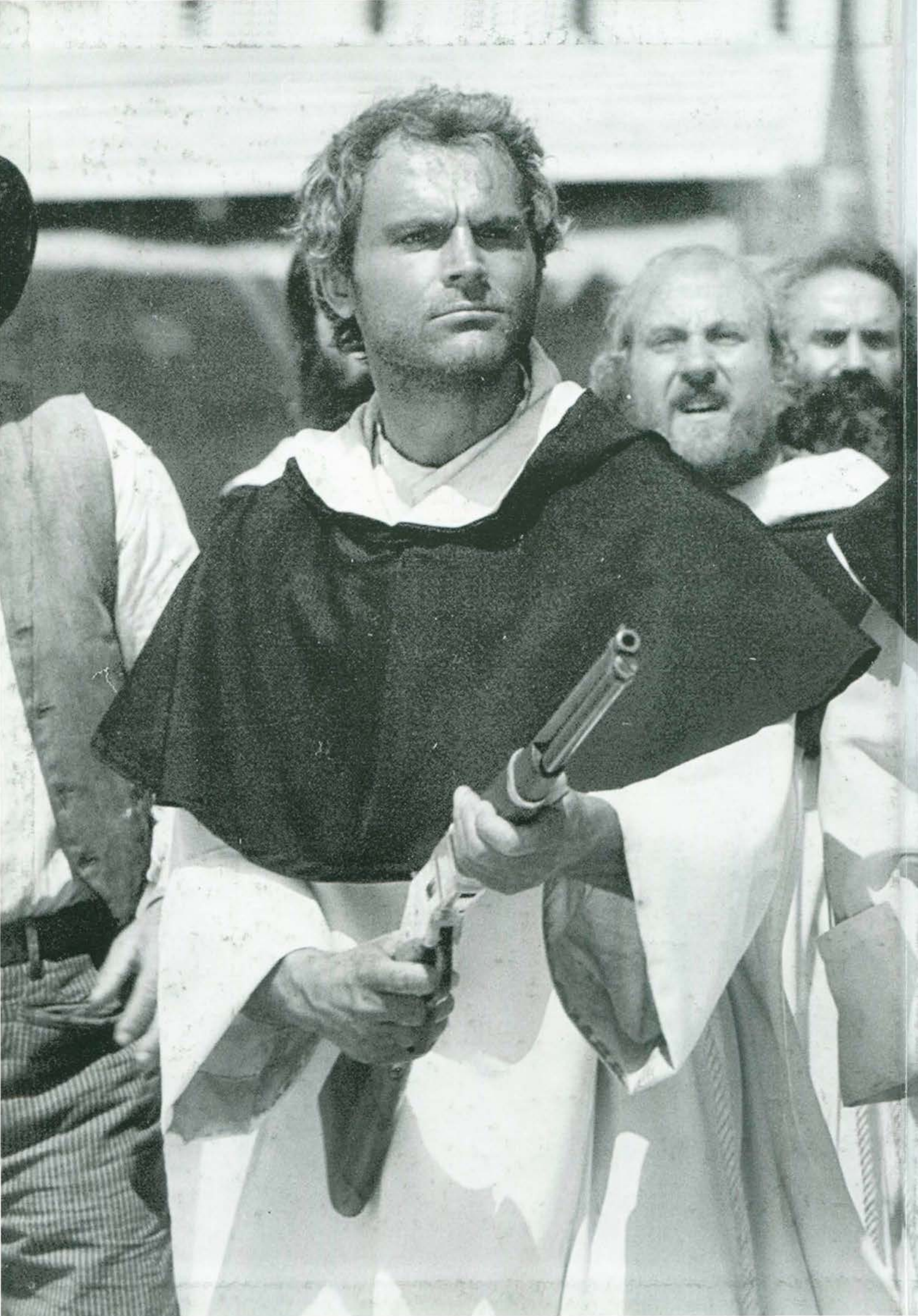

BUD SPENCER & TERENCE HILL KRÓNIKÁK

WIAMFILM

„ - Te kétszáz dollárt érsz?
- Csak nem adnád el a bátyádat?
- Kétszáz dollárért?
Ha kimérlek is többet kapok.”

BUD SPENCER & TERENCE HILL KRÓNIKÁK

IMPRESSZUM

**BUD SPENCER &
TERENCE HILL
KRÓNIKÁK**

© 2013 WIAMFILM KFT

A felhasznált mű eredeti címe:

Bud Spencer & Terence Hill
Chronicles: Zwei Himmelhunde mit
vier Fäusten

Író: © 2009 Tobias Hohman

© 2011 Medien Publikations –
und Werbegesellschaft GmbHA képi anyag és az eredeti mű
jogtulajdonosa:© 2011 Medien Publikations –
und Werbegesellschaft GmbH
Kapcsolattartó: Frank Martens

ISBN 978-963-89661-0-0

Kiadja: Wiamfilm Kft.
1210 Budapest, Reggel u. 17. fsz. 1.
Szerkesztette: Mogyorósi Edit,
Tóth Gyula, Lunczer Gábor
Lektorálta: Biró Zsolt
Fordítások: Váradi Csilla
Grafika: Tóth Gyula
Tördelés: Tóth Mihály, Tóth Gábor

Producer: Tóth Gyula

A címlapon a Kincs, ami nincs
eredeti moziplakátja

© 1981 Grafikus: Renato Casaro

© 1981 Take 1 Productions

Köszönet:

Jugovits Zoltán, Kovács Imre &
BSTH Fan Club, Szabó Gergő &
Krumplishal blog, Kiszely Krisztián
& Spencer Hill Magic Band, Filó
András

Külön köszönet:

Mogyorósi Edit

© 2013 Minden jog fenntartva!

ELŐSZÓ

Carlo Pedersoli és Mario Girotti: a két, elsőre talán jelentéktelen név mögött olyan színészek rejtőznek, akik a hetvenes és a nyolcvanas években uralmuk alá hajtották a mozikat, s az egyik leghíresebb párossá váltak Bud Spencer és Terence Hill néven. Logikusan elmagyarázni szinte lehetetlen, mi a két fickó titka: egy szőke, kék szemű semmirekellő, meg egy nagydarab, kócos, morgós figura, akik csak azzal foglalkoztak, hogyan lehet nagyobb megerőltetés nélkül minél több pénzt keresni, telezabálni magukat, az ellenséget pedig jól halomra verni.

Terence Hillnek és Bud Spencernek mégis sikerült teljesen a szívünkhöz nőnie. Hiszen alapvetően jó srácok, nem superhősök vagy a sors kegyeltjei, hanem olyanok, akárcsak mi: szimpatikus lúzerek. Ugyan a törvényt időnként nem tartották tiszteletben, de mindig az elnyomottakért harcoltak, felléptek az igazságtalanság ellen, segítettek a szegényeknek és a rászorulóknak. Ez persze nem ment mindig pofonok nélkül, mégis egy olyan korban, amikor erőszakossága miatt a *Tom és Jerry* ki volt tiltva a tévéből, mi kevés jobb dolgot tudtunk elképzelni annál, mint Budot és kék szemű társát nézni a moziban, ahogy mindig ugyanazokat a statisztákat püfölik. Isteni volt!

A két színész – Louis de Funès, James Bond és Godzilla mellett – a mozik koronázatlan királya volt. Az iskolaudvarokon róluk beszéltek a gyerekek, azon vitatkoztak, melyik a legviccesebb filmjük, a mozikban versenyeztek a legjobb helyekért, majd később, évek múlva, filmjeiket a televízióban is százezrek nézték.

Köszönjük nektek, Bud Spencer és Terence Hill, hogy oly sok örömet és felhőtlen szórakozást szereztek, és hogy minden bizonnyal a filmtörténelem legcsodálatosabb verekedéseit adtátok nekünk. Sosem felejtünk el benneteket!

TARTALOM

Bud Spencer	4
Terence Hill	11
Korai évek 1951-1967.....	16
Az áttörés 1967-1971.....	27
Isten megbocsát, én nem!.....	28
Viva Django.....	36
Ezer pofon ajándékba.....	41
Az utolsó számlát te fizeted.....	43
Bosszú El Pasóban	45
Barbagia	52
Ötfős hadsereg	54
Akik csizmában halnak meg.....	59
Vesztesek és győztesek	66
A szél dühe	68
Az ördög jobb és bal keze.....	73
Kalózok háborúja	81
Az ördög jobb és bal keze 2.....	84
4 mosche di velluto grigio	94
Vadnyugati Casanova.....	96
Az igazi és a hamis.....	100
Sikerek vég nélkül 1972-1980	102
Vigyázat, vadnyugat!.....	103
Sötét Torino	108
Élet vagy halál	111
Mindent bele, fiúk!.....	117
Az angyalok is esznek babot	123
Piedone, a zsaru	126
Nevem: Senki	130
Különben dühbe jövünk.....	136
Morcos misszionáriusok.....	140

Piedone Hongkongban	144
Egy zseni, két haver, egy balek	148
Zsoldoskatona.....	152
Charleston	155
Bűnvadászok	159
Mr. Milliárd	164
Menni vagy meghalni	167
Piedone Afrikában.....	169
Akit Buldózernek hívtak.....	172
...és megint dühbe jövünk	176
Seriff az égből	181
Én a vízilovakkal vagyok	184
Piedone Egyiptomban.....	190
Szuperzsaru	193
A seriff és az idegenek.....	197
Aranyeső Yuccában	201
Egy korszak lezárul 1981-1987	206
Kincs, ami nincs.....	207
Banános Joe	212
Bombajó bokszoló	215
Rabló-pandúr.....	218
Don Camillo.....	221
Nyomás utána!	225
Nincs kettő négy nélkül	229
Szuperhekusok	233
Aladdin	236
A keményfejű	240
Tévés sikerek 1988-1998	244
Óriási nyomozó	245
Fél lábbal a Paradicsomban.....	248
Lucky Luke	250
Extralarge (I-II. évad)	254
Bunyó karácsonyig	257
Órangyalok	261
Én vagyok a fegyver	263
Terence Hill második tavasza 1991-2011	265
Filmográfiák.....	275
Magyar vonatkozások	276

**CARLO
PEDERSOLI,
ALIAS**

BUD SPENCER

Bár legtöbb rajongója hallott sportolói karrierjéről, és tudja, hogy több olimpián is indult úszóként, de még számukra is újdonság lehet, hogy Bud Spencer egykor kémiaát, jogot, valamint szociológiát is hallgatott, zeneszerzőként dolgozott, gyermekruha-forgalmazással foglalkozott, légitaxi céget alapított, több találmányát szabadalmaztatta, valamint Dél-Amerikában is élt.

Carlo Pedersoli a mai napig világutazó, aki filmes karrierje idején szívesen dolgozott külföldön, mert így forgatás közben a világot is megismerhette. Tipikus olasz, az érzelmek embere, aki a családjáért él, de néha kicsit lusta, máskor viszont nagyon lobbánékony. A háromgyermekes apa, akinek már öt unokája van, saját magát hívó katolikusként és gyermekszerető emberként jellemzi, aki imád enni, főleg az olasz ételekért, köztük is a tésztáért bolondul. Lelkes táncos, bár ennek a szenvedélyének egészségügyi okok

miatt már nem hódolhat. Több hangszere is van, és bár nem tudott olvasni vagy írni, ennek ellenére pár zeneszámot is komponált. Amikor zenét szerez, eljátssza a dallamot, mások pedig leköltöztetik neki. A jazzt, a brazil zenét, valamint a Beatlest szereti a legjobban.

Carlo/Bud realista, két lábbal áll a földön, és mind a mai napig nem színészként tekint magára, hanem csodabogárként – és így is mutatja be saját magát. Szigorúan megkülönbözteti a művész Bud Spencert a magánember Carlo Pedersolitól, mert a két figurában semmi közös nincsen. Szerinte mindig olyan karaktert alakított filmjeiben, amit a közönség elvárt tőle, és mivel nem akarta kiábrándítani rajongóit, csak a kilencvenes évek közepe felé vállalt másfajta szerepeket, holott korábban is lett volna rá lehetősége. Idősebb fejjel még a politikába is belekóstolt.

„Egy dilettáns vagyok, akinek meglepő módon sok minden sikerül” – mondja magáról Spencer.

De kezdjük az elejéről.

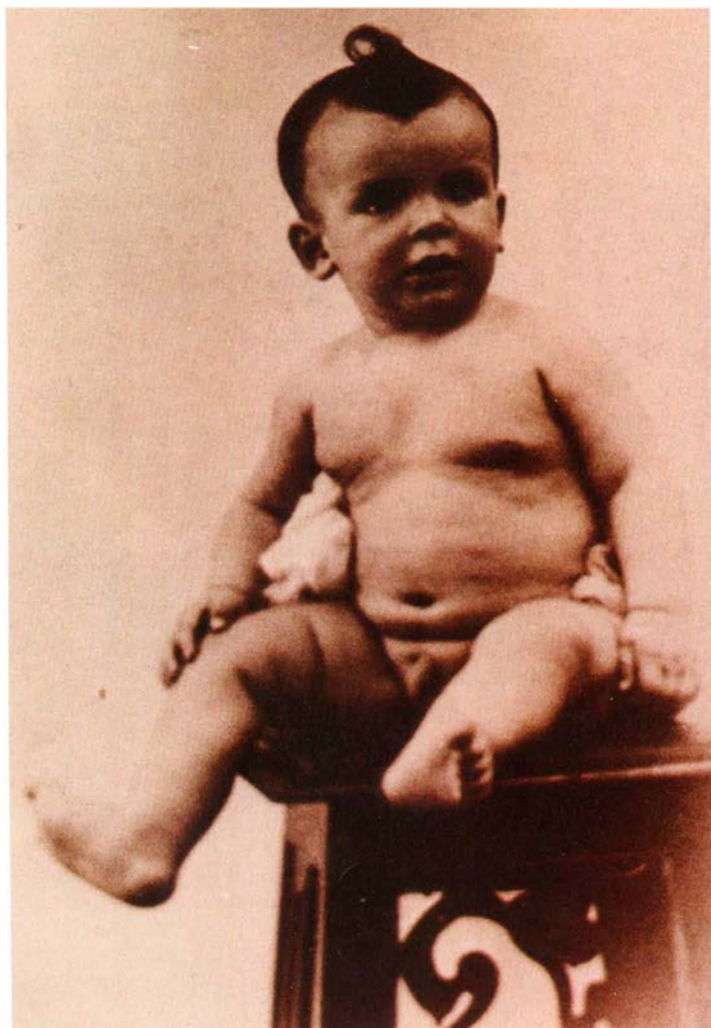
GYERMEK- ÉS KAMASZKOR

Bud Spencer Carlo Pedersoliként született 1929. október 31-én Nápolyban. Van egy húga, Vera, aki 1934-ben, szintén Nápolyban látta meg a napvilágot. Édesapjuk gyártulajdonos, akinek az üzlet a háborús években nem ment valami jól. A kis Carlo az általános iskolában, 1935-ben kezdett el érdeklődni az úszás iránt. 1937-ben belépett a Canotti Napoli úszóklubba.

Már az általános iskolában megismerte az olasz író, Luciano de Crescenzo, akivel mind a mai napig jó barátok. Crescenzo a Bud Spencerről készült dokumentumfilmben is szívesen emlékszik arra vissza, hogy régen a zömök Pedersoli pusztája jelenlétével is hogyan segített neki.

„Hogy édesapámat meglátogathassam, át kellett mennem egy dombon, ahol mindenféle haszontalan kölyök állt lesben. Carlóval kísértettem el magam, és amint meglátták őt, békén hagytak.”

(Luciano de Crescenzo)

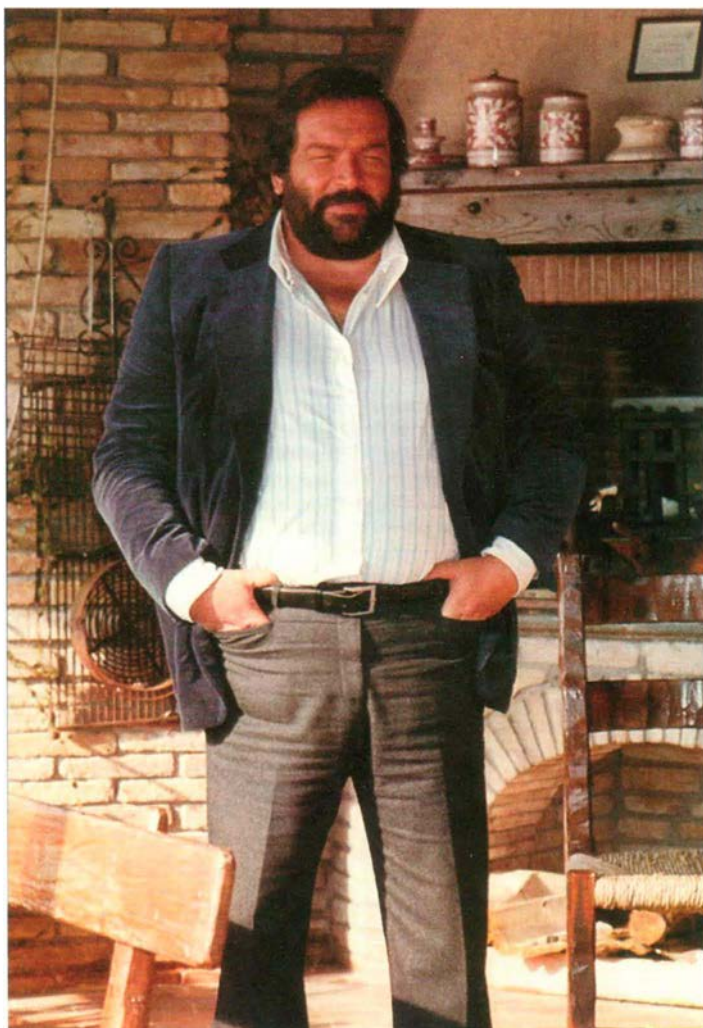
Miután Pedersoliék házáat kétszer is lebombázták, és az apa üzleti ügyei is egyre rosszabbul mentek, végül eladta az üzletet, és a család 1940-ben Nápolyból Rómába költözött, ahol mindent előlről kellett kezdeni. Carlo apja alapított egy új céget, a gyerekeket pedig beíraták iskolába. A kis Carlo gimnáziumba ment, és belépett a helyi sportklubba.

Carlo Pedersoli 1946-ban fejezte be az iskolát jeles érettségivel, és a római egyetemen kémiát akart tanulni. Amikor 1946. október 1-jén sikeres felvételi vizsgát tett, még nem volt 17 éves sem, így ő lett az ország legfiatalabb egyetemi hallgatója.

VÁLTOZÓ ÉVEK

Még egy éve sem volt beiratkozva az egyetemre, amikor a gyors szárnyalásnak vége szakadt: a Pedersoli családnak üzleti okokból ismét el kellett költöznie, ezúttal Dél-Amerikába. Carlo egyetemi jövője és sportkarrierje bizonytalanná vált, mert dolgoznia kellett, hogy segíthesse családját. Az egyik alkalmi munkát a másik után vállalta el: Rióban szalagsori munkás volt egy gyárban, Argentínában – ugyanis a család időközben oda költözött – könyvtáros lett, Uruguayban pedig az olasz konzulátuson titkár.

Csak 1948-ban adódott egy olyan lehetőség, hogy Carlo vissza tudott térni Olaszországba, ahol egy sportegyesület, a Lazio mindenképpen az úszócsapatában akarta tudni a fiatal férfit. Carlo, aki

nagyon visszavágyott Olaszországba, elfogadta az ajánlatot, és visszarepült Rómába.

SPORTOLÓI KARRIER

Carlo elhatározta, hogy sportolói karrierjére fog koncentrálni, és ezért feladta a kémia szakos egyetemi tanulmányait. Ehelyett inkább jogot kezdett el hallgatni, mivel jogi tanulmányai időben jobban összeegyeztethetők voltak sportolói elfoglaltságaival.

Pedersoli természetes tehetségnek tartja magát, aki merő kényelemből sosem edzett túl keményen, és mindig csak annyit csinált, amennyi a legszükségesebb. Ennek ellenére már 1948-ban olasz bajnok lett mellúszásban.

A sportra való koncentrációja kifizetődött: 1950-ben elnyerte az olasz bajnoki címet 100 méteres gyorsúszásban, és ezzel a teljesítményével ő volt az első olasz, aki ezt a távot egy perc alatt leúszta. Ebben a sportágban karrierje végéig veretlen maradt, és bajnoki címét egymás után hétszer védte meg.

Az úszás mellett időnként egy bokszegyesületbe is eljárt, de csak telente edzett rendszeresen. Ezen kívül a vízilabda is nagy örömet okozott számára, ezt a sportot is lelkesen üzte, sőt még az olasz nemzeti csapat tagja is lett.

1951-től szórványosan kis statisztaszerepeket kapott: először a Rómában forgatott hollywoodi eposzban, a **Quo Vadis**ban játszott, ahol Nero egyik testőrét alakította. Ezt több kisebb szerep követte, de nem színészi tehetsége, sokkal inkább megnyerő fizikai adottságai miatt. Ő maga ekkoriban még nem is gondolt arra, hogy beszálljon a filmiparba, csak azért fogadta el a statisztaszerepeket, hogy legyen miből finanszíroznia tanulmányait.

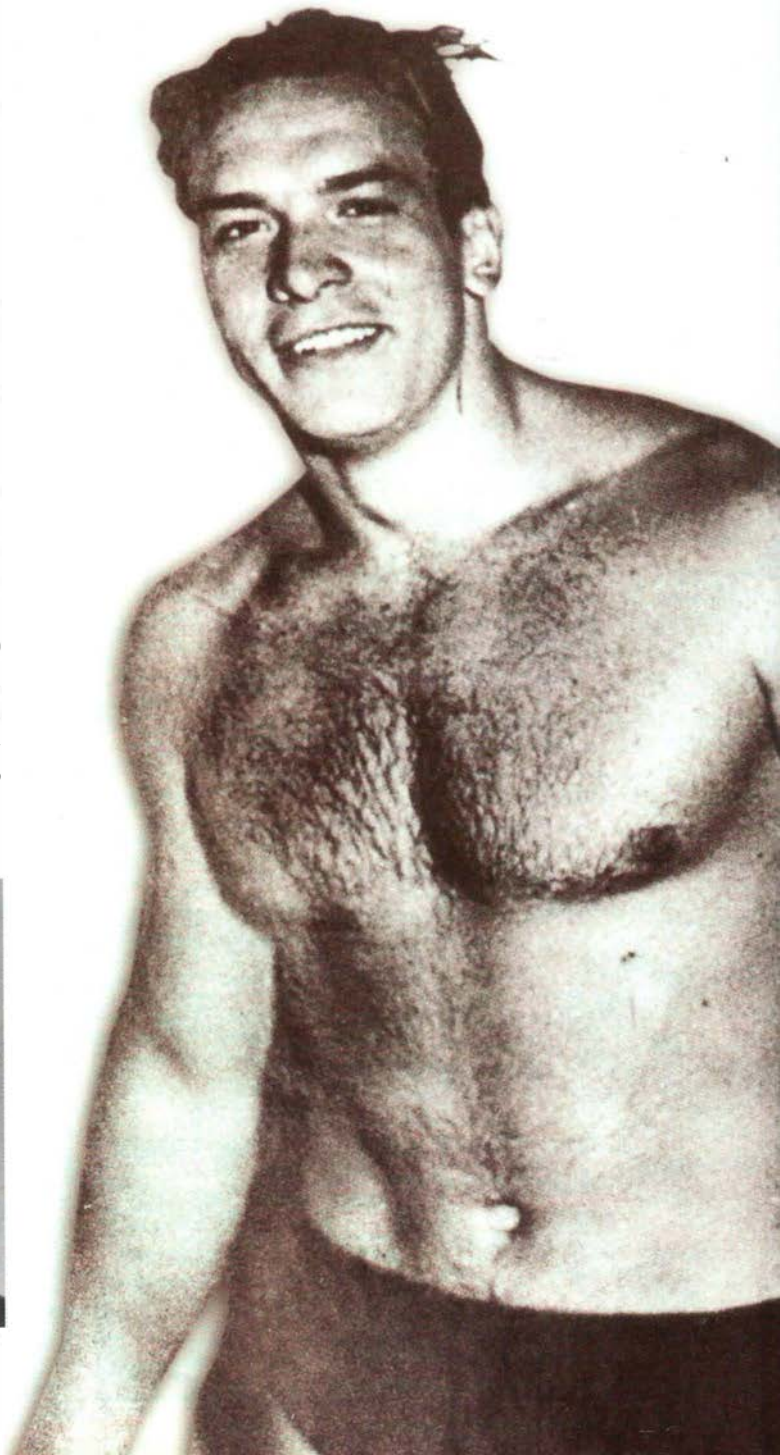
Ebben az időben Pedersoli a baloldali politikai nézetekkel szimpatizált, így nagyon örült neki, amikor vízilabdás karrierje kapcsán Moszkvába látogathatott. Sztálin még élt, és Carlo a kommunizmust tartotta a legtökéletesebb államformának. Ám megdöbben azon, amit 1951-ben Moszkvában látott, így a kommunizmus eszméiből kijózanodva tért vissza útvjáról.

1952-ben az olimpiai játékokon, Helsinkiben ő képviselte 100 méteres gyorsúszásban Olaszországot. Bekerült a középdöntőbe, de teljesítménye nem volt elég ahhoz, hogy érmet is szerezzen, csak az ötödik helyezést érte el. Bár ekkor még az olasz vízilabdacsapat tagja is volt, Helsinkiben mégsem játszott, azonban később Európa-bajnokok lettek a csapattal.

Az olimpia után ösztöndíjat kapott a connecticuti Yale egyetemen, ezért pár hónapot az Amerikai Egyesült Államokban töltött. A tudásszomjas fiatal férfi nagyon örült neki, hogy angoltudását csiszolhatja, ezért örömmel elfogadta a kínákozó lehetőséget.

Saját bevallása szerint 1953 és 1956 között nagyon boldog volt: hazájában ünnepelt sportolóhoz méltóan bántak vele, jól nézett ki, sármos és karizmatikus volt. Nagy baráti körrel rendelkezett, a nők sorban álltak előtte, és élvezte az életet. Mindemellett jól teljesített a jogi karon, és 1954-ben, illetve 1955-ben két kisebb filmszerepben is felbukkant, amiből tanulmányait finanszírozta.

1956-ban másodszor vett részt az olimpián, ezúttal Melbourne-ben. Ismét 100 méteres gyorsúszásban indult, és az előfutamban 58,5 másodperccel még a helsinki legjobb eredményét is túlszárnyalta. A középdöntőben ismételten kiesett, így csak tizenegyedik lett.

MENEKÜLÉS DÉL-AMERIKÁBA

1957 sorsdöntő év volt Carlo Pedersoli számára: meglepő módon befejezte sportolói pályafutását, és hazáját, Olaszországot is elhagyta. Pedersoli teljesen tisztában volt vele, hogy az élet napos oldalán állt. De azt is tudta, hogy ennek a kényelemnek vége szakadna, ha nem tudná többé a tőle megszokott teljesítményt nyújtani. Felismerte, hogy a hírnév a fejébe szállt, és tartott tőle, hogy elveszíti realitásérzékét. Ahogy ő fogalmazta meg: a háta mögött minden hidat felégetve kellett menekülnie kényelmes olaszországi életéből, hogy ismét magára találjon. Ezért logikus lépésnek tűnt, hogy visszamegy Dél-Amerikába, ahol ideiglenesen már élt egyszer.

Egy amerikai útpítő cégnél dolgozott, ami a dzsungelben a panamerikai főútvonalat építette: ez egy hatalmas út, mely Panamától Buenos Airesig tart. Kilenc hónapig maradt a dzsungelben, ahol több mint száz teherautósofőrért volt felelős.

Visszatekintve erre az időre, Spencer azt mondja, hogy élete fontos időszaka volt, mert akkor jött rá, hogy kicsoda, és mit vár az élettől. Ebben az időben azonban hiányzott a megszokott luxus az életéből, magányosnak érezte magát, sőt egzisztenciális problémái is voltak.

Ezután a kilenc hónap után nem rögtön Olaszországba repült vissza, hanem még 1959-ig az Alfa Romeo caracasi telephelyén dolgozott. Végül 1959 végén új emberként tért vissza Olaszországba: már tudta, mit akar az élettől. Ugyanebben az évben egy

bizonyos Mario Girottival a *Hannibál* olasz feldolgozásában volt látható. Ennek ellenére Pedersoli és Girotti nem találkoztak a forgatáson, ugyanis nem akadt közös jelenetük.

VISSZATÉRÉS OLASZORSZÁGBA

1960-ban feleségül vette a filigrán Maria Amatót, akit ekkor már több mint tizenöt éve ismert. Maria az akkor egyik legjelentősebb olasz filmproducer, Giuseppe (Peppino) Amato lánya. Az apa Roberto Rossellini és Federico Fellini lelkes támogatója volt. Többek között *Az édes élet* című film producere, az első **Don Camillónak** pedig nemcsak producere volt, hanem a rendezésben is aktívan részt vett.

Amato nem igazán tudta, mit is kéne Pedersoliról gondolnia: Carlo hat évvel volt idősebb, mint Maria, egy ünnepezt és ismert sportoló, aki az előző hónapokban önkéntes száműzetésben élt Dél-Amerikában. Ez nem igazán állt össze Giuseppe Amato fejében, ennek ellenére áldását adta a házasságra, és végül nagyon jól kijött vejevel.

Ugyanebben az évben, 1960-ban Carlo Pedersoli egy négyéves szerződést kötött az amerikai RCA lemezcég olaszországi képviselőivel. Olyan híres slágerénekeseknek komponált dalokat, mint Rita Pavone, de nápolyi népdalokat is írt. Emellett ebben a négy évben filmzenék komponálására is felkérték.

1961-ben született meg első fia, Giuseppe, aki később jogot hallgatott, valamint Bud Spencer menedzsere lett. Giuseppe ma egy filmtársaságot vezet Olaszországban. 1962-ben még egy taggal gyarapodott a család: világra jött első lánya, Christina. Ő ma háziasszony és anya, aki szociológiát tanult, és Rómában él. 1964-ben szívinfarktus következtében meghalt Pedersoli apósa, Giuseppe Amato, így ő már nem érhetette meg veje átnyergetését a filmiparba. Annak ellenére, hogy apósa híres producer volt, Pedersoliban sosem merült fel az az ötlet, hogy megvethetné lábát a filmiparban. Ez az elképzelés nemcsak neki, hanem az őt körülvevők számára is teljesen abszurdnak tűnt.

Ugyanebben az évben járt le a szerződése az RCA-vel. A minden tekintetben nagyon tehetséges Pedersoli nem hosszabbított, hanem megkockáztatta, hogy önállóvá váljon, és 1965-ben saját céget alapított, egy reklám- és filmügynökséget. Főleg különböző

tévéműsorok produceri feladataival foglalkozott, valamint néhány, állatokról szóló természetfilmet szállított a RAI tévétársaságnak. Az üzlet jól ment, tele volt megbízásokkal, röviden összefoglalva: Carlo Pedersoli mindenben jelentős sikert ért el.

CARLO PEDERSOLIBÓL BUD SPENCER

Először csupán egy rossz tréfának tartotta, amikor 1967-ben kapott egy szerepajánlatot. Termete miatt a rendező, Giuseppe Colizzi felkérte egy szerepre az **Isten megbocsát, én nem!** című westernben. Kis huzavona után végül igent mondott, de nem adta fel üzleti tevékenységét sem. Carlo azt gondolta, hogy ez csak egy egyszeri alkalom, és jól is jött neki a pénz, de nem lett túlzottan elragadtatva az ötlettől.

Azért nem volt olyan kellemetlen számára, hogy presztízsből művésznevet kellett felvennie. Így lett Carlo Pedersoliból Bud Spencer. Az ok, hogy miért választotta ezt a nevet, nagyon egyszerű: Spencer Tracy volt a kedvenc színésze, a legkedvesebb sőre pedig a Bud(weiser). Ezzel megszületett minden idők egyik legnépszerűbb színésze. Ekkor találkozott először Mario Girottival, alias Terence

Hill-lel, aki a másik főszerepet játszotta a filmben. Ez lett az első igazi közös munkájuk.

Az **Isten megbocsát, én nem!** 1967. október 31-én, a 37. születésnapján került az olasz mozikba, és meglepő módon rengeteg pénzt hozott a konyhára, még akkor is, ha nem volt olyan kasszasiker, mint amilyenek a későbbi mozijai. A jó kereseti lehetőség és a sokat ígérő színészi karrier miatt feladta vállalkozását, és egyik westernfilmet a másik után forgatta.

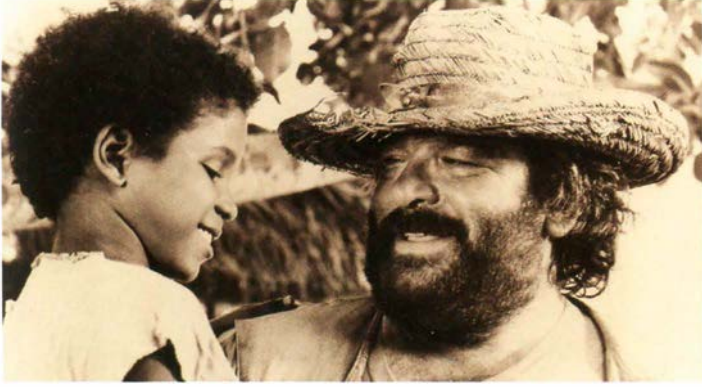
1969-ben, a nyolcadik filmjük forgatásán találkozott Mario Girotti és Carlo Pedersoli Enzo Barbonival, akinek érdekes ötletei voltak a westernfilmek terén, különösen a Spencerrel és Hill-lel készütekkel kapcsolatban. A duó, illetve Barboni, aki épp akkor vette fel az E.B. Clucher művésznevet, közösen forgatta le **Az ördög jobb és bal kezét**, és 1971-ben a folytatását, **Az ördög jobb és bal keze 2.-t**.

Már az első közös alkotás is nagyon nagy siker volt, míg a második végleg megalapozta Bud Spencer és Terence Hill népszerűségét. 1972-ben pedig megszületett előbbi második kislánya, Diamante, aki jelenleg New Yorkban él, és építésként dolgozik.

TOVÁBBI SIKEREK

1971-ben Bud Spencer, miután korábban két tőle idegen filmben is játszott, először alakította Rizzo felügyelő szerepét a **Piedone, a zsaruban**. A karakter saját ötletén alapult, és a kedvenc

szerese lett. Spencer számára fontos momentum volt, hogy önállóan is nagy sikert tudott elérni.

A repülés közben az egyik legnagyobb szenvedélyévé vált, így 1975-ben (abban az évben, amikor Terence Hill-lel együtt megkapta a híres német Bambi-díjat) megszerezte a pilótaengedélyt helikopterre. Ennek az egyik oka a **Mindent bele, fiúk!**-ban játszott szerepe, amiben egy pilótát alakított, ekkor kezdett el érdeklődni a repülés iránt. Két évvel később, 1977-ben megszerezte az olasz repülési engedélyt repülőgépekre, innentől fogva vezethetett magánrepülőket. 1979-ben a Cinema magazin Jupiter-díját kapta meg, őt választották a legkedveltebb közéleti személyiségnek.

1981-ben a tevékeny üzletember, Pedersoli elkezdett pénzt keresni a hobbijával, megalapította saját légitársaságát, a Mistral Airt. Ugyanebben az évben megkapta a pilótaengedélyt Svájcban és az Egyesült Államokban is. Szinte mellékesen megalapította gyermekruhákat forgalmazó cégét, amit egész egyszerűen Bud Spencereknek nevezett el.

1982-ben forgatta le Stefano Vanzina, alias Steno rendezésében a **Banános Joe**-t. Noha már évek óta saját ötleteket is szállított a forgatókönyvekhez, és nagy befolyása volt azokra, ez lett az első alkalom, hogy ő maga írta.

1985-ben utolsó alkalommal (legalábbis egy időre) forgatott Terence Hill-lel a Bruno Corbucci által rendezett **Szuperhekusok** során.

ÚJ TELEVÍZIÓS KARRIER

Bár Spencer hosszú ideig hallani sem akart róla, hogy a tévének dolgozzon, 1988-ban meggondolta magát, és elvállalta az **Óriási**

nyomozó című sorozatban Jack Clementi szerepét. E karakter is saját ötletén alapult, ám ez alkalommal Carlo Pedersoli néven szerepelt a stáblistában.

1994-ben került sor a legendás páros visszatérésére a **Bunyó karácsonyig**ban. Ez volt az első alkalom, hogy Terence Hill rendezte a közös filmjüket, mely visszatérési kísérlet és a spaghettiwestern felélesztésére irányuló próbálkozás is volt egyben.

A NYUGALOM ÉVEI

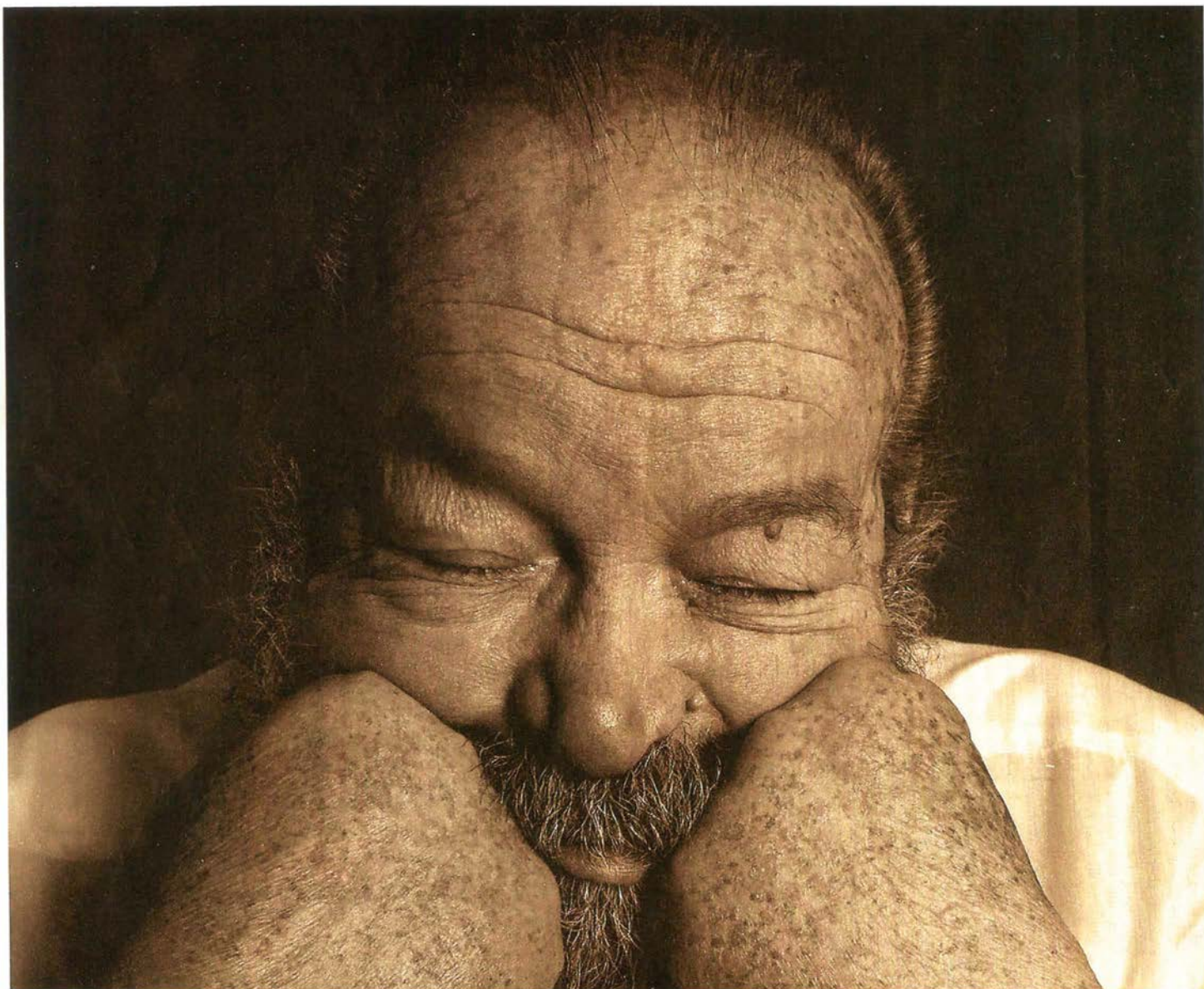
Ezután nyugodtabb időszak következett Bud Spencer életében. Kisebb, töle szokatlan szerepeket vállalt el, valószínűsíthetően életkora és egészségügyi okok miatt. Pedersoli ekkor már túl volt jó pár operáción, többek között csípőprotézist is kapott.

2002-ben eladta Mistral Air légitársaságát, mely mellesleg már régóta a TNT csoporthoz, az olasz postához tartozott.

2005-ben jelöltként indult a helyi választásokon Silvio Berlusconi pártjában, a Forza Italiában. Ő maga azt mondta erről, ez egyfajta baráti szíveség volt Berlusconié, akit már régóta ismert. Egészségügyi okok miatt azonban nem tudott kampányolni, így végül veszített.

Hatéves szünet után, 2009-ben tért vissza egy német vígjátékkal, a **Maffiózó vagyok, drágám!**-mal. Látogatása Németországba olyan volt, mint egy diadalmenet: hatalmas örömmel fogadták, talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy 2010-ben leforgatta a **Nincs kettő séf nélkül** című sorozatot, és kiadatta önéletrajzát, mely Németországban 2011 áprilisában jelent meg, és sokak meglepetésére bestseller lett. Ezt követően beutazta Németországot, rengeteg sajtóeseményen és autogramosztáson vett részt, s mindenütt nagy érdeklődés kísérte.

SZEMÉLYES ADATOK

Név: Carlo Pedersoli

Művésznév: Bud Spencer

Születésnap: 1929. október 31.

Születési hely: Nápoly

Magasság: 192 cm

Súly: színészi pályafutása alatt 116 és 150 kg között mozgott

Szemszín: barna

Hajszín: fekete

Iskolái: általános iskola Nápolyban, Rómában,
gimnázium Rómában, egyetem Rómában

Egyetemi tanulmányok: kémia szak, jog, szociológia
(egyikből sem szerzett diplomát)

Foglalkozás: színész, író, zeneszerző, énekes,
producer, feltaláló

Hobbi: repülés, zene, evés

Családi állapot: házas (felesége Maria Amato), három
gyermek (Giuseppe, Christiana, Diamante) édesapja

**MARIO
GIROTTI,
ALIAS**

TERENCE HILL

Hasonlóan filmbeli partneréhez, Bud Spencerhez, a Terence Hill által alakított karakterek mögött is sokkal több rejtőzik, mint amit az első percben feltételeznénk róla. Mario Girotti – ez Terence Hill igazi neve – sokkal nyugodtabb és bátoribb ember, mint filmbeli karakterei, akikkel nagyon kevés közös tulajdonsága van, ez sokszor akadályozta is a munkáját.

Hosszú évekig nem Olaszországban élt, hanem egy farmon az Amerikai Egyesült Államokban, ahol gabonát termesztett, szarvasmarhát és lovakat tenyésztett. Emiatt ingázott az USA, Olaszország, valamint második otthona, Németország között.

Nem hiába nevezte Girotti Németországot második otthonának, ugyanis tipikus olasz neve ellenére félig német: édesanyja, Hildegard Thieme Drezdából származott. Gyermekkorában egy részét Drezda közelében töltötte, egész pontosan egy Lommatzsch nevű városkában, és hatéves koráig csak németül beszélt, sőt ezt tartja az anyanyelvének.

Mario Girotti nem szereti a felhajtást maga és családja körül. Ez volt az egyik oka annak, hogy a hetvenes évek közepén elhagyta Olaszországot. Azt akarta, hogy fiai normális körülmények között nőhessenek fel, és ne sokat érzékeljenek híres apjuk népszerűségéből. Csak a nyolcvanas évek közepén, amikor gyermekei már elég idősek voltak, nézhették meg apjuk filmjeit.

Hillnek két utóda van: vér szerinti fia, Jess néhány filmje gyártási folyamatában is részt vett, és az Amerikai Egyesült Államokban él. Örökbe fogadott fia, Ross apja két alkotásában is látható volt, de elhunyt egy közlekedési balesetben.

A természetszerető színész napirendje mindig nagyon szigorú volt. A farmon minden munkát, ami adódott, saját maga végzett el, ha nem kellett épp forgatnia. Ez a szigorú és összpontosított jellemvonás szöges ellentétben áll kollégája és barátja, Carlo Pedersoli személyiségével. Filmbeli partnerével ellentét-

ben Girotti nem karakterszínésznek tartotta magát, hanem színésznek, és pályafutása alatt két színésziskolába is járt. Kísérletei, hogy drámai szerepekben legyen képes megvetni a lábát, elbuktak. Csak élete alkonyán tudott tőle némileg szokatlanabb karakterek bőrébe bújni.

Girotti elég tehetséges volt ahhoz, hogy ne csak ötleteivel járuljon hozzá a forgatókönyvekhez, hanem saját rendezésével is.

A visszavonultan élő színész szívesen hallgat klasszikus zenét, sokat olvas és sportol: evez, lovagol, de szereti a sífutást is. Emellett pedig nagyon szeret motorozni.

Szakmai szempontból Girotti pár éve második tavaszát éli: sorozata, a **Don Matteo** hatalmas siker világszerte, amivel még inkább kötődik a televízióhoz.

De kezdjük az elejéről.

GYERMEK- ÉS KAMASZKOR

Terence Hill Mario Girottiként, 1939. március 29-én született Velencében.

Szülei, Girolamo Girotti és Hildegard Thieme Tirolban ismerkedtek meg édesanyja nyaralása során. Mariónak még két fiútestvére van: Oduardo és Piero – előbbi tanár, utóbbi pedig geológus. A család 1943-ban költözött Drezda közelébe, Lommatzscha. Girolamo itt dolgozott a Schering cégnél, de Lommatzscha-ban élt Hildegard Thieme tehető családjá is.

1945-ben Girottiék túléltek Drezda bombázását, de ahogy megfogalmazta: „az ég égett Drezda felett”, ezt a képet még ma is

a szeme előtt látja. A háború alatt az egész család megszenvedte a családfő hiányát, aki végül sértetlenül tért haza.

1947-ben, amikor az orosz megszállás egyre nagyobb méreteket öltött, és egyre fenyegetőbbnek tűnt, a Girotti család gyalog menekült az édesapa olasz hazájába, és ott egy kis faluban telepedett le Umbrien környékén.

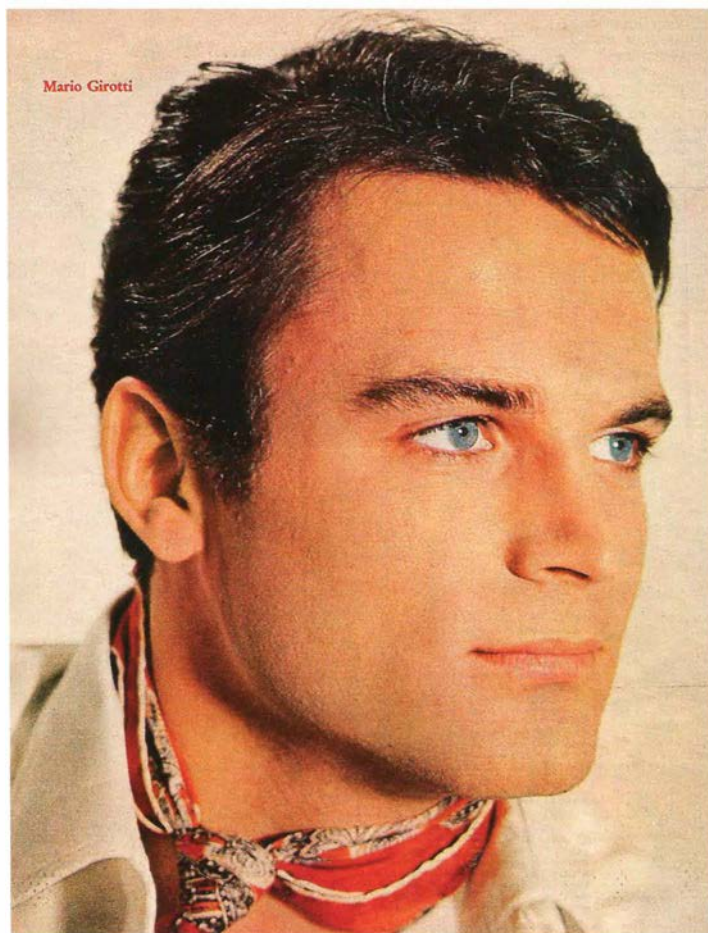
Amikor 1951-ben Girottiék elköltöztek Rómába, Mario már tizenkét éves volt, s az ottani gimnáziumba járt. Mivel kisgyermek kora óta szeretett úszni, ezért Rómában belépett a Lazio nevű sportegyesületbe, és az olasz ifjúsági bajnokságon bronzérmet nyert. Későbbi filmbeli partnere, Carlo Pedersoli, akire Mario felnézett, szintén ennek az egyesületnek volt a tagja, de ő ebben az időben már igazi sztárnak számított Olaszországban.

Az úszás mellett az evezés volt a másik nagy szenvedélye Girottinak, és ebben a sportágban a Tevere Roma Egyesület tagjaként ezüstérmet nyert. Ekkoriban fedezte fel magában a lovak iránti szeretetet is, ennek hatására elkezdett rendszeresen lovagolni.

ELSŐ LÉPÉSEK A FILMIPARBAN

Mario Girotti egy véletlennek köszönhetően csöppent be 1951-ben a filmiparba. Édesanyja hallott egy castingról: öt fiút kerestek egy kalandfilmhez. Dióhéjban: Mario Girotti elment a meghallgatásra, és megkapta a szerepet a **Vakáció a gengszterrel** című filmben.

A forgatás után világhíressé vált számára, hogy a színészet a jövője, és elkezdte az egyik mozit a másik után forgatni. Bár mindig

csak kis szerepeket kapott, hasznos tapasztalatszerzés volt számára, és megmaradt a producerek emlékezetében is.

Filmbeli szerepléseiből sikerült annyi pénzt összespórolnia, amiből 1954-ben beiratkozott a híres római színiiskolába, az Actor's Studióba. Három évig járt oda, bár ezt megsínylették az iskolai jegyei. Ennek ellenére négyes átlaggal érettségizett le, majd a római egyetemen kezdett filozófiát és irodalmat tanulni.

ÚT AZ ISMERTSÉG FELÉ

1955-ben kapta meg élete első főszerepét az **Aranytorony** című drámában, ezt további szerepek követték. Egy évvel később, 1956-ban meghalt az édesanyja, Hildegard, mindössze 45 évesen. 1957-ben Yves Montand oldalán játszott **A nagy kék országút** című drámában, valamint ugyanebben az évben közreműködött az év legsikeresebb olasz filmjében, a **Lazzarellában**. 1959-ben feltűnt a **Hannibálban**, csakúgy mint egy bizonyos Carlo Pedersoli, alias Bud Spencer, de nem volt közös jelenetük, így nem is találkoztak a forgatás alatt.

1963-ban szerepet kapott Luchino Visconti **A párdúc** című filmjében Burt Lancasterrel és Alain Delonnal. Ez akkora sikert aratott, hogy Mario elhatározta, teljesen a filmezésnek szenteli az életét, emiatt nem is fejezte be egyetemi tanulmányait. A párdúcban nyújtott alakításával nemzetközi hírnévre tett szert, Horst Wendlandt német producer rögtön négy filmben is szerepet ajánlott neki. Ezek közül az első a **Winnetou 2.**-ben volt.

MARIO GIROTTIBÓL TERENCE HILL

1967-ig német és osztrák produkciókban szerepelt, majd végleg visszatért Olaszországba. Mivel első projektjei nem sikerültek olyan jól, mint ahogy várta, ezért átnyergelt a spaghettiwesternek világába, és Giuseppe Colizzi **Isten megbocsát, én nem!** című alkotásában bukkant fel. Az ebben szereplő partnere nem más volt, mint Carlo Pedersoli, aki ekkor már Bud Spencerre változtatta a nevét. Girottinak is művésznevet kellett felvennie, amitől nem volt túlságosan elragadtatva.

Mivel semmilyen ötlete nem volt, kapott egy listát húsz névvel, ezek közül az egyik a Terence Hill volt. Ezt választotta, mert ennek ugyanaz a monogramja, mint édesanyjáé volt. De marketing okokból kifolyólag később elterjesztették azt a pletykát, hogy Hill volt a felesége lánykori neve, ezért gondolt erre. A film nagy siker lett.

Terence Hill a forgatáson ismerte meg a német származású Lori Zwicklbauert, aki szintén ott dolgozott végszavazóként. 1967. július 23-án, pár hónappal az első találkozásuk után össze is házasodtak, és Rómában telepedtek le.

1969. november 7-én megszületett Terence Hill első gyermeke, Jess. Ugyanebben az évben találkozott Bud Spencer és Terence Hill Enzo Barbonival, akinek volt pár jó ötlete a spaghettiwesternekhez, valamint Spencer és Hill filmjeihez is, majd a trió leforgatta **Az ördög jobb és bal kezét**, ami óriási sikert söpört be. Ez meghozta a páros számára a nemzetközi áttörést, de következő produkciójuk, az 1971-es **Az ördög jobb és bal keze 2.** még az első rész sikerét is felülmúlta.

Terence Hill igazi szupersztár volt, aki már több mint ötven filmet forgatott ekkorra. 1973-ban másodszor is apa lett, a **Különböző dühbe jövünk** forgatása alatt Németországban örökbe fogadott egy háromnapos árva kisfiút. A felesége, Lori és ő Rosznak nevezték el a gyermeket.

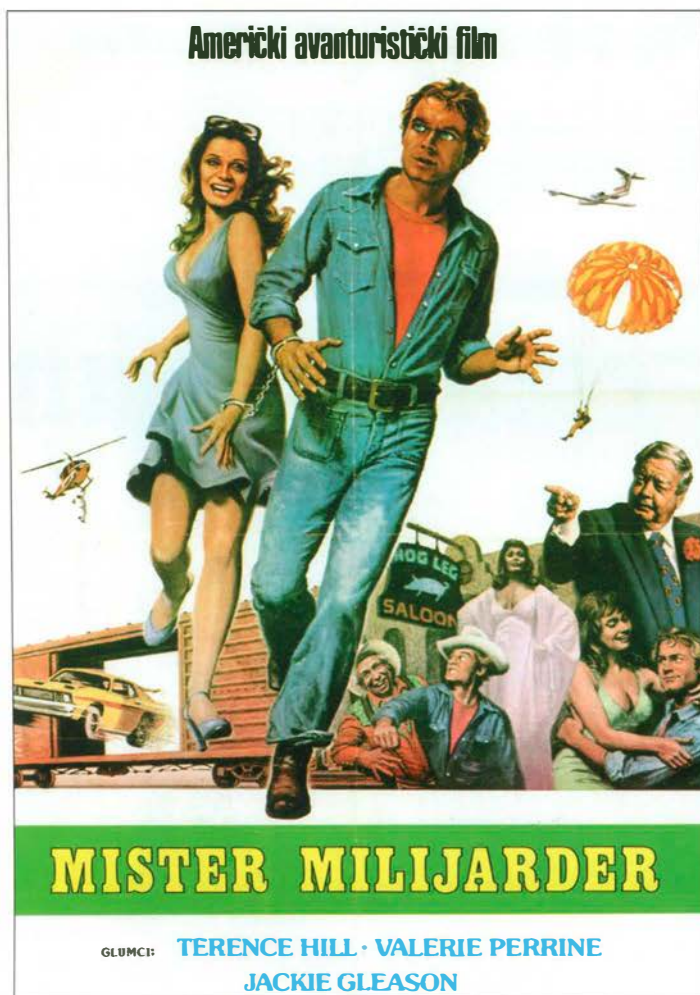
ÖNÁLLÓAN IS SIKERES

Terence Hill ebben az évben forgatta szólókarrierje talán legsikeresebb filmjét. A hollywoodi legenda, Henry Ford mellett játszott főszerepet Tonino Valerii **Nevem: Senki** című darabjában. A film lehetővé tette számára, hogy a műfaj egyik legnagyobb ikonjával, Sergio Leonéval dolgozhasson, aki hivatalosan csak a mozi

producere lett, de a valóságban jelentős befolyása volt a forgatási munkákra is.

Egy évvel később, 1974-ben Hill családja az Amerikai Egyesült Államokba, Massachusetts közelébe, Stockbridge-be költözött. Egy tizenkét hektáros földet vettek farmmal, de olaszországi házuakat is megtartották.

Hogy Németországban milyen sikeres és közkedvelt volt, bizonyítja az is, hogy 1975-ben Bud Spencerrel megkapták a Bambi-díjat.

1976-ban és 1977-ben Terence Hill megpróbált egy kicsit szabadulni attól a karaktertől, amibe beskatulyázták, s szerepelt az amerikai-brit **Menni vagy meghalni** és a **Mr. Milliárd** című produkciókban. A közönség azonban máshogy reagált, mint ahogy várta, így vége is szakadt ennek a kísérletnek. Ebben az időben ismét színiiskolába járt az USA-ban.

SZÍNÉSZBŐL RENDEZŐ

1983-ban jött a következő lépés: a Giovanni Guareschi könyveiből készült, és többször is vászonra vitt *Don Camillo* remake-jében nemcsak főszerepet játszott, hanem ő is rendezte.

Két évvel később, 1985-ben került a mozikba Spencer és Hill egy időre utolsó közös filmje, a **Szuperhekusok**.

1987-ben E.B. Clucherrel forgatta le **A keményfejűt**. Ez azért is volt fontos pont az életében, mert részt vett a forgatókönyv munkálataiban, illetve mivel örökbe fogadott fiával, Ross-szal együtt állt kamera elé.

CSALÁDI TRAGÉDIA

Nem kellett sokat várni apa és fia következő közös munkájára: elhatározták, hogy megfilmesítik Morris és Goscinny *Lucky Luke* képregényét. Természetesen Terence Hill játszotta a címszereplőt, és ő volt a rendező is, Ross pedig Billy, a kőlyök alakítója. De amíg Terence Hill a forgatási munkák miatt Új-Mexikóban tartózkodott, fia balesetet szenvedett január 15-én a jeges úton. A járműben ült egy barátja, Kevin is, és miközben Ross Hill még a helyszínen meghalt, társa a kórházba vezető úton. Terence Hill idegösszeomlást kapott, s teljesen visszahúzódott, a **Lucky Luke**-ot sem akarta befejezni. Családja, valamint barátai segítették át a gyászon, és végül be is fejezte az alkotást elhunyt fia emlékére. A mozifilm után egy sorozat is készült ebből, amelyet 1992-ig forgattak. Néhány epizódot szintén ő rendezett.

1994-ben a **Bunyó karácsonyig**gal a Bud Spencer és Terence Hill páros megpróbálkozott a visszatéréssel – ezt a filmet is Hill rendezte. Az ősbemutató 1995-ben volt Drezdában, úgyhogy Hill kihasználta az alkalmat, hogy elmenjen Lommatzschba is, ahol azóta nem járt, amióta elmenekültek Olaszországba. Megható fogad-

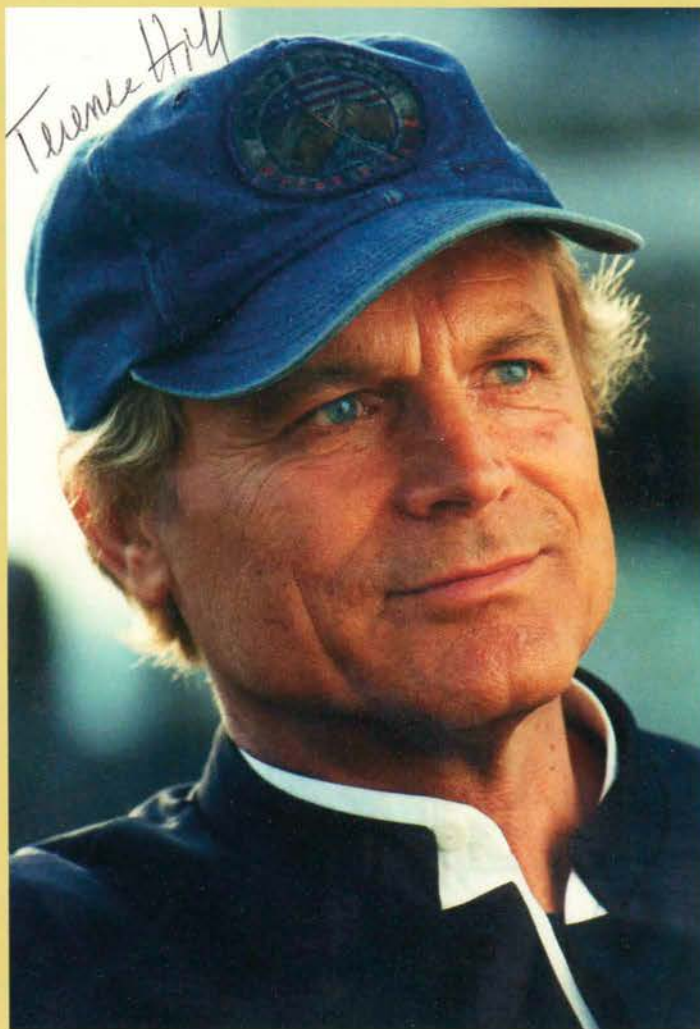
tatás után, ahol több mint nyolcezer ember volt jelen, ellátogatott nagyszülei sírjához, és felkereste a házat is, ahol felnőtt.

MÁSODIK TELEVÍZIÓS KARRIER

Terence Hill az **Én vagyok a fegyver** forgatása után pályafutása leghosszabb szünetét tartotta. Csak három évvel később, 1999-ben vállalta el egy tévésorozatot, a **Don Matteo** főszerepét, amelynek 2000 januárjában volt a premierje, és hatalmas sikert aratott. Eddig nyolc évad, 172 epizód készült el, s a címszereplő azóta több tévés ajánlatot is kapott.

2009-ben egy kétrészes tévéfilmmel, a **Doc West**tel tért vissza a western műfajához, nemcsak színészként, hanem rendezőként is.

2010 közepétől forgatta Dél-Tirolban tízrészes tévésorozatát, az **Alpesi őrző**át, amelynek első részét 2011 áprilisában mutatták be, és szintén nagyon sikeres lett.

SZEMÉLYES ADATOK

Név: Mario Girotti

Művésznév: Terence Hill

Születési idő: 1939. március 29.

Születési hely: Velence

Magasság: 182 cm

Súly: 79 kg

Szemszín: kék

Hajszín: szőke

Iskolák: általános iskola
Lommitzschban, gimnázium
Rómában

Egyetemi tanulmányok: filozófia
és irodalom (nem fejezte be)

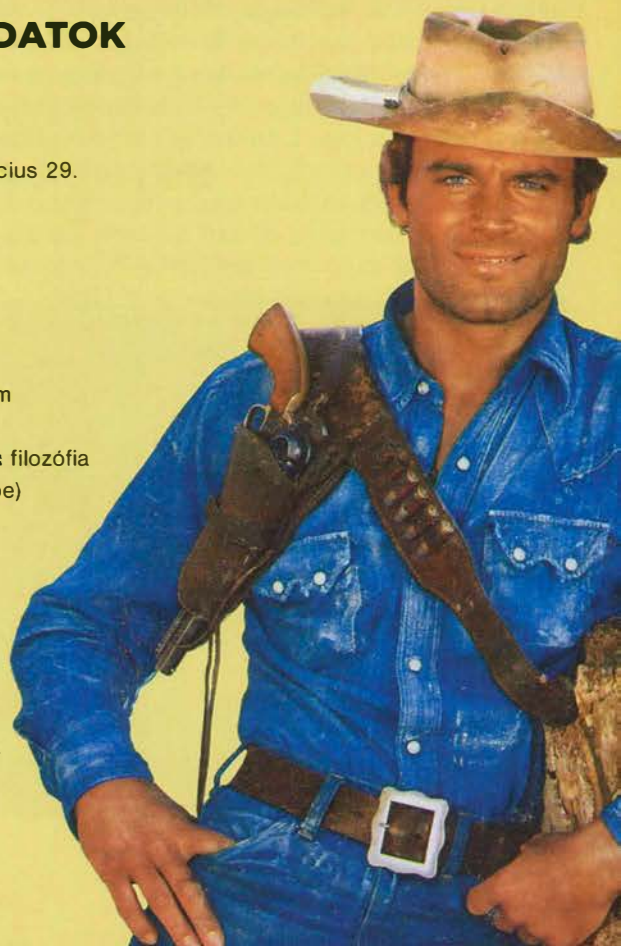
Foglalkozás:

színész, rendező, író,
producer

Hobbi: olvasás, sport,
lovaglás

Családi állapot:

házas (felesége Lori
Zwicklbauer), két gyermek
(Jess és a már elhunyt
Ross) apja

KORAI ÉVEK

1951-1967

FILMJEIK

Nem véletlen, hogy Bud Spencer és Terence Hill filmjeit nem külön-külön soroljuk fel, ugyanis bár teljesen különböző életutat jártak be, sorsuk mégis összefonódik, hiszen együtt váltak ikonokká. (A megadott információk a gyártási évre vonatkoznak, nem a moziba kerülés éveire.)

A két későbbi szupersztárnak főleg pályafutása kezdete volt nagyon különböző. Míg a jóval fiatalabb Girotti tizenkét éves kora óta – nagy rendezőkkel és színészekkel a háta mögött – több moziban és külföldön is szerepelt, Pedersoli statisztaként vett részt első filmjeiben. Utóbbi akkoriban inkább sportolói karrierjére koncentrált, majd Dél-Amerikába menekült a túl nagy hírnév elől. Filmes pályafutásról és karrieréről esetében ekkor nem lehetett még beszélni. Első igazi szerepét (saját bevallása szerint is) csak 1967-ben játszotta el, egészen addig nem is érdeklődött a filmezés iránt.

Kollégája – vele ellentétben – célként tűzte ki maga elé, hogy színész lesz, és kezdettől fogva mindent megtett ezért. Éppen emiatt nem is fog óriási meglepetést okozni, hogy ebben a fejezetben túlnyomórészt Mario Girottiról lesz szó.

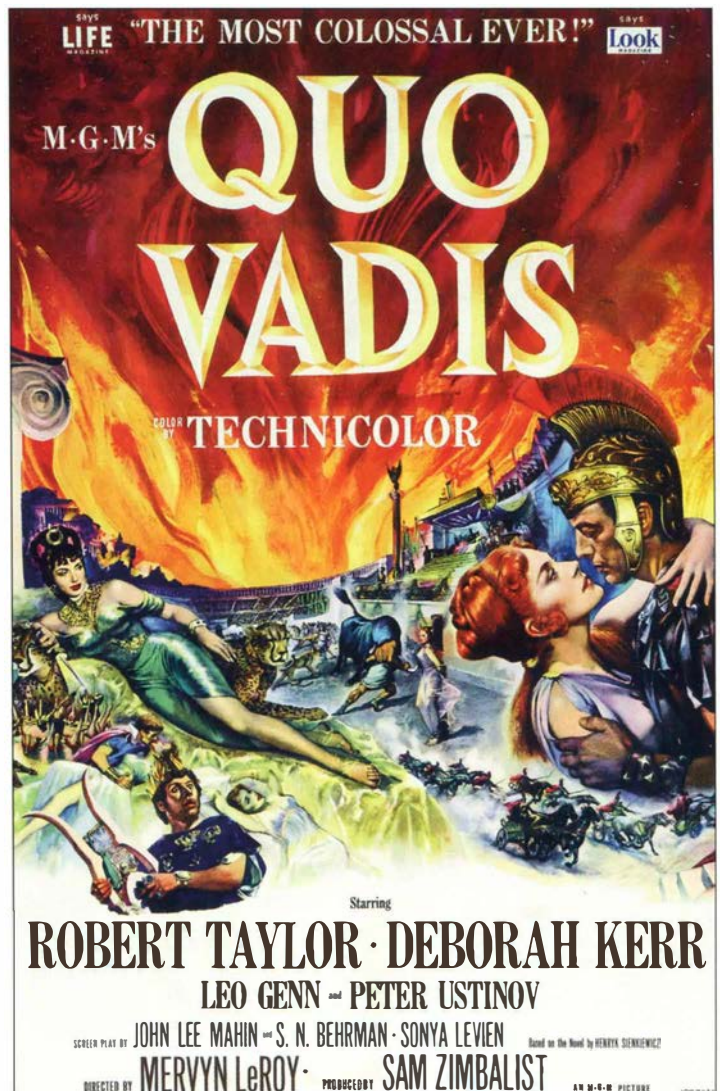
Meglepően gyorsan és problémamentesen vált gyerekszínészből kamasz színésszé. Mario életéből kimaradt a gyerekszínészek tipikus sorsa, olyan szerencsés volt, hogy jó helyen volt jó időben, és így jó szerepeket kapott meg. Problémák csak később léptek fel, amikor a következő lépés az lett volna, hogy kamasz színészből komoly szerepeket játszó művésszé váljon. Hosszú ideig csak nagyon hasonló szerepeket kapott. Amikor ki akart törni a szerelmes fiatal férfi karakteréből, csak mellékszerepekben volt látható.

A helyzet akkor változott meg, amikor elhagyta Olaszországot: csak ekkoriban tudta színészi látókörét tágítani, és más jel-

legű szerepekben is felbukkant. Imidzsváltásának másik oka a spaghettiwestern térhódításában keresendő, ami körülbelül a hatvanas évek közepén érte el csúcspontját, pont akkor, amikor visszatért Olaszországba. A közönség ízlése megváltozott, és ez lehetővé tette számára, hogy hazájában is keményebb szerepekben játszhaszon, nem utolsósorban azért is, mert külsőleg meglepően hasonlított Franco Neróra, aki a híres Django megformálója volt.

Mai szemmel nézve, ebben az időszakban mindkettőjük karrierje a kezdeti szakaszban állt, igazi előrelépésük csak 1967-ben kezdődött.

Vessünk csak egy pillantást Carlo Pedersoli és Mario Girotti karrierjének kezdetére.

ELSŐ LÉPÉSEK AZ ÖTVENES ÉVEKBEN

Carlo Pedersoli és Mario Girotti is 1951-ben tette meg az első lépést a filmiparba vezető úton. Mario Girotti főszerepet kapott a **Vakáció a gengszterrel** című moziban. Az elsőfilmes rendező, Dino Risi alkotásában az akkor tizenkét éves Mario Gianni szerepét játszotta. (Dino Risi addig csak rövidfilmeket csinált, de később olyan világsztárokkal dolgozott együtt, mint például Sophia Loren és Marcello Mastroianni.) Gianni az egyike öt fiúnak, akik segíteni akarnak egy ártatlan embernek kiszabadulni a börtönből, de hiba csúszik a tervbe, és véletlenül egy bűnözőt segítenek hozzá a szökéshez.

A **Vakáció a gengszterrel** egy kedves gyermekfilm, de érdekes, hogy Girotti miként kapta meg benne Gianni szerepét: édesanyja hallott egy castingról, és a móka kedvéért azt akarta, hogy mindhárom fia vegyen részt a meghallgatáson. Dino Risi asszisztense ugyanabba az úszóegyesületbe járt, mint Mario Girotti, és ő beszélt rá, hogy próbálja ki magát a castingon. Végül Mario kapott szerepet, míg két testvére nem.

Carlo Pedersoli ezzel szemben sokkal kevésbé látványosan kezdte pályáját, ugyanis csak statisztaként tűnt fel a monumentális eposzban, a **Quo Vadis**ban, ahol a Peter Ustinov által játszott Nero

egyik örét alakította. Ha az ember fel akarja ismerni Pedersolit itt, akkor igencsak oda kell figyelnie, mert csupán egy apró szerepben látható. És hogy ezt az amerikai filmet miért Olaszországban, jobban mondva a Cinecitta stúdióban forgatták? Ennek nagyon egyszerű oka van: a pénz. A regény feldolgozása igazi mamutprojekt volt, a produkcióban 29 fontosabb szereplő és több mint 30 000 statisztá szerepelt. A meglévő kulisszák és az alacsonyabb bérek miatt egy ilyen nagyságrendű filmet sokkal olcsóbb volt Olaszországban elkészíteni, mint az USA-ban, azonban ez így is majdnem nyolcmillió dollárba került, ami az akkori viszonyoknak megfelelően óriási összeg volt.

Carlo a szerepet természetesen fizikai megjelenésének köszönhetően kapta meg. A **Quo Vadis** hatalmas siker lett, hét Oscar-díjra jelölték, bár végül egyet sem vitt el.

Mario Girotti a **Vakáció a gengszterrel** után pontosan tudta, hogy a színjátszás a jövője, de későbbi partnere, Carlo Pedersoli, aki a sportra és jogi tanulmányaira öszpontosított, még csak álmában sem gondolt arra, hogy egyszer még a filmiparban fog karriert csinálni. Ezért a **Quo Vadis** után pár évig egy mozgóképben sem tűnt fel.

Egy évvel a debütálása után, Mario Girotti újabb szerepet kapott **A férfiak nem sírnak** című produkcióban, igaz, itt csak futólag látható, de a teljesség igényével meg kell említenünk ezt az alakítását is. Bizonyos források szerint 1953-ban közreműködött az **Első szerelem** című filmben, de erről semmilyen adat nem maradt fent.

1953-ban egy másik alkotásban is kamera elé állt: az **Egy nap a parkban** című hatrészes olasz-francia koprodukció második részében volt egy epizód szerepe, ahol egy egyetemistát alakított. Ez az epizód egy egyetemista lányról szól, aki barátaival kényes fotókat akar csinálni az egyik tanárukról, hogy majd azzal zsarolják őt, de amikor a lány jobban megismeri, sutba dobja terveit. Girotti a lány egyik barátját alakította. Mindegyik epizód a Borghese villa parkjában játszódik, és valamilyen módon az összes a szerelemről szól. Néha kicsit giccsesen, néha kicsit álmodozóbban, máskor inkább távolról szemlélve mutatja be az érzést. A feltörekvő Girottit itt kicsit többet lehet látni, mint legutóbbi szereplésénél, ennek ellenére nem hagyott mély nyomot, hiszen csak apró szerepe volt.

TOVÁBB AZ ÚTON

Egy évvel később, 1954-ben Carlo Pedersoli is újból kamera elé állt, mégpedig a **Siluri Umani** című háborús produkcióban, amely

DRÁMÁK, VÍGJÁTÉKOK, ROMANTIKUS FILMEK

Ugyanebben az évben forgatta Mario Girotti az **Aranytorony** című alkotást, amit ő maga – az 1957-es **Guaglione** című filmmel együtt – a Girotti-időszak legjobbjának tart.

Az **Aranytorony** Guglielmo Zorzi 1928-as színdarabján alapul, amely eredetileg egy szerelmi dráma. A filmben Girotti játszotta Corrado szerepét, aki édesanyjával, Mariával visszahúzódva él vidéken, édesapja pedig már évek óta halott. Amikor édesanyja szerelmes lesz, a fiúban egy világ dől össze, ezért a nő szakítani akar szerelmével. Amikor azonban Corrado saját maga is szerelembe esik, felismeri, mekkora hibát követett el, és megpróbálja mind a saját, mind édesanyja kapcsolatát rendbe hozni.

Ugyan következő munkáját még az **Aranytorony** előtt forgatta, az szintén csak 1955-ben került a mozikba. A **Harapófogóban** egy második világháborús dráma, amiben Girotti egy mindössze három szavas szerepet játszott. Egy sebesült katonát alakított, aki bajtársaival a németek elől menekül, és búvóhelyet keres, majd talál is. Egy viszonzatlan szerelem miatt elárulják a bakákat, akik menekülni akarnak. A történelmi háttér és a védelmet kereső katonák sztorija csak másodlagos, inkább a házban történt események a hangsúlyosak. Ez egy sötét dráma, amelyben Girotti csak néhány jelenetben tűnik fel.

A **Vakáció a gengszterrel** is egy elsőfilmes rendező műve volt, ez a produkció pedig Francesco Maselli bemutatkozó mozija. Csakúgy, mint Dino Risi, ő is sikeres rendező lett, aki olyan ismert művészekkel forgatott később, mint Claudia Cardinale vagy Tomas Milian. Girotti következő filmjei, a **Mamma sconosciuta**, az **I vagabondi delle stelle** és a **Guaglione** Magyarországon nem kerültek bemutatásra.

a második világháború idején játszódik, s az olasz és angol flotta harcol egymással benne Kréta partjainál.

A Dino De Laurentiis, az évtizedeken át sikeres producer által készített háborús kalandfilm már-már túl egyoldalúra és majdhogynem zavaróan dicsőítőre sikerült, ennek ellenére nagyon izgalmas, emiatt egyszer mindenképpen érdemes megnézni. Bár ez sem volt jelentős szerep, de Carlo nem kapta volna meg, ha nem lett volna olyan sportos és jó kiállítású. Ebben a mozgóképben már kicsit hosszabb jelenetben szerepelt, mint a **Quo Vadis**ban.

Ugyanebben az évben Mario Girotti is játszott egy háborús filmben, a **Divisione Folgore**ben, ahol az ejtőernyős Delavigne szerepét kapta meg, akit Észak-Afrikába küldtek, hogy a sivatag közepén álljon be az angol csapathoz. A mozi stílusa figyelemre méltó, ugyanis a rendező, Duilio Coletti részben dokumentumfilmese stíluselemekkel rendezte meg. Girotti számára a legutolsó, kisebb szerepe után egyfelől határozott haladást jelentett, másrészt pedig ez volt az első bátortalan lépés, hogy eddigi gyerekszerepeit maga mögött tudhassa, és komolyabb ajánlatokat kaphasson. Ráadásul a **Divisione Folgore** Olaszországban igazán sikeres lett, ami jót tett a színész ismertségének.

Carlo Pedersoli 1955-ben egy tőle merőben idegen területre merészkedett: egy igazi vígjátékban, az **Un eroe die nostri tempib**ben hivatalnokot alakít, akit bombatámadás megtervezésével gyanúsítanak meg. A szerep egy széles vállú színészt követelt meg, Pedersoli pedig ennek a feltételnek igencsak megfelelt.

ÚTON A CSÚCS FELÉ

1957-ben Mario Girotti Yves Montand mellett szerepelt egy nemzetközi (olasz-francia-német-jugoszláv) koprodukcióban, **A nagy kék országút**ban. Ebben a drámában Montand játszotta Fischer Squarciò szerepét, aki illegális módon, dinamittal horgász, hogy így jusson könnyen pénzhez, és el tudja tartani a családját, még akkor is, ha így veszélyezteti a többi halász megélhetését.

sét. A falubeliek megelégedik viselkedését, így kiéleződik a helyzet közöttük.

Girotti Renátót játszotta, aki szerelmes Squarcio lányába, és feleségül is akarja őt venni. Maga az a tény, hogy Montand-nal állhatott kamera elé, hatalmas előrelépés volt. **A nagy kék országút** a szicíliai halászok nyomorúságos életét mutatja be, amit tökéletesen ellensúlyoz a tenger szépsége, és mintegy ellentétét képezi az amúgy nem romantikus filmnek. Különösen szívbemarkoló a történet vége, amikor Squarcio az ő kék országútját, a tengert szemléli.

De 1957 nemcsak **A nagy kék országút** miatt volt kifejezetten jó esztendő Girotti számára, hanem azért is, mert főszerepet kapott

az év legsikeresebb olasz mozijában, a **Lazzarellában**. Csakúgy, mint a **Guaglione**, a **Lazzarella** is egy slágerről kapta a címét, amit Modungo énekelt, és Olaszországban hatalmas sikere lett. De amíg a **Guaglione** inkább dráma, a **Lazzarella** egy romantikus vígjáték, ami Luciano (Girotti) és Sandra szerelméről szól. Mind a ketten szerelmesek a másikba, de jó néhány bonyodalmat kell leküzdeniük, míg végre egymáséi lehetnek. A szimpatikus főszereplők, a filmhez illő zene és a remek rendezés felhőtlen szórakozást nyújt. A mozgóképek sikere nagyban hozzájárult az akkor 18 éves Girotti ismertségéhez.

1957-ben azonban nemcsak Girottit, hanem Carlo Pedersolit is látni lehetett a mozivászonon, de sajnos csak Olaszországban, az **Il cocco di Mammában**. Csak kis szerepet kapott, amit ismételten jó fizikai adottságainak köszönhetett: Oscart, a hatalmas bokszolót alakította, akinek a sztori végén a három főszereplő egyikével kellett megküzdenie. Tulajdonképpen elmondható, hogy ez volt Bud Spencer első filmes verekedése.

Ebben az évben Carlo Pedersolit egy amerikai produkcióban is lehetett látni, de csak mint statisztát. Egy katonai rendőrt alakít, aki Rock Hudson, a főszereplőt a katonai bíróság előtt őrzi.

A filmtörténelem leghíresebb kék szempárját 1957-ben, az **Első szerelemben** Olaszország csillaga, Gina Lollobrigida mellett láthatták a nézők. A színésznő egy gazdag özvegyet alakít, Annát, aki évek múltán visszatér kis falujába, és ott az összes férfi életét a feje tetejére állítja. Girotti Chicco szerepét kapta, aki egy olyan lányba szerelmes, aki ugyanabban a házban él, mint Anna. De senki nem akarja neki elhinni, hogy a fiatal lányba, és nem Annába szerelmes, úgyhogy meggyanúsítják azzal, hogy a gazdag özvegy kegyeit akarja elnyerni. A produkció elsőprősiker lett.

ÚJ VIZEKEN

Miután Mario Girotti tett egy kitérőt a vígjátékok világába, egy klasszikus bibliai feldolgozásban, a **Kard és kereszt**ben volt látható. Bár megint csak mellékszereplőként tűnt fel, mégis fontos szerepet játszott. Ő alakította Lázárt, Mária Magdolna testvérét, aki bátyja feltámadása után tért meg, majd megpróbálta Jézust megmenteni a kereszthaláltól. Girotti kicsit elveszik a színes és talán túl fennkölt történetben, és nem is képes igazán kiemelkedőt alakítani, ennek ellenére a mű szórakoztató.

Különböző források más-más adatokat adnak meg, de az biztos, hogy 1958 és 1960 között Girotti még egy színdarabban is szerepelt. Ennek címe **Il Novelliere: Il salotto di Oscar Wilde**, amelyet a tévében is élőben közvetítettek, és a különböző színpadképek miatt inkább film hatású volt.

Az, hogy a színdarabot élőben közvetítették, egy olyan kísérlet lett, ami nagyon megerőltető volt a színészek számára, ugyanis a darabot szünet nélkül mutatták be. Két olyan történetből raktak össze egyet Oscar Wilde-től, amelyeknek eredetileg semmi közük nem volt egymáshoz. Terence Hill az első felvonásban játszotta a főszereplőt, Dorian Grayt, akiről egy festő életnagyságú portrét készít, de ő nem is sejt, hogy a kép misztikus titkot hordoz, ugyanis innentől nem öregszik többé, és teljesen elveszíti a realitásérzékét. Amikor rájön, hogy elpazarolta életét, tönkreteszi a festményt, de közben meg is hal. Bár a kép még mindig a fiatal férfit ábrázolja, a holttest már korának megfelelően néz ki.

VISSZA A MEGSZOKOTT SZEREPHEZ

Az 1958-as **Il padrone delle ferriere** című olasz-spanyol koprodukcióban Mario Girotti visszatért gyökereihez, a már jól megszokott karakterhez: a szerencsétlen szerelmes férfi szerepköréhez, akinek mindig bizonyítania kell, hogy a film végén végre karjaiba zárhassa szerelmét. Következő munkája, az 1959-es **Spavaldi e immorati** szintén egy kevésbé fontos romantikus dráma, amelyben a szereplőknek át kell esniük számtalan megpróbáltatáson, mire minden jóra fordul. Girotti karrierje ezen a ponton kicsit megrekedt, ugyanis nehezen tudott kitörni abból a szerencsétlen, de olykor boldog hősszerelmes szerepkörből, amit különféle romantikus drámákban és vígjátékokban alakított. A következő két filmje 1959-ből, a **Juke box**, **urli d'amore** és a **Cerasella** is ebbe a sémába illik bele. Míg az előbbiben egy olyan autószerelőt alakít, akinek választottját egy elég kellemetlen szituációból kell megmenteni, a másik inkább a **Guaglione** és a **Lazzarella** típusú zenés filmekhez hasonló: ennek is egy akkori sláger adta a címét, és valószínűsíthető, hogy ez is hozzájárult a produkció kedvező fogadtatásához.

AZ ELSŐ „KÖZÖS” FILM

1959-ben a későbbi Bud Spencer és Terence Hill is szerepelt a **Hannibál** című filmben – ugyan nem volt közös jelenetük, de ebben láthatók először együtt. Mario egy kis mellékszerepet kapott, ő játszotta Quintiliust – és szintén egy szerencsétlen szerelmest alakított. A látványos történelmi filmben a cselekmény előrehaladtával Girotti karaktere egyre fontosabbá válik, míg Pedersoli csak egy statisztá marad. Carlo ezúttal azért egy kicsit fontosabb szerepet kapott: ő volt Brutario, egy törzs vezére, aki szembeszáll Hannibállal, amikor az nem akarja egy javaslatát elfogadni.

Girotti következő filmje egy olasz-francia koprodukció, a **Karthágó lángokban**, szintén 1959-ből. Tsourt alakította, aki Karthá-

gó becsületéért indul háborúba, és bár a mű elején ismét boldogtalan szerelmesként tűnik fel, de sikerül harcosként is bizonyítania a cselekmény során. Míg a **Hannibál**ban a visszahúzódó, szégyenlős Girotti nem játszotta túl meggyőzően a harcos szerepét, a **Karthágó lángokban** moziban már sokkal jobban és kiforrottabban hozza ezt a karaktert is.

EGY KIS VÁLTOZATOSSÁG

Két történelmi film, rengeteg romantikus és zenés darab után a munkamániás Girottinak egy kis változatosság köszöntött az életébe: egy határozottan szórakoztató katonai vígjátékban kapott szerepet, az **Egy katona meg egy félben** (1959). Bár ez is csak egy mellékszerep volt, sokkal felszabadultabban játszott, mint korábban. E mű igazán szórakoztató, még akkor is, ha nem feltétlenül a látványos poénokra, hanem inkább a dialógusokban elhangzó viccekre helyezi a hangsúlyt. Érdekesség továbbá, hogy rendezője és forgatókönyvírója Stefano Vanzia, akit sokan talán Steno művésznévén jobban ismernek. Steno később Bud Spencerrel is dolgozott a Piedone-filmeken.

Az **Egy katona meg egy fél** hatalmas kasszasiker lett Olaszországban, de a vígjátékok világába tett kis kitérő után Mario Girotti ismét egy monumentális feldolgozásban kapott szerepet: az 1960-as **Giuseppe venduto fratelliben** Benjámint, József testvérét játszotta el. Mario csak az utolsó húsz percben látható, az alkotás elején egy nála fiatalabb színész személyesíti meg Benjámint.

Ezután az *Ezeregyéjszaka* egyik meséjének olasz-francia feldolgozásában, az **Aladdin csodáiban** (1961) alakította Moluk herceget, aki a filmben többször is feltűnik. Az 1961-ben készült **A szerelem leírva: Érzések vihara** olasz-spanyol koprodukcióban Mario Girotti játszotta Ángelt, aki a csinos Magdalénébe szeret bele, a lány viszont csak játszik vele, valójában a fiú apjába szerelmes. Girotti már számtalan ilyen mellékszerepet kapott, de mivel ebben a filmben több zenés betétdal is szerepel, így újabb oldaláról is megmutathatta magát.

Sokkal érdekesebb volt alakítása az 1961-es **Il dominatore dei sette mari** című produkcióban. Ugyan itt is csak egy mellékszerepet osztottak rá, mindenesetre remek ellentét a főszereplőnek, Sir Francis Drake-nek, akit Rod Taylor játszott, és az sem elhanyagolható tény, hogy Girotti ismét egy új műfajban próbálhatta ki magát. Az igen költséges feldolgozás valós tényeken alapul, és bemutatja a legendás Sir Francis Drake életét.

Girotti Anthony Babingtont játszotta, aki felelős volt egy lázadásért, aminek célja az angol királynő, Erzsébet megölése. Szemmel láthatóan szárnyakat adott a színésznek, hogy végre új oldaláról mutatkozhatott be, és nagyon meggyőzően hozta ezt a tőle szokatlan karaktert. De mivel a hangsúlyt nem az összeesküvésre helyezték, hanem inkább Drake személyére, ezért a cselszövés – és így Babington szerepe is – csak egy kis része az egésznek. A produkció az egyik legjobb ebben a műfajban, és remek szórakozást nyújt a nézőknek.

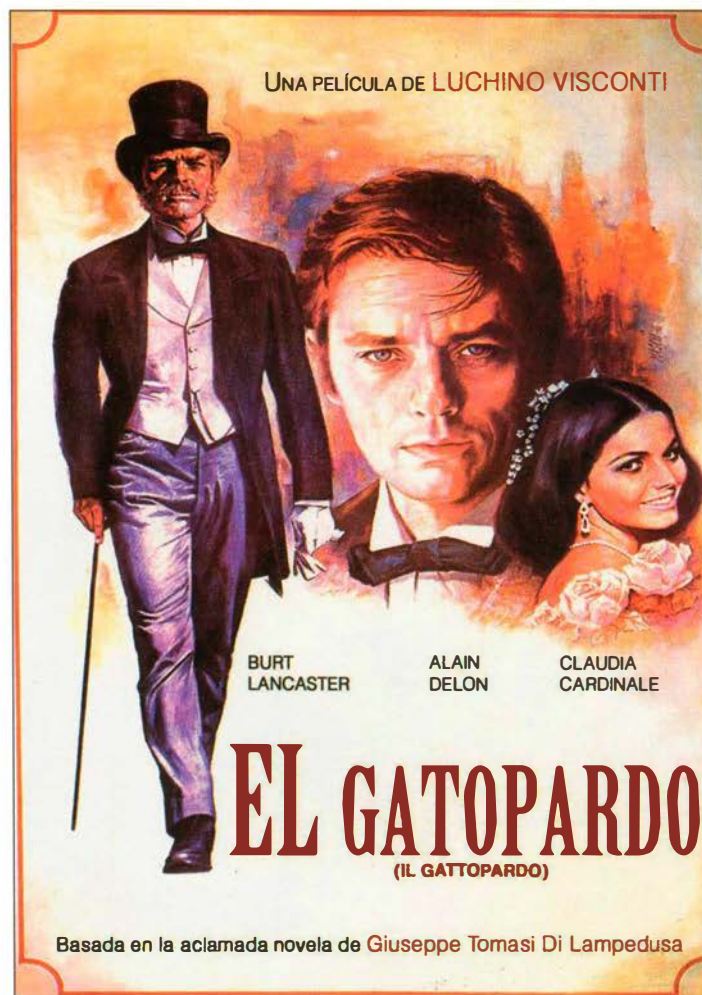
Mivel az **Egy katona meg egy fél** nagy siker lett, nem is olyan meglepő, hogy hamarosan egy másik katonai vígjáték követte, az 1962-es **Il giorno più corto**. Azonban problémás lenne ezt a két filmet összehasonlítani, mert míg az **Egy katona meg egy fél** egy sima paródia volt, az **Il giorno più corto** inkább a legendás háborús mozit, **A leghosszabb napot** parodizálja ki, amelyben olyan világsztárok játszanak, mint Sean Connery és Richard Burton. Ha le akarnánk fordítani az olasz címet, „A legrövidebb nap” lehetne, utalva ezzel a paródia alapjául szolgáló filmre.

Girottinak ebben nagyon kis szerepe van, ezért akár ki is hagyhatnánk listánkból, azonban többen is közreműködtek a produkcióban, akik később Bud Spencerrel és Terence Hill-lel dolgoztak, mint például Sergio Corbucci, Bruno Corbucci és Enzo Barboni, azaz E.B. Clucher.

EGY KLASSZIKUS

Mario Girotti pályája újabb fordulóponthoz ért, amikor olyan világsztárokkal játszott az 1963-as **A párdacban**, mint Burt Lancaster, Claudia Cardinale és Alain Delon. A rendező Luchino Visconti volt, aki már veteránnak számított ebben az időben, ugyanis 1943 óta dolgozott rendezőként, előtte pedig évekig asszisztenskedett. A direktor egy olyan fényűző történelmi tablót alkotott, amely korának legfontosabbjává nőtte ki magát, és rengeteg díjat nyert.

A csillogás ellenére Visconti egyáltalán nem veszett el a részletekben, hanem már-már cinikusan mutatja be a kor erkölcsi normáit, és a szicíliai arisztokrácia bukását. A történet Giuseppe Tomasi di Lampedusa regényén alapul, amely a második világháború után az egyik legsikeresebb kötet volt. A sztori Burt Lancaster körül forog, aki Don Fabrizioót, Salina herceget játszotta – őt „párdac-ként” emlegették, innen a cím. Girotti ismételen egy mellékszerepben látható, ő volt Graf Cavriaghi. Nem szerepel sokat, de jól

helytáll nagy nevű kollégái mellett.

Az olasz-francia koprodukció bombaként robbant, és hatalmas sikert hozott, Mario Girotti számára pedig ugródeszkaként szolgált. Olaszországban és külföldön egyaránt jól tett hírnevének, annak ellenére, hogy csak egy mellékszerepben tűnt fel. Sőt, a neves producer, Horst Wendlandt is felfigyelt rá.

A NÉMET KARL MAY-FELDOLGOZÁSOK ÁTTÖRÉST HOZNAK

A német producer, Horst Wendlandt a lehető legjobbkor bukant fel Mario Girotti életében, hiszen ahogy ő fogalmaz:

„Pont akkor, amikor nemigen tudtam, hogyan tovább, Horst Rómába érkezett.”

(Terence Hill)

Girotti úgy érezte, hogy beskatulyázták, és nem látott rá semmi esélyt, hogy kitörjön abból a szerepkörből, amit eddig alakított.

A Karl May-regények megfilmesítései hatalmas kasszasikerek lettek. Mivel igen nehéz őket filmvászonra vinni, Wendlandt nagy kockázatot vállalt, amikor nekiállt az adaptációnak. Az első két Rialto-produkció, *Az Ezüst-tó kincse* (1962) és a *Winnetou* (1965) egyaránt meghódította a mozipénztárat. De mielőtt Girotti első May-westernjét, a *Winnetou 2.*-t (1964) elkezdték forgatni, az *Old Shatterhand* (1963) és *A titokzatos Schut* (1964) is a mozikba került.

Wendlandt egyrészt megadta a lehetőséget Mario Girottinak, hogy elhagyja Olaszországot, és még híresebb legyen hazáján kívül is, másrészt ezzel a váltással némi színészi szabadságot adott neki, mert végre nem a fiatal szerető szerepét alakította, amibe otthon be volt skatulyázva. Hill mind a mai napig meglepődik ezen:

„Nem kellett semmit előadni, nem volt szükség olvasópróbára – egyáltalán semmit sem kellett csinálni. Csak beszélgettünk. Horst tíz percen belül nekem adta a szerepet.”

(Terence Hill)

Wendlandtnak nagyon megtetszett a karizmatikus, megnyerő külsejű olasz fickó, ezért szívesen bevette őt a remekül menő Karl May-westernekbe. Később összesen négy mozihoz szerződtette le Girotti. Úgyhogy a *Winnetou 2.* nemcsak Girotti első westernje volt, hanem az első a sorozatban, amit Németországban és Ausztriában, valamint Jugoszláviában forgatott. Ezek nem kizárólag német alkotások voltak, ugyanis Olaszország, Franciaország és Jugoszlávia is részt vett a munkákban. A forgatás 1964. május 18-tól július 27-ig tartott.

Mario a *Winnetou 2.*-ben egy nagyobb mellékszerepet kapott: Robert Merrilt játszotta, aki a törzsfőnök lányával kötött házassága által pecsételi meg az indiánok és a fehérek közti békét. A filmről annyit érdemes megemlíteni, hogy tipikus hatvanas évekbeli kalandmozi, kissé naiv, mégis szórakoztató. A *Winnetou 2.* beváltotta a várakozásokat, elnyerte a német Goldene Leinwand-díjat, majd az év legsikeresebb filmjeként vitte el a Bambi-díjat, így igen hamar vissza is hozta az árát, a 4 millió márkát.

A *Winnetou 2.* az első volt a négy Karl May-darab közül, amelyben Girotti játszott, a többi részben azonban már nem kapott olyan nagy szerepet, mint itt. Ekkor találkozott először a német fenegyerekkel, Klaus Kinskivel, akivel később együtt dolgozott az *Egy zseni, két haver, egy balekban*.

Megismerkedett a forgatás alatt Sergio Leonéval is, aki azért volt ott, hogy meggyőződjön arról, Jugoszláviában megfelelőek a díszletek egy következő filmje számára. Leone és Wendlandt az első pillanattól fogva jól kijöttek egymással, de a találkozás a *Nevem: Senki* keletkezése szempontjából sem elhanyagolható.

Nem sokkal később, szintén 1964-ben jött a következő Karl May-film, a *Keselyűk karmaiban*, amit a *Winnetou 2.* leforgatása után két héttel kezdtek el, 1964. augusztus 10-én. Girotti ebben csak a hetvenedik perc után tűnik fel. Az eredeti könyvet ez az alkotás sem vette nagyon komolyan, akárcsak a *Winnetou 2.*, hiszen a cél leginkább a szórakoztatás volt.

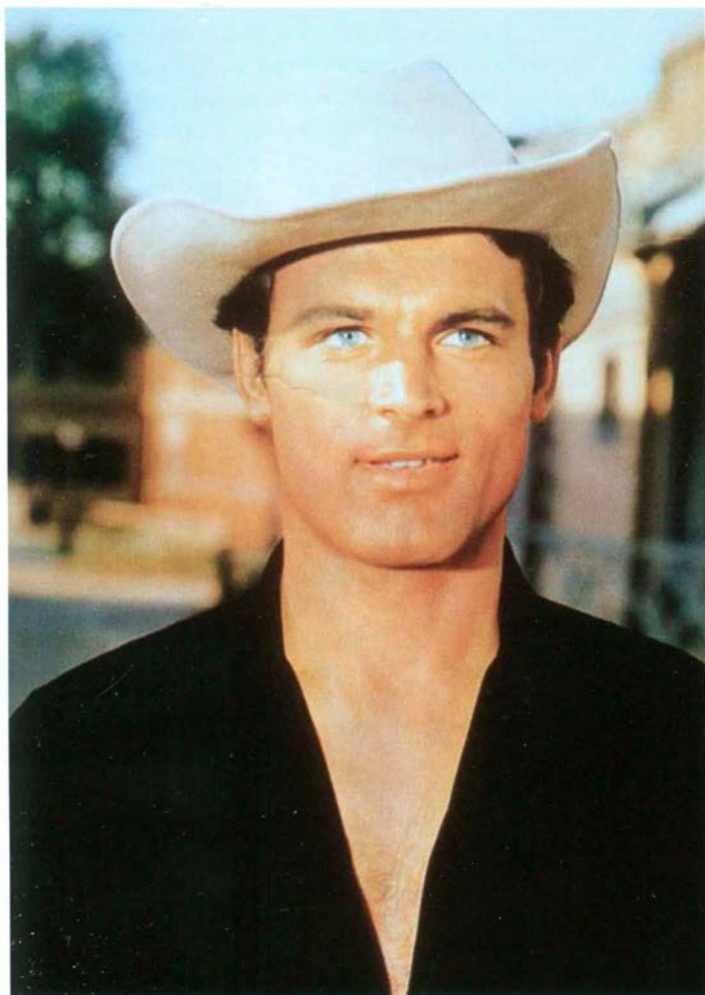
A *Keselyűk karmaiban* 1965-ben került a mozikba, és szintén elnyerte a Goldene Leinwand-díjat. Ennek ellenére meg kell említeni, hogy a hasonló műfajú filmek felvirágzásának a végét is jelezte, ugyanis a piac addigra telítve volt ilyen produkciókkal.

EGY KIS VÁLTOZATOSSÁG

Mielőtt Girotti újabb Karl May-filmben szerepelt volna, egy olasz-osztrák koprodukció következett, aminek **Operazione terzo uomo** (1965) volt a címe. Ebben Brice Philippe Tissout ügynököt alakítja, akinek meg kell szereznie egy rakétameghajtású fegyvert. A nyomok egy varietébe vezetnek, ahol találkozik Enricóval, akit Girotti játszik. A következő Karl May-moziban, **Az olajhercegben** (1965) a kártyás Richard Forsythe szerepét kapta meg, akit tényleg egy Olajhercegnek nevezett gengszter. Azért, hogy ne ölje meg, Forsythe belemegy egy üzletbe, és olyan telepesekhez oszton be, akiktől az Olajherceg meg akar szabadulni, mert azt hiszi, olaj van ott, ahol letelepedtek. Mario szerepe itt ugyan nagyobb, mint a **Keselyűk karmaiban** történetében, de ez a kis mellékszerep még nem hozta el számára az igazi kiugrási lehetőséget. Stewart Granger főszereplő allűrjei miatt a forgatás elég lassan és nehézkesen folyt, de 1965-ben mozikba került a végeredmény, és ezt is Goldene Leinwand-díjjal jutalmazták.

Mielőtt a negyedik Karl May-moziban is szerepelt volna, Mario még egy 1965-ös spagettiwesternben is játszott, a **Killer Kid**ben. Ez két dologban is különbözik a May-feldolgozásoktól: először is, ez nem egy ártalmatlan spagettiwestern, sokkal komolyabb annál, másodsor pedig, Girotti itt nem egy szimpatikus fickót alakít, hanem igazi gonosztevőt. Mindenesetre Larry McDow szerepe olyan volt számára, mint egy ajándék, ugyanis a mű elején és végén is feltűnik, s igen meggyőzően alakítja a forrófejű férfit.

EGY HAZAI FILM

Ezután következett, szintén 1965-ben, Hans Jürgen Bäumlér oldalán az osztrák **Hív az erdő**. Girotti egy olyan vendégmunkást játszik, aki nem jön ki a kollégáival. A helyzet csak fokozódik, amikor beleszeret egy lányba, akire egyik munkatársa is szemet vetett, és a lány is viszonzozza érzelmeit. Egy kis különlegesség: Girottit nem szinkronizálták, hanem valóban németül beszél, még akkor is, ha csak pár mondatot.

A tőle szokatlan szerep után következett a negyedik és egyben utolsó May-adaptáció, az **Old Surehand** (1965), amiben Tobyt játszotta, akit az indiánok foglyul ejtenek, de nem sokkal később kiszabadítja őt a Stewart Granger által alakított Old Surehand, és megkéri őt, hogy tartson velük. Ezen felül még egy verekedésben is részt vesz. Szerepe az **Old Surehand**ben sokkal nagyobb és jelentősebb, mint **Az olajhercegben** és a **Keselyűk karmaiban** című produkcióban. Ennél az adaptációnál a film és a könyv közti különbség még nyilvánvalóbb, mint az eddigi három esetben, de ez nem von le semmit az értékéből.

Eredetileg még két részt terveztek Old Surehandról, de végül egyiket sem forgatták le. Amikor az **Old Surehand**ot 1965-ben bemutatták, sikeres volt, de nem annyira, mint elődei, és nem nyert díjakat sem.

Mario Girotti szakmai életrajza szempontjából ezek a mellékszerepek egyet jelentenek: ismertséget Olaszországon kívül is. Ezeket a filmeket egész Európában bemutatták, így természetesen Olaszországban is, és nagyon sikeresek lettek, másrészt pedig olyan ismertséget szereztek neki Németországban, hogy további szerepeket kapott német és osztrák alkotásokban.

Mario Girotti Karl May-időszaka így 1965-ben le is zárult az **Old Surehand**dal. Ennek ellenére továbbra is akadt munkája Németországban, ahol Artur Brauner szerződtette le 1966-ban egy igencsak nagyra törő projekthez, a **Die Nibelungen**hez.

EGY FANTASY

A **Die Nibelungen** egy fényűző feldolgozás, amiben Girotti Giselher szerepét játszotta el, aki a király testvére. Az első részben, a **Siegfried**ben elég elhanyagolhatóan kicsi volt a szerepe, mert Giselher leginkább csak a háttérben szerepelt. Csupán Hildegunttal való románcja miatt lehet néhány pillanatilátást látni.

A második részben, a **Kriemhilds Raché**ban kicsit többet mutatják, amikor Giselher a hunok elleni csatába vonul – ennek ellenére ez is csak egy mellékszerep. A forgatás majdnem hat hónapot vett igénybe, a cselekmény egy részét Izlandon rögzítették. Az első film 1966-ban került a mozikba, a második szűk három hónappal később. Mind a kettő kasszasiker lett, meg is kapták a Goldene Leinwand-díjat a hárommillió feletti nézőszámért.

A két epizódból, melyek együtt csaknem 180 percre rúgtak, 1976-ban csináltak egy 110 perces, egyrészes verziót, aminek a címe **Nibelungen** volt. Ezt a feldolgozást 1982-ben újra felhasználták, és akkor **A Nibelungok kardja** címet kapta.

VISSZATÉRÉS OLASZORSZÁGBA

Következő filmje, az 1966-os **Mindhalálig Rock and Roll** nemcsak Girotti visszatérését fémjelezte, hanem ez volt Ferdinando Baldi rendezővel való munkájának első állomása is. A forgatás 1966-ban kezdődött, de egészen 1967-ig húzódott el.

A western és a középkori film után Girotti visszatért a régi jó vígjátékokhoz. Ebben Gabrielt alakította, egy orvost, aki beleszeret

a fiatal tanárnőbe, Catherinába. Kiszemeltje egyébként énekesnő meg sztár szeretne lenni, és sok kifogása van Gabriel ellen. A sztori végén természetesen egymásra találnak, s Gabriel még arra is rábeszéli a lányt, hogy lépjen fel egy koncerten.

A **Mindhalálig Rock and Roll** egy könnyed kis vígjáték, számtalan zenei betéttel megtűzdelve. Girottinak már sok hasonló szerepe volt, és nem meglepő, hogy ismét ilyen karaktert játszott. Említést érdemel még, hogy ismét Enzo Barbonival (E.B. Clucherrel) dolgozott. A közös munkát Ferdinando Baldival és Enzo Barbonival még követte folytatás.

Nem sokkal a Bud Spencerral közös **Isten megbocsát, én nem!** forgatása előtt eredeti nevén, Mario Girottiként még két filmet forgatott, amelyeket az olasz mozik is játszottak. Az egyik, a **Rita, a vadnyugat réme** a második közös munkája volt Ferdinando Baldival, illetve a népszerű énekesnővel, Rita Pavonéval is. Noha ez is egy western volt, nem a tipikus fajtából, hiszen sokkal inkább tekinthető westernmusicalnek, amelyben

Girotti csupán egy óra elteltével jelenik meg a slágerénekes mellett.

Karakterét Texas Joe-nak hívják, és Little Jane-nel együtt segít az indián törzsfőnöknek, aki a teljes aranytartalékát fel akarja robbantani, mert azt tartja minden baj okozójának. Ekkor jön Joe és Jane a képbe, rengeteg zenei betét kíséretében, s végül elérik céljukat.

Girotti feladata kimerült abban, hogy ő legyen Rita Pavone vonzó társa, tehát megint a szokásos karaktert játszotta. Csak a műfaj változott, amúgy minden maradt a régi. Mario nagyon csalódott volt, ugyanis azt hitte, hogy sikeres külföldi tartózkodása után másféle szerepekre is szerződhetik. De hazájában ódzkodtak mindenféle kísérletezéstől, és nem engedték neki, hogy eltérő szerepekben is kipróbálhassa magát.

BÚCSÚ AZ EREDETI NÉVTŐL

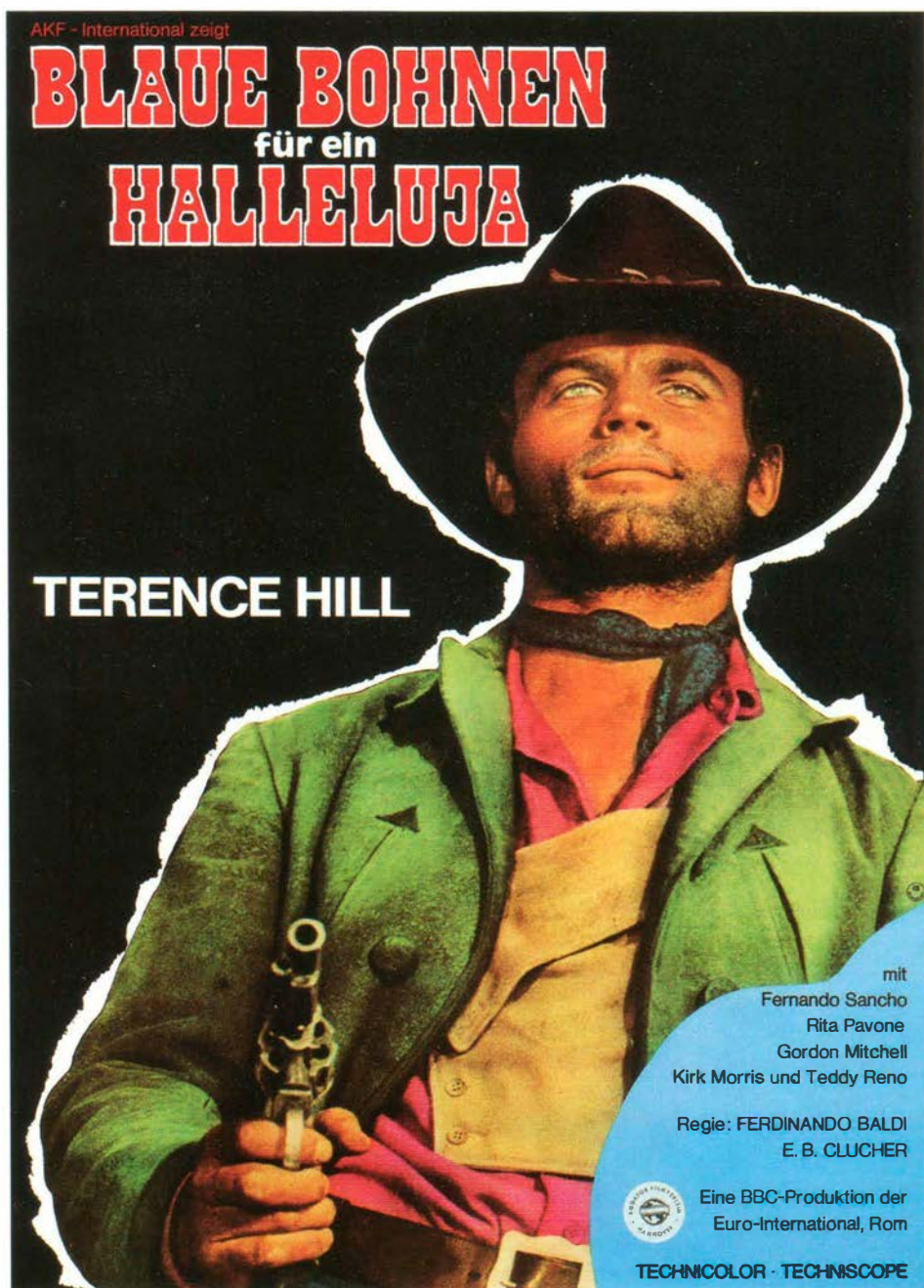
Következő filmje lett az utolsó, amelyben a feltörekvő színész eredeti néven szerepelt. A **Rita, a vadnyugat réme** után még egyszer látható volt Rita Pavone oldalán, de ezúttal már nem egy westernben, hanem egy háborús vígjátékban. Az **altábornagy lánya** egy olasz-francia koprodukció, amelyben Girotti a hobbant rakétafeltalálót, Giuliano Fineschit alakítja, aki egy véletlen folytán találkozik Ritával és egy meglőtt amerikai pilótával. A német hadsereg Fineschi nyomában van egy általa kifejlesztett rakétával, így hármuknak nincs más választása, mint ravaszsággal és fondorlattal menekülni a náciak elől.

EGY KÍSÉRLET

Még a nagy áttörés előtt játszott egy kísérleti moziban: az **Org** Fernando Birri, alias Fermaghorg filmje, amelyet már 1967-ben leforgattak, de több mint tíz évig készült, csak 1978-ban lett befejezve.

Ha lehet hinni a hiányos információknak és a képeknek, Birrinek sikerült egy „nem filmet” csinálnia. Szexjeleneteket lehet látni rajzolt, furcsa figurákkal, de néha olyan, mintha egy horrorfilm volna. A tizenegy év alatt a mozi rengeteg változáson ment át. Amikor az utómunkálatok során a produkció kifogyott a pénzből, Girotti kifizette a jogdíját. Többek között ez az egyik oka annak, hogy az **Org** tulajdonképpen teljesen ismeretlen maradt. Miután a majdnem három órás filmet bemutatták Velencében a Biennálén, a színész visszahívta a szalagot, és megtagadta a további vetítést.

A történet egy nagy atomrobbanás után játszódik. Csak néhány lény él már a Földön, többek között Zohomm (Hill),

Shuick asszony és a fekete Grrr. Kétségbeesésükben Zohomm és Grrr levágják a saját fejüket, amelyeket Shuick újra életre kelt. Azonban összekeveri a fejeket, és így elkezdenek azon vitatkozni, hogy Shuick melyikükhöz tartozik. Hogy tisztázzák az esetet, egy bölcshez, egyfajta órákulumhoz fordulnak, aki egy aszteroidán téli álmát alussza. Zohommnak ítéli meg Shuickot, mire Grrr önkéntes száműzetésbe vonul. Miután Shuicknak gyermeke lesz, útnak indul, hogy megkeresse Grrr-t, de Zohomm titokban követi, s meglepi őket szex közben. Ezek után hármasan elhatározzák, hogy megölik magukat, mert azt gondolják, csak így tudnak egyensúlyt teremteni, ha csupán a közös gyermeket hagyják hátra örökölni.

Már csak a rövid ismertető alapján is érthető, hogy Hill miért nem engedte a filmet levetíteni. Csak 1992-ben mutatták be Németországban a Thomas Mann novelláján alapuló produkció egy rövidített, 120 perces verzióját, azóta azonban teljesen eltűnt a filmvászonról, és csak nagyon kevés ember ismeri.

AZ ÁTTÖRÉS

1967-1971

Ez az időszak nemcsak azért fontos, mert Mario Girotti és Carlo Pedersoli ekkor forgatták első közös filmjüket, az **Is-ten megbocsát, én nem!** című westernvígjátékot, hanem azért is, mert ekkor körvonalazódott duóként való együttműködésük. Leforgatták az első westernvígjátékot Giuseppe Colizzival, és találkoztak Enzo Barbonival is, akivel elérték az igazi nemzetközi áttörést **Az ördög jobb és bal keze** első és második részével. Valóban megpecsételték a spaghettiwestern műfajának sorsát, és mind formailag, mind tartalmilag beköszöntött a „westernvígjáték Spencer és Hill módra” korszak.

A spaghettiwestern dicsősége már leáldozóban volt, amikor megjelent Barboni, Spencer és Hill, tele új ötletekkel, vicces jelenetekkel. Egyértelmű volt, hogy kezdetben nem tudták, mihez kezdjenek ezzel a váratlan sikerrel, és milyen irányban kéne tovább haladniuk a közös munkával, hogyan építsék együttes karrierjü-

ket. Ezért vállaltak párban és külön-külön is különböző szerepeket, kísérleteztek a műfajon kívül és belül egyaránt.

Ez a periódus Bud Spencer és Terence Hill jövője szempontjából nagyon fontos volt, hiszen ekkor rakták le karrierjük alapkövét. Ennek a fejlődésnek a csúcspontján **Az ördög jobb és bal keze 2.** áll, amely igazi sztárokká tette őket, és ennek hatására jó ideig nem kellett szükölködniük szerepajánlatokban.

ISTEN MEGBOCSÁT, ÉN NEM!

IN HÖHEPUNKT DER EUROPÄISCHEN WESTERN-PRODUKTION

TERENCE HILL

»DER MODE JOE«

BUD SPENCER

»DER KLEINE«

mit

FRANK WOLFF · GINA ROVERE · REGIE: GIUSEPPE COLIZZI

TECHNICOLOR · TECHNISCOPÉ · IM ADRIA-FILMVERLEIH

ISTEN MEGBOCSÁT, ÉN NEM!

1967

© 1967 Crono Cinematografica S.p.a. & PEFSA - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

DIO PERDONA... IO NO!

ALTERNATÍV CÍM:

**NINCS BOCSÁNAT
BUNYÓ HÚSVÉTIG**

TARTALOM:

Hutch egy biztosítótársaságnak dolgozik, amely megbízza azzal, hogy vizsgáljon ki egy vonatrablást, ahol 300 000 dollárt raboltak el aranyban, és minden utast megöltek. Hutch azt gondolja, hogy Bill San Antonio követte el a bűntényt, ám őt néhány hónappal korábban lelőtte már Hutch barátja, Cat, sőt el is temette. De azért, hogy biztos lehessen a dolgában, Hutch felkeresi Catet, és elmeséli neki gyanúját. Cat nem tartja elméletét ostobaságnak, emiatt elkezd nyomozni az ügyben, és Bill San Antonio bandájának nyomára bukkan. Azonban eközben Hutch sem tétlenkedik, és ő is megtalálja a bűnözőket. Véletlenül ugyanakkor érnek a valóban életben lévő Bill San Antonio főhadiszállására, ahol sikerül megszerezniük az elrabolt aranyat, és együtt elmenekülnek. Elássák a ládát, de aztán nézeteltérés támad közöttük, amit Bill emberei kihasználnak, emiatt a kezük közé kerülnek. Bill megkínossa őket, hogy rájöjjen, hol ásták el a ládát, de különféle trükkjeiknek köszönhetően ki tudnak szabadulni, és így sor kerül a Bill San Antonióval lezajló végső párbajra.

Az *Isten megbocsát, én nem!* egy olyan újféle westernfilm, amely viccel és ironiával tűzdelve fellazította a tipikus olasz spaghettiwestern egysíkú cselekményét. Ezek az elemek itt még elég visszafogottak, de már mindenképpen szembetűnnek.

Hála Sergio Leone utat mutató műveinek, mint az *Egy maréknyi dollárért* (1964), a *Pár dollárral többért* (1964), *A Jó, a Rossz és a Csúf* (1966), valamint Sergio Corbucci *Djangó*-jának (1966), a spaghettiwestern a népszerűség csúcán volt. Mindenki részesülni akart ebből a sikerből, és piacra szeretett volna dobni egy-egy kis ráfordítással készült filmet. 1967-ben sokszor két-három western is jutott egy hétre. Így előre látható volt, hogy előbb-utóbb a közönségnek elege lesz belőlük. De a produkciók ilyen mértékű gyártása mindenkinek esélyt nyújtott arra, hogy saját ötletét megvalósítsa, s igyekezzen megcsillantani tehetségét.

És ekkor jött Sergio Colizzi a képhe. Sergio Leone jó barátja volt, s részt vett a mester jó pár forgatásán is, hogy minél több tapasztalatot gyűjtsön, emellett megfigyelhesse, hogyan dolgozik példaképe. Colizzi csodálta Leone stílusát, mindenekelőtt az epikus elbeszélésmódot, amit ő is át akart venni saját alkotásaihoz. Így nem túl meglepő, hogy Colizzi filmcímei olaszul nagyon hasonlóak voltak Leone címeihez.

Rendező: Giuseppe Colizzi

Forgatókönyv: Giuseppe Colizzi, Gumersindo Mollo

Operatőr: Alfio Contini

Vágó: Sergio Montanari

Zene: Enzo D'Ambrosio

Producer: Enzo D'Ambrosio

Játékidő: 108 perc

Szereplők:

Terence Hill (Cat Stevens)

Bud Spencer (Hutch Bessy)

Frank Wolff (Bill San Antonio)

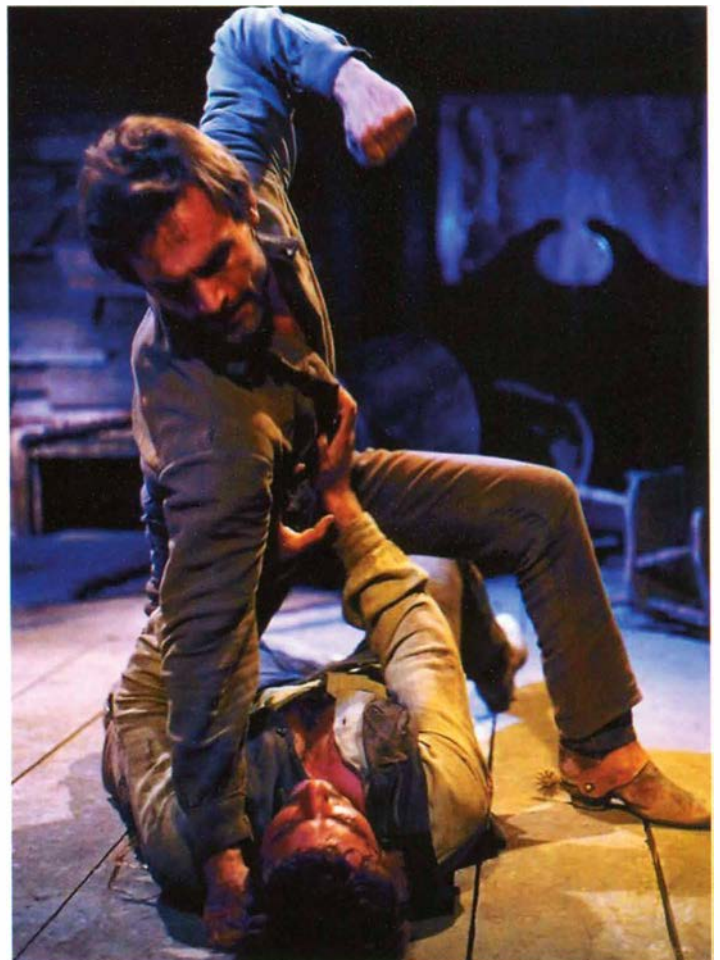
Frank Brana (Lou)

Gina Rovere (Rose)

José Manuel Martín (Bud)

Tito Garcia (Tam-Tam)

Franco Gulà (sírásó)

Terence Hill Cat Stevens szerepében • © Crono Cinematografica S.p.a. & PEFSA 1967 Minden jog fenntartva!

Bud Spencer Hutch Bessy szerepében • © Crono Cinematografica S.p.a. & PEFSA 1967 Minden jog fenntartva!

A1 méretű olasz humoros moziplakát

A *Jó, a Rossz és a Csúf* volt Leonének az a munkája, ami a legjobban imponált Colizzinek, és nagyban befolyásolta őt. Különösen az Eli Wallach által játszott Tuco és a Clint Eastwood alakította Blondie kapcsolata érdekelte őt, s ezt akarta filmjeiben hangsúlyozni, már amennyire a műfaj sajátosságai ezt lehetővé tették számára.

Colizzinek teljesen pontos elképzelései voltak arról, hogy a szereplőknek milyen tulajdonságokkal kell rendelkezniük. Így például a kutya jóindulatú, a macska fürgé és elegáns, a róka ravasz, de alattomos. Emellett a kutya és a macska alapvetően kedvelik egymást, de teljesen különböző karakterek, és soha nincsenek egy véleményen.

Erre a szereposztásra hamar talált megfelelő színészeket. A róka szerepét Frank Wolff kapta, aki már játszott néhány westernben. A macskát nem más, mint Peter Martell, alias Pietro Martellanza alakította, aki számára szintén nem volt ismeretlen a westernnek világa. A kutyát pedig olyasvalakinek kellett játszania, aki magas, vaskos, ugyanakkor mégis atletikus, de egyszerűen nem találta meg a megfelelő színészt erre a szerepre.

Colizzi már régóta jól ismerte az Amato, ezáltal a Pedersoli család is. Emlékezett rá, hogy Pedersolinak igen megnyerő fizikai adottságai vannak, de nem látta őt egy ideje, úgyhogy felhívta a feleségét, hogy megtudakolja, Carlo még mindig olyan jó formában van-e. Az, hogy a férfi abbahagyta a sportolást, meglátszott a súlyán, a mindenféle élvezeteket kedvelő Pedersoli igencsak meghízott. Amikor ezt Colizzi meghallotta, nagyon lelkes lett, és mindenkép-

pen szerződtetni akarta Pedersolit, aki egész egyszerűen bolondnak tartotta, hiszen remekül ment az ügynöksége, miért is kockáztatna, és állna kamera elé? De Colizzi nem tárgított, végül rávette Pedersolit, hogy legalább csak hallgassa végig. Ahogy Bud Spencer emlékszik:

„Colizzi megkérdezte: tudok-e lovagolni?

Mondtam, hogy nem.

Hajlandó lennék-e szakállt növesztetni?

Mondtam, hogy nem.

Tudok-e angolul?

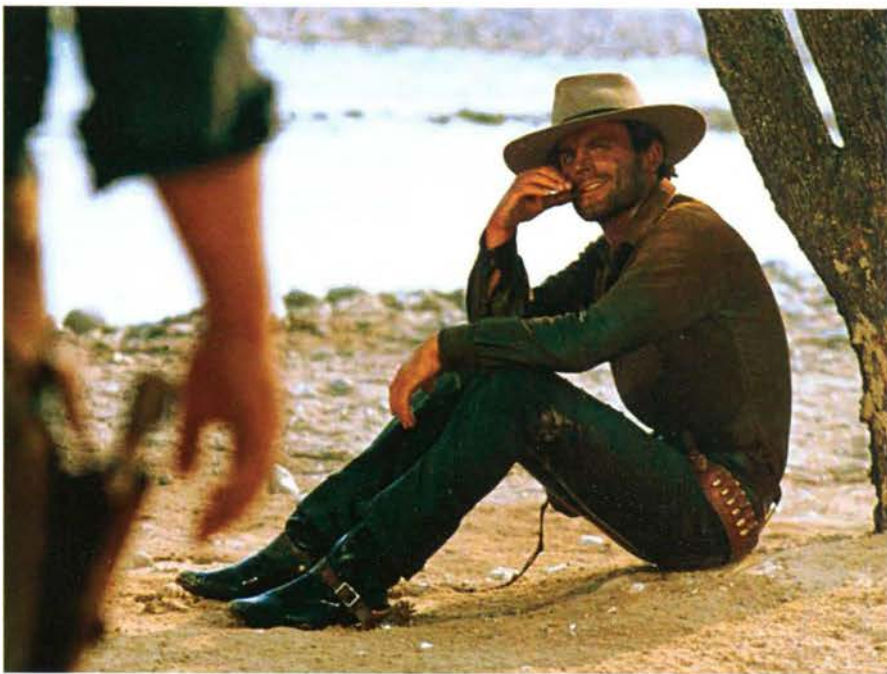
Mondtam, hogy nem.”

(Bud Spencer)

Annak ellenére, hogy Pedersoli nemleges választ adott kérdéseire, Colizzi nem küldte útjára, hanem mégis rá tudta beszélni, hogy játsszon a filmjében, de akkor jöttek a gondok, amikor a pénzre terelődött a szó. Pedersoli ugyanis úgy számolt, hogy két hónap távollét ügynökségétől négymillió líra kiesést jelent neki, ezért ekkora összeget akart Colizzitől. A rendező teljesen kiábrándult, és siránkozott, hogy soha az életben nem tudna neki ennyit fizetni, s hogy Pedersoli tönkreteszi őt. Ezért elkezdett egy másik, a szerepre megfelelő színészt keresni, de egyszerűen senkit nem találtak, aki ideális lett volna. Így nem maradt más hátra, mint kifizetni a Pedersoli által kért pénzt. Ezek után a színésznek nem okozott gondot, hogy marketing okokból kifolyólag Bud Spencerre kellett változtatnia nevét.

Miután vége lett a castingnak, az egész stáb kivonult a forgatási helyszínre, Spanyolországba. Épphogy odaértek, amikor Peter Martell, a macska eltörte a lábát az élettársával folytatott vita során. Colizzi kutyaszorítóba került, azonnal fel kellett hajtania valakit Martelli helyére, különben az egész film szertefoszlott volna. Így visszarepült Rómába, és találkozott Manolo Bologninivel, aki akkor éppen egy olyan produkción dolgozott, aminek bátyja, Mauro Bolognini volt a rendezője. Mario Girottini ajánlotta neki, aki a Franco Neróval való hasonlósága miatt a Django-filmek kvázi folytatásában szerepelt, de ez a forgatás már a végéhez közeledt. Ennek a filmnek a rendezője Ferdinando Baldi volt, aki már a

ISTEN MEGBOCSÁT, ÉN NEM!

EIN HÖHEPUNKT DER EUROPÄISCHEN WESTERN-PRODUKTION

TERENCE HILL „DER MÜDE JOE“ BUD SPENCER „DER KLEINE“

**GOTT
VERGIBT-
WIR
BEIDE
NIE!**

mit
FRANK WOLFF · GINA ROVERE · REGIE: GIUSEPPE COLIZZI
TECHNICOLOR TECHNISCOPÉ · IM ADRIA-FILMVERLEIH

WINTERDRUCK HEIDELBERG

Mindhalálíg Rock and Roll és a Rita, a vadnyugat réme filmekben is együtt dolgozott vele. A harmadik közös filmjük a **Viva Django** lett, amit Sergio Corbucci klasszikus *Djangója* inspirált.

Colizzi próbafelvételt készített Girottival, aztán szerződtette is. Már másnap Spanyolországban volt, és szembesült a ténnyel, hogy meg kell változtatnia a nevét. Pedersolival ellentétben Girotti egyáltalán nem volt elragadtatva az ötlettől, hiszen már rengeteg moziban szerepelt, és addig saját néven dolgozhatott, így csak fogcsikorgatva ment bele, hogy művésznevet vegyen fel. Így lett Mario Girottiból Terence Hill.

Hill karakterének eredeti neve Cat Stevens, Bud Spenceré pedig Hutch Bessy. Ezeket a neveket viselték a Colizzivel forgatott másik két filmben is, így tulajdonképpen egy trilógiáról beszélhetünk.

A helyszínen derült ki, hogy milyen szerencse érte őket a szerencsétlenségben, ugyanis Hill és Spencer szimpatikusnak találták egymást, ráadásul a kémia kezdettől fogva nagyon jól működött köztük, ez pedig sokat emelt a film színvonalán.

Colizzi mindent a kezében tartott, és nem csupán a szép tájképekre helyezett hangsúlyt, hanem arra is, hogy egy izgalmas, komoly westernfilmet készítsen, amely azért ugyanakkor szórakoztató

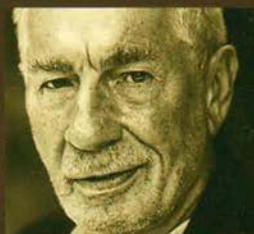
is. A két színész igen szerencsés volt, hogy Colizzival dolgozhatott, mert ő nagyon elkötelezetten látott neki a munkának, és nem rutinból dolgozott, Hutch és Cat pedig remekül kiegészítették egymást.

Bár ennek a filmnek a sikere össze sem hasonlítható a későbbiekkel, kétségkívül ebben hozták létre karakterük esszenciáját: Hill egy okos, fürge és elegáns hős, Spencer pedig természetes, jóindulatú társa, akinek ki kell találnia, hogy juthatnak ki a slamasztikából, amibe társa juttatta őket. Spencer itt még nem volt teljes értékű társa Hillnek, inkább egyfajta nagyobb és kiemelkedőbb mellékszerep ez, és főleg Cat állt a középpontban. Ironikus és vicces jelenetek csak elvétve találhatók ebben a westernjükben, itt még inkább megfeleltek a műfaji sajátosságoknak, de ennek ellenére mély benyomást tettek a közönségre.

Amikor 1967 őszén a filmet bemutatták az olasz mozikban, sem Colizzi, sem a páros nem számított arra, hogy a produkció sikeres lesz, hiszen a piac abszolút telítődött, a plakáton olvasható nevek pedig teljesen ismeretlenek voltak. De a közönség és a kritika is meghálálta a műbe fektetett energiájukat, a különleges páros megragadta a nézők érdeklődését. Ezek alapján nem csoda, hogy elég gyorsan elhatározták: lesz folytatása a mozgóképnek.

GIUSEPPE COLIZZI

Ha nem lett volna Giuseppe Colizzi, nem lett volna Bud Spencer és Terence Hill sem. Ő volt az, aki egy véletlennek köszönhetően először összehozta a két sztárt az **Isten megbocsát, én nem** című westernben. Colizzi nemcsak egy átlagos westernt akart forgatni, hanem a humort mint stíuselemet is bevetette, és ezt ugyanúgy használta elkövetkező filmjeiben, a **Bosszú El Pasóban** (másik ismert címén: **A Pirinyó, a Behemót és a Jófiú**), valamint az **Akik csizmában hálnak meg** című westernvígjátékokban is. Alapvetően ezek követték ki az utat Enzo Barboni későbbi igazi westernvígjátékaihoz.

Amikor a hatvanas évek közepén a spagettiwesternnek virágkorukat élték, Colizzinak, aki mellel saját bevallása szerint is nagy rajongója volt Sergio Leonénak, lehetősége nyílt arra, hogy megcsinálja első saját filmjét, ami az **Isten megbocsát, én nem!** címet viselte. A nagy siker lehetővé tette

számára, hogy az alkotást két másik kövesse, amelyeknek nemcsak rendezője, hanem producere is volt.

Miután a Colizzi által összehozott páros igazi szupersztár lett Barboni rendezésében, **Az ördög jobb és bal keze** első és második része után Colizzi elkészítette velük a **Mindent bele, fiúk!** című vígjátékot: ez lett a páros első filmje, ami már nem western volt. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mekkora rizikót vállalt azzal, hogy Spencert és Hillt kiragadta a spagettiwesternnek megszokott környezetéből, és teljesen más területre rakta őket. Colizzi azonban minden probléma nélkül megbirkózott ezzel a kihívással is, és ilyen értelemben azt lehet mondani, hogy kétszeresen is ő a páros „apja”. Terence Hill a maga módján méltatta is Colizit, amikor a **Don Camillót** „felfedezőjének” ajánlotta.

Colizzi 1925-ben született Rómában, majd miután megszakította egyetemi tanulmányait, mindenfelé lakott a világon, idővel pedig visszaköltözött Rómába a negyvenes évek végén, hogy ott íróként dolgozzon. Élményeit könyveiben dolgozta fel, melyek 1958 és 1960 között jelentek meg. Mivel az olasz filmiparnak nagy szüksége volt rátermett emberekre, Colizzi ki is használta a lehetőséget, és több területen is dolgozott, többek között például Luigi Zampa direktor asszisztenseként, valamint producer is volt.

A **Mindent bele, fiúk!** után nyugodtabb időszak köszöntött életébe: rendezőként és forgatókönyvíróként is tevékenykedett, de miután elkészítette Keith Carradine-nal és Tom Skerritt-tel az *Arrivano Joe e Margherito* című filmet, elmaradt a várt siker. Colizzi ezután visszavonult, vett magának egy saját televízióadót, és ott próbálta ötleteit megvalósítani. Az ebből származó tapasztalatokat a *Switch* című vígjátékban dolgozta volna fel, de ennek megvalósítására sajnos már nem került sor, ugyanis Giuseppe Colizzi 1978. augusztus 23-án váratlanul elhunyt Rómában. Eredetileg ő lett volna az **ÉN a vízilovakkal vagyok** rendezője, de hirtelen halála miatt végül Italo Zingarelli foglalta el a rendezői széket.

BUD SPENCERREL ÉS TERENCE HILL-LEL KÉSZÍTETT FILMJEI:

1967	Isten megbocsát, én nem! (rendező, forgatókönyvíró)
1968	Bosszú El Pasóban / A Pirinyó, a Behemót és a Jófiú (rendező, forgatókönyvíró, producer)
1969	Akik csizmában hálnak meg (rendező, forgatókönyvíró, producer)
1972	Mindent bele, fiúk! (rendező, forgatókönyvíró)

VIVA DJANGO

Djangos Mut ist berühmt
Djangos Colt ist gefürchtet - Djangos Haß ist tödlich

TERENCE HILL
HORST FRANK

DJANGO

*und die Bande
der Gehenkten*

George Eastman · Pinuccio Ardia · Lee Burton
Barbara Simon und José Torres
Regie: Ferdinando Baldi

Ein Farbfilm der B.R.C.-Produktion, Rom

Constantin-Film

VIVA DJANGO

1968

© 1967 B. R. C. Produzione S. r. l. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PREPARATI LA BARA!**TARTALOM:**

Django veszélyes megbízatást kap, egy aranyszállítmányt kell kísérnie. Ám a csapatot csapdába csalják, és a gátlástalan Lucas megtámadja bandájával. Minden kísért megölnek, beleértve Django feleségét is. A férfi azonban túléli a rajtaütést, bár súlyosan megsérül, és bosszút esküszik, még ha tudja is, hogy a túlérővel szemben egyedül teljesen tehetetlen. Lucas úgy állítja be a rablótámadásokat, hogy azokért ártatlan embereket akasztanak fel. Django, aki inkognitóban hóhérként dolgozik, csak látszólag végzi ki az ártatlanul megvádoltakat: megkíméli az életüket, és így szép kis bandát gyűjt maga köré, a hóhérok bandáját, de Garcia vezetésével a csapat egy része kiválik. Az a tervük, hogy megtámadnak egy aranyszállítmányt, majd a határon át szöknek el. Amikor kiderül, hol van Django rejtekhelye, foglyul ejtik és megkínózzák, ugyanis őt gyanúsítják a rablással. De Djangónak sikerül kiszabadulnia, és megkezdí könyörtelen bosszúját.

Rendező: Ferdinando Baldi

Forgatókönyv: Ferdinando Baldi, Franco Rossetti

Operatőr: Enzo Barboni

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Gianfranco Reverberi

Producer: Paolo Frasca

Játékidő: 89 perc

Szereplők:

Terence Hill (Django)

Horst Frank (David Barry)

George Eastman (Lucas)

José Torres (Garcia)

Pinuccio Ardia (Horace)

Lee Burton (Jonathan Abbott)

Barbara Simon (Mercedes)

Gianni Brezza (Alvarez)

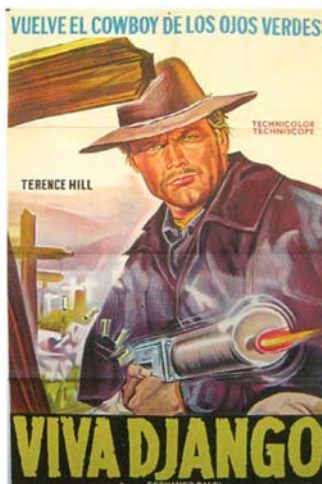
Mielőtt Mario Girotti Terence Hillre változtatta a nevét, és Bud Spencerrel együtt szerepelt az **Isten megbocsát, én nem!**-ben, Ferdinando Baldi mozijában bukkant fel, akivel már együtt dolgozott a **Mindhalálíg Rock and Roll** és a **Rita, a vadnyugat réme** című filmekben, valamint a **Viva Django**-on, amiben főszereplő lett, így ő is belekóstolt a spaghettiwestern világába. Ez az alkotás csak a Colizzivel közös munka után került bemutatásra az olasz mozikban. Az, hogy ő lett a **Viva Django** főszereplője, egy véletlennek köszönhető.

Baldi nem sokkal korábban, 1966-ban Franco Nero főszereplésével forgatta a **Django** című filmet. Franco Nero ismét elvállalta volna a szerepet, ami híressé tette őt, de 1967-ben Joshua Logan szerepet ajánlott neki a **Camelot**-ban, így egyértelmű lett, hogy Baldinak találnia kellett valakit Nero helyett.

Mivel már kétszer dolgozott Girottilal, és a két színész közti hasonlóságot nem lehetett nem észrevenni, ezért felvetette Girottilal Django jelmezét, és megmutatta a róla készült képet a producernek, aki először azt hitte, hogy Baldi Nero fényképét tartja a kezében, utána pedig teljesen el volt ragadtatva a hasonlóságtól, és szerződtette Girottit a szerepre. Egyébként Peter Martell, akinek szerepét Girotti kapta meg az **Isten megbocsát, én nem!**-ben, szintén látható volt a **Viva Django**-ban.

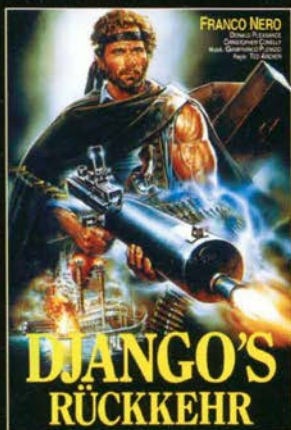
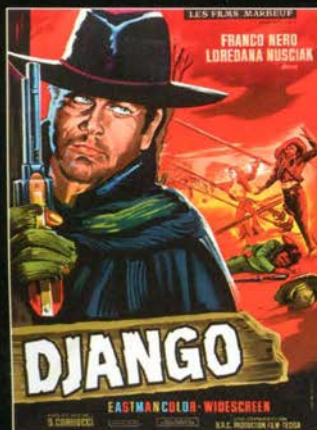
A **Viva Django** egy kőkemény western, és ugyan nem annyira brutális, mint az eredeti, de még a spaghettiwesternnek között is

igencsak komolynak mondható. Terence Hill kitűnő teljesítménye, a lebilincselő történet és a gyönyörű fényképezés mellett érdemes megemlíteni Horst Frank játékát, aki a gonosz karaktert alakította, és már számos más westernben is látható volt. A filmet 1968 elején mutatták be Olaszországban, és ahogy már említettük, csak az **Isten megbocsát, én nem!** premiere után.

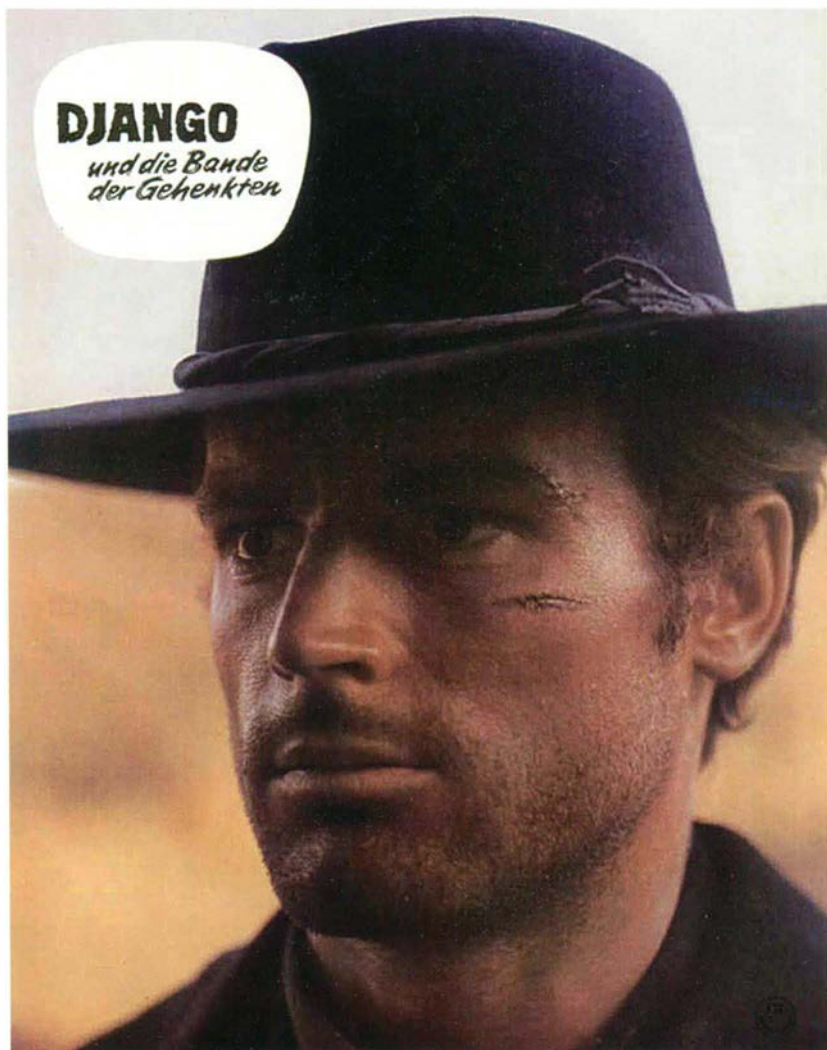
DJANGO-FILMEK

Miután Sergio Corbucci **Django** című produkciója hatalmas siker lett, az ott látott mintát újból és újból megváltoztatták vagy egyszerűen csak lemásolták a filmesek. Mivel a szemfüles producerek fel akarták használni a sikert hozó filmcímet, jó néhányat Django névvel adtak el. Ennek hatalmas káosz lett a következménye, mivel különböző országokban mindenféle Django-filmek születtek. Hivatalosan csak két eredeti Django-mozi valósult meg Franco Neróval, mégpedig az eredeti, 1966-os **Django** és folytatása, a **Django 2.** 1987-ből.

DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

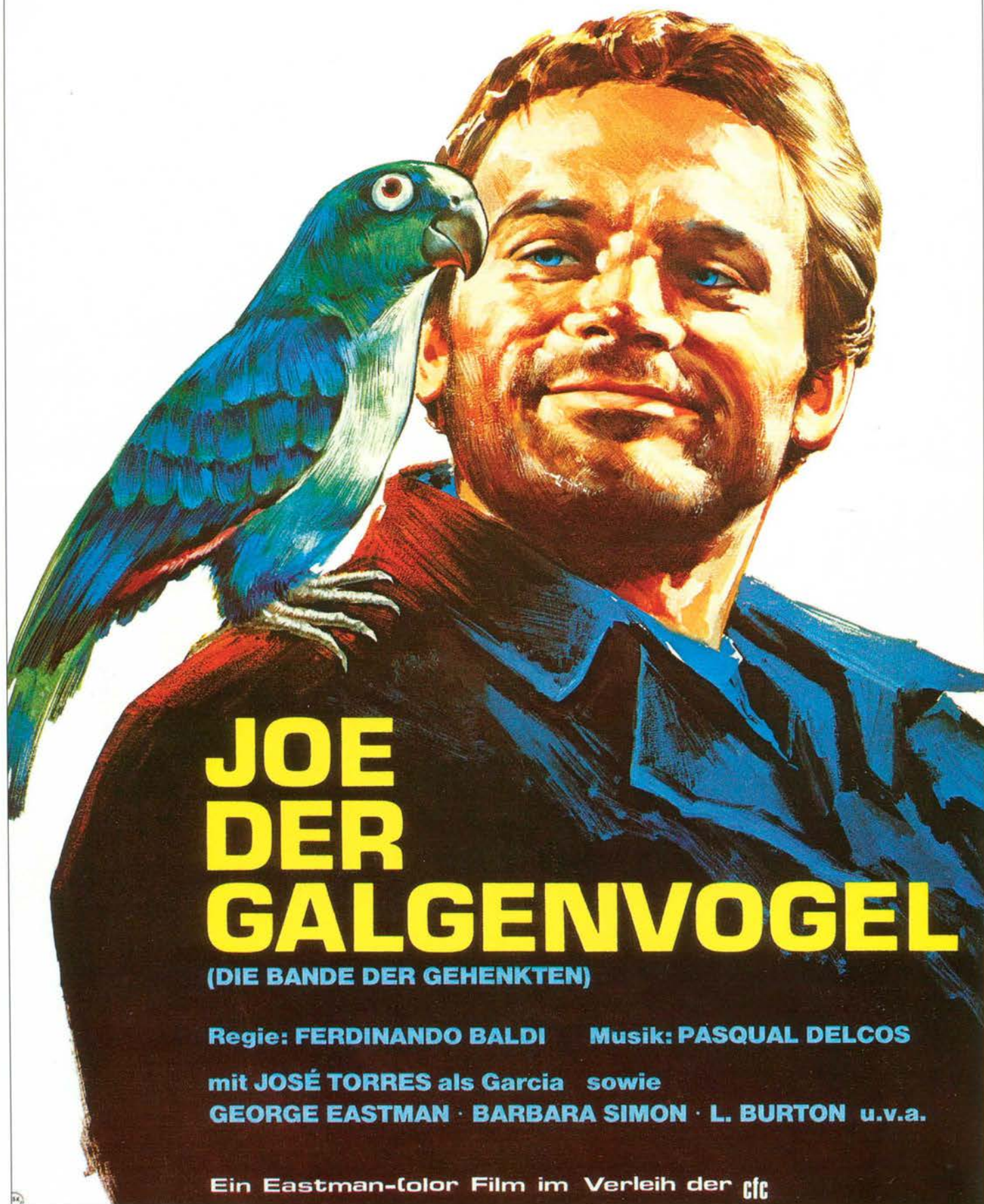
DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

DJANGO
*und die Bande
der Gehenkten*

VIVA DJANGO

TERENCE HILL

JOE DER GALGENVOGEL

(DIE BANDE DER GEHENKTEN)

Regie: FERDINANDO BALDI

Musik: PASQUAL DELCOS

mit JOSÉ TORRES als Garcia sowie

GEORGE EASTMAN · BARBARA SIMON · L. BURTON u.v.a.

Ein Eastman-Color Film im Verleih der cfc

EZER POFON AJÁNDÉKBA

1968

© 1968 PAC / Splendida Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

OGGI A ME... DOMANI A TE!**TARTALOM:**

Bill Kiowa öt évet ült ártatlanul börtönben. Korábbi barátja, Elfego az igazi bűnös, aki megölte Kiowa feleségét. Bill bosszút esküszik, és elég ravasz ahhoz, hogy ne rohanjon a saját vesztébe, ezért felbérel négy profit, O'Banniont, Jeff Milont, Francis Colt Morant és Bunny Foxot, hogy segítsék őt bosszújában. Az öt férfi Elfego és hadserege nyomára bukkan, majd szétválnak, így Kiowa és O'Bannion csapdába kerül, Elfego elfogja őket, de a többiek ki tudják szabadítani rabul ejtett társaikat, és ismét Elfegóék nyomába erednek. Egy erdőben kerül sor a végső leszámolásra Kiowa és Elfego között.

Rendező: Tonino Cervi

Forgatókönyv: Tonino Cervi, Dario Argento

Operatőr: Sergio D'Offizi

Vágó: Sergio Montanari

Zene: Francesco Lavagnino

Producer: Lucio Trentini

Játékidő: 91 perc

Szereplők:

Bud Spencer (O'Bannion)

Brett Halsey (Kiowa)

Wayde Preston (Jeff Milton)

Jeff Cameron (Moreno)

Diana Madigan (Maria Kiowa)

Franco Borelli (Bunny Fox)

William Berger (Francis Colt Moran)

Tatsuya Nakadai (James Elfego)

A sportoló Carlo Pedersoli megjelenése igencsak nagy feltűnést keltett az olasz filmiparban, ugyanis nem igazán lehetett ilyen szereplőt látni egy westernben. Bár sokáig nem játszott főszerepet, de rögtön kapott pár ajánlatot, ami által rengeteg ismert és érdekes filmmel találkozott. Így nem tartott sokáig, hogy szereplője legyen az *Ezer pofon ajándékba* című produkciónak. Ennek rendezője Tonino Cervi, aki 1956 óta producerként tevékenykedett. 1967 és 2003 között Cervi tizenegy filmet készített, valamint forgatókönyvíróként és producerként is dolgozott. Édesapja, Gino Cervi sem volt ismeretlen az olasz filmiparban, Fernandel partnereként ő játszotta Pepponét, a polgármestert a Don Camillo-filmekben.

A forgatókönyvet Tonino Cervi és Dario Argento írta, akik ebben az időben még elég újak számítottak a filmiparban, és először kerültek a spagettiwesternek világába. A szkript tartalmaz pár szokatlan ötletet, de Tonino Cervi rendezési stílusa is újszerű ebben a műfajban, és eltér a spagettiwesternek jól megszokott tömegétől. Ezen kívül különösen érdekesek a fekete-fehér visszaemlékezések, illetve az összezapás egy erdő közepén, ami teljesen különbözött a korábban látottaktól.

Bár a sok párbeszéd egyébként sem a spagettiwesternek jellemzője, itt még a szokottnál is kevesebb dialógus van. Helyette inkább egy borús, melankolikus alaphangulat uralkodik a filmben: csodaszép tájképeket lehet látni, amelyek szintén felejthetetlenek, átlagon felülre teszik. A pályája kezdetén álló főhős igen meggyőzően játszik, de ezt leginkább természetes kisugárzásának köszönheti. Cervi első munkája nemcsak azoknak ajánlott, akik Bud Spencer-rajongók, hanem azoknak is, akik szeretik a westerneket. Talán ez a színész legérdekesebb önálló alakítása egy olyan westernben, amely még a régi irányelveket követi.

A1 méretű eredeti német moziplakát 1968-ból.

© PAC / Splendida Film - Minden jog fenntartva!

OGGI A ME... DOMANI A TE!

BUD SPENCER - WAYDE PRESTON - JEFF CAMERON - STANLEY GORDON
 con TATSUYA NAKADAI
 Regia di TONINO CERVI
 Montecolor Colore della S.P.E.S. Soggetto e sceneggiatura DARIO ARGENTO - TONINO CERVI Musica di F. Lavagnino Una produzione P.A.C. - SPLENDD Roma
 Anno di edizione MCMLXVIII

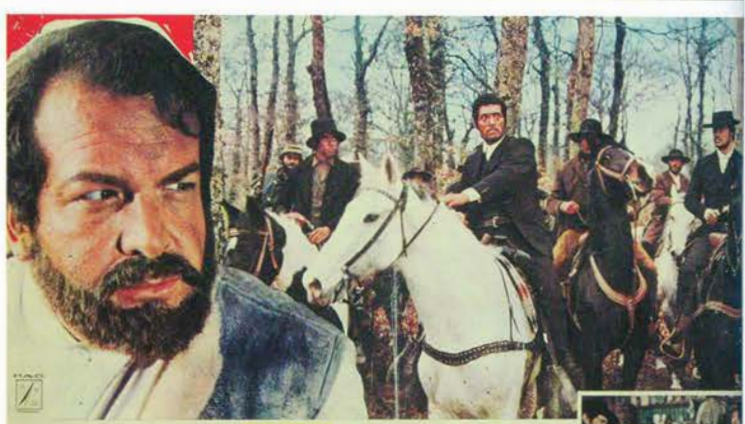
OGGI A ME... DOMANI A TE!

BUD SPENCER - WAYDE PRESTON - JEFF CAMERON - STANLEY GORDON
 con TATSUYA NAKADAI
 Regia di TONINO CERVI
 Montecolor Colore della S.P.E.S. Soggetto e sceneggiatura DARIO ARGENTO - TONINO CERVI Musica di F. Lavagnino Una produzione P.A.C. - SPLENDD Roma
 Anno di edizione MCMLXVIII

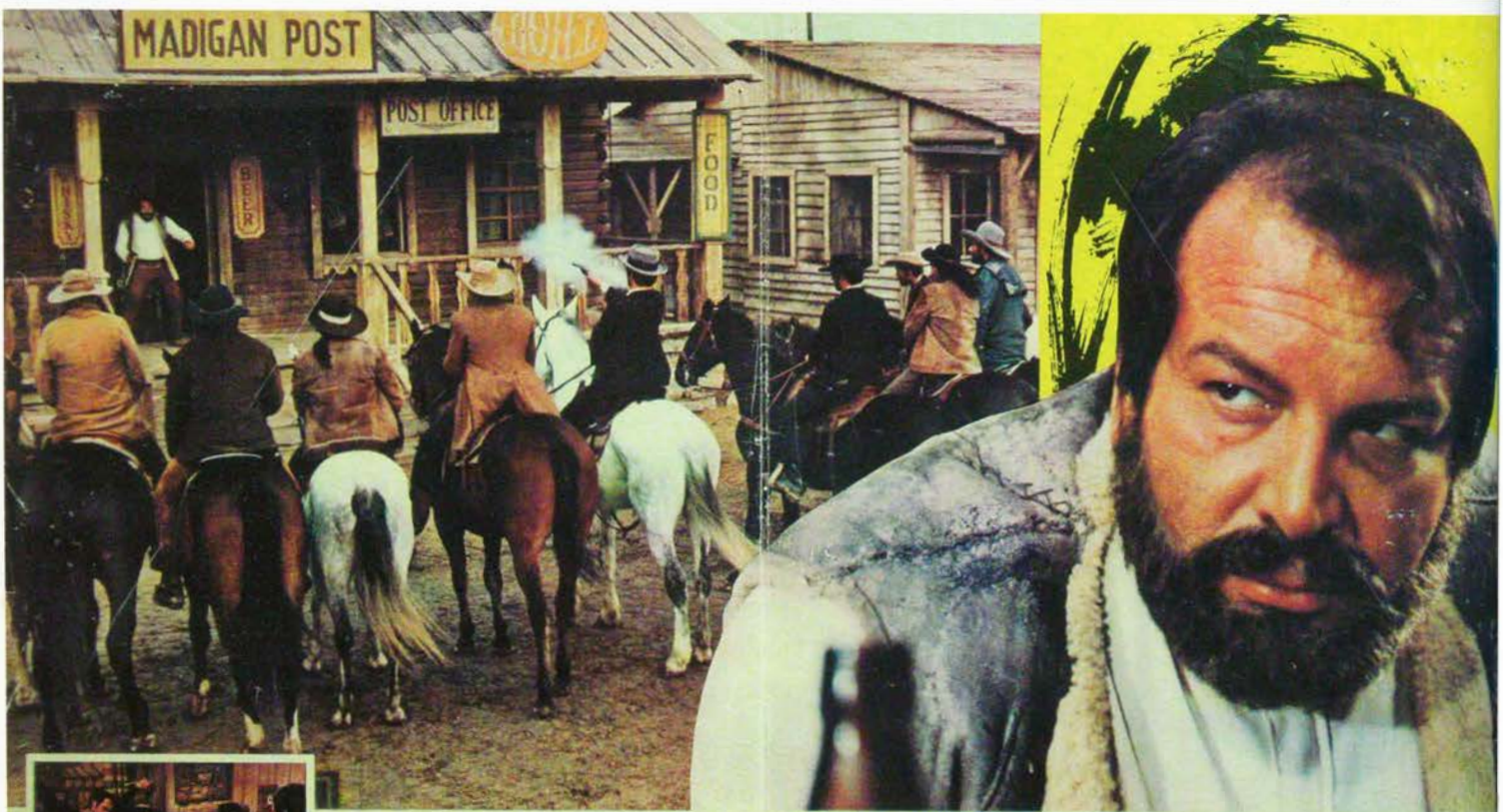
OGGI A ME... DOMANI A TE!

BUD SPENCER - WAYDE PRESTON - JEFF CAMERON - STANLEY GORDON
 con TATSUYA NAKADAI
 Regia di TONINO CERVI
 Montecolor Colore della S.P.E.S. Soggetto e sceneggiatura DARIO ARGENTO - TONINO CERVI Musica di F. Lavagnino Una produzione P.A.C. - SPLENDD Roma
 Anno di edizione MCMLXVIII

OGGI A ME... DOMANI A TE!

BUD SPENCER - WAYDE PRESTON - JEFF CAMERON - STANLEY GORDON
 con TATSUYA NAKADAI
 Regia di TONINO CERVI
 Montecolor Colore della S.P.E.S. Soggetto e sceneggiatura DARIO ARGENTO - TONINO CERVI Musica di F. Lavagnino Una produzione P.A.C. - SPLENDD Roma
 Anno di edizione MCMLXVIII

OGGI A ME... DOMANI A TE!

BUD SPENCER - WAYDE PRESTON - JEFF CAMERON - STANLEY GORDON

con TATSUYA NAKADAI

Regia di TONINO CERVI

Estremacolor Colore della S.P.E.S.

Soggetto e sceneggiatura DARIO ARGENTO - TONINO CERVI

Musica di F. Lavagnino

Una produzione P.A.C. - SPLENDD Roma

ANNO DI EDIZIONE MCMLXVIII

AZ UTOLSÓ SZÁMLÁT TE FIZETED

1968

© 1968 Roxy Film / Sancrosiap - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

AL DI LÀ DELLA LEGGE

TARTALOM:

Billy Joe Cudlip egy igazi gazember, olyan, amilyen a nagykönyvben meg van írva. Titokban ellopja Ben Novak mérnöktől a fizetéseket, amelyeket annak egy ezüstabányába kellett volna vinnie. Amikor a munkások Novakot el akarják üzni a városból, James Cooper, a telep vezetője avatkozik közbe, és megnyugtítja a haragos férfiakat, de a legközelebbi szállítmányt – Novakkal és a seriffel együtt – már neki is el kell kísérnie. Azonnal megtámadják őket, hiszen más banditáknak is fáj a foga a pénzre. A közben hozzájuk csatlakozó, segítőkésznek mutakozó Cudlip és Novak visszaszerzik az értékes szállítmányt, de a seriff megsérül, így Cudlipet választják meg utódául. Bár a banditák nem szereztek meg a fizetéseket, egy újabb tervet eszelnek ki, és a városban minden asszonyt meg gyereket foglyul ejtenek, hogy végezzenek velük, hacsak nem kapnak egy szekér ezüstöt.

Rendező: Giorgio Stegani

Forgatókönyv: Fernando Di Leo, Mino Roli, Warren Kiefer

Operatőr: Enzo Serafin

Vágó: Sergio Montanari

Zene: Riz Ortolani

Producer: Franco Palaggi

Játékidő: 110 perc

Szereplők:

Lee Van Cleef (Billy Joe Cudlip)

Graziella Granata (Sally Davis)

Antonio Sabàto (Ben Novak)

Bud Spencer (James Cooper)

Lionel Standler (pédikátor)

Carlo Gaddi (Adam)

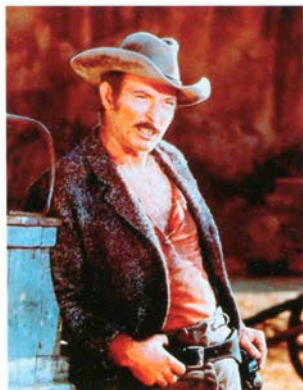
Ann Smyner (Betty)

Enzo Fiermonta (Ferguson seriff)

Épp csak látni lehetett Bud Spencert az **Ezer pofon ajándékba** című filmben, rá két hétre máris egy újabb westernben szerepelt, még hozzá **Az utolsó számlát te fizeted**ben. Ebben egy olyan karaktert alakít, amelyik szöges ellentétben áll imidzsével, hiszen egy nem teljesen pozitív szereplőről van szó, valamint itt látható először és utoljára szakáll nélkül. A film főszereplője Lee Van Cleef, aki a műfaj nagy sztárja volt. A rendező, Giorgio Stegani egy kicsit kísérletezett, Van Cleef karaktere ugyanis a cselekmény alatt morális személyiségfejlődésen megy át. Cudlip a film elején látható rosszfiúból a végére hőssé női ki magát, aki régi barátai ellen fordul, hogy megvédje becsületét és büszkeségét. A morgós Van Cleef remekül hozza ezt a karaktert, és kiemeli az amúgy átlagos alkotást a többi western sorából, de ebben persze segítségére van a többi színész is.

Bud Spencernek itt csak egy kis, tőle szokatlan mellékszerepe volt, de elég meggyőző az ellenszenves kapitalista szerepében is, és nemcsak karaktere szokatlan, hanem kinézete is.

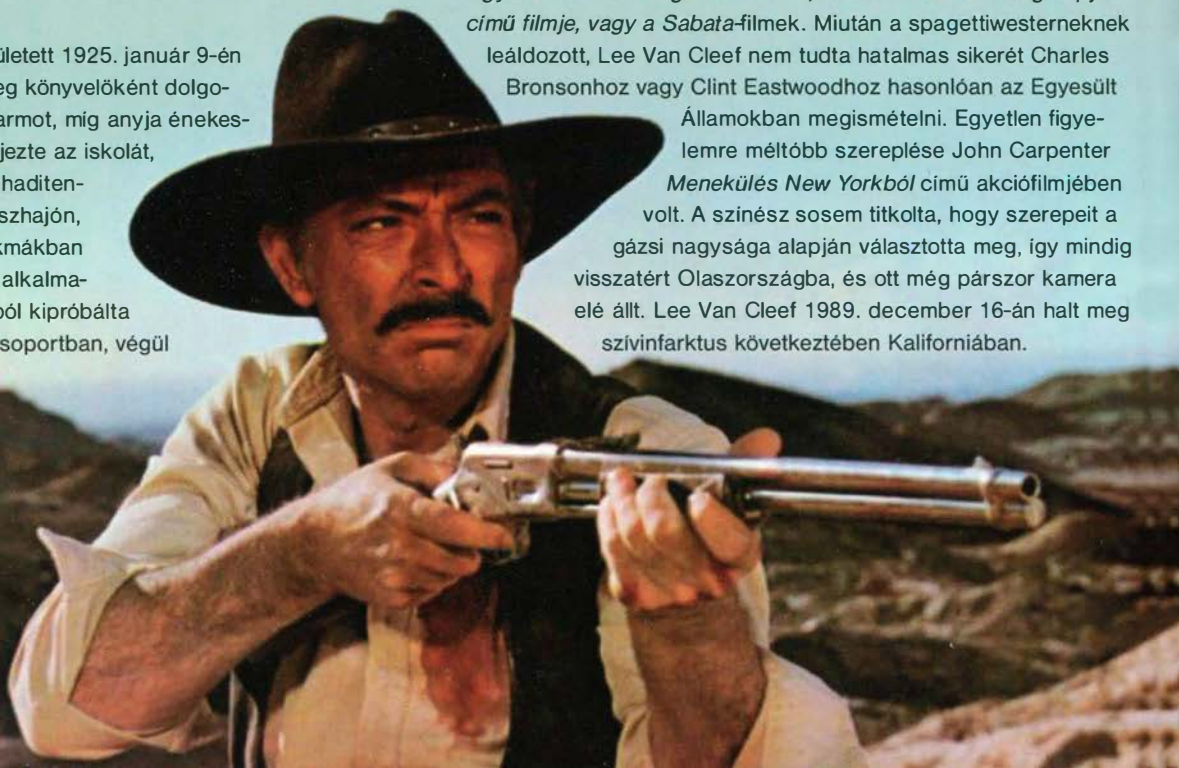

LEE VAN CLEEF

Lee Van Cleef – miután emlékezetes alakítást nyújtott Leone *Pár dollárral többért* és *A Jó, a Rossz és a Csúf* című klasszikusaiban, a spagettiwesternnek igazi sztárja lett, és ebből a sikerből táplálkozott egészen karrierje végéig – noha eredetileg nem is akart színész lenni.

Egy holland család fiaként született 1925. január 9-én New Jerseyben. Apja eredetileg könyvelőként dolgozott, majd később átvett egy farmot, míg anyja énekesnő volt. Miután Van Cleef befejezte az iskolát, a második világháború alatt a haditengerészetnél szolgált egy aknaszahajón, később pedig különböző szakmákban dolgozott, volt például hivatali alkalmazott és farmer is. Szórakozásból kipróbálta magát egy amatőr színjátszócsoporthoz, végül

egy fekete-fehér westernben, a *Déliidőben* találta magát Gary Cooper oldalán. Csak egy kis szerepe volt, ráadásul szöveg nélküli, ennek ellenére mély benyomást tett a producerekre. A következő években rengeteg mellékszerepben bukkant fel, mielőtt Leone felfedezte volna. A közös munka sikere sztárrá és a műfaj ikonikus alakjává tette. Népszerűsége töretlen volt, olyan westernekben játszott, mint *A nagy leszámolás* Sergio Sollimától, Tonino Valerii *A harag napjai* című filmje, vagy a *Sabata*-filmek. Miután a spagettiwesterneknek leáldozott, Lee Van Cleef nem tudta hatalmas sikerét Charles Bronsonhoz vagy Clint Eastwoodhoz hasonlóan az Egyesült Államokban megismételni. Egyetlen figyelemre méltóbb szereplése John Carpenter *Menekülés New Yorkból* című akciófilmjében volt. A színész sosem titkolta, hogy szerepeit a gázsi nagysága alapján választotta meg, így mindig visszatért Olaszországba, és ott még párszor kamera elé állt. Lee Van Cleef 1989. december 16-án halt meg szívinfarktus következtében Kaliforniában.

BOSSZÚ EL PASÓBAN

1968

© 1968 Crono Cinematografica / Finanzia San Marco - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

I QUATTRO DELL'AVE MARIA

ALTERNATÍV CÍM:

A PIRINYÓ, A JÓFIÚ ÉS A BEHEMÓT

TARTALOM:

Cat Stevens és Hutch Bessy a Bill San Antoniótól zsákmányolt aranyat be akarja váltani egy bankban. Amit nem tudnak, hogy Herold, a bankár Bill San Antonio régi cimborája, és ellenük fordítja a halálra ítélt Cacopoulost, aki már tizenöt éve ül börtönben, jutalmul pedig szabadságot ígér neki. Cacopoulus látszólag belemegy az alkuba, de valójában csak azt akarja megbosszulni, hogy régi barátai elárulták, és rács mögé juttatták. Miután Heroldot félreállítja az útból, a többi áruló, Paco és Drake nyomára bukkan. Közben mintegy mellékesen megtámadja Catet, valamint Hutchot, és elrabolja a pénzüket, mire azok üldözőbe veszik őt. Kiszimatolják, hogy Cacopoulos seregével Mexikóban

rejtőzik. A férfi azonban meggyőzi őket, hogy segítsenek neki, és akkor visszakapják a pénzüket. Hogy Paco seregét le tudják győzni, mexikói zsoldosokat is hoznak, akik először nagyon segítőkészek, ám ők is csak a pénzt akarják. Cacopoulos otthagyja Catet és Hutchot, majd elmenekül. A duó megszabadul a zsoldosoktól, és Cacopoulos nyomába erednek, hiszen tudják, hogy az Drake-et keresi. Amikor viszont rábukkannak, addigra ő már elveszítette egy Drake által üzemeltetett kaszinóban a teljes összeget. Thomas, az artista segítségével akarja Cacopoulos, Cat és Hutch visszaszerelni a pénzt, hogy ezt követően bosszút álljanak Drake-en.

Rendező: Giuseppe Colizzi

Forgatókönyv: Giuseppe Colizzi, Bino Cicogna

Operatőr: Marcello Masciocchi

Vágó: Marcello Malvesito

Zene: Carlo Rustichelli

Producer: Giuseppe Colizzi, Bino Cicogna, M. Marvisi

Játékidő: 126 perc

Szereplők:

Terence Hill (Cat Stevens)

Bud Spencer (Hutch Bessy)

Eli Wallach (Cacopoulos)

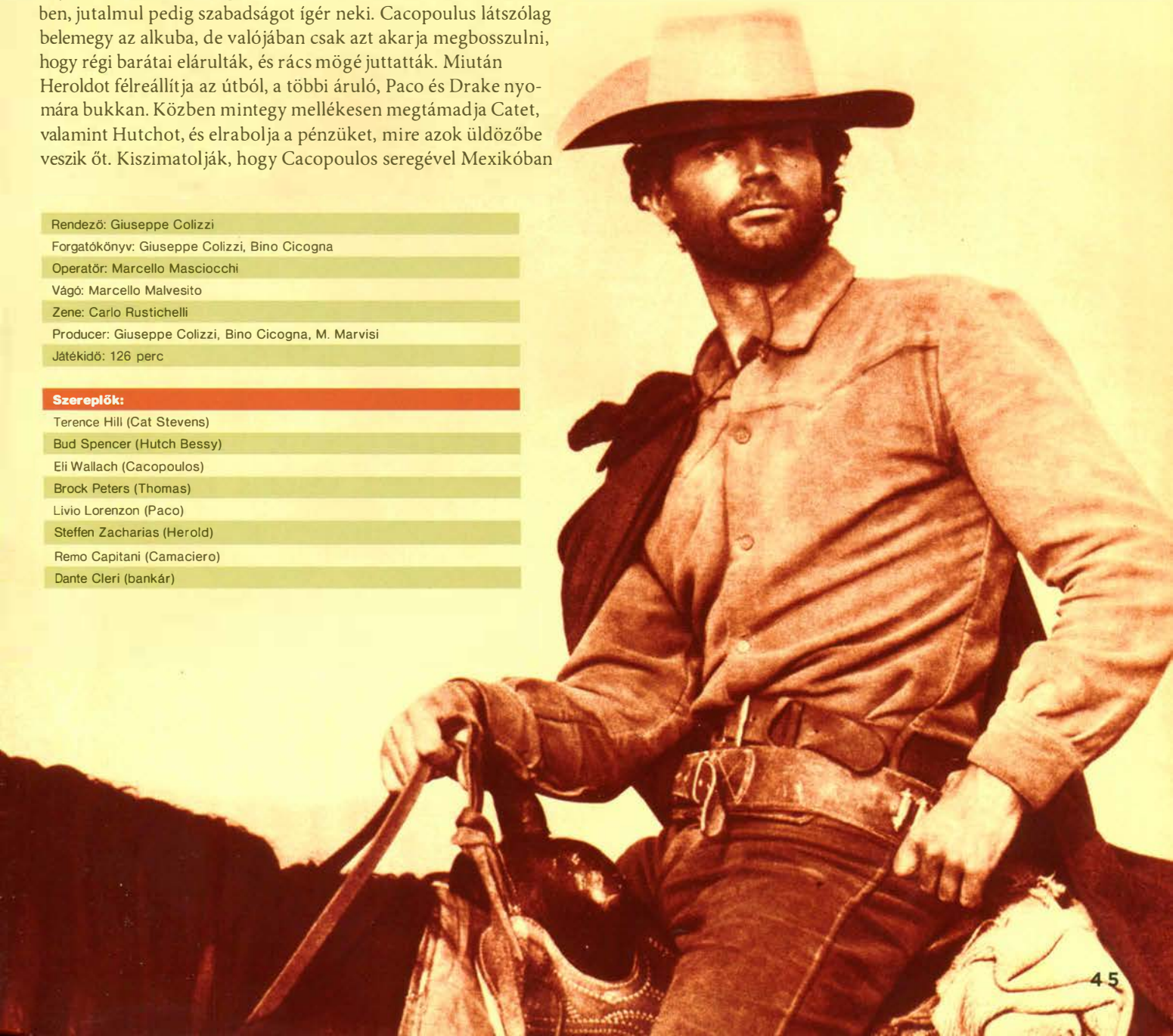
Brock Peters (Thomas)

Livio Lorenzon (Paco)

Steffen Zacharias (Herold)

Remo Capitani (Camaciero)

Dante Cleri (bankár)

BOSSZÚ EL PASÓBAN

EURO INTERNATIONAL FILMS PRESENTA

ELI WALLACH E TERENCE HILL IN

I QUATTRO DELL' AVE MARIA

TECHNICOLOR

TECHNISCOPE

BUD SPENCER - BROCK PETERS
GIUSEPPE COLIZZI

UN FILM DI

CON LA PARTECIPAZIONE DI **KEVIN MAC CARTHY**

PRODOTTO DALLA **CRONO** S.p.A.

Az Isten megbocsát, én nem! sikere után gyorsan megszületett a döntés, hogy folytatják a közös munkát. Egy évvel később már forgatta a trió a következő filmjét, ami a **Bosszú El Pasóban** címet kapta.

Colizzi a filmnek nemcsak rendezője és forgatókönyvírója volt, hanem producere is. A duóval közös első munkájuk után mindenki azt próbálta megfejtetni, hogy mi is a közös siker titka, ami messze felülmúlta a várakozásokat. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy a humor és az ironia határozottan gazdagította az alkotást, de nem tudták eldönteni, hogy mindössze ez lehet-e a diadalra a magyarázat, és ha igen, akkor vajon mennyi humort enged meg ez a műfaj. Ezen kívül akkor még azt sem lehetett tudni, hogy Spencer és Hill párosa ilyen nagy érdeklődésre tart majd számot a későbbiekben.

„Kezdetben nem gondoltuk úgy, hogy egy páros vagyunk. Csak a siker és a közönség tett minket azzá.”

(Terence Hill)

Szóval, akkoriban még azt sem lehetett tudni, hogy miben rejlett az első film sikere, sem azt, hogy mit vár tőlük a közönség. De azzal mindenki tisztában volt, hogy ki-hagyhatatlan lehetőséget kaptak, hogy tovább menjenek ezen az úton.

„Tudtuk, hogy ez hatalmas lehetőség, de azt már nem, hogy mihez kezdjünk vele.”

(Bud Spencer)

Ezért nem is meglepő, hogy biztosra mentek inkább, és egy újabb Cat és Hutch filmet készítettek. A szereplők már ismerősek voltak a nézők számára, ami jelentősen meg is könnyítette a színészek munkáját. Különösen a kezdőnek számító Bud Spencer tudott így egyszerűbben kibontakozni és tapasztalatot gyűjteni, hiszen a történet is közvetlenül kapcsolódott az előzőhöz.

Azzal, hogy Eli Wallach is szerepel az alkotásban, Colizzi egyik álma teljesült, hiszen a színész játéka annyira tetszett neki *A Jó, a Rossz és a Csúf*-ban, hogy egy hasonló szerepet írt számára ide is. De nem csupán az a fontos, hogy Colizzinek sikerült álmai színészt leszerződtetnie, hiszen azáltal, hogy egy ilyen neves színész is szerepel produkciójában, a **Bosszú El Pasóban** sokkal nagyobb figyelmet kapott, mint elődje. Az, hogy a hollywoodi színész eléggé előtérbe került, talán megbocsátható, hiszen egy-

értelműen gazdagította a filmet, és Bud Spencerrel nagyon jól kijöttek a forgatáson kívül is.

„Nemcsak egy legendás színész, hanem nagyon vicces fickó is. Rögtön jól kijöttünk egymással, és sokat lógtunk együtt. Adott pár tippet, amiért nagyon hálás voltam neki a forgatás végén. Eli csak vigyorgott, és azt mondta, mindketten szarban lennénk, ha nem segített volna.”

(Bud Spencer)

Elmondható, hogy a duó korai filmjei közül ez a legjobb, és az egyre több humorral már látszott, milyen lesz a műfaj jövője – még ugyanabban az évben, amikor a kemény, drámai western, Leone *Volt egyszer egy Vadnyugat* és Corbucci *A zsoldos* című filmjével elérte csúcspontját. Ezen kívül most először láthattak a nézők kicsit hosszabb verekedős jeleneteket, ami szintén nem elhanyagolható a lövöldözések mellett. De az eddigi westernnek nyersesége és brutalitása úgy, ahogy az első filmben, ebben is háttérbe szorult.

Az elég hosszú, több mint két órás játékidő mégsem teszi vontatottá és unalmassá a filmet. Hála az eredeti, fordulatos cselekménynek, Colizzi nagyszerű rendezésének, valamint a színészek jó összjátékának, a film nem veszít a tempójából és minőségéből. A végső leszámolás igazi csúcspontja lett, a rendezés kitűnő, és az időzítés is kiváló.

Colizzi egy remekül felépített, tipikus spagettiwesternt készített, ami mesterien variálta a már ismert stílusjegyeket. De saját, elegánsabb stílusát keverte a megszokott alapotívumokkal, és így sikerült neki, hogy filmjeit eredetivé és frissé tegye, a humort is a mű elemi alkotórészévé emelte. Bár még nagyon messze voltak Barboni westernvígjátékaitól, de az **Isten megbocsát, én nem!**-hez képest a változás feltűnő. Energikus akciók tarkítják, de az erőszak mértéke csökkent, és az első mozi komolyságán sokat lazítottak. A **Bosszú El Pasóban** olyan, mint egy ösvérfilm: kvázi megteremtette az átmenetet a spagettiwestern és a későbbi szó-rakoztató western között. A trió második filmjének alapjai még a régi motívumokban és példaképekben gyökereznek, de már egy új irányt jelölnek ki. Így ez a mozi, habár nem a legerősebb korai munkáik közül, de mégiscsak a legfontosabb, ugyanis teljesen tudatosan egy új irányba mentek el, és így megszabadultak a régi berögződésektől.

Az alkotást 1968. október 31-én mutatták be Olaszországban.

BOSSZÚ EL PASÓBAN

**TERENCE HILL
BUD SPENCER**

**ELI
WALLACH**

**4 FÜR EIN
AVE
MARIA**

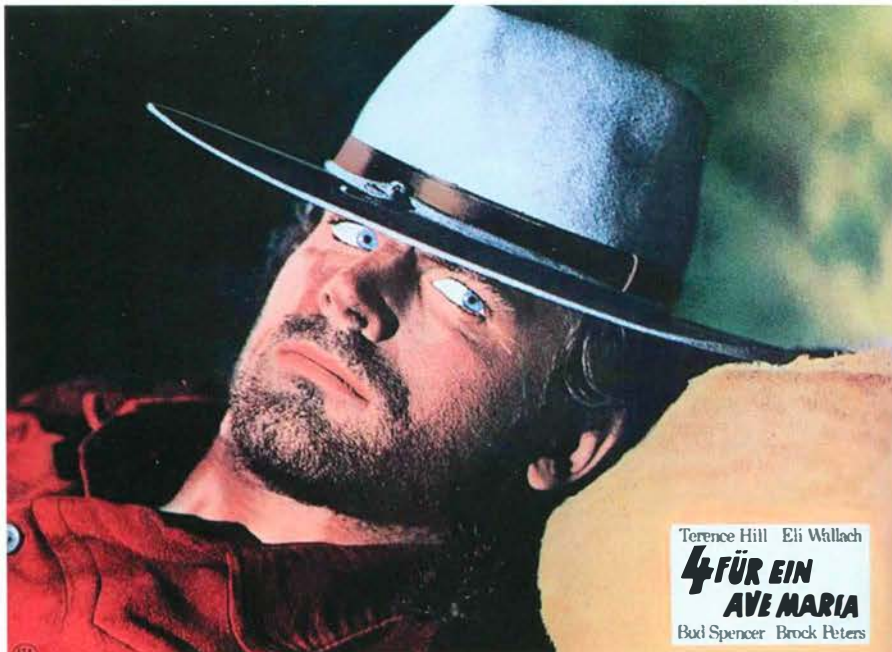
BROCK PETERS · KEVIN McCARTHY

DREHBUCH: GIUSEPPE COLIZZI

GIUSEPPE COLIZZI

PRODUKTION: BINO CICOGNA UND GIUSEPPE COLIZZI · REGIE:
TECHNICOLOR

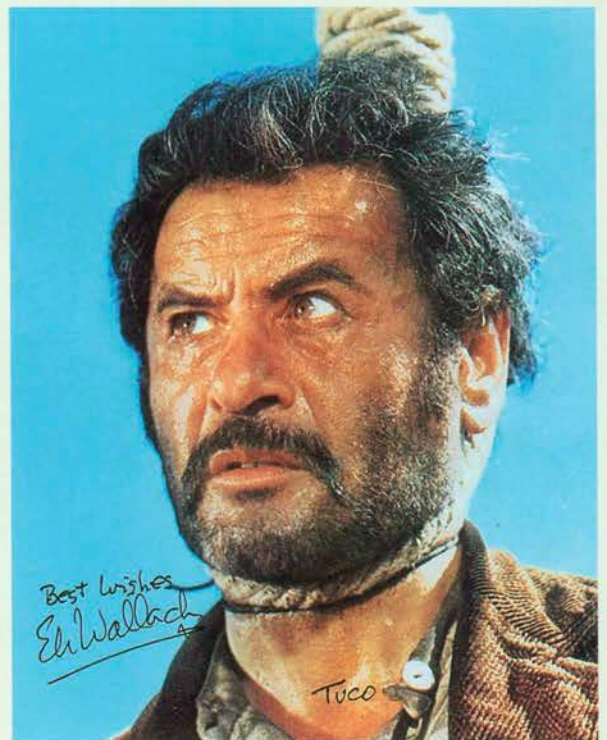
EIN PARAMOUNT FILM IM VERLEIH DER CINEMA INTERNATIONAL CORPORATION

ELI WALLACH

Tuco szerepe *A Jó, a Rossz és a Csúf* című klasszikusban kétségkívül leghíresebb alakítása, pedig Eli Wallach hosszú pályafutása során sokkal többet tudott felmutatni, mint csupán ezt az egy emlékezetes szerepet. Még ma is aktívan dolgozik, és a legjobb filmekkel hozta össze az élet. Wallach 1915. december 7-én született New Yorkban. Miután elvégezte az iskolát, a texasi egyetemre járt, majd 1941-ben belépett a hadseregbe, és a második világháború alatt az egészségügyi adminisztrációnál teljesített szolgálatot, mígnem kapitány lett. A hobbiszínész a háború után szerepet kapott a Broadwayn, és első fellépését több másik követte. Wallach neve hamar ismert lett, és 1951-ben elnyerte a Theatre World Award-díjat, ezután leszerződtek különböző amerikai sorozatokhoz. Első filmszerepe a *Babuci* című, 1956-ban bemutatott drámában volt, alakításáért Golden Globe- és BAFTA-díjakra is jelölték. A szakmai elismerések még több filmes és tévés szereplést hoztak számára, mielőtt beköszöntött volna az igazi siker John Sturges *A hét mesterlövész*, John Huston *Kallódó emberek* című alkotása, illetve *A Jó, a Rossz és a Csúf* után. Az elkövetkező években Európában is dolgozott, többek között Sergio Corbucci *Vadnyugati számurájában*, valamint Amerikában is, például Steve McQueen klasszikusában, *A vadászbán*. Folyamatosan aktív volt, még tévés szerepek terén is, melyeket a nyolcvanas években vállalt. Így például 2010-ben két moziban is szerepelt: Roman Polanski *Szellemirójában* és Oliver Stone *Tőzsdécápák – A pénz nem alszik* című filmjében. Bud Spencer és Eli Wallach olyan jól kijöttek egymással, amikor együtt forgatták a **Bosszú El Pasóban**, hogy Spencer 2011-ben megjelent önéletrajzában Eli Wallachot mint álomszínészt jelölte meg arra az esetre, ha esetleg megfilmesítenék életét.

„Az álomfőszereplőm Eli Wallach lenne. De sajnos időközben nagyon öreg lett ahhoz, hogy ő játsszon engem.”

(Bud Spencer)

BARBAGIA

TERENCE HILL

in der **DINO DE LAURENTIIS** Produktion

DER BLAUÄUGIGE BANDIT

Frank Wolf · Gabriele Tinti · Don Backy u. v. a. · Regie: Carlo Lizzani · Ein Farbfilm in Technicolor im Verleih der KORA-Film

BARBAGIA

© 1969 Dino De Laurentiis Cinematografica - Minden jog fenntartva!

1969

(A FILM MAGYARORSZÁGON NEM KERÜLT BEMUTATÁSRA)

TARTALOM:

Graziano Cassita családjával Szardínián él a hegyekben. Kemény idők járnak, úgyhogy nemcsak pásztorként dolgozik, hanem apróbb szélhámoságtól sem riad vissza. Amíg börtönben ül, megölik a testvérét. Graziano kiszabadul, és bosszút áll fivéréért, úgyhogy ugyanoda kerül vissza. De újra megszökik, és a hegyekben bújkál el. Ügyvédjével, Spinával együtt egyre nagyobb tábor alakul ki körülöttük, és gazdag szülők gyerekeit rabolják el. A zsákmányolt váltságdíjból Graziano a szegény lakosságot támogatja, így egy igazi hőssé válik szemükben, de ez nagyon nem tetszik a vezetőknek, mert lázadástól félnek. A barátai körében is kezd egyre vitatottabbá válni személye, ezért Spina csapdát állít neki, hogy megszabaduljanak tőle. Graziano így egy tehetős gépész helyett, tudtán kívül, egy becsületes, szegény munkást rabol el. Úgy tűnik, Spina terve sikerrel jár, mert a lakosság Graziano ellen fordul, és a seriff segédei segítenek nekik, hogy megtalálják őt. Graziano úgy érzi, sarokba szorították, és nem lát semmilyen kiutat, mivel ellenségei már a nyomában vannak.

A Bosszú El Pasóban forgatása után Spencer és Hill ismételten szétváltak, és kis szünet után folytatták önálló pályájukat. Szűk egy évvel a második Colizzi-film elkészülte után, 1969 szeptemberében Terence Hillt újra a filmvászonon lehetett látni, egy tőle szokatlan produkcióban. A *Barbagia* egy nagyon kemény, drámai akcióthriller, ami emlékeztet Bud Spencer egy későbbi filmjére, a *Sötét Torinóra*.

A mozgókép Giuseppe Fiori könyvében alapul, és látható benne Frank Wolff, aki már játszott az *Isten megbocsát, én nem!*-ben is, valamint Peter Martell, aki végül a főszerepet nem tudta elvállalni benne.

A *Barbagia* Hill első kitérési kísérlete volt az akkor még jól menő, de a vége felé közeledő spaghettiwestern-világból, annak mindenféle kliséivel. Hill itt afféle modern Robin Hoodot, egy alapjában véve szimpatikus karaktert játszik, aki azonban rossz útra lép, és nem veszi észre, hogy túl messzire ment.

A művész nagyszerűen alakítja ezt a szimpatikus, mégis ambivalens karaktert, jól ábrázolja annak kétségeit, és nagyon meggyőzően játssza el forrófejűségét is. Lizzani remekül összefogja a hangulatot, tudja, mikor kell akcióban dúsabb momentumokat a történetbe csempészni úgy, hogy közben társadalomkritikát is megfogalmazzon vele.

A rendező valós képet ábrázol, lemond az ártalmatlannak tűnő szépítgetésekről, vagy a jó és rossz közti különbségtételről, és pontosan ez az elhatárolódás az éppen aktuális trendtől, ami izgalmasá teszi a cselekményt, egyben lebilincselővé is, mert a nézők még sosem láttak olyat, mint amit ekkor eléjük tártak.

A *Barbagio* mai szemmel egy igen szokatlan adaléka Girotti munkáinak, de hála jól sikerült alakításának és Lizzani pompás rendezésének, legjobb filmjeitől eltekintve az egyik legtökéletesebb alakítása.

Rendező: Carlo Lizzani

Forgatókönyv: D. Maiuri, De Rita, Lizzani, Caminito, Trosio

Operatőr: Michele Cristiane

Vágó: Franco Fraticelli

Zene: Don Backy

Producer: Dino de Laurentiis

Játékidő: 83 perc

Szereplők:

Terence Hill (Graziano Cassita)

Frank Wolff (Spina)

Don Backy (Miguel Lopez)

Helena Roneé (Anania)

Gabriele Tinti (Nanni Ripari)

Franco Silva (Arecu)

Tano Cimarosa (Cartana)

Peter Martell (Antonio Masala)

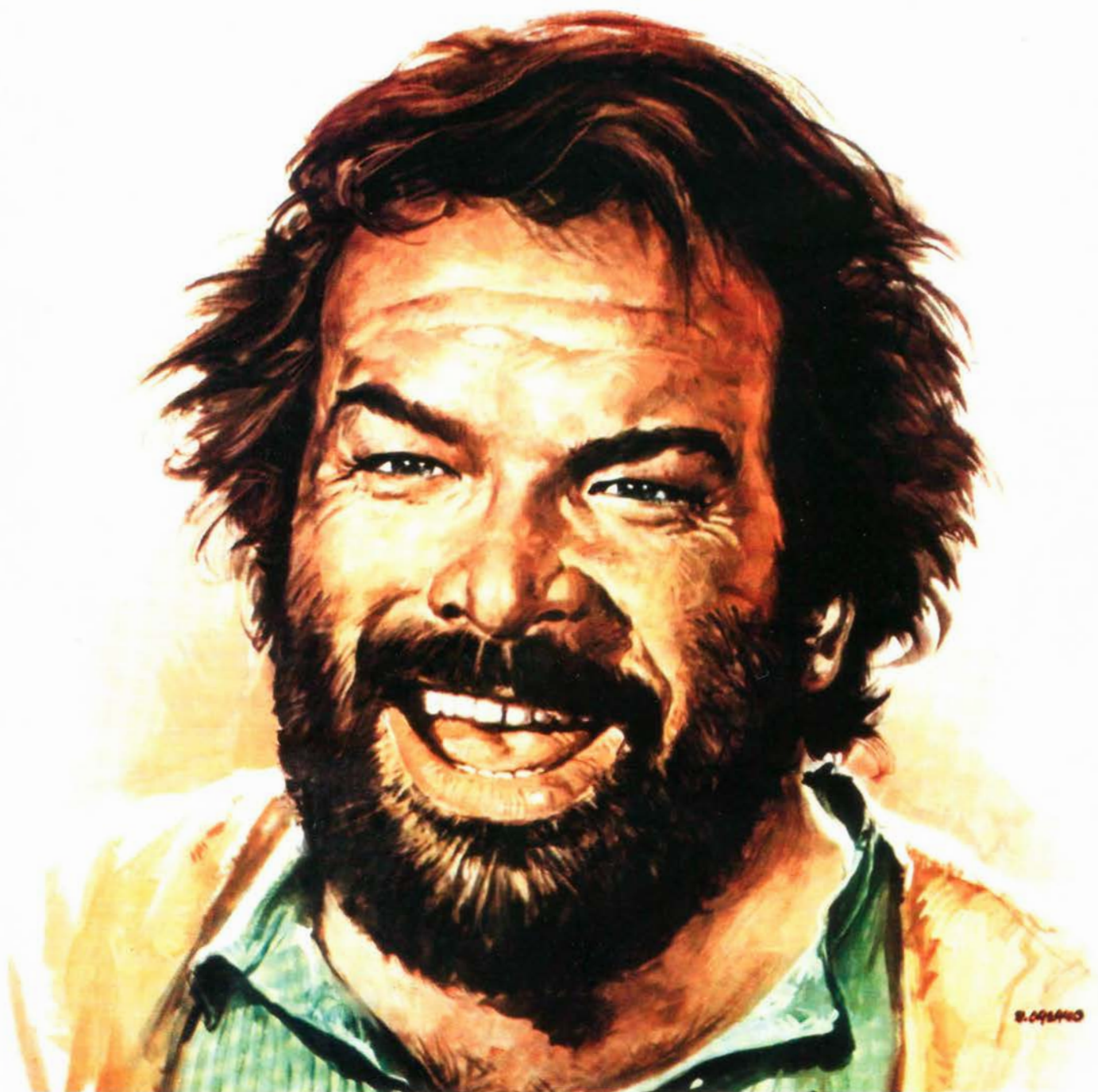
Regie: Carlo Lizzani

Frank Wolf · Gabriele Tinti · Don Backy u. v. a.

TERENCE HILL in seinem besten Actionfilm

DER BUD SPENCER DAMPFHAMMER

Die fünf Gefürchteten

Peter Graves · Nino Castelnuovo · James Daly u. v. a. · Regie: Don Taylor · Musik: Ennio Morricone

Eine Tiger-Film/Italo Zingarelli-Produktion der Pro-Film · Technicolor · Verleih

ÖTFŐS HADSEREG

1969

© 1969 Tiger Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

UN ESERCITO DI 5 UOMINI

ALTERNATÍV CÍM:

ÖTSZEMÉLYES HADSEREG

TARTALOM:

Egy ember, akit csak Hollandnak hívnak, egy tervet készít elő: a mexikói hadsereg egyik vonatát akarja megtámadni, hogy megszerezze az 500 000 dollár értékű aranyat róla. De mivel nem tudja egyedül kivitelezni ötletét, eszébe jut négy régi cimborája, az erős, de jámbor Mesito, a robbanószerkek szakértője, Bennetti, Luis, az artista, valamint a japán szamuráj. Így Hollandnak összeáll az ötfős kis hadserege, akiket előre nem látható események miatt még a tényleges vonatrablás előtt elkap a mexikói hadsereg, és bezárja őket, azonban mégis el tudnak menekülni, így már semmi nem áll tervük útjába, ami azért meglehetősen kockázatos. Katonai egyenruhában a vonatra osonnak, és lekapcsolják az arannyal megrakott kocsit, hogy azt az általuk épített váltó segítségével a rejtkehelyre vigyék. De amit Holland társai nem is sejtene, az az, hogy a rakományt a férfi a mexikói felkelőknek akarja átadni, és ez nem kis feszültséghez vezet.

Rendező: Don Taylor

Forgatókönyv: Dario Argento

Operatőr: Enzo Barboni (E.B. Clucher)

Vágó: Sergio Montanari

Zene: Ennio Morricone

Producer: Italo Zingarelli

Játékidő: 101 perc

Szereplők:

Peter Graves (Holland)

Bud Spencer (Mesito)

Nino Castelnuovo (Luis Dominguez)

Tetsuro Tamba (szamuráj)

Claudio Gora (Manuel Esteban)

Carlo Alighiero (Gutierrez kapitány)

Gigi Bonos (pap)

James Daly (Augustus Bennett)

© Renato Casaro

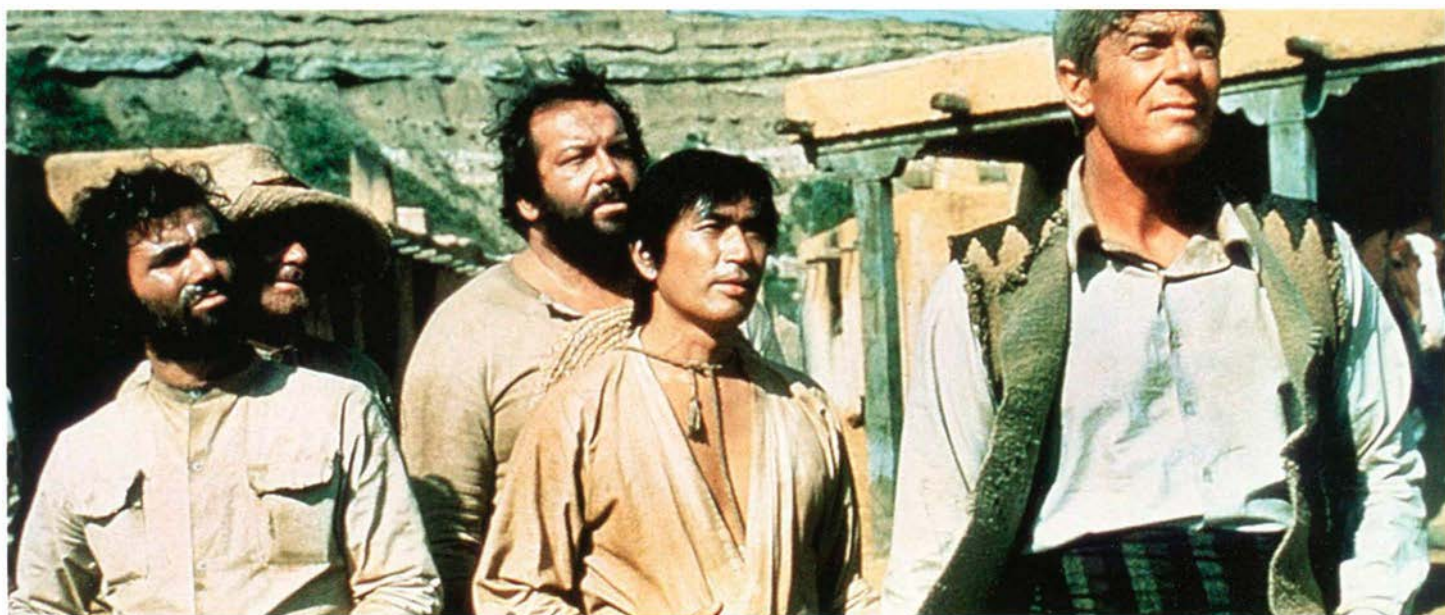

Miközben Terence Hill azzal foglalatoskodott, hogy a western műfaján kívül próbálja ki magát, Bud Spencer onnan folytatta, ahol abbahagyta, és elvállalt egy újabb szerepet egy westernben, az **Ötfős hadsereg**ben (1969). Főszerepre nem is gondolt, teljes mértékben meglegedett mellékszerepekkel, hiszen ezek által is remek tapasztalatokat tudott szerezni, és ami szintén nem elhanyagolható, jó kapcsolatokat alakított ki, amelyek a jövőjére nézve voltak fontosak. Tulajdonképpen inkább csak véletlenül körvonalazódott ki a jóindulatú, de nagyon erős óriás karaktere, ami a többi filmjében is megjelenik.

A forgatókönyvet Dario Argento írta, a zenét pedig Ennio Morricone szerezte. A mozi producere Italo Zingarelli lett, aki később néhány Spencer-Hill filmben szintén részt vett.

Az **Ötfős hadsereg** egy mozgalmas pillanatokban gazdag, ugyanakkor mégis vidám képviselője a műfajnak. A komikus részek mellett akciójelenetek képezik a film csúcspontját. A humoros elemeket, amiket Colizzi olyan sikeresen használt, és vezetett be filmjeibe, ezzel megpecsételve a műfaj sorsát, itt is megfigyelhetjük. Barboni tökéletes fényképezése, Morricone tipikus filmzenéje, és a stáb jó közös munkája miatt a film egy szórakoztató akciówestern, ami – hála a gyors tempónak – sosem unalmas. Ehhez hozzájön még az is, hogy a hajtóvadászat annyira nagyszabású, amelyet előtte még sosem csináltak.

ENNIO MORRICONE

Ennio Morricone egy élő legenda, aki hosszú pályafutása során több mint ötszáz filmhez írt zenét, és több mint ötvenmillió albumot adott el. Habár összes munkáját tekintve, a spagettiwesternnek ennek csak egy töredékét teszik ki, neve elválaszthatatlan ettől a műfajtól. Különösen a Sergio Leonéval közös munkái váltak igazi klasszikussá.

1928. november 10-én született Rómában, a középiskola elvégzése után kórusvezetés és trombita szakos volt, 1946-ban diplomázott. Mielőtt még 1954-ben megszerezte volna a zeneszerzői diplomát, az olasz rádióknak dolgozott, végül 1958-ban aláírt egy hosszú távú szerződést a Radiotelevisione Italianánál, mert ez garantálta a biztos megélhetést az ő és családja számára, ám mindemellett továbbra is dolgozott „komolyabb” műveken is. Kiváló darabjaival kivívta nemcsak kollégái, hanem a szakma elismerését is – noha kritikussai bírálták amiatt, hogy a hatvanas évek elejétől a filmiparban is dolgozott.

„Olaszországban sosem fogadták el, hogy egy úgynevezett komoly zeneszerző lealacsonyodik, és filmzenéken dolgozik. Egyszerűen botrányosnak tartották, hogy egy zeneszerző ilyeneket komponál. Már majdhogynem kiteszítottnak éreztem magam, de egy ideje ez megváltozott.”

(Ennio Morricone)

Morricone nem hagyta, hogy eltántorítsák, továbbra is dolgozott a filmiparban, és egyik klasszikust a másik után írta különféle műfajokban, de ennek ellenére mindvégig hű maradt a „komoly” zenéhez is.

Ennio Morricone zeneszerzők és filmesek generációira volt nagy hatással. Nem hiába nyúlnak vissza mind a mai napig régebbi szerzeményeihez, gondoljunk csak Quentin Tarantino *Kill Bill*-jére. Utat mutató munkájáért Morricone 2007-ben az Oscar-díj-átadón életműdíjat kapott, melyet nem más, mint Clint Eastwood nyújtott át neki. Az évtizedek folyamán rengeteg egyéb díjat is kapott. A közel

nyolcvan éves művész még mindig nem gondol arra, hogy nyugdíjba vonuljon: az egész világon ad koncerteket.

ENNIO MORRICONE ZENÉJE BUD SPENCER ÉS TERENCE HILL FILMJEIBEN:

1969	Ötfős hadsereg
1969	Vesztesek és győztesek
1971	4 mosche di velluto grigio
1973	Nevem: Senki
1975	Egy zseni, két haver, egy balek
1981	Aranyeső Yuccában

ÖTFÖS HADSEREG

BUD SPENCER

DICKER LASS DIE FETZEN FLIEGEN!

(Der Dampfhammer)

Peter Graves · Nino Castelnuovo · James Daly · Regie: Don Taylor · Musik: Ennio Morricone

Eine Tiger-Film/Italo Zingarelli-Produktion

Verleih

AKIK CSIZMÁBAN HALNAK MEG

1969

© 1969 Crono S. P. A. / San Marco S. P. A. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

LA COLLINA DEGLI STIVALI

ALTERNATÍV CÍM:

**CSIZMADOMBI FENEGYEREKEK
AKIT NEM ÜT MEG A GUTA**

Rendező: Giuseppe Colizzi

Forgatókönyv: Giuseppe Colizzi

Operatőr: Marcello Masciocchi

Vágó: Tatiana Casini Morigi

Zene: Carlo Rustichelli

Producer: Manolo Bolognini

Játékidő: 95 perc

Szereplők:

Terence Hill (Cat Stevens)

Bud Spencer (Hutch Bessy)

Woody Strode (Thomas)

Glauro Onorato (Finch)

Lionel Stander (Mamy/cirkuszigazgató)

Alberto Dell'Acqua (akrobata)

George Eastman (Baby Doll)

Victor Buono (Fisher)

AKIK CSIZMÁBAN HALNAK MEG

TERENCE HILL ^{IN}
**HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL**

BUD SPENCER · WOODY STRODE

TARTALOM:

Cat Stevens és Hutch Bessey útjai elválnak, és mindenki a sajátját járja. Egy megnyert pókerjátásma után Catet törbe csalják, majd meg is lövik, ő pedig sebesülten egy vándorcirkusz egyik kocsijában rejtőzik el. Az akrobaták ápolják és bűjtatják el, ám ő még mindig nagyon gyengén, de kereket old, nehogy terhükre legyen. Üldözői átkutatják a cirkuszt, és egy akrobata meg is hal.

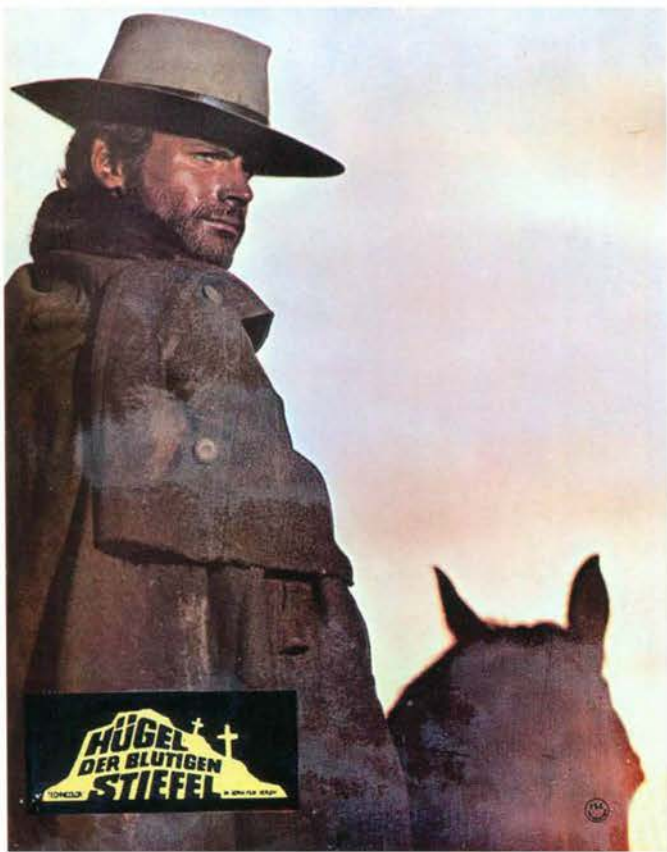
Thomas, a cirkuszosok egyike bosszút akar, ezért a gyilkosok nyomába indul, eközben találkozik Cattel. Ekkor kiderül, hogy a póker csak egy átverés volt, és egy bizonyos Sharpe szándékosan vesztett. Amióta a gátlástalan üzletember, Fisher minden eszükkel megpróbálja visszaszerezni az aranybányát, elszabadult a félelem a kisvárosban. Cat Thomassal ellovagol régi jó barátjához, Hutchhoz, hogy meggyőzze őt, segítsen neki. Hutch kezdetben nem örül neki, hogy látja régi cimboráját, de végül sikerül rábeszélni, hogy próbálják meg előzni Fishert a városból. Fisherék erőfölényben vannak, ezért ki kell találniuk valamit. Így közösen visszalovagolnak a cirkuszhoz, és sikerül a bandát csapdába csalni. A városban végül sor kerül a végső összecsapásra.

A Bosszú El Pasóban sikerén felbuzdulva, ami még népszerűbb lett, mint az **Isten megbocsát, én nem!**, kiszámítható volt, hogy lesz folytatása az első két filmnek. Mivel a közönség megszerette a szereplőket, nem csináltak semmi újat, csupán visszahozták a már jól ismert figurákat, és így befejezték a trilógiát.

A rendező és a forgatókönyvíró még mindig azt kereste, vajon mi az, ami ennyire tetszett a közönségnek, és hogy melyik jeleneteket találták a legjobbnak. Colizzi ezért rengeteget utazott Olaszországban ide-oda, hogy a moziban a közönséggel együtt nézze meg a **Bosszú El Pasóbant**. Amit tapasztalt, befolyásolta az előkészületeket és a közös munkát is.

„Giuseppe azt mondta: >>Ha Buddal együtt dolgozol, a közönség érzi a köztetek lévő kémiaiát, és nevet. Hogy miért, azt nem tudom, de dolgozzatok továbbra is együtt!<<” (Terence Hill)

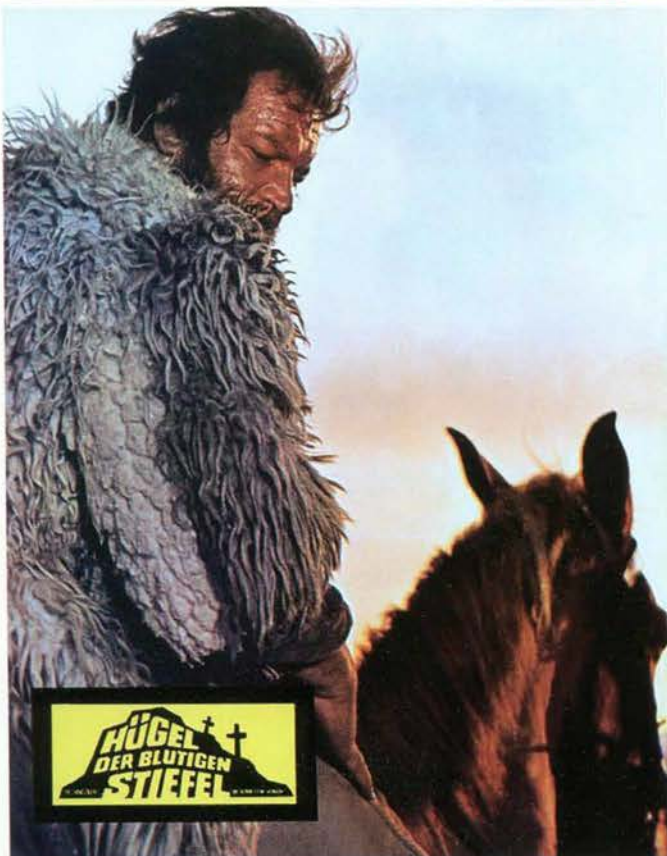
Ezek után nem is volt kérdéses, hogy a harmadik filmjében nagyon nagy hangsúlyt fektet a párosra. A szerepek felosztása még nem volt olyan kiegyensúlyozott, mint a későbbi filmjeikben,

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

HÜGEL
DER BLUTIGEN
STIEFEL

ugyanis még mindig inkább Cat Stevens áll a film középpontjában. Ennek ellenére a közös munkát következetesen folytatták, amiből mind a két színész és Enzo Barboni is profitált a későbbiekben.

Természetesen előfordult, amit felhasznál az első két moziból a trológia befejező darabjához. Ennél a filmnél is teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy a páros egyre inkább eltávolodott a fajtatiszta spagettwestern világától. Emellett Colizzi ismét szokatlan fényképezéssel és még több új ötlettel dolgozott, mint például Carlo Rustichelli szokatlan, ugyanakkor találó zenéje, aki már az előző filmnél is bizonyított. Bár sok műben a cirkusz csupán szép díszletként funkcionál, jelen esetben ez másképp van: azért is, mert Colizzi a cirkuszt és artistáit a cselekmény középpontjába helyezte, és ez a miliő egyfajta lázadás kiindulópontjaként is szolgált, hogy a félelemtől elnémított és gyáva népet felrázza. Emiatt ez a film nemcsak egy izgalmas western, hanem robbantott a műfajon belül, és kiegészítette egy jó adag társadalomkritikával is, ami csak emelte a színvonalát a többi akkori mozival összehasonlítva. Ennek ellenére Colizzi minden újítás és a szabályok felrúgása ellenére sem felejt el a legfontosabbat, így sok akciójelenet is látható, amelyek az eddigi filmekre nem voltak jellemzőek. Szeretete a szép tájképek iránt ebben a produkcióban is megfigyelhető.

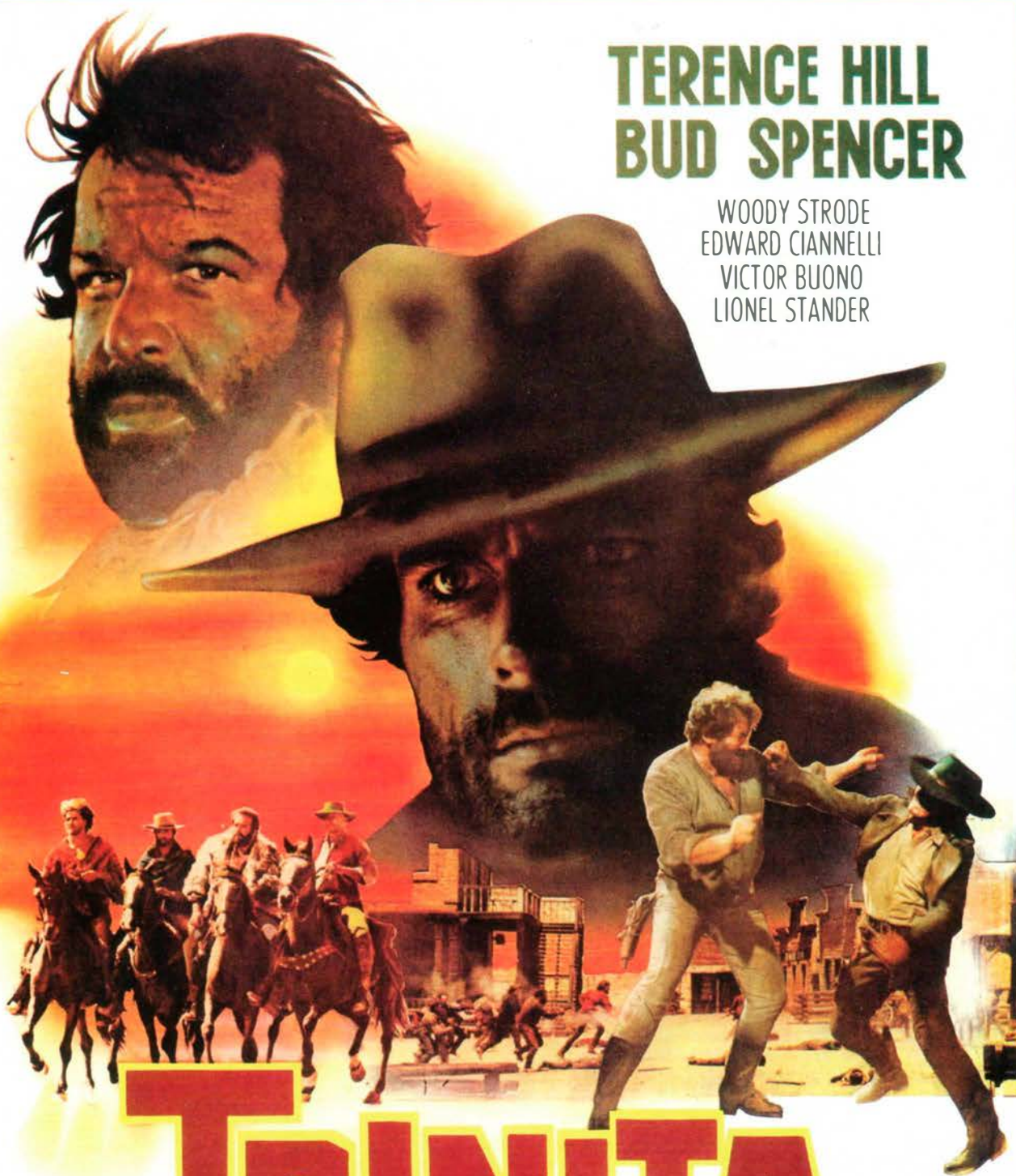
A verekedős jelenetek, különösen a végső leszámolás egy újabb lépés a westernvígjátékok irányába, ami sem a filmeseket, sem a színészeket nem gátolta abban, hogy ez napvilágra kerüljön, de amikor a bandát a cirkuszban csapdába csalják, a lovarda csatateré alakul át. Itt is visszatükröződik mindhárom rész közös vonása, hogy egyfajta aránytalanság uralkodik a filmekben a régi és az új között, ugyanis nem akarják a westernnek elemi részeit kihagyni, másrészt viszont új utakra lépnek.

**TERENCE HILL
BUD SPENCER**

WOODY STRODE
EDWARD CIANNELLI
VICTOR BUONO
LIONEL STANDER

TRINITA
va tout casser...
"LA COLLINE DES BOTTES"

Écrit et mis en scène par GIUSEPPE COLIZZI

VESZTESEK ÉS GYŐZTESEK

1969

© 1969 Clesi Cinematografica / Jadran Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

DIO È CON NOI

ALTERNATÍV CÍM:

**A BÉKE ÖTÖDIK NAPJA
ISTEN VELÜNK****TARTALOM**

A második világháború végén a Wehrmacht pár katonája belátja, hogy a háborút nem tudják megnyerni, ezért megadják magukat, hogy hadifogságba kerüljenek. Hollandiában átépítettek egy koncentrációs tábor, ami most már hadifogolytáborként működik Miller kapitány felügyelete alatt. A német tisztek a fogságban is szigorú fegyelmet tartanak fent a katonák között, ami ellen azok nem is láznak. Millernek nincs kifogása a helyzet ellen, amíg két német dezertőr a táborba nem kerül. A bíróság mind a kettőjüket halálra ítélte, így von Bleicher ezredes, egy német tiszt fegyvert követel Millertől, hogy kivégezze a szökevényeket. Miller természetesen elutasítja a férfi kérését, így hatalmi harcra kerül sor közte és a német tisztek között. A konfliktus annyira elfajul, hogy Miller felettesének is be kell avatkoznia.

Rendező: Giuliano Montaldo

Forgatókönyv: Giuliano Montaldo, O. Jemma, L. Battistrada

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Franco Fraticelli

Zene: Ennio Morricone

Producer: Silvio Clementelli

Játékidő: 115 perc

Szereplők:

Franco Nero (Bruno Grauber)

Larry Aubrey (Rainer Schultz)

Richard Johnson (Henry Miller kapitány)

Helmut Schneider (von Bleicher ezredes)

Emilio Delle Piane (Gleason)

Michael Goodlife (Snow tábornok)

Enrico Ostermann (Trevor)

Bud Spencer (Jelinek)

Giuseppe Colizzivel való harmadik közös filmjük befejezése után kis időre szétváltak Bud Spencer és Terence Hill útjai, mielőtt Enzo Barbonival tökéletesítették a westernvígjátékokat. Terence Hill ebben az időszakban megmaradt a spagettiwestern világánál, míg Pedersoli elvállalt egy mellékszerepet egy háborús filmben, a **Vesztesek és győztesekben**. Az olasz-jugoszláv koprodukcióban Bud Spencer egy kanadai tizedest alakított, aki a két kiéhezett dezertőrt őrizetbe veszi.

Ez a dráma igaz történet alapján készült, de Spencer kis szerepet játszik benne Franco Nero és Helmut Schneider mellett. Csak a film elején tűnik fel, majd kevéssel a vége előtt még egyszer látható. A mozi lezárása inkább keserű és cinikus, az emberben sokáig munkálkodnak a látottak, amin muszáj elgondolkozni. A rendező, Giuliano Montaldo nem itt foglalkozik utoljára a hatalommal való visszaélés és a vak engedelmesség témájával.

Feltétlenül meg kell említeni azt is, hogy Ennio Morricone ismét csodálatos zenét írt a történethez.

FRANCO NERO

Franco Nero minden kétséget kizáróan a spagettiwesternnek meghatározó alakja. A *Djangóban* nyújtott alakítása rendkívül nagyszerű volt, ezzel rengeteg színészt inspirált arra, hogy utánozza őt, de Nero ennek ellenére megpróbált kitörni ebből a szerepkörből.

Franco Nero, eredeti nevén Francesco Sparanero 1941. november 23-án született Modenában egy rendőr fiaként. Gyerekkorát Pármában töltötte, és hamar felfedezte a színház iránti lelkesedését, úgyhogy már fiatalon tapasztalatot szerzett egy amatőr színházban. Érettségi után közgazdaságtudományt tanult, de gyorsan bekerült a filmiparba, és már 1962-ben szerepelt a *Pelle viva* című produkcióban, ám a nagy áttörést Sergio Corbucci klasszikusa, a *Django* jelentette. Ugyan a következő években is látható volt különféle spagettiwesternekben, ennek ellenére mégis vonakodott, hogy elvállalja a *Django* folytatását is. Saját kijelentései alapján nemet mondott Barboni filmjében Trinity szerepére, ami végül sztárrá tette Terence Hillt.

Nero már elég hamar megpróbált kitörni abból a szerepkörből, amelynek hírnevét köszönhetette, és a legkülönbözőbb műfajú filmekben szerepelt, így például az *I diafanoidi vengono da Marte* című 1966-os sci-fiben is. Amikor egy amerikai produkcióban, a *Camelotban* (1967) felajánlottak neki egy szerepet, boldogan igent mondott, és ekkor ismerte meg későbbi feleségét, Vanessa Redgrave-et, valamint alakításáért Golden Globe-díjra is jelölték.

A hetvenes évek számítottak karrierje csúcspontjának. Míg a többi spagettiwestern-színész (mint például Adriano Celentano vagy Spencer és Hill) Európa-szerte vígjátékokban bukkant fel, Nero egy másik utat választott, és inkább komolyabb szerepekben akarta lebilincselni a közönséget. Legemlékezetesebb alakításai a későbbi **Nevem: Senki** rendezőjével, Damiano Damianival készült *Mint a bagoly nappal* (1968) vagy az *I guappi* című 1974-es filmben láthatók. Rengeteg olyan elismert és híres rendezővel dolgozott együtt, mint például Rainer Werner Fassbinder vagy Luis Buñuel.

A nyolcvanas évek végén Nero körül kicsit lenyugodtak a dolgok: bár még mindig rengeteg filmet forgatott, egyre több tévés szereplése is akadt, hírneve mégis kissé csökkent. Ekkoriban olyan alkotásokban vállalt mellékszerepet, mint például a *Még drágább az életed!*. Nero mind a mai napig az egyik legnépszerűbb olasz színész. Quentin Tarantino, aki a spagettiwesternnek nagy rajongója, 2013-as saját *Django*-feldolgozásába bizonyára emlékezetes szerepet írt Franco Nerónak.

Franco Nero Bud Spencer és Terence Hill filmjeiben:

1969	Vesztesek és győztesek
2008	Maffiózó vagyok, drágám!

MARIO CECCHI GORI PRESENTA

TERENCE HILL

non perdono nessuno sono
LA COLLERA DEL VENTO
fresco **TERENCE HILL**

con **FERNANDO REY**
E CON **MARIA GRAZIA BUCCELLA**
REGIA DI **MARIO CAMUS** | VIA CAPRONI/1001
FANFILM S.p.A. ROMA | CESAREO GONZÁLEZ DE MADRID | **TECHNICOLOR** |

A SZÉL DÜHE

1970

© 1970 Cesásero González Producciones Cinematográficas / Fair Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

LA COLLERA DEL VENTO

TARTALOM:

A 19. század elején Andalúziában nehéz idők járnak, ezért Marco és testvére bérgyilkosként keresi a kenyerét. Legújabb megbízásuk egy kis faluba sodorja őket, ahol a kétségbeesett parasztok felláztak a gátlástalan földesúr, Don Antonio ellen, mert az olyan kevés pénzt fizet, amiből a parasztok nem tudnak megélni, ezért a férfi verőemberekkel tartja kordában őket. Don Antonio azt a hírt kapja, hogy a parasztok egy vezető érkezésére várnak, ezért megbízza Marcót és Jacobót, hogy ölje meg a fickót. A míg Jacobo ideiglenesen Don Antonio csapatához csatlakozik, testvére, Marco a faluba utazik, hogy kicsit megismerje azt, és a fogadóban marad. Lelkiismeret-furdalása ellenére megöli az időközben megérkező lázítót, majd elhatározza, hogy feladja foglalkozását, amit testvérének is elmond, aki nem érti ezt a döntést. Don Antonio sem hiszi el, hogy Marco visszavonulna, ezért megbízza azzal, hogy ölje meg a kovácsot. A falubeliek közben Don Lucasnak, Don Antonio vetélytársának kezdenek el dolgozni, azonban utóbbi nem tűri a konkurenciát, úgyhogy megbízza Jacobót, hogy ölje meg Don Lucast, amit ő meg is tesz. Viszont fordul a kocka, és Jacobót el akarják tenni az útból. Végül testvére karjaiban hal meg, akinek elmondja, hogy elárulták őket. Marco semmi más nem akar ezek után, mint bosszút.

Rendező: Mario Camus

Forgatókönyv: Camus, Marinero, Silvestri, Rubio, Verucci

Operatőr: Roberto Gerardi

Vágó: José Luis Matesanz

Zene: Augusto Martelli

Producer: Mario Gecchi Gori

Játékidő: 100 perc

Szereplők:

Terence Hill (Marco)

Mario Pardo (Jacobo)

Fernando Rey (Don Antonio)

William Layton (Don Lucas)

Maria Grazio Buccella (Soledad)

Máximo Valdere (Ramón)

Ángel Lombarte (José)

Manuel De Blas (Rafael)

Míg Bud Spencer egy háborús filmben szerzett új tapasztalatokat, Terence Hill megmaradt a western műfajánál, és *A szél dühe* című drámai filmben játszott, ami nem vígjáték jellegű western, épp ellenkezőleg. Sokkal inkább a földesúr és az andalúziai földművesek közti feszültség áll a produkció középpontjában.

A film témája tulajdonképpen nagyon hasonlít az összes többi westernéhez, a direktor csak a helyszínt változtatta meg, illetve a társadalmi problémákat mutatja be jobban. Ez azért nem annyira egyszerű, ugyanis a rendező és forgatókönyvíró Camus nagyon is érdeklődik szereplői iránt, önállóságot adományoz nekik, ami messze túlmutat a spagettiwestern sémáján. Egy átlagos western szereplőjének nincsenek gátlásai, aggályai, de itt a kép sokkal árnyaltabb, bár ettől nem feltétlenül válnak szimpatikusabbá a szereplők.

Hill teljesen meggyőzően játszik ebben az igencsak nehéz szerepben, nagyon jól sikerül neki megjeleníteni Marco személyiségfejlődését, persze figyelembe véve, hogy minden erkölcsi kételye ellenére ösztönösen végzi a munkáját. Fernando Rey mint kegyetlen földesúr szintén emlékezetes alakítást nyújt. **A szél dühe** egy nagyon jól sikerült darab lebilincselő és izgalmas rendezéssel. A korszak többi filmjével összehasonlítva elmondható, hogy elég kevés benne az akciójelenet, ugyanis a középpontban egyértelműen Marco fejlődése áll. Lehet, hogy a film egyesek számára meglepő volt, de a legjobb komoly témát feldolgozó westernek közé tartozik.

Mivel Terence Hill eddigi mozijai után abszolút közönségkedvenc lett, **A szél dühe** végét ki kellett vágni az olasz változathoz, mert azt gondolták, a közönség nem tudná elviselni, hogy Marco meghal a végén, ami egyébként a cselekményt tekintve teljesen kézenfekvő lenne.

A filmet 1970. decemberében mutatták be Olaszországban.

TERENCE HILL

DER TEUFEL KENNT KEIN

HALLELUJA

Fernando Rey
Maria Grazia Buccella
Regie: Mario Camus
Fair Film Rom
Conzalez Madrid
Profilm München
Technicolor

TERENCE HILL

mise en scène de
M. CAMUS

TRINITA VOIT ROUGE

FERNANDO
REY

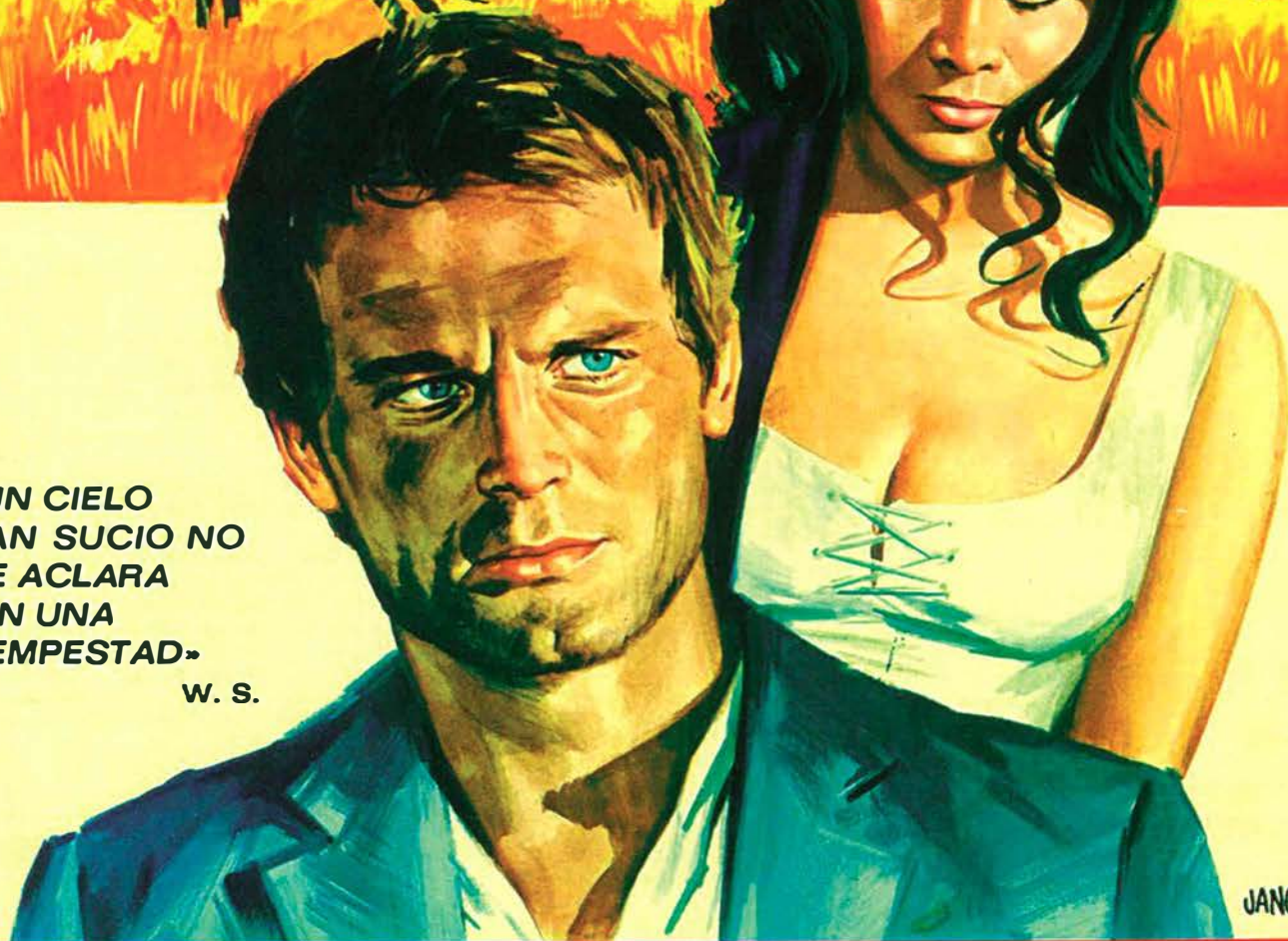
MARIA GRAZIA
BUCELLA

«UN CIELO
TAN SUCIO NO
SE ACLARA
SIN UNA
TEMPESTAD»

W. S.

JANG

TERENCE HILL • MARIA GRAZIA BUCCELLA

LA CÓLERA DEL VIENTO

CON

**MARIO PARDO y
FERNANDO REY**

70m/m

DIRECTOR: MARIO CAMUS *EASTMANCOLOR*

UNA COPRODUCCION HISPANO-ITALIANA DE CESAREO GONZALEZ. S.A.P.C. (MADRID) FAIR FILM, S.P.A. (ROMA)

AZ ÖRDÖG JOBB ÉS BAL KEZE

1970

© 1970 West Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

LO CHIAMAVANO TRINITÀ...

TARTALOM:

Az ördög jobb kezének is nevezett Trinity egy vándorló cowboy, aki kisebb szélhámosságokkal keresi meg a napi betevőt. Útja során egy városkába ér, és eléggé meglepődik, amikor testvérét, Bambinót, az ördög bal kezét viszontlátja ott. A férfi ugyanis egy lótolvaj, de ebben a városban a helyi seriffnek adja ki magát. Bambino egyáltalán nem örül, amikor megpillantja testvérét, és

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyv: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Operatőr: Aldo Giordani

Vágó: Gianpiero Giunti

Zene: Franco Micalizzi

Producer: Italo Zingarelli

Játékidő: 108 perc

Szereplők:

Terence Hill (Trinity - Szentlélek)

Bud Spencer (Bambino - Bumburnyák)

Dan Strukie (Tobias)

Steffen Zacharias (Jonathan)

Gisela Hahn (Sarah)

Elena Pedemonte (Judith)

Riccardo Pizzuti (Jeff)

Dominic Barto (Mortimer)

**TERENCE
HILL**

**BUD
SPENCER**

le llamaban **TRINIDAD**

FARLEY GRANGER

STEFFEN ZACHARIAS · DAN STURKIE · GISELA HAHN

ELENA PEDEMONTE

DIRIGIDA POR **E. B. CLUCHER** PRODUCCION POR **ITALO ZINGARELLI** PARA LA **WEST FILM**

mindenképpen ki akarja tenni a szűrét a városból. Egy közeli völgyben él pár békés, nagyon vallásos telepes, akikről az egész várost markában tartó helyi vezető meg akar szabadulni, mert szüksége van a földjükre. A telepesek vonakodnak otthagyni birtokukat, ami ahhoz vezetne, hogy erőszakkal üznék el őket. Ez viszont nem tetszik a hamis seriffnek, ugyanis a várható vérfürdő ahhoz vezetne, hogy mindenféle seriffsegédek lepnék el a várost, így fény derülne valódi személyazonosságára. Mivel még két cimboráját odavárja, ezért egyelőre nem hagyhatja el a várost, ugyanis el akarja rabolni egy őrnagy lovait. Ezért nem marad más választása, mint támogatni a telepeseket, és felvenni a harcot az őrnagy embereivel, valamint mexikói banditák ellen is, akik rendszeresen átköszöttek a határon, hogy zaklassák az ott élőket. A völgyben kerül sor a végső összecsapásra.

A hetvenes évek elején a spaghettiwestern már túl járt a csúcspontján. Csak Sergio Leone és Giuseppe Colizzi voltak azok, akik még tudtak újat kitalálni a műfajon belül. Hála ezeknek az új ötleteknek, a spaghettiwestern még tovább élt pár évig, készültek remek filmek, de a közönség már teljesen megelégtelt a sok klisé és azokat az elemeket, amelyek mindig előfordultak ezekben a produkciókban. Bár még született pár kísérlet, hogy életben tartsák a műfajt, de komolyabb változásra nem került sor, minden maradt a régiben. Ehhez hozzájött még az is, hogy egyre látványosabb filmeket akartak csinálni, és még többet szerettek volna kínálni, mint eddig, ám ez csak ahhoz vezetett, hogy eldurvultak a mozik, és megnőtt az erőszakos jelenetek száma.

Változásra lett volna szükség, de az volt a baj, hogy senki nem tudta, miként kellene nekikezdeni. Enzo Barboni, aki a műfaj több klasszikus filmjénél megmutatta már tehetségét operatőrként, majd rendezőként is, jó pár új ötlettel rendelkezett, amiket szívesen megvalósított volna, projektjének címe pedig nem más, mint **Az ördög jobb és bal keze**.

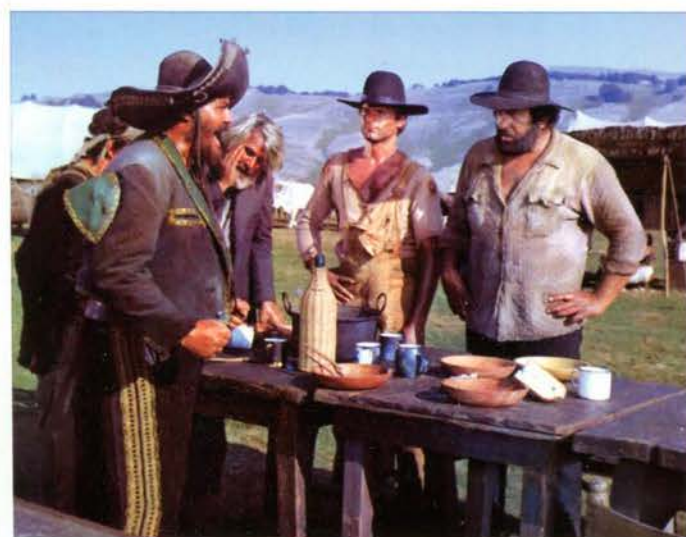
Forgatókönyvével Rómába utazott, és különböző producereket, valamint stúdiókat keresett fel. Azok viszont egyáltalán nem voltak elragadtatva az ötleteitől, ugyanis nem tudták, mihez kezdhetnének velük. A forgatókönyv hosszabb dialógusokat tartalmazott, ellenben nem szerepeltek benne halottak és véres lövöldözések, sőt még mindennek tetejébe vicces is volt. Ez soha nem fog működni – legalábbis az akkori filmek így gondolták.

De Barboninak sokkal nagyratörőbb tervei voltak, amiket teljesen részletesen ki is dolgozott, sőt még a két főszereplő személyére is gondolt: George Eastman (Luca Montefiori) és Peter Martell (Pietro Martellanza) lettek a kiszemeltek. Amikor Barboni megpróbálta forgatókönyvét eladni, Bud Spencer és Terence Hill épp egy közös munka utáni új filmszerepre várt.

A Colizzi-mozik ismertté tették őket, de még nem voltak igazi sztárok. Mivel eddigi filmjeik nagyon sikeresek lettek, hajlottak rá, hogy ismét egy közös műben szerepeljenek. Elolvastak pár forgatókönyvet, de valahogy egyiket sem találták az igazinak. Véletlenül pont ott voltak ők is, amikor Barboni egy újabb producernek, Italo Zingarellinek mutatta meg forgatókönyvét. Az elszánt férfi ötletei felkeltették Zingarelli érdeklődését, mivel a történet friss ötleteket tartalmazott, és ahhoz is vette a bátorságot, hogy a műfaj irratlan szabályait felrúgja.

Ezen kívül a forgatókönyv szereplői igazi duóként működtek együtt, sokkal inkább, mint az előző filmekben, mindenesetre

azért még nem annyira, mint a későbbiekben. Mivel a két színésznek tetszettek az új ötletek, és már mind a ketten dolgoztak Barbonival, elvállalták a szerepeket. Az elsőfilmes rendező, aki ekkor vette fel az E.B. Clucher művésznévét, mérlegelés nélkül hajlandó volt eltérni az eredeti szereposztástól, mivel Mario Girotti és Carlo Pedersoli pont akkor és pont ott voltak, s szívesen elvállalták a közreműködést.

Zingarellinek nagyon tetszettek a vicces, laza jelenetek, úgy-hogy kockáztatott, és vállalta, hogy megszerzi a filmhez szükséges összeget. Azt nem tudni, hogy a mozgóképet vajon ilyen gyorsan elkezdték volna-e forgatni, ha Hill és Spencer nem csap le a szerepre. Mindenesetre érdekesség, hogy Franco Nero több interjában is azt nyilatkozta, hogy neki is felajánlották Trinity szerepét, azonban ő nemet mondott.

Háromjuk közül akkor még egyikük sem sejtette, hogy épp a westernfilmek sírját ássák – egyszerűen jónak találták a változást, és azt, hogy kicsit feldobják a műfaj világát. Mindkét színész számára világos volt azonban, hogy válaszütt elé kerültek: ezen elindulva, távol a klasszikus westernnek világától, nagy rizikót vállalnak, ami akár a karrierjük végét is jelentheti.

Abban mindannyian egyetértettek, hogy Trinity és Bambino együttműködése a siker kulcsa, úgyhogy abban a stílusban játszottak együtt, ahogy azt Colizzi filmjében tették, csak a Hill és Spencer közti kapcsolat még jobban előtérbe került. Ezért igen nagy hangsúlyt fektettek a közös munkára. A Spencer és Hill közti csapatjáték határozottan kiegyensúlyozottabb és kerekesebb lett, az egyes karakterek ábrázolása sokkal jobban működött, mint korábban. Ehhez hozzájön még a humor és a helyzetkomikum, amelyek a filmben egyre inkább megjelennek.

Nagyon meghatározó még, hogy szinte teljesen lemondanak a feltűnő erőszakos jelenetekről: ha ebben a moziban erőszakra látunk példát, az inkább játékos, és nem kell komolyan venni. Ezek a jól koreografált szcénák jelentős részét adják a filmnek, aminek a stílusa útmutató a jövőbeli mozik számára is. A szórakoztatóan megrendezett verekedős jelenetek, amelyek az egyik legfontosabb elemei lesznek Bud Spencer és Terence Hill filmjeinek, itt gyökereznek.

„Kezdtől fogva egyetértettünk abban, hogy az erőszakot viccesen és leplezetlenül kell ábrázolni. Egy pillanatra sem szabad komolyan venni.”

(Bud Spencer)

A Colizzi-filmekben már korábban is voltak szórakoztató bu-nyós jelenetek, így ezeknek a stílusát fejlesztették tovább, ami végül egy tényleg hosszú és látványos végső összecsapásban teljesedik ki a produkció végén. Ezt a jelenetet a *Hét menyasszony hét fivérnek* című 1954-es mozi inspirálta, amely Barboninak és a két színésznek is nagyon tetszett.

Giorgio Ubaldi is közreműködött itt, ez volt az első Spencer-Hill film, amiben együtt dolgozott a párossal – itt rendezőasszisztensként, a későbbiekben pedig a kaszkadőrök koordinátoraként.

A koreográfia nemcsak ennél a filmnél, hanem a későbbiekbenél sem változott alapvetően: pazar és jól meg szervezett, mint egy tánc esetében. A verekedős jelenetek forgatására nem ritkán tíz napot is ráfordítottak, a vágások után ez körülbelül naponta egy egyperces jelenetet jelentett. Ubaldi, aki mind Spencer, mind Hill szerint a legjobb kaszkadőrkoordinátor, akivel valaha dolgoztak, megadta

a tempót, amiben dolgozniuk kellett. Minden taktus egy ütés, lépés vagy esés. Mivel a filmeket utószinkronizálták, ez nem okozott problémát. Újabb érdekesség, hogy itt dolgoztak először Riccardo Pizzutival, aki Jeffet alakította. Riccardo Spencerék több filmjében is a bűnbakot alakította.

Összességében véve azt mondhatjuk, hogy **Az ördög jobb és bal keze** teljesen eltért a szokásos westernnek motívumaitól, sőt: nemcsak hogy hátat fordítottak a spagettwesternek hagyományainak, hanem az azokban használt tipikus karaktereket nevetségessé is tették. Bár **Az ördög jobb és bal kezében** még fellelhetők a spagettwestern bizonyos elemei, illetve tagadhatatlanul akadnak komolyabb ráhatások, de a humor és a paródia jelentős túlsúlyban van.

Barboni rendezése felülmúlhatatlan, és ez nem csupán a verekedős jeleneteknél működik, hanem a jelentéktelenebb, nyugodtabb pillanatokban is. A helyzetkomikum ösztönös használata és az időzítés sokszor meglepő, többször olyan érzése lehetne az embernek, hogy nem kifejezetten odaillő.

Mai szemmel nézve **Az ördög jobb és bal keze** sokkal jelentősebb és fontosabb, mint a következő filmjük, ennek folytatása, **Az ördög jobb és bal keze 2.**, még akkor is, ha az szintén nagy sikert aratott. Miközben a folytatásnál már az első mozi sikeréből tudtak táplálkozni, **Az ördög jobb és bal keze** még igen kockázatos vállalkozás volt, mert nem lehetett tudni, hogy fog rá reagálni a közönség.

Még legmerészebb álmaiban sem gondolt arra senki, hogy mekkora lesz a mozgókép sikere egész Európában. A közönségnek már alighanem elege volt a spagettwesternek kliséiből és abból, hogy minden alkotásban egyre csak nőtt az erőszak, emiatt a nézők csak úgy özönlöttek a mozikba, hogy lássák ezt az úttörő munkát. Olaszországban, ahol nem sokkal karácsony előtt mutatták be, minden idők legsikeresebb filmjeinek top 25-ös listájába is bekerült.

Nemcsak a közönség, hanem a sajtó is teljesen le volt nyűgözve ettől az új irányvonalától, dicsérték a tökéletes és pontos rendezést, a humort és természetesen a színészek játékát.

Az ördög jobb és bal keze volt a duó pályafutásának kezdőpontja, ami utat nyitott mindkettőjük karrierjének. Ezután már nemcsak híresek voltak, hanem igazi sztárok is.

AZ ÖRDÖG JOBB ÉS BAL KEZE

TERENCE HILL / BUD SPENCER

ON L'APPELLE TRINITÀ

TERENCE HILL / BUD SPENCER dans **ON L'APPELLE TRINITÀ** / mis en scène de E. B. CLUCHER / producteur délégué ROBERTO PALAGGI / produit par ITALO ZINGARELLI DOLBY WEST FILM

BANDE ORIGINALE SUR DISQUES ET CASSETTES **UCC**

Dolby

ENZO BARBONI, ALIAS E.B. CLUCHER

Enzo Barboni bizonyosan a legjelentősebb ember Spencer és Hill mögött. Bár nem ő hozta össze őket – ez a megtiszteltetés Giuseppe Colizzié –, de ő ismerte fel a párosban rejlő potenciált a vígjátékok tekintetében, és ő tökéletesítette tipikus ismertetőjegyeiket, ami végül sikerük titka volt egész pályafutásuk alatt. Barboni, aki filmjeit E.B. Clucher néven – a Clucher édesanyja lánykori neve volt – forgatta, a zátonyra futott spaghettiwesterneket paródiaszerűen szemlélte, és ezzel meg is adta a kegyelemdőfést ennek a műfajnak.

Barboni kitűnő filmes volt, aki különös érzékkel bírt a helyzetkomikum ábrázolásában. Nemcsak rendezői képességei miatt örvendett óriási hírnévnek a szakmában, hanem nagyon kedvelt egyéniség is volt. Riccardo Pizzuti is egy lett csodálói közül.

„Barboni tiszteletre méltó, egy igazán finom ember.”

(Riccardo Pizzuti)

Fia, Marco Tullio Barboni is a filmiparban tevékenykedik, és ő is közreműködött a páros néhány munkájánál forgatókönyvíróként.

Enzo Barboni 1922. július 10-én született Rómában, és már korán felfedezte szenvedélyét a fényképezés iránt. Míg testvére, Leonida Barboni elég korán kezdett el dolgozni a filmiparban, a fiatalabb Barboni 1942-ben az Institut Lucénak dolgozott, és dokumentálta a németek bevonulását Oroszországba. Később Leonida munkákat szerzett testvérenek operatőrként, volt rá példa, hogy közösen is dolgoztak.

1953-ban találkozott Václav Vichsel, aki akkoriban Olaszország legjobb operatőrének számított, és Barboni neki asszisztált pár filmnél, mielőtt 1956-ban ő maga lett volna a *Ciao, Pais...* című produkció operatőre. A mozi elég jelentős bukás lett, így Barboni csak 1961-ben tért vissza, a *Romolo e Remo* operatőréként. Ekkor találkozott Sergio Corbuccival, aki a film rendezője volt. Mivel jól kijöttek egymással, hosszú évekig dolgoztak együtt, ennek a közös munkának a gyümölcse többek között a *Django* (1966) is. Az elkövetkező években Barboni több spaghettiwesternt rendezett, még Bud Spencerrel és Terence Hill-lel is.

Rendezőként az első filmje a *Ciakmull – L'uomo della vendetta* (1970) lett, majd ezt követte **Az ördög jobb és bal keze**, amelynek a forgatókönyvírója is volt. **Az ördög jobb és bal keze 2.** akkora siker lett, hogy neve ezzel be is került a történelemkönyvekbe.

Visszatekintve azt lehet mondani, hogy a Spencerrel és Hill-lel közösen készített filmekén kívül nem tud

olyan sok mindent felmutatni. **Az ördög jobb és bal keze** előtt csupán egy produkciót rendezett, még hozzá egy elég jelentéktelen western, ami bár megmutatta, hogy van tehetsége, mégsem lett népszerű mozi. Ennél az *Angyali jobborog* (1974) lényegesen sikeresebb lett, bár az sem annyira, mint **Az ördög jobb és bal keze**, amelynek nem hivatalos folytatása volt Giuliano Gemmával, viszont Bud Spencer nélkül.

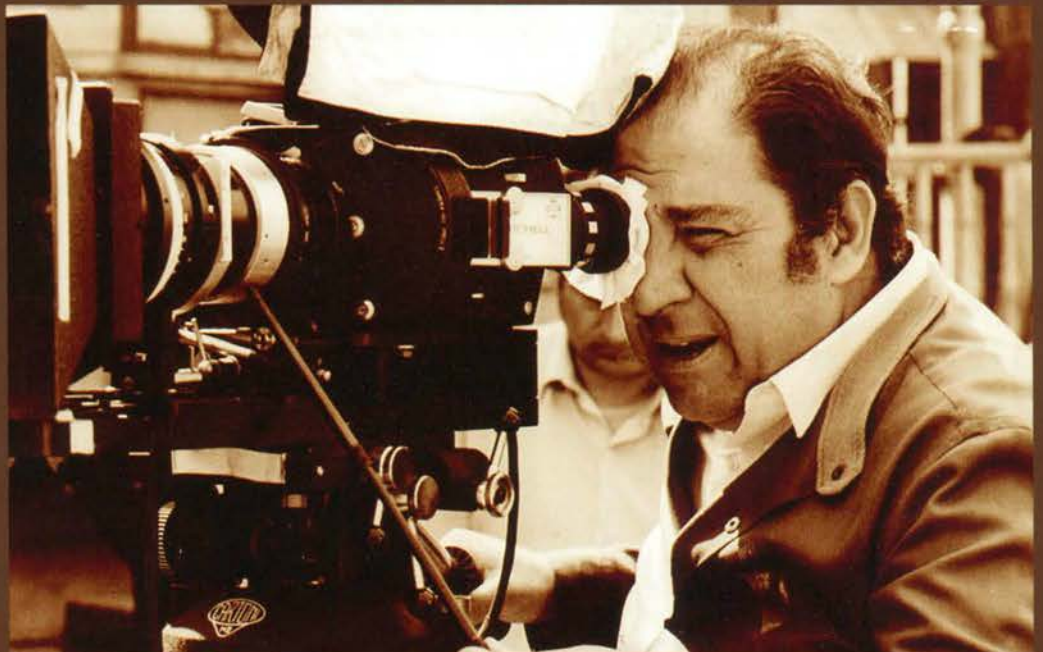
A *Szakadt szakasz* (1982), szintén Gemmával a főszerepben, ugyanúgy nagy bukás lett, ezért ezután inkább a párossal való közös munkákra koncentrált. Csak 1995-ben próbálta meg sikeres véndencei nélkül megvetni a lábát a *Trinità & Bambino... e adesso tocca a noi* című produkcióval, de ezzel sem tudott kilépni egykori sikerfilmjei árnyékából, hiszen ez is csak egy Trinity-remake lett. A film a régi hősök nélkül bukásra volt ítélve, ennek következtében Barboni vissza is vonult a filmezéstől. Enzo Barboni 2002. június 23-án halt meg Rómában.

Bud Spencerrel és Terence Hill-lel készített filmjei: Operatőrként, Enzo Barboni néven:

- 1962 **Il giorno più corto**
- 1967 **Io non protesto, io amo**
- 1967 **Rita, a vadnyugat réme**
- 1967 **Viva Django**
- 1969 **Ötfős hadsereg**

Rendező/forgatókönyvíró, E.B. Clucherként:

- 1970 **Az ördög jobb és bal keze** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1971 **Az ördög jobb és bal keze 2.** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1972 **Vigyázat, Vadnyugat!** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1972 **Az angyalok is esznek babot** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1977 **Bűnvadászok** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1983 **Nyomás utána!** (rendező)
- 1984 **Nincs kettő négy nélkül** (rendező)
- 1987 **A keményfejű** (rendező)
- 1987 **Fél lábbal a Paradicsomban** (rendező)

© Enzo Barboni - Minden jog fenntartva!

TERENCE HILL · BUD SPENCER

DIE RECHTE UND DIE LINKE HAND DES TEUFELS

FARLEY GRANGER · Regie: E. B. CLUCHER

hergestellt von ITALO ZINGARELLI
für WEST FILM

CROMOSCOPE · TECNOSTAMPA
IM ADRIA-FILMVERLEIH

KALÓZOK HÁBORÚJA

1970

© 1970 ABC Cinematografica / Capricorno Transcontinental Pictures - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

IL CORSARO NERO

ALTERNATÍV CÍM:

BLACKIE, A KALÓZ
KALÓZOK KINCSE
A FEKETE KALÓZ
SKULL KAPITÁNY

TARTALOM

A spanyol alkirály Spanyolországba akarja szállíttatni a Dél-Amerikában zsákmányolt aranyat. Blackie, a kalóz értesül erről, és meg akarja támadni az igen jól felfegyverzett hajót. Mivel egyedül nem tudná végrehajtani a rablást, ezért összefog Skull kapitánnyal, Montbarttal és De Lussackal. De Blackie gyorsan tovább is áll, miután megveszi Montbart két asszonyát, akiket az régebben egy zsákmányszerző út alkalmával ejtett foglyul. Blackie ugyanis – Montbarttal eilentétben – tudja, kik is ezek a nők: az egyikük nem más, mint az alkirály felesége, a másik pedig a komornája. Miután Skull, Montbart és De Lussac értesülnek róla, hogy Blackie mit tett, üldözőbe veszik, de nem tudják megakadályozni, hogy az asszonyokat juttatni ellenében szabadon engedje. Azonban ezzel még mindig nincs vége, ugyanis a nők nyomában marad, és kiszagolja, hogy az aranyszállítmány mindössze egy csel, valójában egy másik hajóval viszik a valódi aranyat Spanyolországba. Ezután a felismerés után viszont megtalálja őt a másik három kapitány, foglyul ejtik, mert még mindig az aranyra fáj a foguk...

Rendező: Vincent Thomas (Lorenzo Gicca Palli)

Forgatókönyv: Lorenzo Gicca Palli, George Martin

Operatőr: Jaime Deu Casas

Vágó: Romeo Ciatti

Zene: Gino Perugi

Producer: Luciano Cantenacci, Antonio Liza

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Terence Hill (Blackie)

Bud Spencer (Skull)

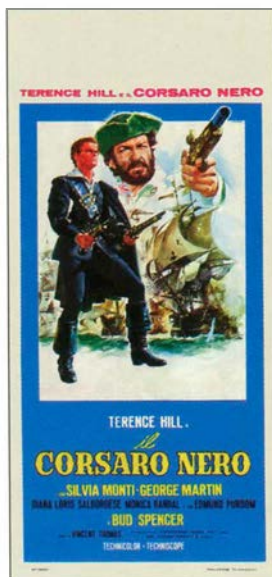
George Martin (Don Pedro)

Sal Borgese (Martel)

Silvia Monti (Isabel de Mendoza y Laguna)

Diana Lorys (Manuela)

Paolo Magalotti (Don Alonso)

KALÓZOK HÁBORÚJA

TERENCE HILL
BUD SPENCER

FREIBEUTER DER MEERE

mit
SILVIA MONTI
GEORGE MARTIN
Regie
VINCENT THOMAS

MONICA RANDAL und
EDMUND PURDOM

TECHNICOLOR
TECHNISCOPE

KORA-FILM-VERLEIH

Az ördög jobb és bal keze forgatása után Bud Spencer és Terence Hill egy olyan filmben szerepelt, ami igazi kuriózumnak számít. Ebben a produkcióban nem társakként, hanem ellenfélként bukkannak fel. Amíg a középpontban egyértelműen Terence Hill áll, Bud Spencer csak egy nagyobb mellékszerepet kapott. Tulajdonképpen ez is egy kísérlet volt arra, hogy kitörjenek a spagettiwesternek világából.

A film Emilio Salgari azonos című regényén alapul, de ő írta a tizenegy kötetes *Sandokant* is, ami szintén hatalmas sikert aratott.

A *Kalózok háborúja* egy olyan film, ami teljesen fesztelenül támaszkodik Douglas Fairbanks és Errol Flynn hollywoodi produkcióira. A direktor, Vincent Thomas (alias Lorenzo Gicca) rendezése gyors és színes, jó szórakozást nyújt. Terence Hill a csaló kalóz szerepében elég meggyőzően alakítja a karaktert, és tündököl a kardforgatásban is, mivel tizenöt éves kora óta vívott.

Az ördög jobb és bal keze még a *Kalózok háborúja* előtt készült, de csak azután került a mozikba, hogy befejezték az utóbbival kapcsolatos munkálatokat, úgyhogy a forgatás időpontjában senki nem sejtette még, hogy milyen nagy siker lesz *Az ördög jobb és bal keze*, különben elképzelhető, hogy kihagyták volna ezt a kalózos filmet az életükből.

TERENCE HILL / BUD SPENCER

**ON CONTINUE
A L'APPELER TRINITA**

TERENCE / BUD
HILL / SPENCER

ON CONTINUE
A L'APPELER TRINITA

BAND 30 CM SUR DISQUES ET CASSETTES RCA

un film de E.B. CLUCHER / producteur associé ROBERTO PALACCI
produit par ITALO ZINGARELLI pour WEST FILM

Smiff

AZ ÖRDÖG JOBB ÉS BAL KEZE 2.

1971

© 1971 West Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

**...CONTINUAVANO
A CHIAMARLO TRINITÀ**

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyv: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Operatőr: Aldo Giordani

Vágó: Antonio Siciliano

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Italo Zingarelli

Játékidő: 117 perc

Szereplők:

Terence Hill (Trinity – Szentlélek)

Bud Spencer (Bambino – Bumburnyák)

Yanti Sommer (Perla)

Jessica Dublin (anya)

Enzo Tarascio (seriff)

Pupo De Lica (szerzetes)

Ricardo Pizzuti (Jeff)

TARTALOM:

Trinity és Bambino szüleiknél találkoznak, ugyanis édesapjuk haldoklik. Akarata ellenére Bambino szavát veszi, hogy innentől törődik öccsével, és becsületes lótolvajjá teszi. Amikor a folyton veszekedő testvérek belovagolnak a városba, ki akarnak rabolni egy kocsit, de látják, hogy a család gyermeke beteg, és orvosra van szüksége, ezért megjavítják a szekerüket, sőt még egy bizonyos összeget is adnak nekik. Miután a városban pókeren pénzt nyernek, először városi öltözetet vesznek maguknak, majd visszamennek a családhoz, amelyiket ki akarták rabolni.

Nagy buzgóságában Trinity azt meséli a család lányának, hogy valójában titkos ügynökök Washingtonból. A bajok ott kezdődnek, hogy ezt a beszélgetést meghallja a földesúr, Parker egyik embere. Ő lehetőleg szó nélkül, csendben el akarja távolítani a testvéreket az útból, és azt gondolja, ha megvesztegeti, akkor félre tudja állítani őket. Trinity és Bambino tényleg el is lovagolnak. A következő városban sikerül megtalálniuk néhány olyan gazembert, akiket Parker körözött, és átadják azokat a korrupt seriffnek a fejpénz reményében. Ekkor Trinity egy véletlennek köszönhetően megtudja, hogy Parker a közeli kolostort illegális fegyverek lerakóhelyének használja. Mivel ő és Bambino hatalmas haragot táplálnak Parker iránt, és a pénzt is akarják, betörnek a kolostorba, s ott várnak Parkerre meg az embereire.

Az ördög jobb és bal keze sikere után már csak idő kérdése volt, hogy Enzo Barboni, Terence Hill és Bud Spencer mikor folytatják a közös munkát. Mivel a közönség szerette a karaktereket, valamint a filmben szereplő humort, logikusnak tűnt, hogy ott folytassák, ahol előtte abbahagyták. A minta már megvolt, így a folytatásban Barboni csak néhány kis dolgon változtatott. Sokkal jobban elszakadt a spagettiwesternek komolyságától, a humoros jelenetekre fektetett nagyobb hangsúlyt, és így tulajdonképpen meg is alapozta a westernvígjáték műfaját. Az első filmet még befolyásolták a spagettiwestern műfaji sajátosságai, de a folytatásban ezek egyre inkább háttérbe szorultak.

A direktor a munkába bevonta a szereplőket is, akik szintén folyamatosan dolgoztak karakterükön, és megpróbálták a közös játék erősségeire koncentrálni, s azt előtérbe helyezni. Ezért az lett az egyik kérés, hogy Bud Spencer karakterét jobban dolgozzák ki, és legyen még több közös jelenetük, mint az első filmben volt. Ennek a munkának a gyümölcseit 1971 októberében mutatták be az olasz mozikban.

Mivel az első mozi is nagy sikert aratott, ezért most is hasonlóra számítottak, de arra, ami ezek után következett, senki még csak álmában sem mert gondolni. A film bombaként robbant egész Európában, és rekordokat döntött. Olaszországban **Az ördög jobb és bal keze 2.** mind a mai napig az ötödik minden idők legsikeresebb filmjeinek listáján.

Barboni kicsit finomította stílusát, még ösztönösebben használta a helyzetkomikumot, mint az előző részben. Bár **Az ördög jobb és bal keze** során előfordult, hogy Barboni feláldozta a cselekményt a humor oltárán, és a rendezés is kicsit epizódyszerű lett, de a második résszel ezt a műfajt a csúcsra repítette.

A tulajdonképpeni történet nem több, mint egy vezérfonal, az epizódok többé-kevésbé tetszőlegesen követik egymást – végül is, ha nagyon szigorúak akarunk lenni, azt is lehetne mondani, hogy némileg hiányzik belőle a struktúra. Meglepő módon ez semmit nem von le az értékéből, nagyon szórakoztató, és az egyes jelenetek szellemesek, viccesek, s jól időzítettek.

Barboni hagy teret színészeinek, hogy saját ötleteikkel is hozzájáruljanak a film sikeréhez. Például az éttermi zabálós jelenetet Bud Spencer és Terence Hill improvizálták, eredetileg nem is szerepelt a forgatókönyvben. Az író és rendező az eseményfolyamot írta csak le, míg a dialógusok és a cselekmény spontán alakult. Mellesleg ez a szcénája a poénban amúgy sem szűkölködő mozi egyik fénypontja lett.

Egy másik fénypont az elég hosszú pókeres jelenet, ahol Terence Hill meglepő kártyatrükköket is bemutat. És hogy ez vajon tényleg a Trinityt alakító színész volt-e? Sajnos nem, még akkor sem, ha ő maga is ismer jó pár egyszerűbb trükköt. De a filmben látható nehéz fortélyokat Tony Binarelli illuzionista mutatta be, aki más alkalommal is kisegítette őket.

„Nemcsak Terence Hill szerepét alakítottam, hanem a jelenetben szereplő összes többi játékost is. Azért, hogy különbözőnek tűnjön, még a kezemet is sminkelni kellett. A trükkök nem csupán a közönséget, hanem a stábot is felderítették.”

(Tony Binarelli)

Egy újabb stíluselem, aminek variációját a trió több filmjében is láthatjuk, a folytatásban egyre nagyobb szerepet kap: többször megismételték egy-egy jelenetet, ezzel is növelve (a tökéletes megvalósításnak köszönhetően) a megfelelő gag potenciálját. Ezekben a szcénákban, mint a banditákkal a film elején, vagy amikor Parker emberei menekülni akarnak, az ismétlés által válnak egészen viccessé. Igaz ez a verekedős jelenetek megszokott humorára is. Egy

dolog közös a két produkcióban: mindkettőben sor kerül a végső összecsapásra: **Az ördög jobb és bal kezében** ez talán kicsit jobban sikerült, mert a folytatásban inkább egy nagy tömegjelenet lett, a rögbis filmek stílusában.

Mivel a spaghettiwesternnek világának teljesen búcsút mondtak, a filmekbe zenei aláfestés is került, ráadásul olyan, amelyet még egyetlen westernben sem lehetett hallani. A Guido és Maurizio De Angelis által írt „Trinity Stand Tall” fülbemászó dallama remekül illett a szórakoztató produkcióhoz. Guidóék komponálták a páros több következő filmjének zenéjét is, és ezek a szerzemények végül közös mozijaik védjegyévé váltak.

Az ördög jobb és bal keze 2. tette Bud Spencert és Terence Hillt igazi sztárrá Európa-szerte, és egyre nagyobb érdeklődéssel várta a közönség a következő munkát.

TERENCE HILL

als „DER MÜDE JOE“ in

VIER FÄUSTE FÜR EIN HALLELUJA

mit BUD SPENCER

als „DER KLEINE“

Ein Film von ITALO ZINGARELLI für WEST-FILM Rom
IM ADRIA-FILMVERLEIH Buch u. Regie: E. B. CLUCHER

ferner wirken mit YANTI SOMER JESSICA DUBLIN

ENZO TARASCIO PUPO DE LUCA DANA GHIA EMILIO DELLE PIANE GERALD LANDRY
ENZO FIERMONTE GILDO DE MARCO TONY NORTON GIGI BONOS

BRUNO BOSCHETTI RICCARDO PIZZUTI HARRY CAREY Jr. Farbe von TECHNICHROME

TERENCE HILL

BUD SPENCER

Vier Fäuste für ein Halleluja mit
Terence Hill und Bud Spencer · Yanti
Somer · Jessica Dublin · Enzo Tarascio
Pupo de Luca · Dana Ghia · Emilio
Delle Piane · Gerald Landry · Enzo
Fiermonte · Gildo de Marco · Tony
Norton · Gigi Bonos · Bruno Boschetti
Riccardo Pizzulo und mit Harry Carey
Jr. · Drehbuch und Regie: E. B. Clucher
Kamera: Aldo Giordani · Bauten: Enzo
Bulgarelli · Musik: Guido und Maurizio
de Angelis · ausführender Produzent:
Roberto Pataghi · ein Film von Italo
Zingarelli · Produktion: West Film
im Verleih der **TOBIS** Filmkunst

TERENCE HILL in
**...CONTINUAVANO
A CHIAMARLO TRINITÀ**
con **BUD SPENCER**

YANTI SOMER · JESSICA DUBLIN · ENZO TARASCIO · PUPO DE LUCA
DANA GHIA · EMILIO DELLE PIANE · GERALD LANORY
ENZO FIERMONTE · GILOO DE MARCO · TONY NORTON
GIGI BONOS · BRUNO BOSCHETTI

CON LA PARTECIPAZIONE
STRAORDINARIA DI

HARRY CAREY JR.

SCRITTO E DIRETTO DA

E.B. CLUCHER

PRODOTTO DA

ITALO ZINGARELLI

PER LA

WEST FILM

**COLORE DELLA
TECHNOCHROME**

GUIDO ÉS MAURIZIO DE ANGELIS

A Bud Spencer és Terence Hill filmek védjegye – a jól koreografált verekedés, a helyzetkomikum és a páros karizmatikus stílusa mellett – a mozik zenéje volt, ami szintén hozzájárult a sikerhez.

Az egyszerű, de vidám és fülbemászó dallamok éveken keresztül igazi slágerek voltak, és előkelő helyet foglaltak el a listák élén. A páros legtöbb filmjének, csakúgy mint Spencer néhány önálló produkciójának zenéje is nagyrészt Guido és Maurizio De Angelistól származik, akiket Oliver Onions néven is ismerhetünk.

Első munkájuk a két hős filmjei kapcsán a „Trinity Stand Tall” volt **Az ördög jobb és bal keze 2.**-ből; érdekesség, hogy annak idején csak azért kapták meg ezt a megbízást, mert a film producere, Italo Zingarelli összeesetett **Az ördög jobb és bal keze** zeneszerzőjével, Franco Micalizzivel. A komponista Barboni első filmjéhez remek zenét írt, mely igen jól passzolt a westernhez, de mivel Zingarellivel nem engedélyezett megjelentetéssel kapcsolatban összeesettek, a producer eltekintett a további közös munkától, és De Angeliséket szerződtette, akik ekkor még ismeretlenek voltak a filmiparban. **Az ördög jobb és bal keze 2.** sikere után viszont már ők is a további mozik törzsgárdájához tartoztak. A páros filmjeihez írt dalok közül talán a „Flying Through the Air” a **Mindent bele, fiúk!**-ből, a „Dune Buggy” a **Különben dühbe jövőnk**-ből, a „Bulldozer” az **Akit Buldózernek hívtak**-ból és a „Sheriff” a **Seriff az égből** című filmből a leghíresebbek.

Terence Hill is, de különösen Bud Spencer volt nagyon elbűvölve a testvérek műveitől, így mind a ketten szorgalmazták, hogy őket szerződtessék közös munkáikhoz. A producerrel közösen hagyták jóvá a dalokat, de néhány javaslatot elvetettek.

„Bud Spencer volt a legnagyobb kritikusunk.”

(Maurizio De Angelis)

Ez nem meglepő, hiszen Pedersoli maga is dolgozott zeneszerzőként, és mindig is érdekelte a filmzenék készítése. Így sokszor előállt különféle ötletekkel, írt néhány dalt, sőt többször is hallhatjuk énekelni a filmekben. Ha Terence Hill, de főleg Bud Spencer elfogadták a testvérek javaslatait, akkor a producerek és a rendezők is.

A komponisták a Spencer és Hill filmekén kívül is dolgoztak, egyik slágert írtak a másik után. Rengeteg alkotás zenéjét készítették el, és a filmiparon kívül is nagyon sikeresek voltak. Legnagyobb slágerük a „Santa Maria” lett, ami 1980-ban 17 héten keresztül szerepelt a top 10-ben. A nyolcvanas évek végétől azonban nemcsak zenészként tevékenykedtek, hanem néhány tévéfilm esetében ők lettek a producerek is (ezek között Spencer és Hill pár munkáját is megtaláljuk), majd megalapították a De Angelis Groupot. Hill **Doc West**-jének ők voltak a producerei.

Guido De Angelis az idősebb kettőjük közül, aki 1944. december 22-én született Rocca di Pampában. Testvére, Maurizio 1947. február 22-én látta meg a napvilágot Rómában. Mindketten nagyon korán elkezdtek gitározni, és a zene a szenvedélyükké vált. Először társadalomtudományt tanultak az egyetemen Rómában, utána az olasz fővárosban teljesítettek katonai szolgálatot a Luftwaffénél.

Míg Maurizio inkább a zeneszerzésre koncentrált, Guido az éneklésnek szentelte magát. Olaszországban közösen turnéztak a Black Stonesszal, aminek rövidesen G & M-re változtatták a nevét. 1963-ban került első kislemezük a piacra, ez az „Un vecchio macinino” címet viselte.

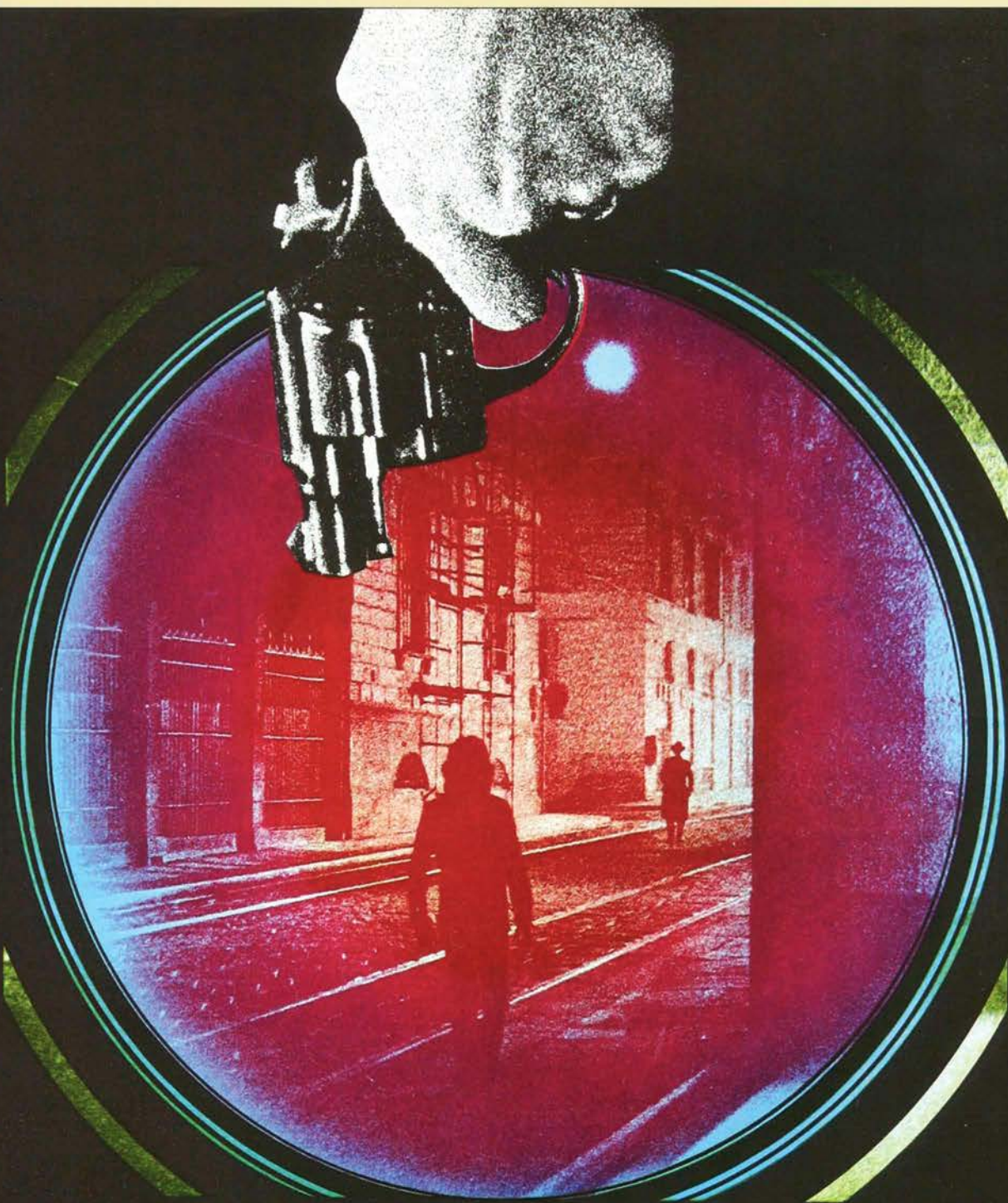
Az elkövetkező időszakban zenekarok tagjai lettek, valamint soundtrackeket játszottak fel Ennio Morriconénak és Riz Ortolaninak, de közben néhány más művésznek is komponáltak, például Nino Manfredinek. Manfredi volt egyébként, aki 1971-ben leszerződtette őket *Csoda olasz módra* című munkájához, következő megbízásuk pedig **Az ördög jobb és bal keze 2.** aláfestése lett, ami meghozta számukra a várva várt áttörést, s szerzeményeik nemzetközi szinten is híressé váltak. Azóta mintegy száznyolcvan filmnek írták a soundtrackjét.

Bud Spencerrel és Terence Hill-lel készített filmjeik:

1971	Az ördög jobb és bal keze 2.
1972	Vigyázat, Vadnyugat!
1972	Mindent bele, fiúk!
1972	Az angyalok is esznek babot
1973	Piedone, a zsaru
1974	Különben dühbe jövőnk
1974	Morcos misszionáriusok
1974	Piedone Hongkongban
1975	Zsoldoskatona
1976	Bűnvadászok
1977	Charleston
1977	Piedone Afrikában
1978	Akit Buldózernek hívtak
1978	...és megint dühbe jövőnk
1979	Seriff az égből
1979	Piedone Egyiptomban
1980	A seriff és az idegenek
1982	Banános Joe
1982	Bombajó boksoló
1988	Óriási nyomozó
2001	Atyai pofonosztó (Guido De Angelis producer)
2008	Doc West (Guido De Angelis producer, Maurizio De Angelis zeneszerző)

4 MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO

un film de
DARIO ARGENTO

Quatre mouches de velours gris

avec MICHAEL BRANDON · MIMSY FARMER
et JEAN-PIERRE MARIELLE

ALDO BUFILANDI · CALISTO CALISTI · MARISA FABBRI · ORESTE LIONELLO
FABRIZIO MORONI · STEFANO SATTA FLORES · COSTANZA SPADA

et avec FRANCINE RACETTE
et avec BUD SPENCER

Musique originale de ENNIO MORRICONE · Un film produit par SALVATORE ARGENTO
pour SEDA SPETTACOLI-Rome et UNIVERSAL PROD. FRANCE-Paris · TECHNICOLOR-TECHNISCOPE
DISTRIBUE PAR CINEMA INTERNATIONAL CORPORATION

4 MOSCHE DI VELLUTO GRIGIO

1971

© 1971 Marianne Productions / Seda Spettacoli / Universal France - Minden jog fenntartva!

(A FILM MAGYARORSZÁGON NEM KERÜLT BEMUTATÁSRA)

TARTALOM:

Roberto úgy érzi, hogy követik. Ez az ismeretlen valaki néhány napja állandóan a nyomában van. Egyrészt idegesíti, de félelmetesnek is tartja a helyzetet, ezért megszólítja az idegent, aki erre késsel támad rá. Roberto megvédi magát, megöli a támadót, majd elmenekül a helyszínről. Egy másik idegen is figyeli őt, sőt le is fényképezi, és végül a nyomába ered. Pár nap múlva meg is támadja őt, s ezek után elmond mindent menyasszonyának, Ninának, aki el akarja hagyni a várost, de Roberto vonakodik. Miután megölik Ameliát, a házvezetőnőt, felbérel egy magánnyomozót, Gianni Arrosiót, akit barátja, Gottfried ajánlott neki. De Nina ezt már nem várja ki, hanem Roberto nélkül távozik a településről. Arrosio nyomra is akad, de megölik őt, csakúgy, mint Daliát, Nina unokatestvérét, egyben Roberto szeretőjét. Roberto csak egy megoldást talál: szembeszállni a gyilkossal, és ezért barátjától, Gottfriedtól fegyvert szerez magának. Amikor rájön, hogy kivel van dolga, nagyon meglepődik...

Az ördög jobb és bal keze 2. után valamiféle bizonytalanság köszöntött be. Mind a ketten kísérleteztek, tőlük szokatlan filmeket forgattak, de nem sokkal később vissza is tértek ahhoz a műfajhoz, ami ismertté és kedveltté tette őket. Számukra sem volt világos, hogyan kellene tovább folytatniuk, ezért a lehető leghírhedőbb dolgot tették: karaktert váltottak, nem pedig újabb westernvígjátékban vállaltak szerepet. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy a legtöbb szerepet még akkor vállalták el, amikor nem lehetett tudni, milyen sikere lesz **Az ördög jobb és bal keze** folytatásának.

Az, hogy Bud Spencernek ez a filmje majdnem feledésbe merült, annak is köszönhető, hogy éppen a westernvígjátékok sikerében fürdött ekkoriban, így e produkció elég kis figyelmet kapott. Ezzel együtt a Dario Argento által írt és rendezett mű egy figyelemre méltó thriller, amivel a rendező egy trilógiát zárt le.

A **4 mosche di velluto grigio** egy tipikus Argento-thriller drámai elemekkel és száraz humorral, amiért a meggyőző, de kissé oda nem illő Pedersoli a felelős. Vizuálisan

rendkívül kísérletező a film, Argento későbbi stílusához képest nagyon visszafogott rendezésű, jó atmoszférájú, sok feszültséggel (Argento író-rendezőként átvesz néhány Hitchcock-elemet is). Különlegesség a film Spencer szempontjából a kísérletező időszakából, mielőtt teljesen megszokott karakterére koncentrált volna.

Rendező: Dario Argento

Forgatókönyv: Luigi Cozzi, Mario Foglietti, Dario Argento

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Francoise Bonnot

Zene: Ennio Morricone

Producer: Salvatore Argento

Játékidő: 95 perc

Szereplők:

Michael Brandon (Roberto)

Bud Spencer (Gottfried)

Mimsy Farmer (Nina Tobias)

Jean-Pierre Marielle (Gianni Arrosio)

Calisto Tanzi (Carlo Marosi)

Marisa Fabbri (Amelia)

Fabrizio Moroni (Mirko)

Stefano Satta Flores (Andrea)

VADNYUGATI CASANOVA

BUD SPENCER

HALLELUJA AMIGO

Regie: MAURIZIO LUCIDI
Ein FARBFILM in SCOPE
im ADRIA-FILMVERLEIH

VADNYUGATI CASANOVA

1972

© 1972 Atlántida Films / Les Productions Jacques Roitfeld / Sancrosiap / Terzafilm Produzione Indipendente - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

SI PUÒ FARE... AMIGO

TARTALOM:

Hiram, a jóindulatú óriás menekülőben van, a kemény Sonny vadászik rá, ugyanis Hiram nem Terrynél, a prostituálnál, hanem Sonny testvérénél, Marynél tett látogatást. Sonny meg akarja védeni testvére becsületét, és hozzáadná a lányt Hiramhoz, de az még álmában sem gondol a házasságra. Menekülés közben Hiram lovakat lop, de azok gazdája elkapja őt, és úgy néz ki, életével fizet ezért. Végül mégis csak börtönbe kerül, mert egy kölyök, Chip és nagybátyja képes eltántorítani a lőtulajdonost tervétől. Hiram el tud menekülni, de a haldokló nagybácsi megkéri arra, hogy fogadja magához a fiút, és átadja neki a földje tulajdoni lapját. Az óriás nem tudja, hogy hová menjenek, és végül felkerekedik Chip-pel, hogy megtalálják az említett földterületet. Alighogy odaérik, Hiramnak rá kell jönnie, hogy többen is pályáznak a földre,

Rendező: Maurizio Lucidi

Forgatókönyv: Rafael Azcona

Operatőr: Aldo Tonti

Vágó: Renzo Lucidi

Zene: Luis Enriquez Bacalov

Producer: Alessandro Altieri

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Hiram)

Jack Palance (Sonny)

Francisco Rabal (a sheriff segédje)

Renato Cestié (Chip Anderson)

Dany Saval (Mary Bronson)

Giancarlo Bastianoni (verekedő)

Riccardo Pizzuti (verekedő)

többek között a helyi seriff. Sonny is felismeri őt, és meg akarja ölni, de testvére lebeszéli tervéről, mivel terhes lett Hiramtól, és nem akarja, hogy gyermeke apa nélkül nőjön fel. Sonny kényszerűségből Hiram oldalára áll, és segít neki megmenteni a földet a seriff embereitől.

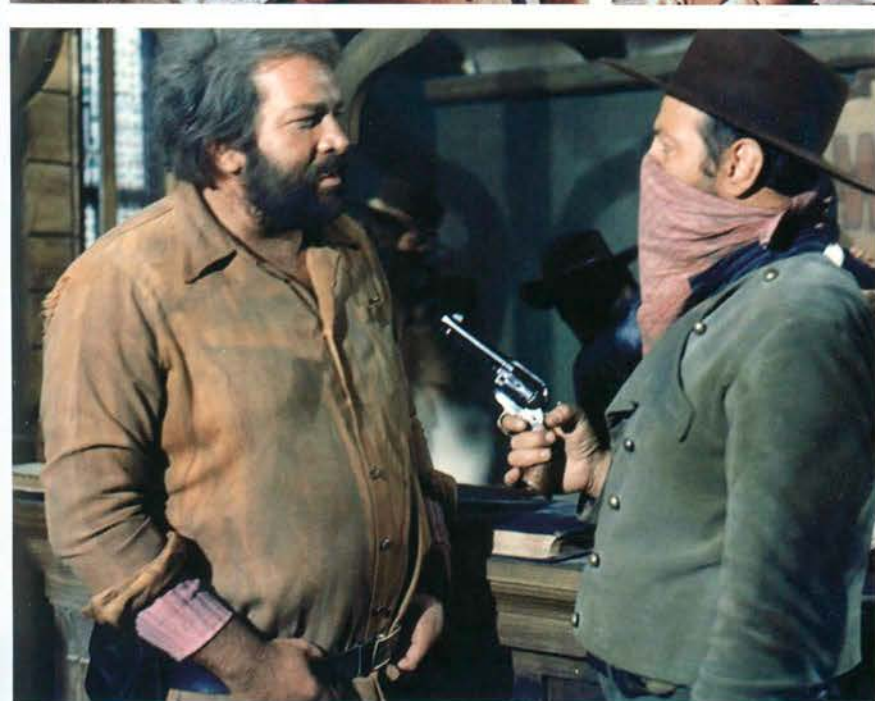
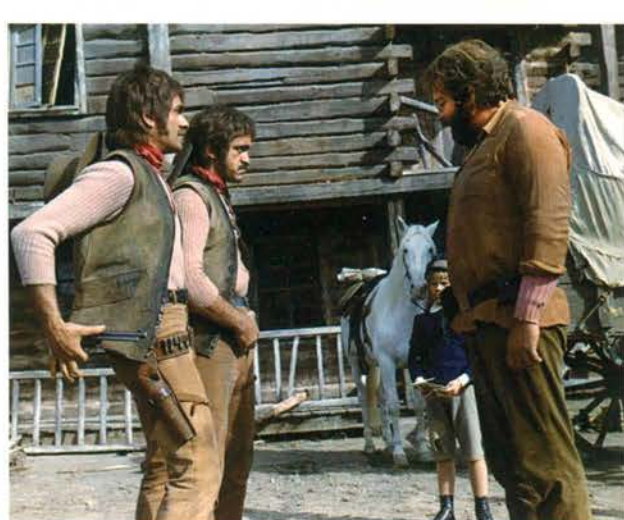
A kis kirándulás után a thrillerek világába, Bud Spencer visszatért a vadnyugathoz, és ezzel együtt a vígjátékok mezejére. Mindenesetre a **Vadnyugati Casanova** is eltér kissé azoktól, mivel a vaskos hősnek itt a romantikus cselekményszállal is meg kellett birkóznia. Miután az utolsó westernnek Barbonival Olaszországban készültek, ezzel a produkcióval visszatértek Spanyolországba, ahol ebben az időben a legtöbb spagettiwesternt forgatták.

Spencer mellett Jack Palance látható, aki már Sergio Corbucci oldalán szerzett tapasztalatot a spagettiwesternnek világában. Néhány jó ötlet és geg, valamint Palance szórakoztató játéka jellemzi a történetet. Bud Spencer néhány poénja itt is közel áll a vérbeli rajongók szívéhez.

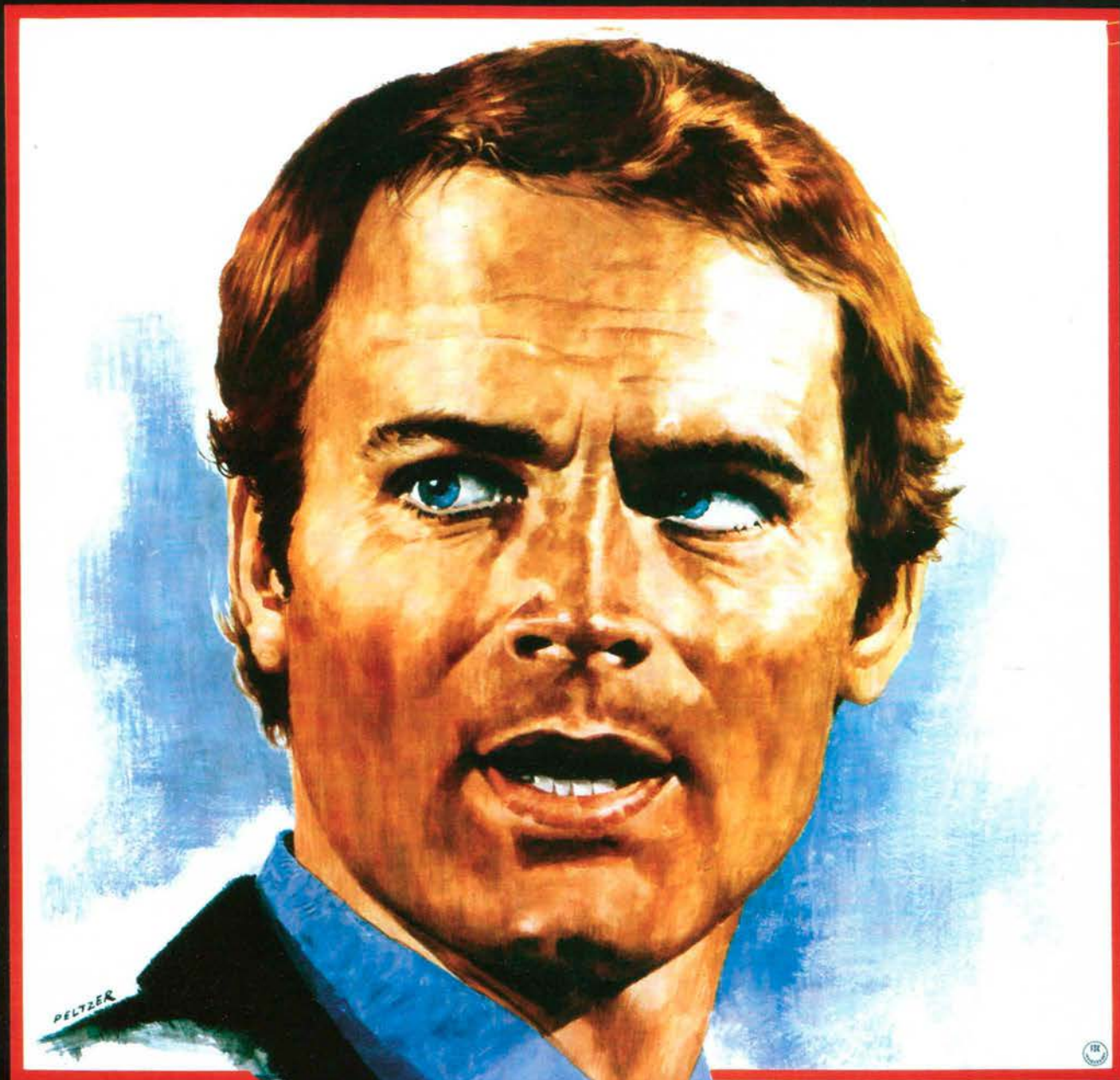
Eredeti Super 8-as mozikercs-borító

AZ IGAZI ÉS A HAMIS

TERENCE HILL

MARTIN BALSAM

ALLEIN GEGEN DAS GESETZ

SHIRLEY CORRIGAN
PAOLA PITAGORA

Regie:

ERIPRANDO VISCONTI

Verleih

Technicolor · Scope · Produktion: Euro International Films / PROfilm

AZ IGAZI ÉS A HAMIS

1972

© 1972 Euro International Film / Explorer Film 58 - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

IL VERO E IL FALSO

TARTALOM

Manin ügyvéd Luisa Santinit képviseli, akit pár évvel ezelőtt elítéltek, mert állítólag megölte férje szeretőjét, Norma Zeitzlert. Látszólag minden ellene szőtt, épp ezért is zárták börtönbe. Amikor évekkel később kiszabadul, elkezd volt férje után nyomozni, és kiderül, hogy a férfi az állítólag halott Norma Zeitzlerrel él együtt. Elveszíti a fejét, és most ténylegesen megöli ellenfelét. Amikor az újabb tárgyalásra kerül sor, az a Marco Manin vállalja el a nő védelmét, aki az első tárgyalás alkalmával még csak jogi asszisztens volt, ám jól ismeri az ügyet.

Nemcsak Bud Spencer vállalt el tőle idegen szerepet, hanem Terence Hill is új területre kalandozott, amikor belement, hogy szerepel egy jogi thrillerben. A cím ellenére ez egy sötét, ugyanakkor kiszámíthatatlan thriller, aminek legnagyobb része a tárgyalóteremben játszódik, és kevés akciójeleket tartalmaz.

Eriprando Visconti, a film rendezője a híres Luchino Visconti unokaöccse, akivel Hill már karrierje kezdetén, a **Párduc** című film kapcsán együtt dolgozott. A forgatókönyv írásában Enzo Gicca is részt vett, aki ezúttal második Terence Hill-filmjénél bukkant fel, ugyanis régebben ő volt a **Kalózok háborúja** forgatókönyvírója és rendezője. Hill remekül játszotta az ügyvéd szerepét, jól beilleszkedett az igencsak megnyerő stábba, és újból bebizonyította, hogy sokkal több rejtőzik benne, mint az általa alakított, mindig mosolygó szépfü karakterében. Szerepe a mozi elején még kicsit jelentéktelenebb, de a cselekmény folyamán végül főszereplővé válik, és mindeközben hatalmas fejlődésen megy keresztül, amit a művész nagyon meggyőzően ad át.

Terence Hill nem szereti túlságosan ezt az alkotást, ami talán azért lehet, mert Olaszországban nem aratott túl nagy sikert vele, és egyértelművé vált, hogy a közönség a hőst nem akarja ilyen komoly szerepekben látni.

Rendező: Eriprando Visconti

Forgatókönyv: Eriprando Visconti, L. Gicca Palli, L. Malerba

Operatőr: Marcello Gatti

Vágó: Antonio Siciliano

Zene: Giorgio Gaslini

Producer: Pasquale Petricca

Játékidő: 95 perc

Szereplők:

Terence Hill (Marco Manin)

Martin Balsam (Turrisi)

Adalberto Maria Merli (Claudio Santini)

Paola Pitagora (Luisa Santini)

Shirley Corrigan (Norma Zeitzler)

Maria Teresa Albani (Adalgisa Alberti)

Pietro Gerlini (bíró)

Ettore Geri (De Vecchi)

SIKEREK VÉG NÉLKÜL

1972-1980

A hetvenes évek minden kétséget kizáróan Bud Spencer és Terence Hill legsikeresebb és legproduktívabb időszaka volt.

Nemcsak azért, mert *Az ördög jobb és bal keze 2.* megasiker lett, hanem azért is, mert ezután azt egy másik, szintén egész Európában sikeres mozi, a *Mindent bele, fiúk!* követte, mely bebizonyította, hogy a közönséget kortárs filmekkel is be lehet csalogatni a mozikba. Ez a mozgókép szilárdította meg sikerüket, és csinált utat hasonló vállalkozásaik számára.

Ezenkívül ez az az időszak, ami sikeres szólókarrierjük kezdetét is jelentette. Gondoljunk csak a *Nevem: Senkire* Terence Hill-től, vagy a *Piedone, a zsarura* Bud Spencerrel. Mind a ket-

ten bebizonyították, hogy egyedül is képesek nagyon sikeres filmeket csinálni, és az európai mozikat ők uralták. Különösen Bud Spencer volt az, aki rendkívüli szorgalommal vetette bele magát a munkába: nem kevesebb, mint tizenhét mozit csinált ebben az időben – Terence Hill viszont „csak” tizenkettőt. Ez idő tájt vált nyilvánvalóvá, hogy Pedersolinak és Girottinak más-más elképzelése van pályájáról. Míg a jó kedélyű, nyugodt természetű, nápolyi születésű Pedersoli álmában sem gondolt arra, hogy bevált koncepcióján változtasson, kék szemű partnere más-más szerep-körökben is kipróbálta magát, és újra színjátszás órákat vett. Mindezenre a közönségnek nem nagyon tetszett Hill váltása, úgyhogy kénytelen volt visszatérni a már megszokott területre.

VIGYÁZAT, VADNYUGAT!

1972

© 1972 Jadran Film / Les Productions Artistes Associés / Produzioni Europee Associati - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

E POI LO CHIAMARONO IL MAGNIFICO

TARTALOM:

A művelt, jó megjelenésű Thomas Moore apja barátja kedvéért a vadnyugatra utazik, hogy ott találkozzon annak három régi jó barátjával, Bull Schmidttel, Holy Joe-val és Monkey Smithszel, hogy átadjon egy levelet. Thomas nem tudja, hogy apja, akit a többiek csak Angolnak neveztek, egy nagy szélhámós volt, és betevőjét barátaival kisebb csalásokkal szerezte. Amikor Thomas rábukkan hármójukra, és átadja nekik a levelet, azok nem hisznek a szemüknek: régi barátjuk utolsó kívánsága az, hogy Thomasból rendes embert faragjanak. Nevezettnek ehhez persze semmi kedve sincs, ő szívesebben olvas verseket, a fejlődés nagy rajongója, úgyhogy például nem is lovagol, inkább kerékpározik. Semmit nem tud kezdeni a mítoszokkal és a vadnyugat szabályaival, ugyanis azt túl barbárnak tartja. De fordul a kocka, amikor beleszeret Candida Olsenbe, akinek keze viszont már oda van ígérve a helyi vagánynak, Morton Claytonnak. Frank Olsen, Candida apja talpig férfi, aki el sem fogadná Thomast vejének, mert az nem illik a vadnyugati képbe. Nincs más hátra, mint hogy Thomasnak meg kell ismernie a helyi szokásokat, és a tanulást apja barátainál kezdi. A film végén párbajra kerül sor Morton Clayton és Thomas között.

Azt gondolnánk, hogy **Az igazi és a hamis** mérsékelt siker után Terence Hill nem véletlenül akart együtt dolgozni Enzo Barbonival, és teljesen tudatosan forgatott vele egy újabb westernvígjátékot, hogy ezáltal rehabilitálja magát. Ez azonban tévedés, ugyanis Barboni már rögtön **Az ördög jobb és bal keze 2.** forgatása után felajánlotta védencének ezt a szerepet.

A sikeres rendezőnek ekkor még nem volt igazi forgatókönyv a kezében, csak egy vázlat egy fiatal, tanult férfiről, aki nem tudja hová tenni a vadnyugati szokásokat. Hillnek tetszett az elképzelés, hogy a műfajon belül másfajta karaktert játsszon, mint eddig, és gyorsan el is vállalta a szerepet, mielőtt még bárki sejtette volna, hogy milyen sikeres lesz **Az ördög jobb és bal keze** folytatása.

Ugyancsak a trió második filmjének sikere előtt kereste meg a rendező és forgatókönyvíró Barbonit a híres producer, Alberto Grimaldi. Tetszett neki Barboni játékos stílusa, és jó üzletet szimatolt, ezért felajánlotta, hogy szívesen lenne a következő munkája producere, ha az is olyan vicces és hasonló lesz, mint az előzőek.

Forgatási helyszínnek nem Spanyolországot vagy Olaszországot választották, hanem a Plitvicei Nemzeti Parkot az egykori Jugoszláviában. Terence Hill errefelé jól kiismerte magát, hiszen a Karl May-westerneket is itt forgatták. A festői háttér ideálisnak bizonyult a romantikus westernvígjátékokhoz, ami a többi, poros kulisszáknál nem működött volna olyan jól.

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyv: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Operatőr: Aldo Giordani

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Alberto Grimaldi

Játékidő: 120 perc

Szereplők:

Terence Hill (Sir Thomas Moore)

Yanti Somer (Candida Olsen)

Gregory Walcott (Bull Schmidt)

Harry Carey Jr. (Holy Joe)

Dominic Barto (Monkey Smith)

Riccardo Pizzuti (Morton Clayton)

Enzo Firmonte (Frank Olsen)

Danika La Loggia (Iris)

Nem meglepő, hogy ezúttal jó pár ismerős arc is felbukkan: például Yanti Sommer és Enzo Fiermonte, Harry Carey Jr., Dominic Barto vagy Ricardo Pizzuti, akikkel már dolgoztak együtt.

A még be nem töltött szerep, azaz a karakter, akinek Terence Hillt be kellett vezetnie a vadnyugat titkaiba, végül egy másik amerikai színészé, Gregory Walcotté lett. Ez a figura hasonlított ahhoz, amit máskor Bud Spencer szokott játszani: magas, jószívű, kényelmes. Néhány filmtörténész – mint például Antonio Bruschini – szerint a szerepet eredetileg Bud Spencer kapta volna, de ő azért utasította el, mert a középpontban egyértelműen Terence Hill áll, ami számára **Az ördög jobb és bal keze 2.** után teljesen elfogadhatatlan volt.

A forgatási munkák 1972 elején kezdődtek, a belső felvételek pedig Olaszországban készültek, közelebbről Rómában.

Az igazán melankolikus és melodramatikus zene mintegy tükröke a film hangulatának és atmoszférájának. Aki az előző filmek utánzatát várja, néhány hasonlóság ellenére is csatlakozni fog. Mert amíg **Az ördög jobb és bal keze** két része a spagettiwestern műfaját parodizálta, addig Barboni harmadik munkája sokkal nyugodtabb, jóval elgondolkodtatóbb, valamint kidolgozottabbak az egyes karakterek, mint az eddigi filmekben.

Ein Western-Spaß mit Terence Hill

VERFLUCHT VERDAMMT

und

Halleluja

Eine Alberto Grimaldi Produktion

Terence Hill

**Verflucht, verdammt
und Halleluja**

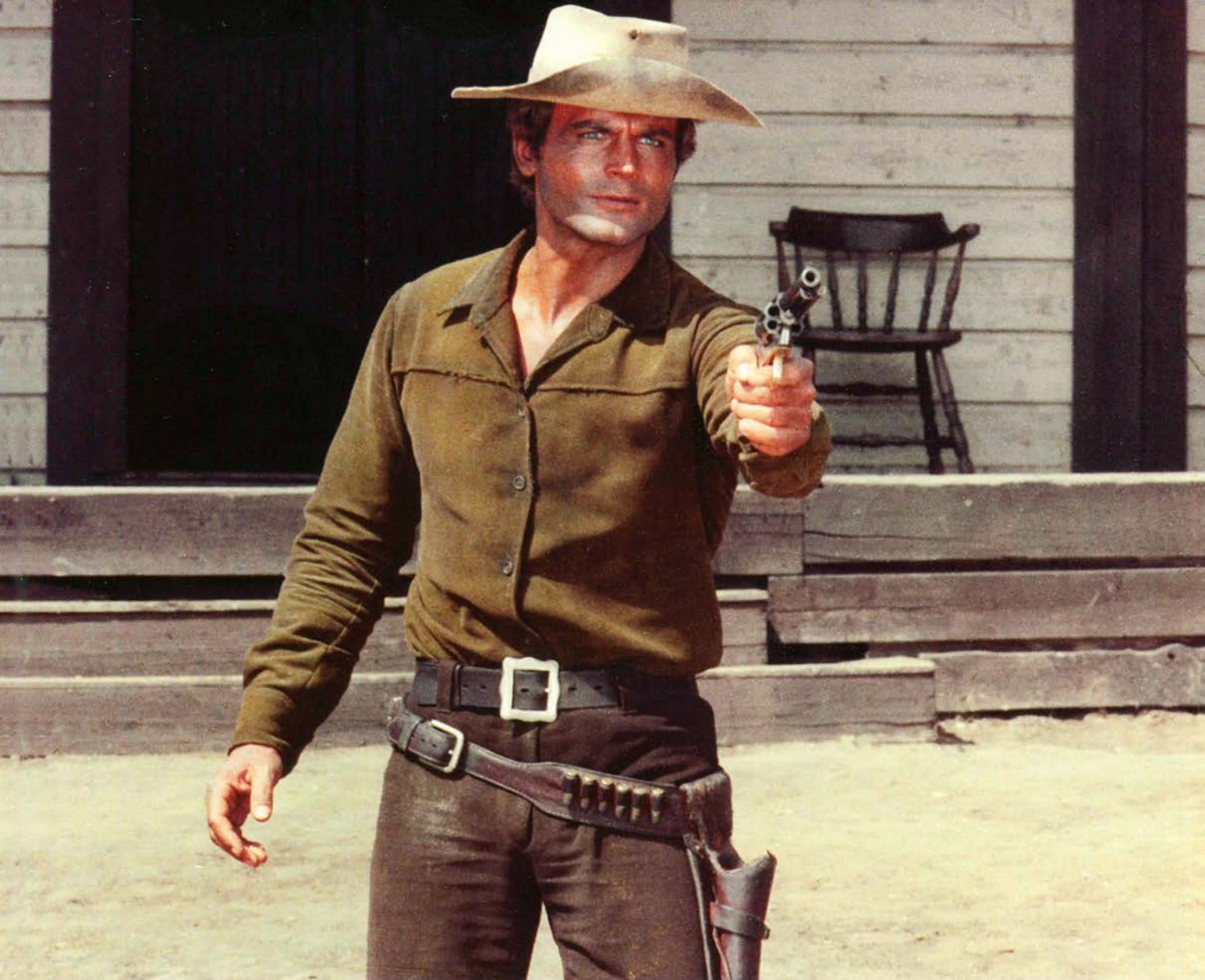
Gregory Walcott, Harry Carey,
Dominic Barto, Yanti Somer

Riccardo Pizzuti, Enzo Fiermonte,
Danika La Loggia, Jean Louis,
Alessandro Sarti, Salvatore Bolognese, Tony Norton,
Luigi Castellano, Stefan Zacharias, Pupo De Luca

E.B. Clucher

United Artists

Az embernek olyan érzése van, mintha Barboni sejtené, hogy ő is hozzájárult a spagettiwestern műfajának eltemetéséhez, és a **Vigyázat, Vadnyugat!** az attól való búcsúja lenne, hiszen hasonlóan a **Nevem: Senki**hez, egymásnak ütköznek a régi és új motívumok. Sikerként megfelelő elegyet létrehozni: egyrészt egy szórakoztató vígjátékot rendezni, amely mindent tartalmaz, amit az ember egy Terence Hill-filmtől elvár, másrészt a western műfajának legfontosabb motívumait felhasználva egy olyan mozit készített, amit ebben a formában senki nem várt volna.

„A fejlődést nem lehet megakadályozni.”

(Terence Hill Thomas Moore szerepében)

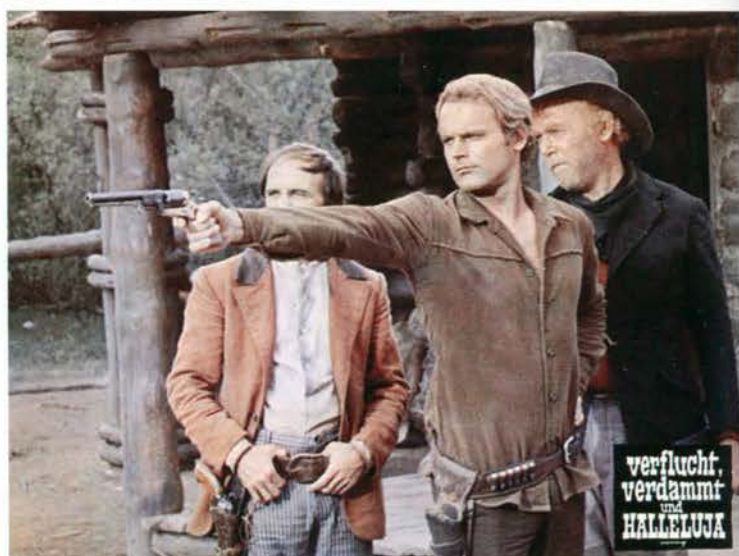
Az említett fejlődés meg is jelenik a filmben a vasút képében, ami pókhálószerűen, egyre jobban terjed szét az országban. És pont a civilizáció az, ami annak a westernnek a végét jelenti, melyet az olyan archetípusok, mint Bull, Joe és Monkey Smith jól ismernek. A régi és az új egymásra halmozása gondoskodik a nevetésről, de – különösen a végén – a borongós hangulatról is. Hiszen amikor hárman a vonat és a fejlődés elől menekülnek, újra a tengernél találják magukat – számukra nincs többé menekülési lehetőség, a vadnyugat már halott. Az olyan emberek, mint ők, már a történelem részei.

Így hangzik a film üzenete: a régi hősök már kiszolgáltak, már nem működnek és idejétmúltak.

A **Vigyázat, Vadnyugat!**-ban akadnak olyan részek, amelyeket már más E.B. Clucher-darabokban is lehetett látni, csak itt kicsit visszafogottabban vannak a filmbe iktatva, de a rendező jelentősen nagyobb hangsúlyt helyez a karakterek tulajdonságainak kidolgozására. Talán kissé hosszasan és komótosan is, de egyedül ez az, amit a rendező szemére lehetne vetni. Mert ugyanúgy, mint **Az ördög jobb és bal keze 2.** esetében, itt sincs igazi szigorú sztori. Az egyes epizódok lazán illeszkednek egymáshoz, így a film a közepén kicsit elfárad. A jól sikerült gegek viszont, illetve egy szalonbeli és egy végső verekedős jelenet, amiben Hill és Pizzuti csapnak össze, mindenféleképpen kárpótolnak a film gyengébb részeiért.

Mario Girotti szemmel láthatóan jól érzi magát a valamivel másabb szerepben, mint a megszokott, alakítását ezúttal sem érheti panasz. Talán ez a legjobb mű, amit Barboni és Hill együtt csinált, de nem a humoros szcénák, a rendezés vagy a kaszkadőrjelenetek miatt, hanem azért, mert jelentősen több mélységet kínál, mint az addigi vagy a jövőbeli filmjei.

Az, hogy a tréfa háttérbe szorul, és a melankolikus részek igazán finoman, átgondoltan vannak a filmbe beleszöve, Barboni egyik legnagyobb érdeme. Hill támogatójával való együttműködése ismét nagy sikert hozott: a mozgóképet 1972. szeptember 9-én kezdték el Olaszországban vetíteni, és az év harmadik legjobbjává lett, s minden idők legjobb olasz filmjei között az ötvenedik helyen található.

VIGYÁZAT, VADNYUGAT!

Eine Alberto Grimaldi Produktion

Terence Hill in

VERFLUCHT, VERDAMMT UND HALLELUJA

mit
Gregory Walcott · Harry Carey · Dominic Barto · Yanti Somer

Riccardo Pizzuti · Enzo Fiermonte · Danika La Loggia · Jean Louis

Alessandro Sperli · Salvatore Borgese · Tony Norton · Luigi Casellato · Steffen Zacharias · Pupo De Luca

Drehbuch und Regie: E. B. Clucher

Eine Coproduktion — PEA Produzioni Europee Associate S.A.S.-Rom Les Productions Artistes Associés S.A.-Paris

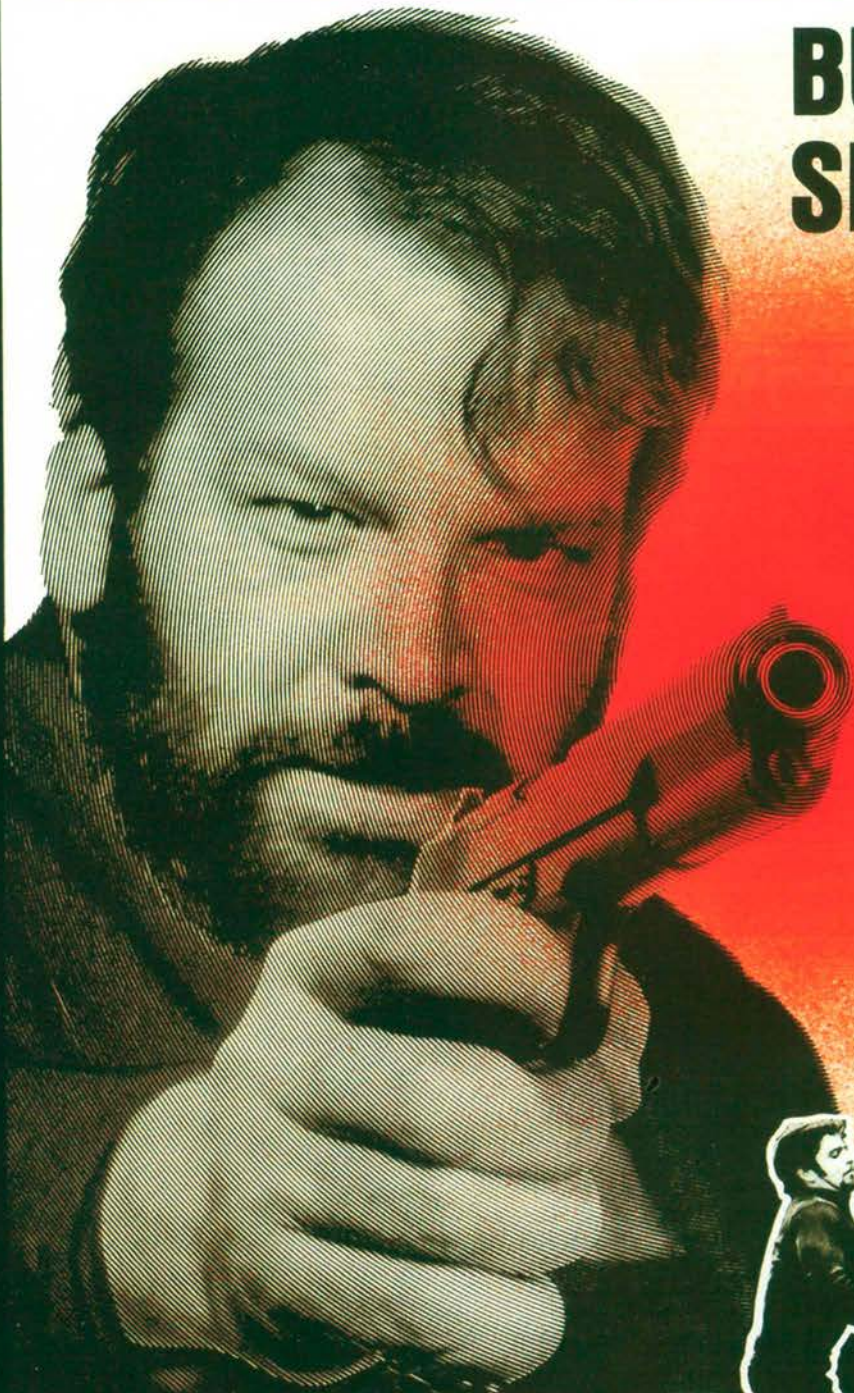
United Artists

METRO-GOLDWYN-MAYER ZEIGT

Der Sizilianer

„TORINO NERA“

BUD SPENCER

DINO DE LAURENTIIS zeigt einen Film von CARLO LIZZANI
DER SIZILIANER
BUD SPENCER in der Rolle des Rosario Rao
MARCEL BOZZUFFI · ANDREA BALESTRI · DOMENICO SANTORO · NICOLA DI BARI
FARBFILM · BREITWAND

IM FOX-MGM
FILMVERLEIH

SÖTÉT TORINO

1972

© 1972 Dino De Laurentiis Cinematografica / MGM - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

TORINO NERA

ALTERNATÍV CÍM:

A MAFFIA MARKÁBAN

TARTALOM:

A szicíliai Rosario Raóra rákennek egy gyilkosságot, amit nem is követett el. Gyermekei, Mino és Raffaele nem hisznek apjuk bűnösségében, és megpróbálnak ártatlanságára bizonyítékokat szerezni, amiben egy ügyvéd és egy prostituált is segíti őket. Nyomozásuk azonban nem marad titokban, valakik az egyik tanút a másik után gyilkolják meg. Minót, Rosario fiát is brutálisan összeverik, és súlyos sérülésekkel kerül kórházba. Apja meglátogatja, és mielőtt még meghalna, Mino elmondja Rosariónak, ki a gyilkos. A börtönbe visszafelé vezető úton Rosariónak sikerül elmenekülnie, és meg akarja bosszulni fia halálát.

Míg Terence Hill egy újabb westernvígjátékon dolgozott Enzo Barbonival, Bud Spencer komolyabb szereppel próbálkozott, ami teljesen más volt, mint eddigi filmjei. Ez lett az utolsó alkalom, hogy egy ennyire nehéz szerepben próbálta ki magát, amikor a politikai ambíciókkal is bíró Carlo Lizzani rendező majdnem teljesen feledésbe merült filmjében játszott. Carlo Lizzani egyébként már dolgozott Mario Girottival is a **Barbagia (La società del malessere)** című filmben.

Az alkotás nagyon meggyőzőre sikeredett Bud Spencer játéka és a fokozatosan növekvő feszültség révén. Jól alakította a dühös apa szerepét, megmutatva, hogy igenis rendelkezik színészi tehetséggel, még ha a kezdetekkor ezt nem is feltételezték róla. Van egyfajta filmes karizmája, s kissé meglepő, hogy a szerep és a téma kedvéért mennyire vissza tudja fogni magát. Nem az övé a tulajdonképpeni főszerep, mivel elég keveset látni, de ez sem szomoríthatja el a rajongókat, ugyanis így is teljesen jól beleilleszkedik a történetbe, a kiemelkedő szereposztásba. A filmben felbukkan Mario Pilar, aki a következő években látható lesz majd más Spencer-mozikban is. Budnak ez volt a búcsúja ebben a szerepkörben, innentől teljes mértékben a sikert hozó vígjátékokra koncentrált.

„Ez mind csak kísérlet volt arra, hogy megtaláljam a hozzám illő filmtípust – elvégre sosem voltam színész. Ezután világhosszá vált számomra, hogy a közönség csak így akar látni: jólelkűnek, morcosnak és viccesnek. Sosem szeretnék csalódást okozni a rajongóimnak, mert értük dolgozom. Miért kéne más csinálnom, mint ami tetszik a közönségnek? Nem, nem: ez a szerep az ideális a számomra, és teljesen tudatosan döntöttem mellette.”

(Bud Spencer)

Rendező: Carlo Lizzani

Forgatókönyv: Nicola Badalucco, Luciano Vincenzoni

Operatőr: Pasqualino De Santis

Vágó: Franco Fraticelli

Zene: Nicola di Bari, G. Piero Reverberi

Producer: Dino de Laurentiis

Játékidő: 88 perc

Szereplők:

Marcel Bozzuffi (Mariano Fridda)

Bud Spencer (Rosario Rao)

Françoise Fabian (Lucia Rao)

Guido Leontini (Maresciallo)

Vittorio Duse (Camarata)

Nicola Di Bari (Stefano Mancuso)

Andreas Balestri (Raffaele)

Mario Pilar (Vanni Mascara)

ÉLET VAGY HALÁL

1972

© 1972 Atlántida Films / Europrodis / Heritage Entertainment Inc. / Les Films Corona / Sancrosiapi / Terza - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

**UNA RAGIONE PER VIVERE E UNA
PER MORIRE**

TARTALOM:

Pembroke ezredes nyomás alatt van, ugyanis Holman erődjét át kell adnia az ellenséges délieknek. Pembroke vissza akarja foglalni, de nem talál önkénteseket, ezért halálraítélteknek azt ajánlja fel, hogy ha segítenek, életben maradhatnak. Emellett azt is bemeséli nekik, hogy arany található az erődben. Az egyik közülük a csirketolvaj Eli, aki igen hamar átlát a szitán. Az életveszélyes vállalkozás résztvevőinek sikerül behatolni az erődbe, ahol leszámolhatnak Ward ezredessel.

Rendező: Tonino Valerii

Forgatókönyv: Tonino Valerii, Ernesto Gastaldi, Rafael Azcona

Operatőr: Alejandro Ulloa

Vágó: Franco Fraticelli

Zene: Riz Ortolani

Producer: Nino Milano

Játékidő: 113 perc

Szereplők:

James Coburn (Pembroke ezredes)

Bud Spencer (Eli Sampson)

Telly Savalas (Ward)

José Suárez (Charles Ballard)

Reinhard Kolldehoff (Brent)

Ugo Fangareggi (Ted Randall)

Guy Mairesse (Donald McIvers)

Benito Stefanelli (Piggott)

ÉLET VAGY HALÁL

BUD SPENCER

mit
TELLY SAVALAS
JAMES COBURN

DER **DICKE** UND **DAS** WARZENSCHWEIN

* UNA RAGIONE PER VIVERE UNA PER MORIRE • SIE VERKAUFEN DEN TOD *

REGIE
TONINO VALERI

MUSIK
RIZ ORTOLANI

EINE COPRODUCTION
ITALIEN • FRANKREICH • DEUTSCHLAND • SPANIEN

IN FARBFILM
IN SCOPE

IM VERLEIH
cfc CONTACT-FILM

Miután Pedersoli elkészítette a **Sötét Torinót**, visszatért a már jól ismert területre, a westernek világába: Tonino Valerii kőkemény westernjében vállalt szerepet. Annak a Valeriinek a produkciójában, aki kicsit később lett igazán híres a **Neven: Senkivel**. A forgatókönyvíró, Ernesto Gastaldi neve sem ismeretlen, ő összesen négy Spencer-Hill-filmen dolgozott. A színészek között is láthatunk ismerős arcokat, Reinhard Kolldehoff például szerepel a **Mindent bele, fiúk!** és az **Akit Buldózernek hívtak** című mozgóképekben is.

Bud Spencer itt egy nagyobb mellékszerepben látható, hiszen a cselekmény leginkább az egykori sztárok, James Coburn és Telly Savalas párbaját állítja a középpontba. Savalas elég szokatlan választás erre a szerepre, míg Coburn már számtalan westernben bukkant fel, sőt még Sergio Leonéval is dolgozott együtt.

Az **Élet vagy halál** semmi esetre sem egy akciókban gazdag szórakoztató film, a humorosabb jelenetekért pedig természetesen Bud Spencer a felelős. A majdnem két órás film utolsó harminc percében fordul a kocka, és hirtelen kiváló, mozgalmas jeleneteket is láthatunk. Bud Spencer Savalas és Coburn mellett is megállja a helyét, kihasználja a játékidőt, és annak ellenére, hogy tulajdonképpen csak „harmadik hegedűs”, ez nem rontja le játékát.

Ez a western sem Bud Spencer munkáinak, sem a spaghetti-western műfajának nem feltétlenül a csúcspontja, de azért elég szórakoztató, így nem érdemes kihagyni – különösen a finálé sikerült nagyon jól. Azonban még egy szempontból fontos mű: Bud Spencer ezután majdnem tíz évig nem szerepelt westernekben. Az **Élet vagy halál** 1972 októberének végén került az olasz mozikba.

JAMES COBURN

A westernnek hozták meg James Coburn számára az igazi áttörést, ez volt sikerének kulcsa évtizedeken keresztül, és elég hamar benne is ragadt az adott karakterben. Coburn évtizedekig csak hasonló szerepeket játszott: a szófukar magányos farkast, akinek inkább tettei beszéltek a szavai helyett.

James Coburn 1928. augusztus 31-én született Nebraskában, majd Kaliforniában nőtt fel. Miután néhány tévés szerepben is látható volt, például a *Lovagolj magányosan!* című 1959-es westernben Lee Van Cleeffel, *A hét mesterlövész* (1960) sikere után mindig visszatért a vadnyugat világába, ahol a legnagyobb elismerést szerezte. Az *Egy marék dinamit* (1971) című filmnél Sergio Leonéval dolgozott közösen. Még akkor is, amikor a westernnek már nem voltak olyan népszerűek, Coburn még mindig a műfaj nagy klasszikusaiban bukkant fel, például Sam Peckinpah *Pat Garrett és Billy, a kölyökjében* (1973), vagy Charlton Hestonnal a *The Last Hard Men*-ben. A magányos farkas szerepét más műfajokban is jól alakította, és ott is sikereket ért el vele, mint például *A nagy szökésben* (1963) vagy akár a *Vaskeresztben* (1977).

Köszvénye miatt a nyolcvanas években egy időre visszavonult, de a következő évtizedben ismét látható volt a filmvásznon, és a *Kísérleti gyilkosságban* (1997) nyújtott alakításáért megkapta a legjobb mellékszereplőnek járó Oscar-díjat. Coburn, aki kétszer nősült, és két gyermek apja volt, haláláig aktívan dolgozott. 2002. november 18-án szívinfarktus következtében hunyt el.

© James Coburn - Minden jog fenntartva!

A handful
of condemned men
on an impossible mission,
against hopeless odds...

JAMES COBURN · TELLY SAVALAS
BUD SPENCER

IN **A REASON TO LIVE**
A REASON TO DIE!

Story and screenplay by TONINO VALERII and ERNESTO GASTALDI
Music by RIZ ORTOLANI • Produced by MICHAEL BILLINGSLEY • Directed by TONINO VALERII

COLOUR

MINDENT BELE, FIÚK!

1972

© 1972 Delta Film / Tiger Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PIÙ FORTE, RAGAZZI!

ALTERNATÍV CÍM:

GYÉMÁNTVADÁSZOK**TARTALOM:**

Plata és Salud két pilóta, akiknek az a munkája Salud bátyjának cégénél, hogy nem valódi repülőgép-szerencsétlenségeket hoznak létre. Azonban az egyik megbízásuk alaposan félresikerül, és ténylegesen lezuhannak a dzsungelben Dél-Amerika közepén. Miután gyémántsiszolókat falujába érnek, megállapítják, hogy egy üzletember, Mr. Ears teljesen kizsákmányolja a lakosokat és a munkásokat, ami nagyon nincs így. A faluban találkoznak a hőbortos Mattóval, aki segíti őket a történet folyamán, és egy-egy folyóban arról beszél, hogy ő márpedig milyen gazdag. Vesznek maguknak egy öreg, rozsdás repülő, amit helyrehoznak, és ellátják vele a gyémántsiszolókat. De Mr. Ears nem tűri a konkurenciát, és a levegőben Plata és Salud gépére vadászik, akik ezt persze hadüzenetként értékelik. Amikor még egy gyémántbányát is találnak, de Mr. Ears kicselezi őket, elfogy a türelmük.

Rendező: Giuseppe Colizzi

Forgatókönyv: Giuseppe Colizzi, Barbara Alberti, Amedo Pagani

Operatőr: Marcello Masciocchi

Vágó: Antonio Siciliano

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Italo Zingarelli

Játékidő: 102 perc

Szereplők:

Terence Hill (Plata)

Bud Spencer (Salud)

Cyril Cusack (Matto)

Reinhard Kolldehoff (Mr. Ears)

Riccardo Pizzuti (Naso)

Marcello Verziera (Puncher)

Carlos Munoz (pilóta)

Leonor Gonzáles Mina (Mama Margherita)

MINDENT BELE, FIÜK!

TERENCE HILL

BUD SPENCER

u talijanskom akcionom filmu

SNAŽNI MOMCI

(Piu forte, ragazzi)

ostale uloge: Cyril Cusak, Rene Kolldehoff

režija i scenarij: Giuseppe Colizzi

muzika: Guido i Maurizio De Angelis

DISTRIBUCIJA »KINEMATOGRAFI« ZAGREB

Az ördög jobb és bal keze 2. sikere után nagy teher nehezedett Bud Spencer és Terence Hill vállára: a közönség újabb filmeket várt tőlük, a producerek életük nagy üzletét szimatolták, és mindenki csak arra várt, hogy ismét egy westernvígjátékkal álljanak elő. Bár Enzo Barboninak már volt ötlete **Az ördög jobb és bal keze 3.**-ra, mind a ketten elutasították, hogy újabb westernben szerepeljenek.

„Nem akartuk magunkat ismételni. Arra gondoltunk, hogy még egy rész már túl sok lenne. Ezért megkíséreltünk más területre merészkedni.”

(Terence Hill)

Jól tudták, hogy utolsó filmjükkel olyan magasra tették a lécet, hogy csak nagyon nehezen ment volna a műfajon belül valami újat mutatni, és nagyot alkotni. Ezért következő munkájukat erősen át kellett gondolni és megtervezni ezen óriási sikert követően, amikor karrierjük fordulóponthoz érkezett.

A dilemma szerint, ha képesek a közönséget ezúttal nem egy westernnel lenyűgözni, szép jövő áll előttük. Amennyiben nem,

akkor üstökösszerű szárnyalásuknak hamarabb vége, mint ahogy azt gondolták volna. Bár mind a közönség, mind a producerek sürgetni próbálták őket, inkább hagytak maguknak egy kis időt gondolkozni.

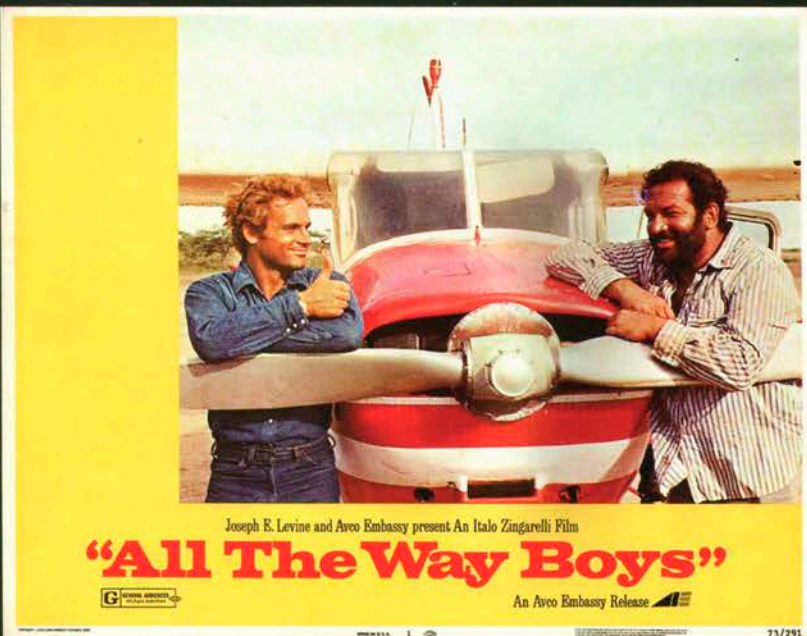
„Lassan dolgoztunk, és csak egy filmet forgattunk évente, jöllehet a producerek inkább kettőt vagy hármat szerettek volna.”

(Terence Hill)

Meglepő módon nem egy ismert vígjátékrendezővel akartak együttműködni, hanem Giuseppe Colizzival, akivel már három filmet is forgattak. Colizzi nemcsak rendezőként, hanem forgatókönyvíróként is részt vett a munkában. De a producer is régi jó ismerősük volt, nem más, mint Italo Zingarelli. Zingarelli megint nagy bátorságról tett tanúbizonyságot: annak idején, jó pár éve már szabad kezet adott Barboni bolond ötleteinek, és előteremtette a filmjéhez szükséges pénzt, most pedig arra mondott igent, hogy az aranytojást tojó tyúkjai a dél-amerikai dzsungelben forgathassanak ahelyett, hogy újra egy westernben vállalnának szerepet. A negyedik közös mozit Colizzival a kolumbiai tengerparton rögzítették, egészen pontosan Cartagenában, Barraquillában és Santa Martában, míg a repülőgépes jelenetek Bogotában készültek.

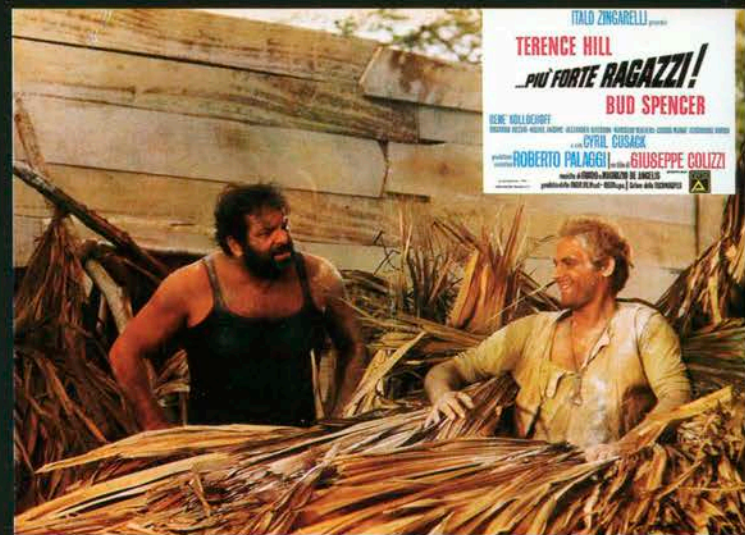
"All The Way Boys"

73/291

"ALL THE WAY BOYS"

A **Mindent bele, fiúk!** kísérlet volt arra, hogy megtudják, a páros miként működik együtt más filmekben. Természetesen a sztori veleje és a karakterek ugyanazok maradtak, mint a westernekben: segítenek a gyengéknek az elnyomókkal szemben. Míg **Az ördög jobb és bal keze 2.** inkább a humorra és a paródiára helyezte a hangsúlyt, a dzsungelben forgatott darabjuk más szinten mozgott. Colizzi egy olyan történetet mesél el, ami a két hős poénjai nélkül is tökéletesen működne, ugyanis itt minden részlet jól ki van találva. A bunyós jelenetek, különösen a későbbi mozikkal összehasonlítva, nem annyira képregényszerűek. Összességében ez a film még valamivel kiforrottabb, mint a későbbiek, hiszen időre volt szükségük, hogy felszínre hozzassák a két személyiség találkozásában rejlő humoros kémiát. Az alkotásra afféle átmenetként is tekinthetünk, ami még a spagettiwestern műfajában gyökerezik, de a szereplők sokkal konzekvensebben ki vannak dolgozva.

Colizzi megérzése kitűnő, s nemcsak azért, mert a dzsungelben forgatott jeleneteknél gyönyörű tájképeket csempész a műbe, és azt a kifogástalan fényképezés még értékesebbé teszi, hanem azért is, mert szereplői teljesen komolyan vehető alakok. A cselekmény és a karakterek pontos kidolgozása mellett még drámai felhangokat is integrál a történetbe, ami mind a két színész pályája során abszolút újdonság. Ilyen például Matto halála, ami szépen illeszkedik az összképbe.

A kedvező fogadtatás után, amit az előző közös filmben a *De Angelis* testvérek zenéje kapott, nem csoda, hogy ismét őket kérték fel arra, hogy gondoskodjanak az aláfestésről.

Az erőteljes színészpáros bebizonyította, hogy a közönség akár Dél-Amerika dzsungelibe is követi őket, és a mozi mind a mai napig szerepel a legsikeresebb olasz produkciók listáján.

Bud Spencer repülés iránti szenvedélye ennek a filmnek köszönhető: a forgatás alatt különböző pilótaengedélyeket szerzett meg, valamint szert tett egy légitaxi cégre. Jól rá is ijesztett a stábra, amikor egyszer megkaparintott egy repülőgépet, és landolásnál majdnem össze is törte.

„A filmben csináltam egy olyan dolgot, amit talán ma még mindig sajnállok, és nem volt jó, habár elég tűrhetően jöttem ki belőle. A repülőgépes kéthetes forgatás alatt, egyik nap van az a jelenet, amikor a repülő magával húz. A kamera jön mellettem, én kiszállok, és egy kaszkadőr átveszi a szerepemet, amikor a repülő felemelkedik. A kaszkadőrön volt egy paróka, és ugyanúgy nézett ki, mint én. De az egyik nap nem úgy szálltam ki, ahogy terveztük, hanem én magam indítottam, és a saját kezemmel vezettem a gépet. Mindig is figyeltem a pilótákat, és egyszerűen leutánoztam a látottakat. A kilátás gyönyörű volt. A repülőből mindent pontosan éreztem, a három kilométer hosszú kifutópályát is. Ezután tettem egy kanyart, és visszarepültem, hogy leszálljak, s természetesen kényszerleszállást hajtottam végre – hétszer vagy nyolcszor érintettem a földet. Végül sikerült megállítanom a gépet, és szerencsére nem történt semmi bajom. A pilótánk, aki mindig haza szokott vinni, azt hitte, hogy teljesen elment az eszem. Hogy ő eddig még ekkora örültet nem ismert. A producer meg sopánkodott: >>Hogy fejezzük be egy ilyen örülttel a filmet? Még megöli magát!<< Természetesen nem végeztem magammal, de így lettem pilóta.”

(Bud Spencer)

MINDENT BELE, FIÜK!

**TERENCE
HILL**

MAS FUERTE MUCHACHOS

**BUD
SPENCER**

**CYRIL CUSACK
RENE' KOLLDEHOFF**

**RICCARDO PIZZUTI · MICHEL ANTOINE · ALEXANDER ALLERSON
MARCELLO VERZIERA · CARLOS MUNOZ · FERDINANDO MUROLO**

**PRODUCTOR
EJECUTIVO**

ROBERTO PALAGGI

UN FILM DE

GIUSEPPE COLIZZI

UNA PRODUCCION

TIGER FILM S.R.L. - DELTA S.P.A.

MUSICA DE

GUIDO Y MAURIZIO DE ANGELIS

AZ ANGYALOK IS ESZNEK BABOT

1972

© 1972 Tritone Cinematografica / Les Productions Fox Europa / Mundial Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

ANCHE GLI ANGELI MANGIANO FAGIOLI

TARTALOM:

Chicago, harmincas évek. Charlie bokszolóként keres pár dollárt. Amikor egyszer le akarják fizetni, hogy veszítsen, húzódozik, úgyhogy el kell menekülnie a gengszterek feje, Angelo elől. Ekkor találkozik Sonnyval, aki szintén menekülőben van, végül a pénz miatt beállnak Angelóhoz, és behajtók lesznek. Nem tudják azonban elviselni, hogy szegény emberektől hajtják be az adósságot, így nem válnak be gengszterként, és végül még egy bandaháborút is kirobbantanak véletlenül.

Miután kipróbálta magát drámákban, majd búcsút vett a westernről, Bud Spencer arra koncentrált, hogy minél jobban kifejezze a közönség által szeretett tipikus figurát, ami a **Mindent bele, fiúk!** forgatása alatt egyre jobban kezdett kikristályosodni.

Ugyanúgy, mint színésztársa, ő is visszatért következő projektjével a sikeres rendezőhöz, Enzo Barbonihoz. Barboni **Az angyalok is esznek babot** forgatókönyvét eredetileg egy újabb Spencer-Hill-filmnek szánta. De mivel Hill ügynöke és a producer között nézeteltérésre került sor, ami elhúzódott a forgatás kezdétéig, Girotti végül nemet mondott. Azonban bíztak abban, hogy Pedersoli egyedül is **megbirkózik** a főszereppel, így egy másik, már szintén ismert színészt szerződtettek Sonny szerepére, nem mást, mint Giuliano Gemmát. Gemma – csakúgy, mint filmbéli partnere – spagettiwesternekkel lett híres, és időközben Olaszország egyik legismertebb színészévé vált. Így rögtön két legyet ütöttek egy csapásra, ugyanis sikerült egy már jól ismert művészt találni a megüresedett szerepre, másrészt pedig Gemma külsőleg eléggé hasonlított Girottira, így probléma nélkül el tudta játszani az eredetileg annak írt szerepet.

Az angyalok is esznek babot egy nagyon szerethető és játékos Spencer-Hill-film, amiben minden adott volt, amit a közönség elvárt a triótól, kivéve Terence Hillt, és ennek mind a mai napig hiányát szenved a film. Nem Gemma a probléma, mert ő remekül játssza a szerepét, de valahogy mégis hiányzik valami a produkcióból. A színészek közti kémia vagy megvan, vagy nincs. Ennek ellenére a mozgóképek szórakoztató, és a végeredmény mindenképpen remek, sőt ahogy a **Vigyázat, Vadnyugat!**-ban, úgy Barboninak most is sikerült a humor mellett valamivel komolyabb húrokat megpendíteni. Mindenképpen érdemes a har-

mincas évek Chicagójáról és annak gazdasági helyzetéről készült produkciót megtekinteni, hiszen egyértelműen átjön a kor hangulata. A történet keretes, az izgalom, a szatíra és a megfelelő mértékű társadalomkritika pedig jól megférnek egymás mellett. Ismét feltűnnek a verekedős jelenetekben olyan ismerős arcok, mint Riccardo Pizzuti, Claudio Ruffini vagy Giancarlo Bastianoni.

A közönségnek látszólag mindegy volt, hogy Hill szerepét más töltötte be, ugyanis ez lett Spencer legsikeresebbje megszokott partnere nélkül, és még mindig az első hatvan közt található meg a száz legsikeresebb olasz film listáján.

Bud és Giuliano jól kijöttek egymással, de különösen Barboni volt az, aki szuperlatívuszokban nyilatkozott Gemmáról, így hát nem is csoda, hogy a film folytatásában, az **Angyali jobbhorogban** is ő szerepel, de ebben már nem Spencer a partnere.

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyv: E.B. Clucher, T. De Micheli, Marie C. Solleville

Operatőr: Francisco Harrada Marvin

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Tommaso Sagone

Játékidő: 120 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Charlie)

Giuliano Gemma (Sonny)

Bill Vanders (McIntosh felügyelő)

Ricardo Pizzuti (Angelo jobbkeze)

Robert Middleton (Angelo)

Steffen Zacharias (Gerace)

Claudio Ruffini (bíró)

Eredeti Super 8-as mozikercs-borítók

Dies ist der neueste Film des Original-„Halleluja“-Regisseurs E. B. Clucher

Giuliano Gemma
Bud Spencer

zusammen in dem unvergleichlichen Gangster-Stück

Ein Film von **E. B. Clucher**

Auch die Engel essen Bohnen

mit Robert Middleton · Bill Vanders · Riccardo Pizzuti · Lara Sender · Steffen Zacharias · Francy Fair u. a.

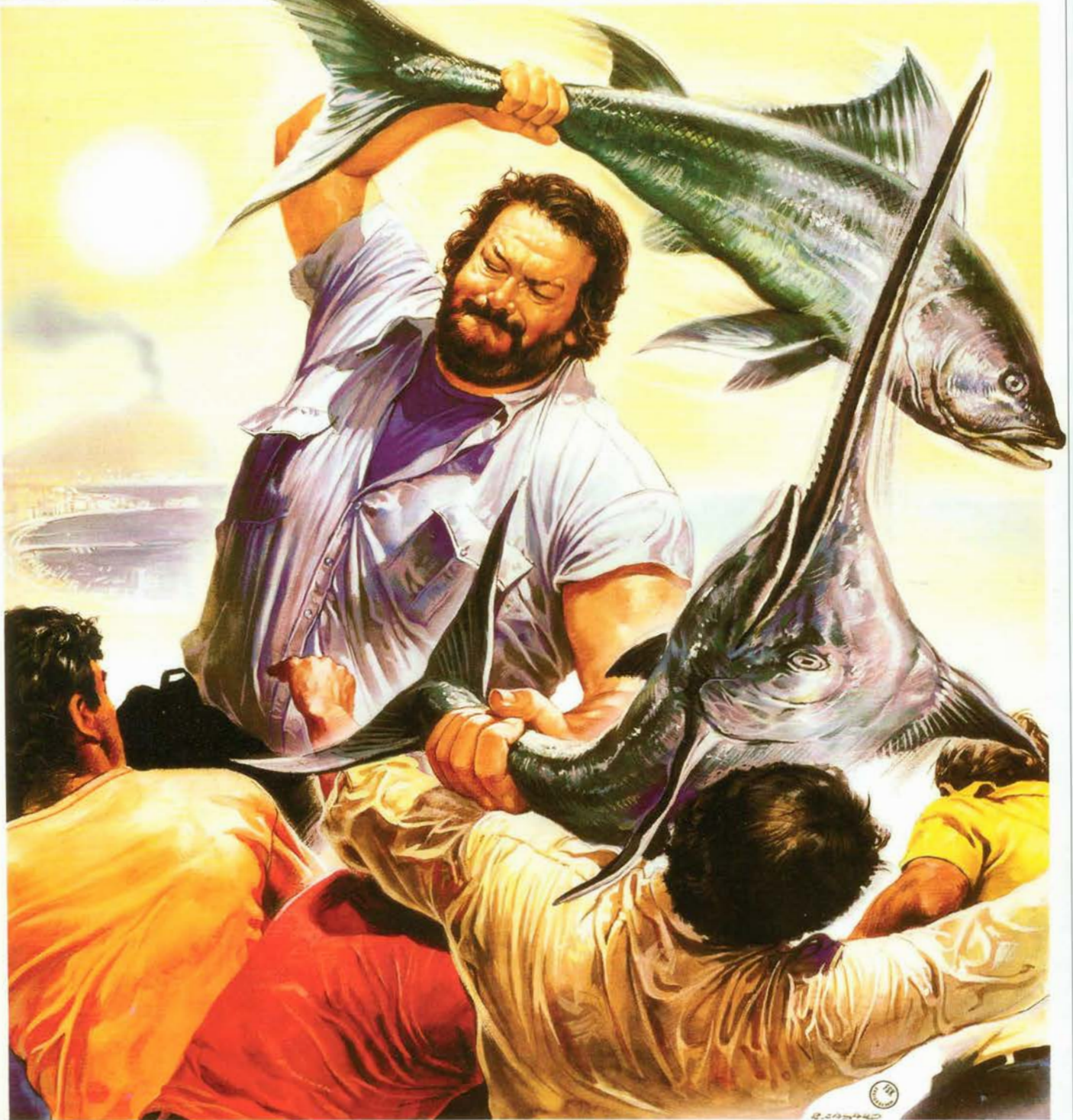
Eine Coproduktion der Tritone Cinematografica, Rom, mit Les Productions Fox-Europa, Paris und Mundial Film S. A., Madrid

Constantin-Film

PIEDONE, A ZSARU

BUD SPENCER

Regie: Steno

BUDDY FÄNGT NUR GROSSE FISCHE

im Verleih der **Tobis** Filmkunst
(Sie nannten ihn Plattfuß)

Bud Spencer in „Buddy fängt nur große Fische“ mit Adalberto Maria Merli · Raymond Pellegrin · Juliette Mayniel · Mario Pilar · Enzo Cannavale und Angelo Infanti · Regie: Steno
Musik: Guido und Maurizio de Angelis · produziert von Sergio Bonotti · eine italienisch-französische Co-Produktion der Mondial Te.Fi, Rom, und C.A.P.A.C., Paris © 1982

PIEDONE, A ZSARU

1973

© 1973 C.A.P.A.C. / Mondial Televisione Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PIEDONE LO SBIRRO

TARTALOM:

Rizzo felügyelő, alias Piedone Nápoly legfigyelemreméltóbb és legsikeresebb rendőre. Nem visel fegyvert, inkább az öklét használja, kapcsolatai vannak az alvilággal, és módszerei, illetve egyenessége miatt még a maffia felsőbb köreinek tiszteletét is sikerült kivívnia. Követi a nyomokat, amelyek arra utalnak, hogy egy kábítószercsempész-hálózat Nápolyban akarja kiépíteni központját. Amikor bizonyítékokat talál, felettese ideiglenesen felfüggeszti. Rizzo saját szakállára folytatja a nyomozást, és a konkurens bandától támogatást is kap. Közösén állítanak csapdát, miközben előjárója, Tabassi tűnik fel, de pont el tud menekülni. Amikor újra megpróbál a maffiafőnöknek egy korábban zsákmányolt drogzállítmányt átadni, megint felbukkan Tabassi. Rizzónak már csak arra kell rájönnie, hogy ki játszik vele ilyen játékot.

Rizzo felügyelő, alias Piedone szerepe volt az, ami a leghosszabb távon meghatározta Bud Spencer önálló karrierjét: összesen négyszer bűjt a felügyelő bőrébe. A hetvenes évek elején készült filmjei inkább felnőtt nézők számára születtek, nem voltak szükségszerűen vígjátékok, csak a későbbiek – különösen a hetvenes évek végén és a nyolcvanas elején készültek – alakultak át fiatalabbak által is megtekinthetőkké. Ezt a folyamatot különösen jól meg lehet figyelni a Piedone-filmeken, amelyek 1973 és 1979 között készültek.

Az első Piedone-mozi egy kőkemény krimi Don Siegel *Dirty Harry*-jének (1971) stílusában, s felmutat néhány komikus részt, valamint mérsékelt mennyiségű verekedést is. A stílus igazán a harmadik résznél fordul át, amikor Caputo szerepét Enzo Cannavale alakítja, és a kis Bodo is játszik a filmben, ugyanis ekkor több tér jutott a nevetségnek.

Spencer nagyon szíven viselte ezt a szerepet: együtt fejlődött karakterével, és később már abban a helyzetben volt, hogy megmondhatta, hol bonyolódjon a cselekmény. Elméletileg még egy epizód volt tervbe véve, ami Rióban játszódott volna, de ez a mai napig nem valósult meg. Piedone szerepe volt az, ami Bud Spencer legsikeresebb karaktere lett, de ő maga is kedvenc alakjának titulálta Rizzo felügyelőt.

Már **Az angyalok is esznek babot** is megszilárdította Spencer sikerét, ugyanis bebizonyította, hogy állandó filmbéli partnere, Terence Hill nélkül is a moziba tudja csalogatni a közönséget. Ennek ellenére ekkor még érezhető volt egy kis bizonytalanság, mert nem lehetett tudni, hogy ki volt kettőjük közül, aki jobban hozzájárult a mozik sikeréhez: Giuliano Gemma vagy valóban Bud Spencer. Ennek ellenére a **Piedone, a zsaruval** egy kockázatos helyzetbe mentek bele, mert csökkentették a humort, és egy krimi – aminek maffiasztori állt a középpontjában, többnyire életszerűen

Rendező: Steno (Stefano Vanzina)

Forgatókönyv: Lucio De Caro, L. Vincenzoni, N. Balduccio

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Daniele Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Bruno Altissimi

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Rizzo felügyelő)

Enzo Cannavale (Caputo)

Adalberto Maria Merli (Dr. Tabassi)

Raymond Pellegrin (De Ribis)

Mario Pilar (Manomozza)

Juliette Mayniel (Maria)

Dominic Barto (Tom Ferramenti)

Claudio Ruffini (matróz)

és komolyan bemutatva – mindenképpen nagy merészség, mert senki nem tudta megmondani, miként fog reagálni a közönség.

Ezen kívül nem olyan rendező készítette a filmet, akivel Spencer már korábban is dolgozott, hanem a híres Stefano Vanzina, alias Steno, aki vén motorosnak számított a szakmában. Visszatekintve azt lehet mondani, hogy Vanzina rendezése mind a film, mind Spencer szempontjából szerencsés véletlen volt, ugyanis sikerült neki egy izgalmas, hihető történetet elmesélnie, anélkül, hogy le kellett volna mondania a főszereplő karizmájáról, és anélkül, hogy kiábrándította volna Spencer rajongóit.

Vanzina nem sokkal hamarabb forgatta az 1971-es, nagyon sötét, komoly zsarus filmet, ami *A rendőrség megköszöni* címet viseli.

„A Piedone, a zsaru egy krimi, és nem hiszem, hogy leforgattam volna, ha előtte nem csinálom meg A rendőrség megköszöni. A film kulcsa nem a rendőr, hanem a félelem, ami a rendőrségből indul ki.”

(Steno)

A **Piedone, a zsaru**, ahogy a film ismertetője is sejteti, sokkal inkább egy thriller vagy krimi, mint vígjáték. Összehasonlítva egy Spencer-film atmoszférájával, a történet komoly és nagyon homályos. Az olyan elemek, mint a családon belüli zsarolás, elég rosszul működne egy vígjátékban. Van egy hatalmas különbség Bud Spencer eddigi thrillerjeihez képest: a komoly hangulatot kicsit enyhítik a verekedések, amik viszont még nem voltak olyan jól koreografálva, mint a későbbi filmekben, így itt még jóval realisztikusabbak. A felügyelőt szerethetővé, szimpatikussá és hitelessé teszik kis hibái. Egy további különbség Bud későbbi filmjeivel összehasonlítva, amelyekben a színész legyőzhetetlen óriásként szerepelt, hogy itt említésre méltó jellemrajzot kapott, és nem lett teljesen a karizmájára alapozni.

Spencer első filmje Piedone szerepében szólóban a második legnagyobb sikere volt hazájában, és még mindig a száz legjobb olasz mozi egyike.

A rendező és a színész is meg volt lepve ettől a nagy sikertől:

„Eleinte kicsit elveszettnek tűnt a forgatókönyvben,
de aztán megtaláltuk a jó irányt.
Rizzót szembeállítottuk egy szereplővel, aki lop a

túlélésért. Ezek az emberi nüanszok, hogy a felügyelő
ezt a tolvajt (Gennarionót) sajnálatból meg akarja
védeni, mutatták nekünk az utat. Carlo és én nem is
számítottunk ilyen sikerre, mivel a Sötét Torino nem
sokkal másabb film, mégsem volt valami sikeres.
Ezen kívül meg ez nem is western, amivel Carlo
olyan népszerű lett.”

(Steno)

STEFANO VANZINA (STENO)

(Steno) Stefano Vanzina, alias Steno talán Sergio Corbucci mellett a legfontosabb személy, akivel Bud Spencer és Terence Hill együtt dolgozott. A közönség és a kritikusok ünnepezték rendezését, de kollégájával, Sergio Corbuccival ellentétben, Steno nem hajlott meg a közönségnek, hanem többnyire hű maradt saját stílusához. Terence Hill-lel kétszer dolgozott: az **Egy katona meg egy félén** és a **La feldmaresciallán**, a színész pályájának elején, amikor Hill még Mario Girotti néven forgatott.

Spencer pályafutása során sokkal jelentősebb szerepet játszott. Vele közösen alkották meg Rizzo felügyelő karakterét a **Piedone, a zsaru**hoz, ami tulajdonképpen megalapozta a színész szóló-karrierjét. A következő három Piedone-filmet (1974-1979 között) is közösen forgatták. Vanzina ezen kívül barátját, Pedersolit báto-

ritotta és támogatta, amikor az tévés karrierjét kezdte kiépíteni, valamint az **Óriási nyomozó** összes részét ő rendezte.

Stefano Vanzina 1915. január 19-én született Rómában Alberto Vanzina és Giulia Boggio fiaként. Jogot hallgatott, és mellette a szatirikus hangvételű Marc Aurelio nevű folyóiratnál dolgozott. 1939-ben fejezte be egyetemi tanulmányait, rögtön el is kezdett forgatókönyveket írni, és rendezőasszisztensként dolgozni. 1949-ben rendezte első filmjét, az *Al diavolo la celebrità*t. Mario Monicellivel, ennek forgatókönyvírójával még több mozin is együtt dolgoztak, sokszor a híres színésszel, Totóval, alias Antonio de Curtis-szel a főszerepben, aki ekkoriban Olaszországban igazi sztárnak számított. Vanzina egyike volt azoknak a rendezőknek, akik egy új műfajt hoztak létre: az úgynevezett *commedia all'italiana*t. Ez egy olyan vígjátékfajta, ami derűs és szatirikus módon tárja elő a kisemberek életét; a műfaj akkoriban elnyerte a közönség és a kritikusok tetszését is.

Bár Vanzina 1972-ig különböző filmek terén is kipróbálta magát, hű maradt a vígjátékokhoz. A *rendőrség megköszöni* egy olyan alkotás, mely akkoriban egy igen meghatározó keveréke volt a drámának és a kriminek, ezzel hatalmas sikerre téve szert. Innentől a direktor, noha majdnem minden műfajba tett egy-egy kitérőt, a vígjátékok világában érezte a legjobban magát.

Utolsó mozifilmjét, az *Animali metropolitani*t 1987-ben forgatta. A főszerepben Donald Pleasence látható, aki szerepelt Spencer és Hill *Különbén dühbe jövnék*ében is. Vanzina legutolsó munkája a Bud Spencerrel forgatott sorozat, az **Óriási nyomozó** volt. 1988. március 3-án, nem sokkal a forgatási munkák befejezése után hunyt el Rómában.

Bud Spencerrel és Terence Hill-lel készített filmjei:

1959	Egy katona meg egy fél (rendező, forgatókönyvíró)
1967	La feldmarescialla (rendező)
1973	Piedone, a zsaru (rendező, forgatókönyvíró)
1974	Piedone Hongkongban (rendező, forgatókönyvíró)
1977	Piedone Afrikában (rendező)
1979	Piedone Egyiptomban (rendező, forgatókönyvíró)
1982	Banános Joe (rendező)
1988	Óriási nyomozó (rendező, forgatókönyvíró)

NEVEM: SENKI

Sergio Leone präsentiert

TERENCE HILL

HENRY FONDA

MEIN NAME IST NOBODY

Musik: Ennio Morricone * Kamera: Armando Nannuzzi * Ein Film von: Tonino Valerii

Eine Coproduktion der Rafan Cinematografica, Rom. Alconer, Paris. Les Films Jacques Lobenne, Paris. Imp. Ex. Co. Nizza. Realto Film Prepress Philippen Berlin.

in gesschnittener Tinte

NEVEM: SENKI

1973

© 1973 Rafran Cinematografica / Les Films Jacques Leitienne / Imp. Ex. Ci. / Alcinet / Rialto Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

IL MIO NOME È NESSUNO

TARTALOM:

Jack Beauregard hatalmas legenda a vadnyugaton, de már öreg és fáradt, megunta a gyilkosságokat, és saját hírneve elől szeretne Európába menekülni. Nincs azonban könnyű dolga, mert valaki épp meg akarja ölni. Az utána való hajszában a testvérét, Nevada Joe-t és barátját, Redet már megölték. Jack úgy gondolja, hogy Senkit, aki túlzottan is tiszteli őt, nem tudja semmire sem használni, de nagyon alulbecsüli, mert annak már van is egy jó terve. Azt akarja, hogy példaképe még utoljára találkozzon a Vad bandával, ami 150 emberből áll, és párbajozzanak, hogy így olyan búcsúban legyen része, ami legendává teszi őt. Mindegy, hogy a korosodó gyorstüzelő mit gondol, Senki egy lépéssel mindig előtte jár.

Rendező: Tonino Valerii

Forgatókönyv: Sergio Leone, Fulvio Morsella, Ernesto Gastaldi

Operatőr: Giuseppe Ruzzolini

Vágó: Nino Baragli

Zene: Ennio Morricone

Producer: Fulvio Morsella

Játékidő: 112 perc

Szereplők:

Terence Hill (Senki)

Henry Fonda (Jack Beauregard)

Jean Martin (Sullivan)

Mark Mazza (Locke)

Neil Summers (Mókus)

Piero Lulli (seriff)

Franco Angrisano (Ferroviere)

Mario Brega (Pedro)

Míg Bud Spencer véglegesen szakított a westernekkel, és szólókarrierjét a Piedone-filmmel építette tovább, Terence Hill más utat választott, és a **Vigyázat, Vadnyugat!** után egy másik spagettiwesternben is eljátszott egy szerepet, ami nemcsak a műfaj mesterévé tette, s összehozta Sergio Leonéval, hanem szólóban az egyik legnagyobb sikert is jelentette.

Ez nem egy olyan western, mint amilyeneket Barbonival készítettek. Bár Leone hivatalosan asszisztense, Tonino Valerii kezébe adta a rendezést, ennek ellenére mindig megpróbálta a film stílusát a kulisszák mögött befolyásolni. Teljesen más elképzelései voltak, kihasználta ugyanis a hollywoodi westernnek, a spagettiwestern és a westernvígjátékok közti metszéspontot, hogy egy dühös, ugyanakkor szomorú mozit alkosson.

Leonét nagyon idegesítette Enzo Barboni sikere, amit **Az ördög jobb és bal keze** két részével elért, személyes támadásnak érezte őket. Ő, aki az *Egy maréknyi dollárért* című filmjével a spagettiwesterneket szalonképessé tette, nemcsak hogy áldozatul esett már számtalan olcsó és ötlettelen utánzatnak, de erre még végül viccet is csinálnak belőle. Trinity figuráját, akit Barboninál láthatunk, a rendező teljesen nyilvánvalóan Leone filmjéből vette, és a Clint Eastwood által alakított Joe-ról mintázta.

A mester imádta a westerneket, és látta, hogy a műfajnak vége, amit a különböző paródiák fel is gyorsítottak. Ennek ellenére meglepő volt reakciója: pont Terence Hillt kötelezte arra, hogy a régi, klasszikus westernek stílusában játszó Henry Fondával helyezze szembe magát.

A **Nevem: Senki** így tulajdonképpen két, nehezebben összeegyeztethető részből áll: egy szórakoztatóból, amit Hill reprezentál, illetve egy komoly, kissé melankolikusból, amit Fonda fémjelez. Leone pont az utánozhatatlan Henry Fondát szerződtette, aki már régóta a műfaj ikonjának számított. A témának megfelelően figurája öreg és fáradt. Fonda Jack Beauregardot mint egy öreg harcost alakítja, akit a fiatal Senki éppúgy provokál, mint amennyire tisztel. Fonda tulajdonképpen nem csinál sok mindent, csak jelen van.

Hill ezzel szemben az új műfajt képviseli: fürge, sosem jön zavarba, lusta, majdhogynem arrogáns. Egyrészt viccet csinál Jack Beauregardból, másrészt viszont az öreg a példaképe, akinek nagy búcsút szeretne csinálni, kerül, amibe kerül – mert szerinte akkor lesz valaki legenda, ha megmarad az emberek emlékezetében.

A filmhez Ennio Morricone mesteri aláfestést írt. Míg Fonda dallama lassú, majdhogynem bánatos, Hillé derűsebb és játékosabb.

A forgatási munkák 1973 májusában kezdődtek Santa Fé közelében, és tizenegy hétig tartottak. Új-Mexikóban, Coloradóban és New Orleansban készültek a felvételek.

A **Nevem: Senki** körül mind a mai napig rengeteg pletyka kering, amelyek idővel lassan legendává váltak. Így például mindig felröppent a hír, hogy az alkotás igazi rendezője Leone, Valerii csak a látszólagos. Ez ebben a formában nem igaz, de vitathatatlan, hogy a nagy öreg rendezett néhány szcénát. Ha összehasonlítjuk ezt más Tonino Valerii által rendezett filmmel, akkor mindenképpen feltűnik néhány stílusbeli különbség. Leone folyton korábbi asszisztense nyomában volt, ami különösen a nyitó jelenetnél látszik egyértelműen, ugyanis az nagyon hasonlít a *Volt egyszer egy Vadnyugat* elejére. Leone két héttel a forgatás kezdete után hagyta ott a stábot, és később is fel-feltűnt a munka során. Éppen ezért elég nehéz besorolni a mozit, de Leone hatása teljesen nyilvánvaló. Hosszú jelenetek dialógusok nélkül, zoomok, lassított felvételek – tagadhatatlanok a párhuzamok.

Leone, ahogy már említettük, két hét után otthagya a stábot, majd Valerii kérésére visszatért, hogy megint részt vegyen

a produkcióban. A kosztümök túl későn érkeztek meg Dél-Spanyolországba, a forgatás helyszínére, ezért nem tudták beartani a forgatási tervet. Mivel Fondának akkor már egy másik filmben kellett játszania, nem mindig állt rendelkezésre. Ezért találták ki, hogy két stábbal kezdenek forgatni: Valerii vállalta a hiányzó jeleneteket Fondával, Leone pedig Terence Hill-lel, például a szalonban játszódó szcénát. Kezdetben még nem volt teljesen világos, hogy Senki figurája szimpatikus-e vagy sem, erre utaló jeleket a filmben is észrevehetünk. A karakter néha ugyanis számító, hüvös, azt az ötletét, hogy Beauregard legendaként búcsúzzon, akár holttestek árán sem adja fel. Úgy irányítja példaképét, mint egy marionettbábút, és a veszteségekre sincs tekintettel. A váltás Trinity-tulajdonságainak elemeivel viszont kissé talán sutának hat, és nem teljesen kerek. A gyanú, hogy ezek a részek azért szerepelnek a filmben, hogy az alkotók biztosra menjenek, és ne ijesszék el a Terence Hill-rajongókat, nem is áll igazán távol a valóságtól. Leone pont egy ilyen keveréket képzelt el.

„Sergio odajött hozzám, és azt mondta: >>Azt akarom, hogy még egyszer játszd el Trinity szerepét, de komolyabban, és egy nagyobb horderejű történetben<< Az volt az érzésem, hogy ez a szerep gondosabb előkészítést kíván, mint az eddigi Trinity-filmek.”

(Terence Hill)

Hillnek nem lehet szemrehányást tenni, mesterien alakítja szerepét, és Henry Fondával szemben sem marad alul, hanem sikeresen megbirkózik a feladattal, hogy a színészlegenda oldalán alakítson.

Kétség nem fér hozzá, hogy a *Nevem: Senki* nemcsak Hill munkáinak egyik csúcspontja, hanem a spaghettiwesternek történetének is. A film kettőssége és a látványelemek is tökéletesek. Az a jelenet például, amikor a Vad banda 150 embere megjelenik, lebilincselő. Valerii és Leone produkciójára úgy tekinthetünk, mint egy utolsó koporsószögre a spaghettiwesternek koporsójában. Ezt maga Leone is így látta:

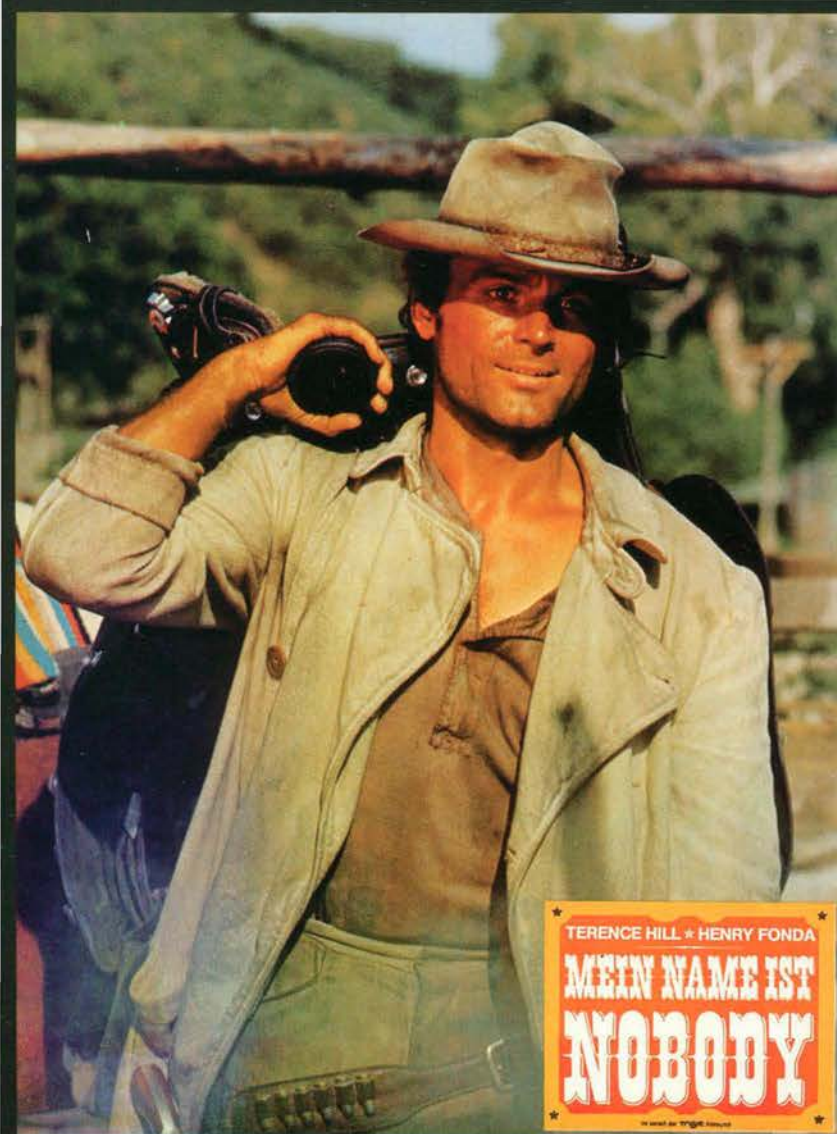
„Ez az utolsó western, amit meg lehet csinálni: a komoly és a szatíra találkozása.”

(Sergio Leone)

Sam Peckinpah, az amerikai rendező is megkapja a magáét: Leone és Valerii eltemetik őt, neve még egy sírkövön is látható. Az, hogy a banda elnevezése eredetileg „The Wild Bunch”, valószínűleg szintén nem véletlen, ugyanez a címe Peckinpah 1969-es filmjének. Még ha Valerii több interjúbán is tagadta, és azt mondta, hogy ez csak véletlen egybeesés, ennek ellenére elég feltűnő.

Hill számára a *Nevem: Senki* igazi mérföldkö. Nemcsak azért, mert együtt dolgozhatott a mesterrel, Sergio Leonéval, és a legendával, Henry Fondával. A kritikusai, akik eddig csak a viccelődő karaktert látták benne, egyszerre elhallgattak. Talán nem meglepő, hogy Hill ezt tartja a kedvenc szerepének. A mozi kasszasiker lett, és még ma is a harminc legjobb film között tartják számon, csak Leone élte meg kudarcként, ugyanis a Barboni-alkotások még ennél is sikeresebbek voltak.

TERENCE HILL • HENRY FONDA
**MEIN NAME IST
 NOBODY**

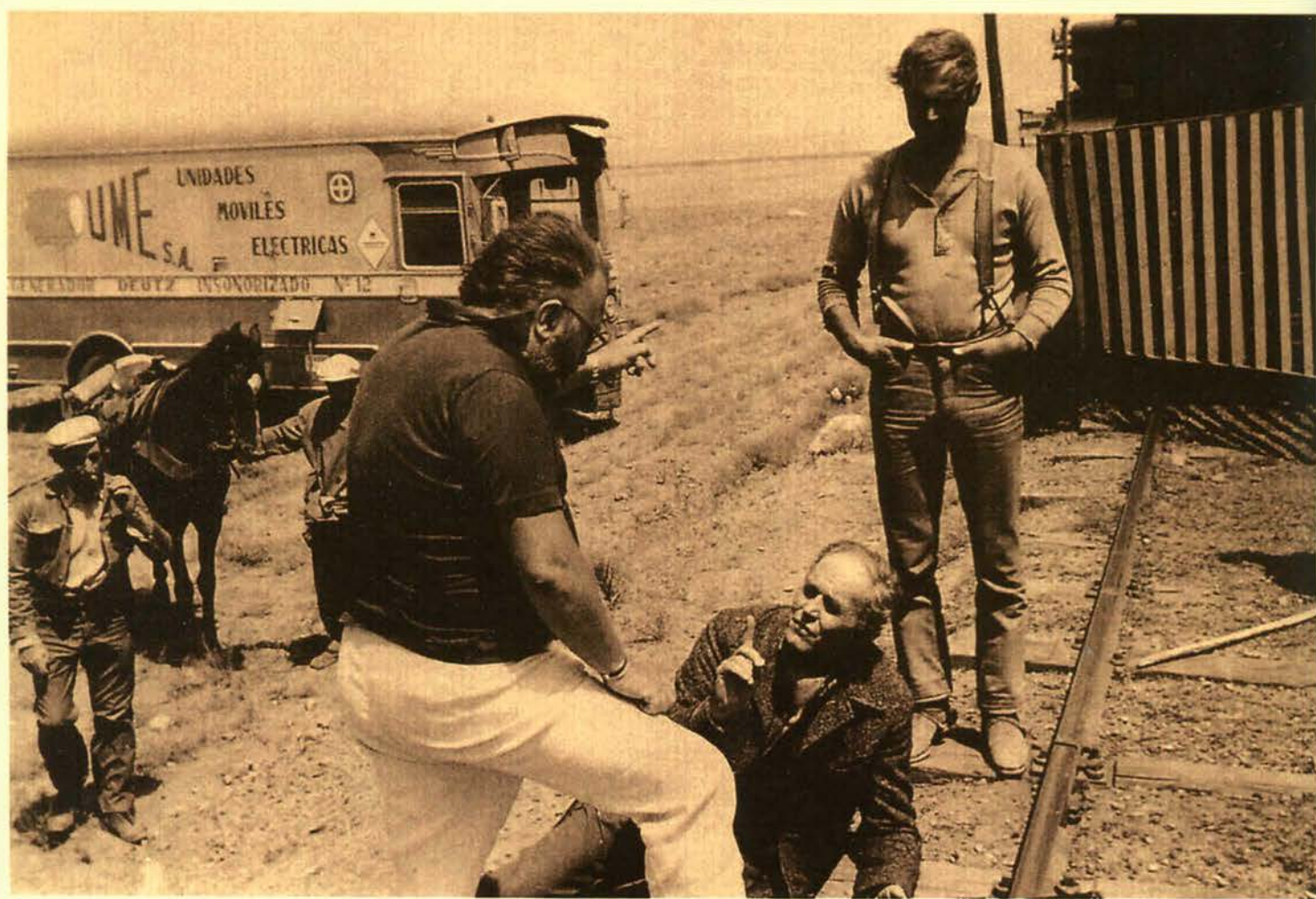
TERENCE HILL • HENRY FONDA
**MEIN NAME IST
 NOBODY**

TERENCE HILL • HENRY FONDA
**MEIN NAME IST
 NOBODY**

Eredeti német lobby card gyűjtemény

Sergio Leone, Terence Hill és Henry Fonda a Nevem: Senki forgatásán

REL/M. JORDON ST. DART. 38

When in Southern California visit **UNIVERSAL STUDIOS TOUR**
AN MCA COMPANY

NOBODY, BUT "NOBODY," KNOWS THE TROUBLE HE'S IN!

That "Trinity" star is out
to build a legend in
his own **A** time!

Good

SERGIO LEONE presents

Henry Fonda • Terence Hill

as Jack Beauregard

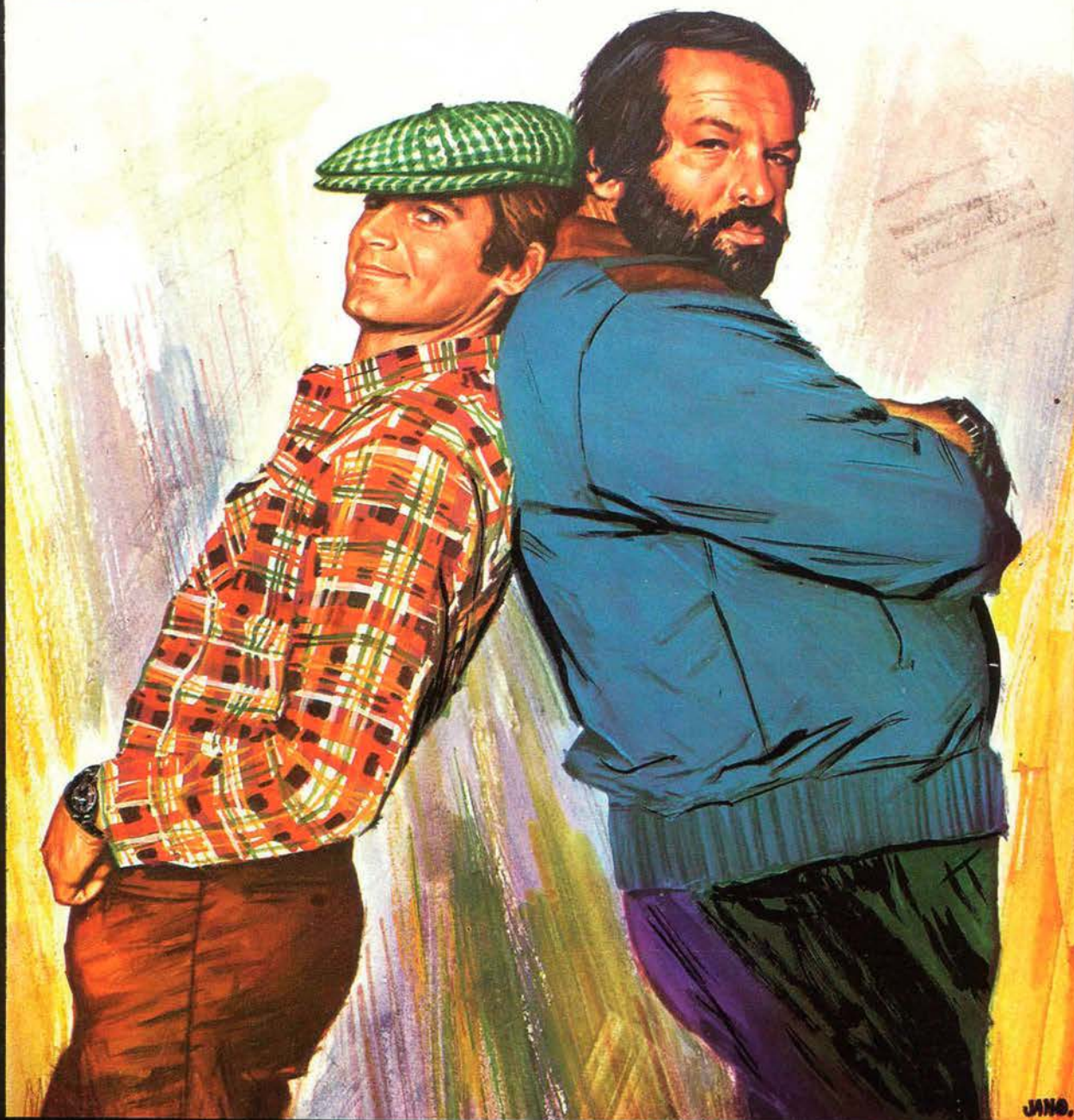
as "Nobody"

in
**"My Name
is Nobody"**

Executive Producer FULVIO MORSELLA Directed by TONINO VALERII A UNIVERSAL RELEASE • TECHNICOLOR® • PANAVISION®

PG PARENTAL GUIDANCE SUGGESTED
Some material may not be suitable for pre-teens

Filmayer Sli

TERENCE HILL

**...4 Si No,
NOS ENFADAMOS**

BUD SPENCER

PATY SHEPARD JOHN SHARP MANUEL DE BLAS
DONALD PLEASANCE LUIS BARBERO

director **MARCELLO FONDATO**

PANORAMICA

COLOR

una coproducción hispano-italiana **FILMAYER PRODUCCION (MADRID) CAPITAL FILM (ROMA)**

KÜLÖNBEN DÜHBE JÖVÜNK

1974

© 1974 Capital Films / Filmmayer / Rizzoli Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

...ALTRIMENTI CI ARRABBIAMO!

TARTALOM:

Kid és Ben nem igazán kedvelik egymást. Tovább bonyolítja a helyzetet, amikor egy versenyen egyszerre érnek a célba, és így mind a kettő jogos tulajdonosa a nyereménynek, ami nem más, mint egy Strandbuggy. A vidámparkban sör-virslis versennyel akarják eldönteni, hogy kié legyen az autó, de megzavarják őket, mert pont akkor érkeznek oda a helyi maffiafőnök poroszói, és elűzik onnan az embereket, mivel ott akarnak felhőkarcolót építeni. Amikor a hősök pótolni szeretnék az elmaradt versenyt, akkor meg verőemberekkel találják szemben magukat. De a Főnök nem tudja, kikkel van dolga.

Miután mind a ketten sikeresen folytatták szólókarrierjüket, lassan megérett az idő egy újabb közös filmre. A Marcello Fondato által rendezett *Különbén dühbe jövünk* az „itt és most”-ban játszódik.

Az ördög jobb és bal keze 2. sem vizuálisan, sem tartalmilag nem volt más, mint egy álruhába bújtatott western, úgyhogy a *Különbén dühbe jövünk* teljesen eltér az előző filmjüktől, ugyanis ez a leggyorsabb, legakciódúsabb és legviccesebb mozijuk, amit együtt forgattak. A Fondato és Scardamaglia által írt forgatókönyv nagyon jól sikerült, igazán remek, humoros jelenetekkel. Elég csak arra a részre gondolni, amikor az igen muzikális bérgyilkos egy kóruspróba alkalmával akar gyilkolni, vagy a sör-virslis versenyre.

A verekedések is különböznek az eddig megszokottaktól, ugyanis régebben rövidebbek és realisztikusabbak voltak, de itt inkább vígjáték- és képregényszerűek, Spencerék egész hordákkal állnak szemben. Különösen az első verekedés említésre méltó, ami egy fitnessteremben játszódik. Ezek a verekedések a mintái a következő filmjeikben láthatóknak, mivel azok gyakorisága és lebonyolítása teljesen elüt a westernektől. Ezek a jelenetek nem csak gyakoribbak és jelentősen hosszabbak, mint eddig, hanem ugyanakkor komolytalanok és viccesek is. Az ellenség sokszor métereket repül, vagy például motoron vívják meg a lovagi párbajt. A sok akciójelenetben összesen tizenkét autót törtek össze, ez is egy utalás arra, mi áll a film középpontjában.

A *Különbén dühbe jövünk* nem akar semmivel sem több lenni, mint egy szórakoztató és humoros vígjáték. Az egyetlen követelmény az volt, hogy növeljék a humort, az akciójelenetek legyenek szokatlanabbak és jobban koreografáltak, valamint a hősöket vigyék vissza Olaszországba, még akkor is, ha az autóversenyzős jelenetet Madridban forgatták. De ezt maga Fondato is így látta jónak, és valószínűleg nem is volt semmi más a fejében:

„Ez a legviccesebb és legakciódúsabb Bud Spencer és Terence Hill film, amit valaha is forgattak.”

(Marcello Fondato)

Érdemes megemlíteni Donald Pleasance közreműködését is, aki már látható volt Blofeldként a *Csak kétszer élsz* című 1967-es James Bond-filmben, vagy John Carpenter *Halloween*jében, s ebben a filmben pedig ő alakítja a Doktort és a Főnök tanácsadóját. Marcello Fondato és Francesco Scardamaglia közreműködése is olyan jelentős, hogy az elkövetkező években számtalanszor dolgoznak még együtt.

A *Különbén dühbe jövünk* új fejezetet nyitott a duó életében, és csakhamar széria lett belőle. A film még az elődje sikerét is felülmúlta, ez közös pályafutásuk második legsikeresebbje, és a száz legjobb olasz mozi listáján a mai napig a tizenötödik legjobb között tartózkodik.

Rendező: Marcello Fondato

Forgatókönyv: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Arturo Zavattini

Vágó: Sergio Montanari

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Mario Cecchi Gori

Játékidő: 97 perc

Szereplők:

Terence Hill (Kid/Kölyök)

Bud Spencer (Ben)

Donald Pleasance (Doktor)

John Sharp (Főnök)

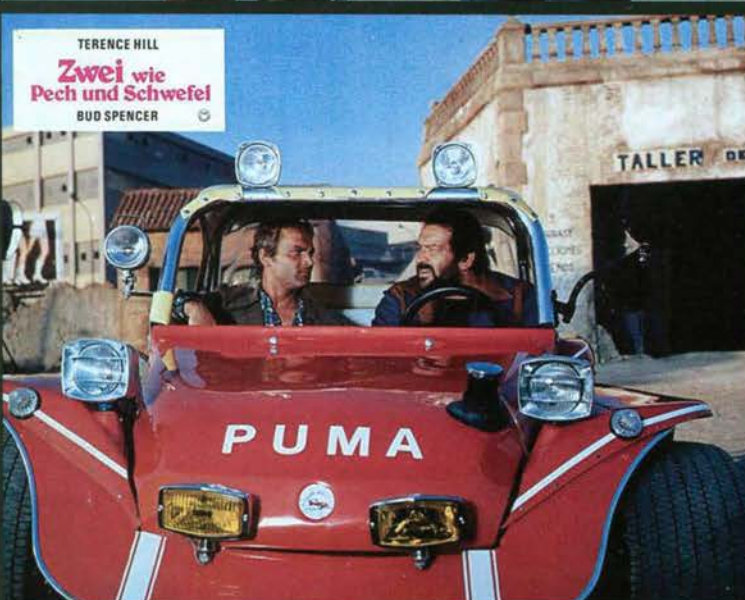
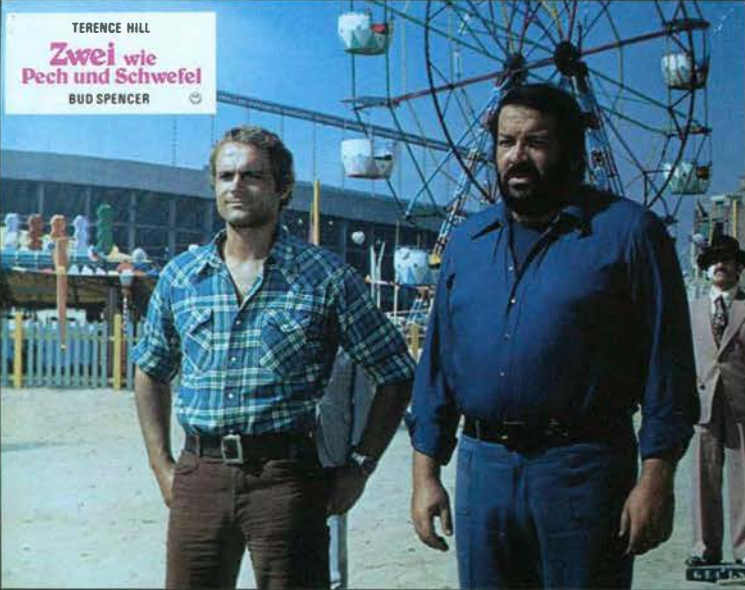
Paty Shepard (Liz)

Manuel De Blas (Paganini)

Franco Angrisano (Ferroviere)

Mario Brega (Pedro)

Gemeinsam
sind sie nicht zu schlagen:
Terence Hill und Bud Spencer

TERENCE HILL

Zwei
wie Pech und Schwefel

BUD SPENCER

Titelmelodie „Dune Buggy“
– Oliver Onions –
auf **RCA** Schallplatten

Produktion: **MARIO CECCHI GORI - JOHN SHARP** als der Boß und **DONALD PLEASANCE** | EIN FILM VON **MARCELLO FONDATO**
Story und Drehbuch: **MARCELLO FONDATO**
FRANCESCO SCARDAMAGLIA

Musik: **GUIDO** und **MAURIZIO DE ANGELIS** Regie: **MARCELLO FONDATO** Eine Co-Produktion der **CAPITAL FILM · ROMA / FILMAYER · MADRID**
EIN FARBFILM DER COLUMBIA

OKRENI I DRUGI OBRAZ

BUD SPENCER

TERENCE HILL

Režija:
FRANCO ROSSI

TEHNIKOLOR

DISTRIBUTOR
MAKEDONIA FILM
SKOPJE

MORCOS MISSZIONÁRIUSOK

1974

© 1974 Dino De Laurentiis Cinematografica / Marianne Productions / Produzione Cinematografica Inter. Ma. Co. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PORGI L'ALTRA GUANCIA

ALTERNATÍV CÍM:

**FORDÍTSD ODA A MÁSIK
ORCÁDAT IS
PEDRO DE LEONE ATYA**

TARTALOM:

Két katolikus pap, Pedro és G. atya misszionáriusként tevékenykednek egy kis dél-amerikai faluban. Amikor a helységből a városba viszik az árut, hogy azt elcseréljék, szembetalálkoznak a kormányzó, Gonzaga embereivel. Gonzaga rabszolga-kereskedéssel és különböző kartellekkel tartja markában az egész régiót, mindemellett adományokkal támogatja a helyi bíborost.

Összetűzésre kerül sor, aminek következtében leég a bíboros hajója. Az újakra a kaszinóban teremtik elő a pénzt. Közben a papokat elfogják, és Gonzaga ültetvényére viszik őket, ahol egy őrzött kolostor található. Gonzaga megállapodik a bíborossal, hogy a két nemkívánatos misszionáriust elteszik az útból. Ám alighogy megérkeznek, rögtön megtudják, hogy másnap állítólag kivégeznek három rabszolgát, mert azok szökni próbáltak. Pedro és G. atya ezt természetesen nem hagy-

Rendező: Franco Rossi

Forgatókönyv: Augusto Caminito, Franco Rossi

Operatőr: Pogány Gábor

Vágó: Giorgio Serrallonga

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Dino de Laurentiis, Felice D' Alisera

Játékidő: 90 perc

Szereplők:

Terence Hill (G. vagy J. atya)

Bud Spencer (Pedro atya)

Jean Pierre Aumont (Monsignore Delgado)

Robert Loggia (Marchese Alfonso Felipe Gonzaga)

Mario Pilar (Menendez)

hatják, így kiszabadítják a rabszolgákat, és hazafelé menekülnek az ültetvényről. Útközben Pedro rájön, hogy G. nem is igazi pap, és a tengerbe dobja. Alig érkezik meg a misszióba, Pedro felfedezi, hogy a bíboros már egy rakás papot küldött oda, akiknek a falubeliékből „igazi” keresztényt kellett volna faragniuk.

Végleg betelik nála a pohár, lemond hivataláról, és megkeresi G.-t. Közös felkerekednek a városba, ahol épp Gonzaga tiszteletére rendeznek ünnepséget. Népfelkelést robbantanak ki, ami egész Maracaibo életét megrengeti.

Az ördög jobb és bal keze hatalmas sikere után a producerek sorba álltak, hogy a duóval dolgozhassanak. Mivel mindenki már

látatlanban biztos volt benne, hogy hatalmas siker lesz, bármit is csinálnak, olyan drága filmekben játszhattak, amilyenben akartak, és természetesen az egyre sikeresebb színészek egyre több pénzt is követeltek. Ezért nem is meglepő, hogy következő mozijuk producere maga a nagy legenda, Dino De Laurentiis volt, akit nem ijesztett el, hogy az 1974-es film, ami a **Morcos misszionáriusok** címet kapta, igencsak sokba került.

Ez a mű az egyik legdrágább produkciójuk volt: nemcsak azért, mert a forgatás majdnem hat hónapig tartott, hanem azért is, mert csak eredeti helyszínen, többek között Kolumbiában forgattak. A rendező, Franco Rossi személye egy elég szokatlan választás, ugyanis tapasztalatlan az akcióvígjátékok világában, és így nem is volt könnyű dolga a forgatás alatt.

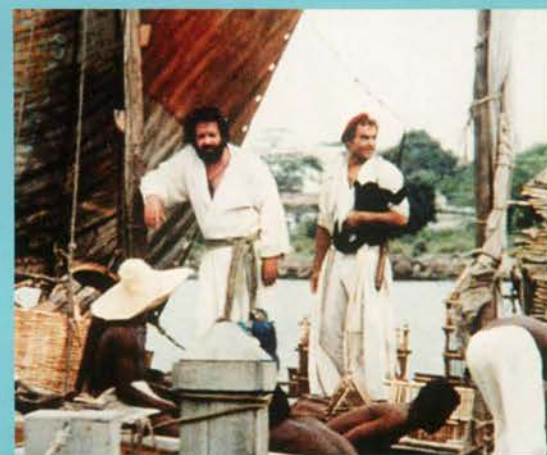
A mű olyan, mintha különálló epizódok lennének laza egymásutánban összefűzve – annak idején hasonló módon dolgozott Enzo Barboni is **Az ördög jobb és bal keze 2.** készítésekor.

Az előző alkotásban a teljes történet egy autó körül forgott, ami csak egy eszköz volt ahhoz, hogy a filmbe sok akciót és humort lehessen csempészni, de a **Morcos misszionáriusok** történetében a két főszereplő láthatóan többet akar, mint csak szórakoztatni. Összesen hat forgatókönyvíró dolgozott a sztorin, a kézirat rengeteg átdolgozásának oka Franco Rossi szerint maga Terence Hill volt, ugyanis állítólag sokáig nem volt elégedett a forgatókönyvvvel.

A film befejezése után eltelt egy kis idő, mire Bud Spencer és Terence Hill újabb közös munkára vállalkozott volna. Azt, hogy elégedetlenek voltak vele, nagyon jól tükrözi, hogy a jövőben nem dolgoztak együtt senkivel, aki részt vett ebben a produkcióban, sem a rendező Franco Rossival, sem a forgatókönyvíró Augusto Caminóval. Ugyanez érvényes volt Dino De Laurentiis részéről is, aki a producerek mogulja és azon kevesek egyike volt, aki meg tudta fizetni Spencert és Hillt. Mindenesetre ez a produkció is kasszasiker lett, egész Európában nézők millióit csábította a mozikba.

Olaszországban 1974. december 21-én mutatták be, és a legkedveltebb öt Spencer-Hill-munka közé tartozik, valamint minden idők legjobb olasz filmjei között a mai napig a legjobb harmincban van.

PIEDONE HONGKONGBAN

BUD SPENCER

im Verleih der TOBIS Filmaust.

Regie: Steno

(Plattfuß räumt auf)

BUDDY IN HONGKONG

Bud Spencer in „Buddy in Hongkong“ mit Al Lettieri · Enzo Cannavale · Renato Scarpa · Francesco de Rosa und Nancy Sit · Daygolo und Robert Webber · Regie: Steno · Musik: Guido und Maurizio de Angelis · Produzent: Sergio Bonotti · eine Produktion der Mondial Te.Fi., Rom © 1982

PIEDONE HONGKONGBAN

© 1974 Mondial Televisione Film - Minden jog fenntartva!

1974

EREDETI CÍM:

PIEDONE A HONG KONG

TARTALOM:

Piedone a hírhedt drogbáró, Pastrone nyomában van, aki mindig a rendőrség előtt jár egy lépéssel. Ennek egy magyarázata lehet: a rendőrök között spicli található, aki Pastronét információkkal látja el. Az amerikai drogkereskedőt, Sam Accardót is bevonja terveibe, mert a rendőrök mindhiába próbálják Pastronét elfogni, és ő akarja kezébe venni az irányítást.

Ezen kívül Rizzónak még Frank Bella miatt is főhet a feje, akit most hoztak Olaszországba, és ő is gyanúsított. Amikor beszélni akar Pastronéval, hogy rájöjjön, ki is a spicli, holtan találja őt – és csak egyedül Pastrone volt vele tisztában, ki a tettes. Utolsó szalmaszálként Piedone Tom Ferramentibe kapaszkodik, aki Pastrone társa volt, de ő is csak azt tudja, hogy az anyag Ázsiából jön. Ezt nemcsak Piedonénak, hanem egy bizonyos Barellának is elmondja, aki a saját pecsenyéjét sütögeti. Piedone a Távol-Keletre utazik, és ott Pastrone utódjának adja ki magát. De fény derül valódi kilétére, amikor Barella felismeri. Hongkongban Rizzót egy bárba vonszolják, ahol ismét szót emel Barellánál. Az egész csapdának bizonyul, de megtudják egy további ember nevét: Makiko. Amikor fel akarják keresni, félholt állapotban találják, de haldoklása közben még két ember nevét elárulja nekik. Ekkor kiderül, hogy az egyik egy barátjuk, akit meg is találnak, végül ő vezeti el őket Makiko egyik ismerősehez.

Épp amikor a kitalálásra kerülne a sor, őt is meggyilkolják. Piedonét egy újabb nyom végül Makaóba vezeti, ahol csapdába kerül, és foglyul ejtik. A rendőrségen azonban nemcsak Barella vár rá, hanem Sam Accardo is, aki Piedonét tartja spiclinek, és mivel ezt Nápolyban rá is bizonyítja, börtönbe zárhatja. A nyomozó felhasználja jó kapcsolatait, és megbízza partnerét, Caputót, hogy kövesse az utolsó nyomot, de eközben Caputo megsérül. Amikor Rizzo tudomást szerez erről, megszökik a börtönből. Biztosan tudja, hogy ki a spicli, és csapdát állít neki, amibe az áruló szépen bele is sétál.

Sebastian Rizzo felügyelő, alias Piedone szerepében Bud Spencer olyan sikeres volt, hogy a folytatás nem várthatott sokáig magára.

A **Piedone Hongkongban** című részben a felügyelő Ázsiába kerül, s ad a filmnek egy bizonyos báj, hogy a nápolyi felügyelő idegen kultúrákkal találkozik, az egzotikus hangulathoz a gyönyörű tájképek is hozzájárulnak. Ahogy már a cím is sejteti, a **Piedone Hongkongban** inkább krimi, mint vígjáték. Bár akadnak benne vicces elemek, ezt leszámítva az első részhez hasonlóan komoly alaphangulata van. Nem meglepő, hogy csakúgy, mint előzőleg, a forgatókönyvet Lucio De Caro és Steno írta.

Hogy teljes legyen a kép, sok szereplő feltűnik az eredeti Piedone-moziból is, legyen szó akár a 15 gyerekes apáról és Gennarinóról, vagy a három matróról, akik ismét támogatják

Rendező: Steno (Stefano Vanzina)

Forgatókönyv: Steno, Lucio De Caro, Franco Verucci

Operatőr: Giuseppe Ruzzolini

Vágó: Mario Morra

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Dino De Laurentiis, Felice D' Alisera

Játékidő: 110 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Rizzo felügyelő)

Enzo Cannavale (Caputo)

Al Lettieri (Frank Barella)

Renato Scarpa (Morabito)

Robert Webber (Sam Accardo)

Dominic Barto (Tom Ferramenti)

Claudio Ruffini (matróz)

és segítenek Rizzónak. Nem titok, hogy a film akkor a legjobb, amikor pár mellékszereplő történetét is elmeséli, ezért szinte már sajnálatosnak érezhetjük, hogy egy-egy kedves figura újabb esete helyett inkább a külföldi út mellett dönt.

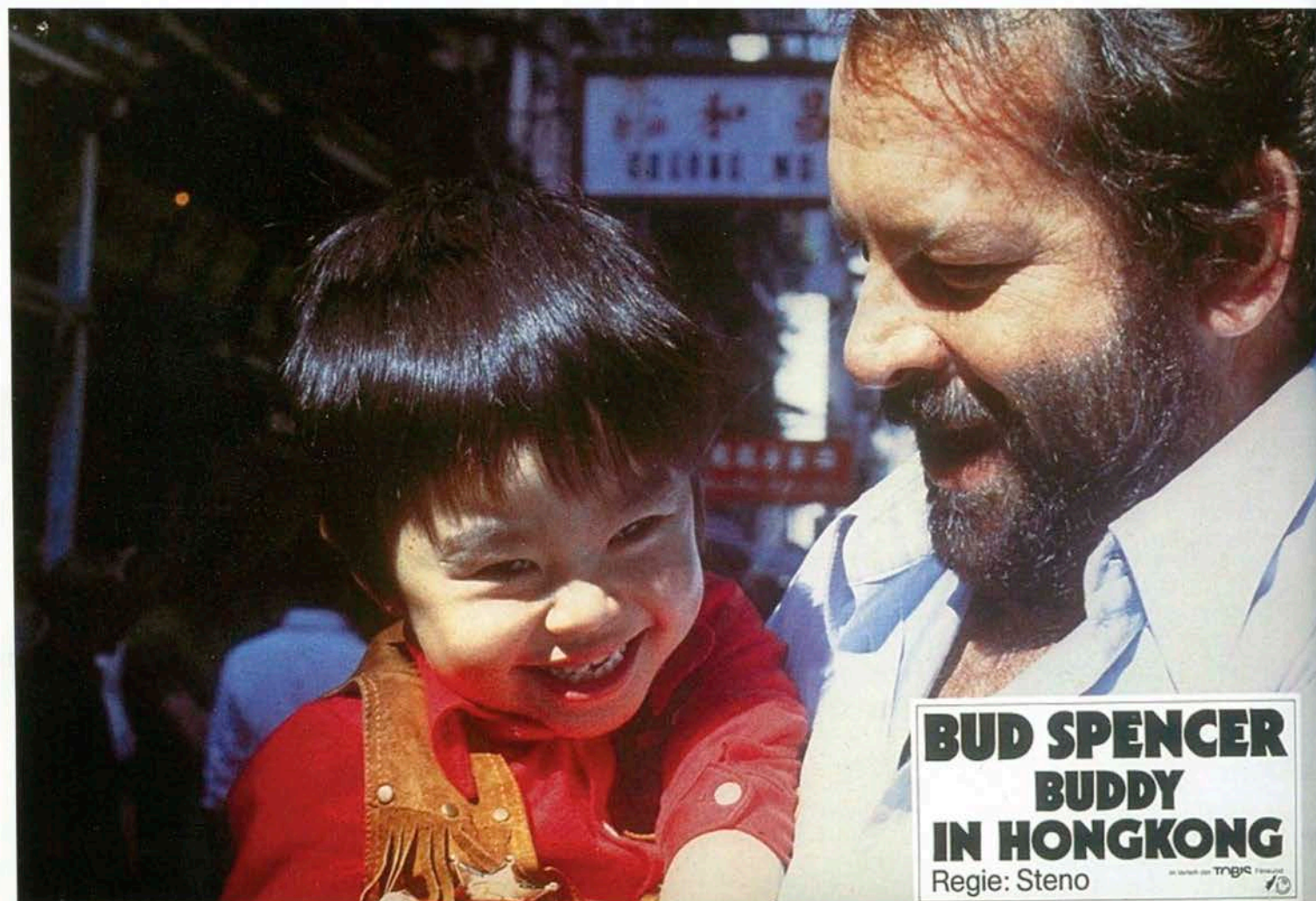
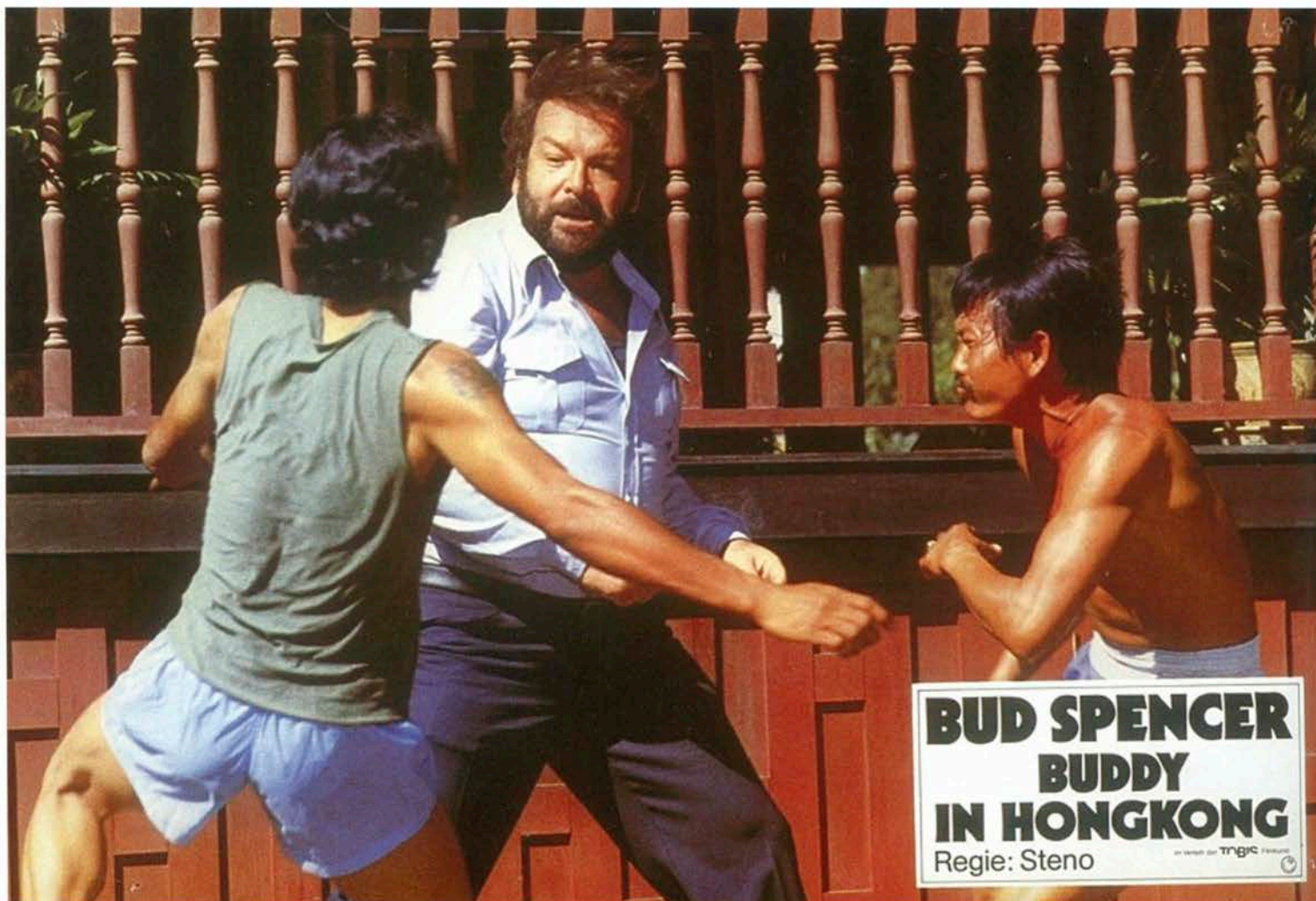
A rendező, Stefano Vanzina, mint az első résznél is, sokat gondolkodott, milyen irányba induljon a rendezéssel, de aztán gyorsan meg is állapította, hogy a közönség vevő az ötleteire.

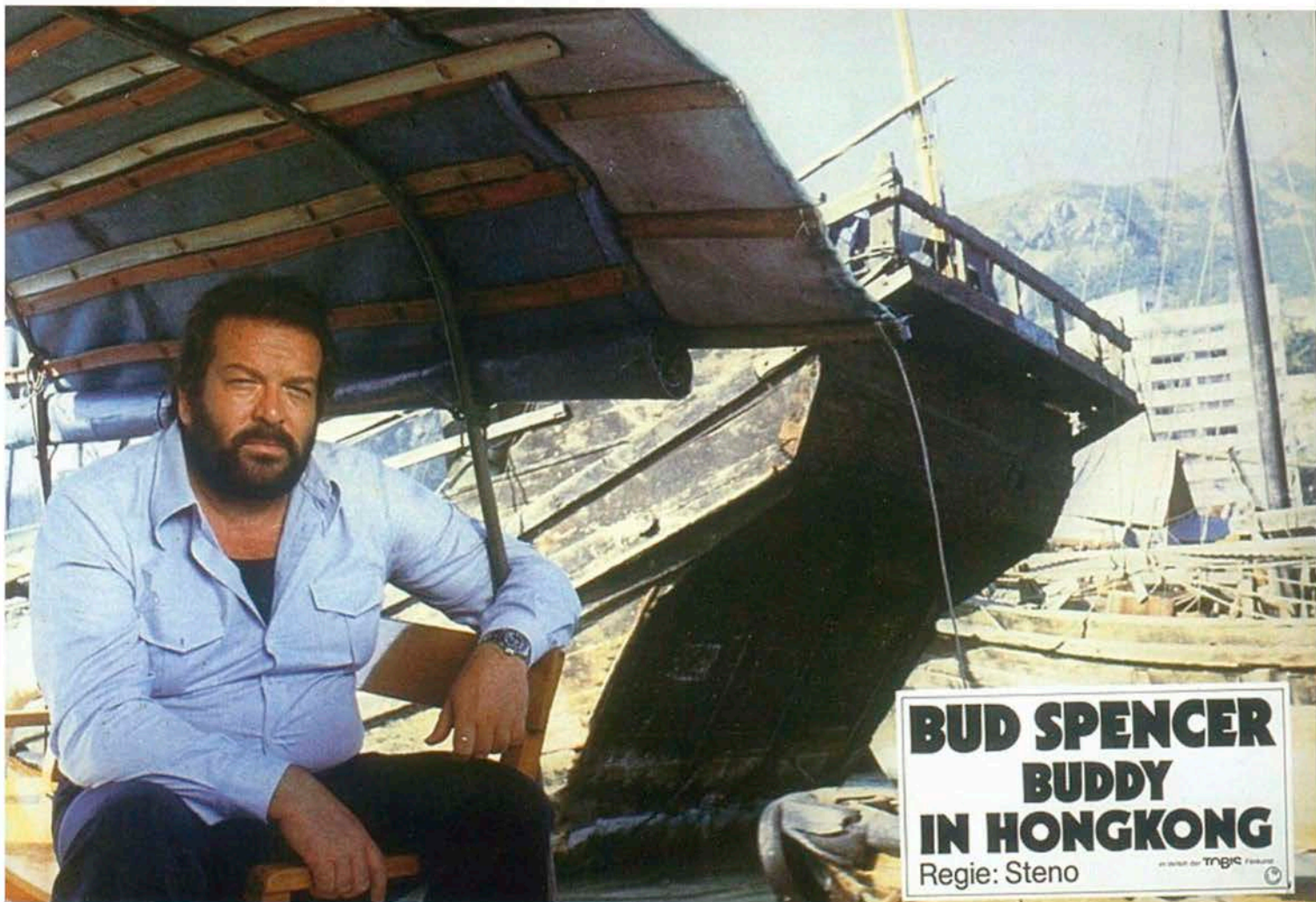
„Először nagyon aggódtam, hogy hová fejlődik az egész, de aztán észrevettem, hogy az emberek elfogadják. Egyfajta James Bondot alkottam, aki megmutatja, hogy a világ forog és veszélyes, ámde még mindig a vígjáték műfajának gyökereinél maradtunk.”

(Steno)

Rizzo felügyelő második felbukkanása is nagyon sikeres volt. Már itt felsejlett valami, ami majd a későbbi Spencer és Hill filmek új ötlete lesz: Bud Spencer oldalán látható egy gyerek.

EGY ZSENI, KÉT HAVER, EGY BALEK

Titanus

**TERENCE
HILL**

**UN GENIO,
DUE COMPARI,
UN POLLO**

regia di **DAMIANO DAMIANI** MIOU-MIOU - ROBERT CHARLEBOIS
con **PATRICK MCGOOHAN** - RAIMUND HARMSTORF PIERO VIDA - MARIO VALGOI

MIRIAM MAHLER e con **JEAN MARTIN** nel ruolo di **KLAUS KINSKI**
DOC FOSTER

prodotto da **FULVIO MORSELLA** e **CLAUDIO MANCINI**

una coproduzione: **RAFRAN CINEMATOGRAFICA** A.M.L.F. RIALTO FILM

soggetto: **ERNESTO GASTALDI** e **FULVIO MORSELLA** sceneggiatura: **ERNESTO GASTALDI** - **DAMIANO DAMIANI** e **FULVIO MORSELLA**

musiche: **ENNIO MORRICONE** dirette dall'autore direttore della fotografia: **GIUSEPPE RUZZOLINI** **TECHNICOLOR**

ANNO DI EDIZIONE 1975

EGY ZSENI, KÉT HAVER, EGY BALEK

1975

© 1975 AMLF / Rafran Cinematografica / Rialto Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

**UN GENIO, DUE COMPARI,
UN POLLO**

TARTALOM:

Pembroke ezredes úton van egy erődbe, hogy nyomozást indítson az ottani tábornok, Cabot ellen, aki pénzt sikkasztott. Még mielőtt elérné a helyet, Mortimer, a bandita meggyilkolja. A férfit egy bizonyos Joe Thanks és barátai, Bill és Lucy ártalmatlanná teszik. Egy szélhámossal, Jacky Roll-lal együtt Joe kiigyal egy tervet, hogy megszerezzék a pénzt Cabottól. A terv szerint Billnek Pembroke-nak kéne kiadnia magát, Lucy pedig eljátszaná a lányát. De alighogy megérkeznek, mind a ketten lelepleződnek. Joe Thanksnek pont ez volt a terve, és éppen az történik, amit kifundált, ugyanis az indiánok nemcsak a pénzüket, hanem a földjüket is visszakapják.

Míg filmbeli partnere végleg szakított a westernekkel, és másodszor is a nápolyi zsaru, Piedone bőrébe bújt, Terence Hill ismét visszatért ebbe a világba, és elvállalta Senki szerepét az igencsak drága Egy zseni, két haver, egy balekban.

Rendező: Damiano Damiani

Forgatókönyv: Damiano Damiani, E. Gastaldi, F. Morsella

Operatőr: Giuseppe Ruzzolini

Vágó: Nino Baragli

Zene: Ennio Morricone

Producer: Horst Wendlandt

Játékidő: 119 perc

Szereplők:

Terence Hill (Joe Thanks)

Robert Charlebois (Bill)

Miou Miou (Lucy)

Patrick McGoochan (Cabot tábornok)

Raimund Harmstorf (Milton)

Piero Vida (Jacky Roll)

Jean Martin (Pembroke)

Klaus Kinski (Doc Foster)

Ennek rendezője a híres Damiano Damiani, aki már Klaus Kinskiel is dolgozott. Egyik leghíresebb filmje az *Egy rendőrfelügyelő vallomása az államügyésznek*, amiben Franco Nero játszotta a főszerepet. Nemcsak a rendezést tartotta kézben, hanem beleszólása volt a forgatókönyvbe is.

„A többi filmmel ellentétben az Egy zseni, két haver, egy balek mentes mindenféle ideológiától, egy fantáziadús, derűs, vérpezsdítő történet, majdnem olyan, mint egy bohózat, amiben – mint az életben is – az nevet, aki utoljára nevet. Ez a westernfilmünk egy igazi élmény.”

(Damiano Damiani)

A filmbeli akciójelenetek remekül vannak megrendezve; Terence Hill és Miou Miou, ahogy a gyönyörű tájképek is, amik Új-Mexikóban és Monument Valleyben készültek, a film javára válnak. Miután végeztek a forgatással, ismeretlenek ellopták az eredeti kópiát, úgyhogy a darabot alternatív anyagokkal kellett befejezni. Például olyan negatívokat használtak, amelyeket nem erre a célra csináltak, ami sajnos igencsak meg is látszik egyes részek minőségén. Azt a mai napig nem tudni, hogy ki és miért lopta el az eredetit, de egyáltalán nem kerültek elő a felvételek.

A film nem tudott sem a mozik, sem a nézők elvárásainak megfelelni, és bár több millióan nézték meg, főként csak negatív kritikát kapott. Terence Hill ezután egy ideig nem is szerepelt westernekben, inkább más területekre kalandozott.

KLAUS KINSKI

Klaus Kinski az egyik legnagyobb német színész volt, sokan pedig úgy gondolták, az egyetlen nemzetközi német filmsztár. Egyaránt híres/hírhedt volt excentrikus személyiségéről és dühkitöréseiről. Pályája során Németországban és külföldön egyaránt rengeteg hírességgel dolgozott együtt, emellett színházban is gyakran játszott.

Kinski 1926. október 18-án született Sopotban, Lengyelországban; apja, Bruno Nakszynski gyógyszerész volt, míg anyja ápolónő. A család 1930-ban költözött Berlinbe, de a háború itt sem kímélte őket. Klaus 1944-ben brit hadifogságba került, szülei pedig meghaltak a háború alatt.

1946-tól céltalanul kóborolt Németországban, és tapasztalatot gyűjtött különféle színházaknál. Első filmszerepét 1948-ban kapta a *Morituri* című alkotásban. Csupán a hatvanas években vált igazán híressé Edgar Wallace műveinek megfilmesítései után, amelyeket nagyon gyorsan több nemzetközi film és szerepajánlat követett. Különös figyelmet keltett a *Doktor Zsivágóban* (1965) nyújtott alakítása. Olyan kiemelkedő spagettiwesternekben is felbukkant, mint például a *Pár dollárral többért* (1965) Leonétól, vagy *A halál csöndje* (1968) Corbuccitól. Kicsit meglepő azonban, hogy Spencer vagy Hill filmjeiben csak egyszer tűnik fel, méghozzá egy Wendlandt-produkcióban, az **Egy zseni, két haver, egy balek**ban.

Kinskinnek mértéktelen költekezése miatt állandóan pénzre volt szüksége, így folyamatosan forgatott, köztük olyan filmeket is, amelyek messze alulmúlták régi mozijait, ezért a hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején már szinte csak B-kategóriás produkciókban lehetett látni.

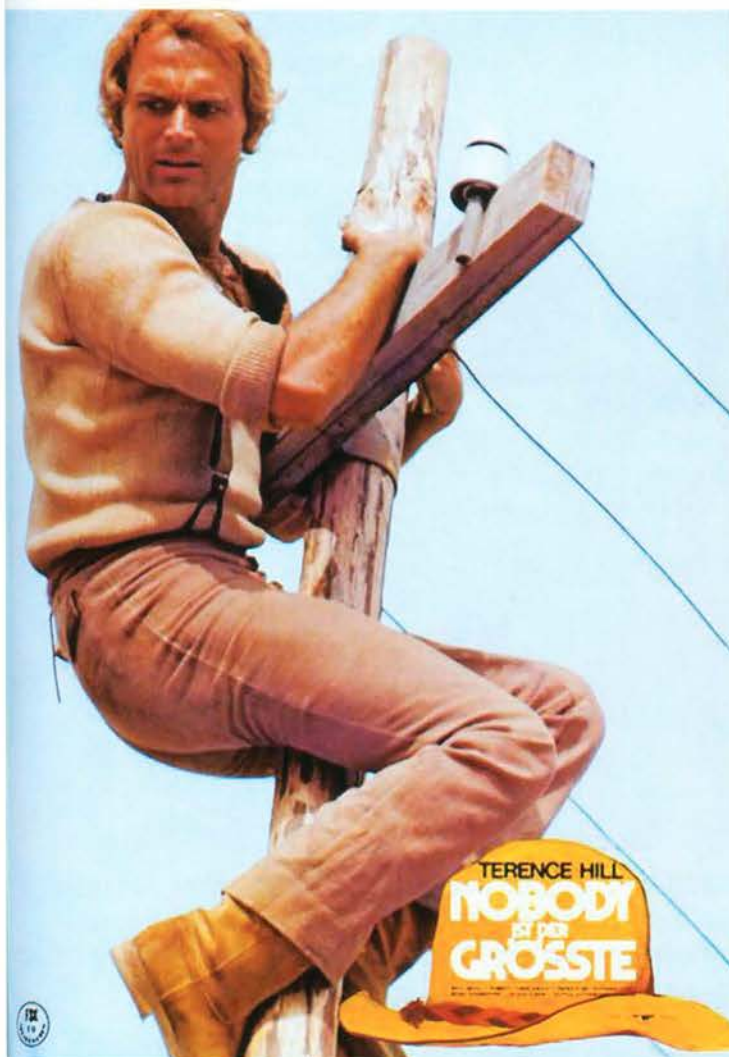
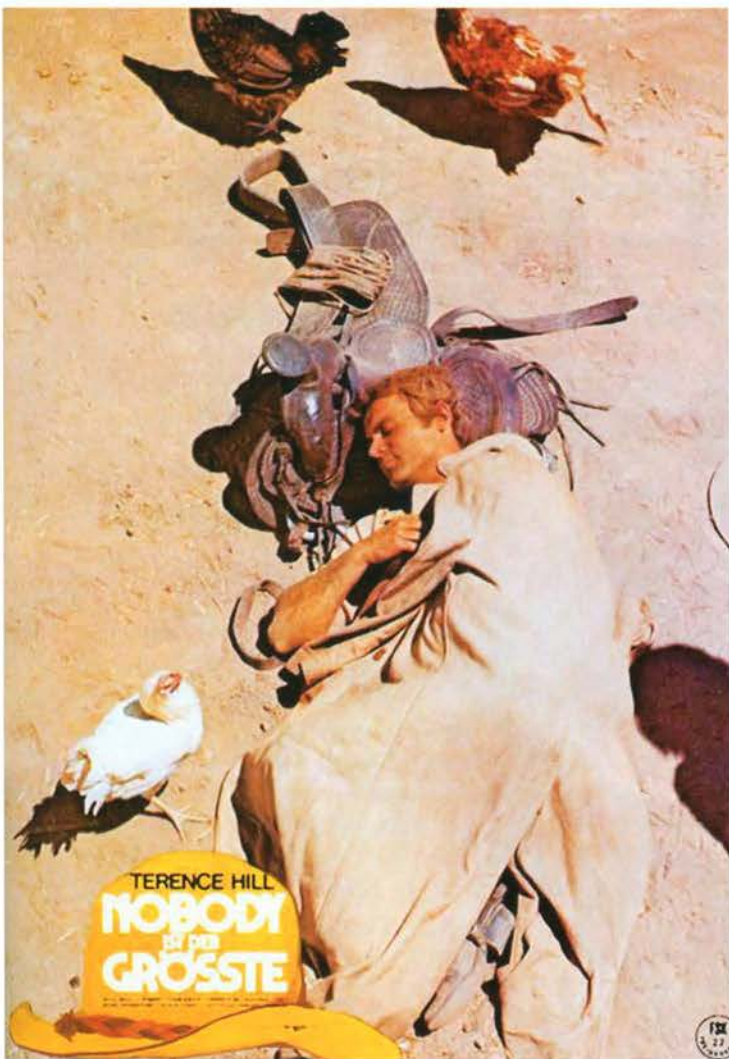
„Már rég felfogtam, hogy nem választhatom meg magamnak a filmeket, többek között azért, mert állandóan pénzre van szükségem. De nem is éri meg megválasztani őket. Az egyik olyan, mint a másik, és összességében úgyis értéktelenek. Mi marad nekem, mint a lehető legjobbat kihozni ebből a szemétből?”

(Klaus Kinski)

Ebben az időben sokan már nem is akartak az indulatos Kinskiel dolgozni. Maga Werner Herzog, aki többször forgatott vele, és elviselte kedélyváltozásait, sem látott már megoldást arra, hogy megszelídítse Kinskit. Az 1999-ben készült *Legkedvesebb ellenségem* című dokumentumfilmben a direktor beszámol az excentrikus sztárhoz fűződő viszonyáról.

Kinski nem csak a forgatásokon esett ki szerepéből, legendásak a vele készült interjúk is, vagy a *Jesus Christus Erlöser* színházi rendezése, ahol a közönséget egyszerűen csöcseléknek nevezte. Ezek az esetek megakadályozták, hogy Kinski megkapja azt a státuszt, ami járt volna neki. Utolsó alkotása, a *Kinski Paganini* (1989) volt hivatalos debütálása rendezőként, de a film nagy botrányt keltett Cannes-ban pornográf tartalma miatt. Németországban csak 1999-ben mutatták be, azonban Kinski ezt már nem élte meg. 1991. november 23-án váratlanul elhunyt szívinfarktus következtében Lagunitasban, San Francisco közelében.

BUD SPENCER

HECTOR, DER RITTER OHNE FURCHT UND TADEL

Ein Film von P. Festa Campanile – Franco Agostini – Enzo Cannavale – Frederik de Pasquale – Jacques Duphilo – **Andrea Ferreol** – Jacques Herlin – Angelo Infanti – Philippe Leroy – Oreste Lionello – Eros Pagni – Renzo Palmer – Gino Pemice – Mario Pilar – Marc Porel – Mariano Rigillo – Mario Scaccia

Bauten: Pier Luigi Pizzi · Musik: Guido u. Maurizio de Angelis

im Verlag der **Tobis** Filmkunst

ZSOLDOSKATONA

1975

© 1975 Mondial Televisione Film / Cité Films / Les Films Jacques Leitienne / Imp. Ex. Ci. / Labrador Films - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

IL SOLDATO DI VENTURA

TARTALOM:

Puglia, 1504: dúl a háború Spanyolország és Franciaország között. A franciák a spanyol Barletta városát ostromolják, ahol ennek következtében hatalmas éhínség jelenik meg. A zsoldoskatonák olasz vezetője, Hector Fieramosca a kilátástalan helyzet ellenére mégis a spanyolok oldalára áll, és megsérti a franciákat. Hogy ezt jóvátegyék, egy lovagi tornát javasolnak, egy versenyt tizenhárom francia és tizenhárom spanyol között, valamint egy háromnapos fegyverszünetet. Ezen időszak alatt Hector összeszedi a csapatát, és lovaggá ütik. Végül egy olasz-francia párbajra kerül sor.

Miután Bud Spencer másodszor is Rizzo felügyelő bőrébe bújít, és azzal kirándulást tett Ázsiába, egy igazi olasz hős, Ettore Fieramosca, alias Hector Fieramosca szerepét vállalta el.

A nápolyi színész népszerűsége töretlen volt, és talán nem is meglepő, hogy pont neki írták az olasz népi hős szerepét. A film – igen lazán – Massimo D'Azeglio Ettore Fieramosca történetén alapul, aminek egy történelmi esemény áll a háttérben, az 1503-as lovagi ütközet. A **Zsoldoskatona** Pasquale Festa Campanile rendezése, aki rendezőként addig könnyed vígjátékairól volt híres, de forgatókönyvíróként sem ismeretlen, ugyanis ő is dolgozott **A párdúc** kéziratán.

A kirándulás az olasz középkorba igen sok pénzt emésztett fel, hiszen ez az olasz-francia koprodukció tízmillió dollárba került, aminek nagy részét a korhű háttérre, a város díszleteire fordították. Ehhez jött még annak a költsége, hogy a város mellé építettek egy másik „várost” is, ahol a stábot helyezték el.

Ebben a moziban is felismerünk jó pár ismerőst a Bud Spencer-filmekből, például Enzo Cannavale, akit már láthattunk a **Piedone**-sorozatban, de ott van Mario Pilar is, aki a **Piedone**, a **zsaru** és a **Morcos misszionáriusok** című alkotásokban szerepelt. Az, hogy Riccardo Pizzuti és Claudio Ruffini neve is feltűnik a stáblistán, már nem is lep meg senkit.

„Jóllehet, mi, olaszok szegények vagyunk, ez igaz.
De van Istenünk. Nem adjuk el magunkat, és nem
vagyunk árulók.”

(Hector Fieramosca)

Biztos, hogy a **Zsoldoskatona** balzsam a büszke olasz lelkek számára, ugyanakkor meglepő, hogy milyen negatívan állítják be ebben a filmben a franciákat, annak ellenére, hogy olasz-francia koprodukcióról van szó.

A hatalmas összeg, amit a mozira fordítottak, szemmel látható például egyes tömegjelenetekenél. A háttérret a sztárépítész, Pier Luigi Pizzi készítette. A rendező, Campanile munkája révén olyannak tűnik a film, mint ami félúton van egy történelmi mű és egy vígjáték között.

Rendező: Pasquale Festa Campanile

Forgatókönyv: Castellano, Pipolo, F. Verucci, Campanile

Operatőr: Marcello Masciocchi

Vágó: Mario Morra

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Camillo Teti, Averroé Stefani

Játékidő: 90 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Hector Fieramosca)

Enzo Cannavale (Braceleone)

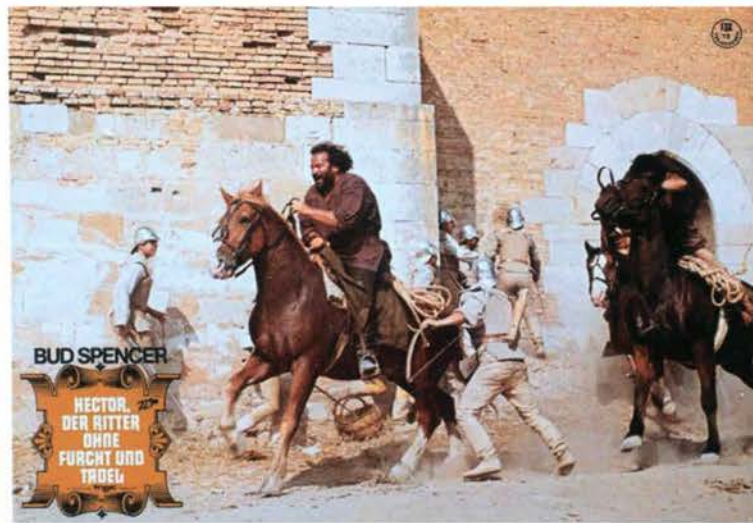
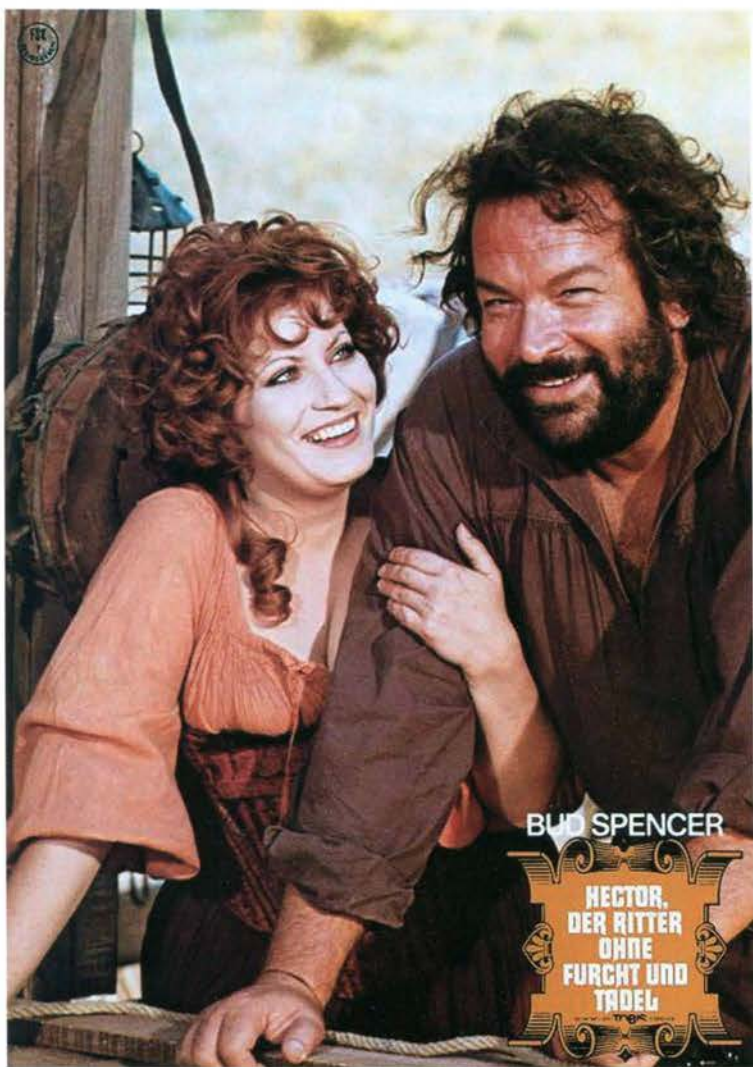
Franco Agostini (Romanello da Forlì)

Philippe Leroy (Guy de la Motte)

Mario Pilar (Salomone)

Ricardo Pizzuti (Villeforte lovag)

CHARLESTON

1976

© 1976 Delfo Cinematografica - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

CHARLESTON

TARTALOM:

Az olasz-amerikai olajmágnás, Joe Lo Monaco egy illegális kaszínót működtet luxushajóján. Meg akar szabadulni a hajótól, még hozzá úgy, hogy elsüllyeszti, majd bezsebelné a biztosítási pénzt. Mivel semmi nem úgy megy, ahogy kéne, más tervet eszel ki, és megbízza az ügyvédjét, hogy inkognitóban adjon fel egy hirdetést, amelyben ötmillió fontért keres hajót. Ezzel egy időben elterjeszti azt a pletykát, hogy hárommillióért el akarja adni a saját hajóját. A terv teljesen egyértelmű: arra játszanak, hogy találjanak egy balekot, aki azt reméli, így gyorsan kétmilliót nyer az üzleten azáltal, hogy megveszi és továbbadja Joe-nak. A négy gengszter, Clumbus, Frankie, Bill és Fred be is ugranak, de nincs annyi pénzük, hogy kifizessék a hárommillió fontot. Ezért beavatják tervükbe régi barátjukat, Charlestont, aki kiszimatolja a dolgot, és ő maga is kieszel egy tervet azért, hogy kicselezze Joe-t és az ügyvédet – azonban ennek megvalósításához szüksége van Watkins felügyelőre is. A művészetkedvelő, de nem különösebben okos felügyelőt Charleston jól rászedi, és úgy mozgatja az embereket, mint a sakkfigurákat, amíg minden másképp nem történik, mint ahogyan kitervelte.

Bud Spencer ekkorra eljutott odáig, hogy kicsit szintén ki akart törni tipikus szerepeinek skatulyájából, szerette volna kiterjeszteni saját határait, ahogy azt is, hogy a nézők más szerepben is fogadják el.

„Ez a film tényleg fontos, mert ez az első igazi vígjátékom.”

(Bud Spencer)

Mindenesetre Spencer megfontoltan lépett, nem akarta rajongóit egy hirtelen imidzsváltással sokkolni. Így a **Charleston** nemcsak azért fontos mérföldkő, hogy kipróbálja tehetségét valami másban is, anélkül, hogy nagyon eltávolodna saját magától, hanem azért is, mert ez volt a második munkája Francesco Scardamagliával és Marcello Fondantóval a **Különben** dühbe jövőnk után.

Rendező: Marcello Fondato

Forgatókönyv: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Mario Montuori, Giorgio Di Battista

Vágó: Nadia Bonifazi

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Elio Scadamaglia, Lucio Bompani

Játékidő: 90 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Charleston)

Herbert Lom (Watkins felügyelő)

Dino Emanuelli (Bull)

Geoffrey Bayldon (Fred bácsi)

Ronald Lacey (Frankie)

James Coco (Joe Lo Monaco)

Omero Capanna (bohóc)

CHARLESTON

BUD SPENCER

ist

Charleston

Musik: Guido und Maurizio de Angelis

HERBERT LOM
Michele Starck · Peter Glaze
Roland MacLeod und JAMES COCO

Ein Film von MARCELLO FONDATO

Drehbuch: Marcello Fondato und Francesco Scardamaglia · Produktion: Elio Scardamaglia / Rizzoli Film, Rom · Ein Farbfilm im

SCOTIA
SD

Ugyanúgy, mint előző alkalommal, Fondanto nemcsak együtt írta a forgatókönyvet Scardamagliával, akinek édesapja volt a film producere, hanem ő is rendezte. Spencernek nagyon tetszett a trióval való közös munka, úgyhogy későbbi önálló filmjeiben is dolgozott velük. Különösen Marcello Fondatőről nyilatkozott pozitívan:

„Marcello tudja, hogy kell egy történetet felépíteni és elmesélni.”

(Bud Spencer)

A **Charlestonban** a forgatókönyvírók eltávolodtak Spencer megszokott karakterétől: ebben a filmben nem jólelkű, eltunyult óriás, hanem egy minden hájjal megkent bűnöző. A szokásos westernruházat vagy az egyszerű munkaruha helyett itt a legfinomabb anyagokból készült öltönyt viseli, és igazi gentlemanként viselkedik. A legszembetűnőbbek a különbségek a cselekmény terén: Fondato második filmjében egy élénk, kellemes kis történet bontakozik ki, sokkal több lehetőséggel, mint a már megszokott Spencer-munkákban.

A színész nem akarta kiábrándítani a közönségét, úgyhogy megmaradt a vígjátékok világában, és a film a bunyók tekintetében is megfelelt az elvárásoknak. Már a tartalom ismertetésénél is egyértelművé válik, hogy Spencer teljesen más karaktert alakít, hiszen többnyire ő az az ember, akinek ki kell keverednie a bajból, amit más okozott, itt azonban ő az, aki ármánykodik.

A **Charlestont** többnyire Angliában forgatták, ez is egy igen nagy eltérés többi filmjétől, hiszen Bud Spencert szívesebben küldték egzotikus tájakra. London inkább borús és szürke volt, ezért az

egész forgatás lehangolta a nápolyi színészt.

„Hiányzott a napsütés! Vagy esett, vagy ködös volt az idő. És az étel... Az angolok hogy tudnak csak ilyeneket enni?”

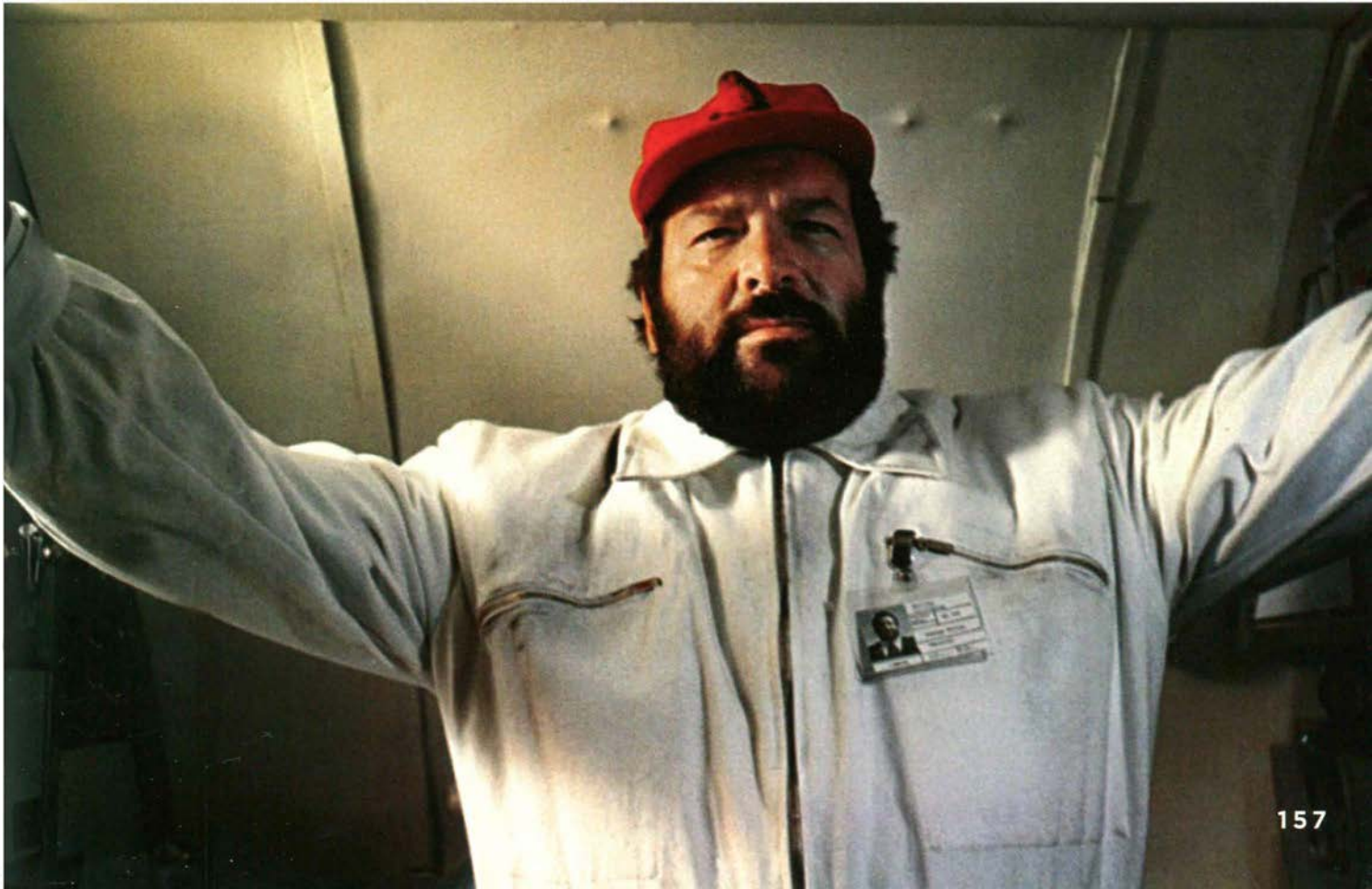
(Bud Spencer)

Ennek ellenére szemmel látható módon élvezte, hogy végre más karaktert alakíthat. A jó kedélyű színésznek és az átgondolt történetnek hála, ez a gengszterkomédia igazán jó szórakozást nyújt. Akad benne igazán nagyszerű és vicces jelenet, de a mű inkább a történetre és a szereplőkre koncentrál, valamint a helyzetkomikumra helyezi a hangsúlyt. Sem a rendezés, sem a forgatókönyv nem kizárólag Spencer karizmájára apellál. A **Charleston** nézettsége azonban mégsem volt annyira meggyőző. Spencer az egészet higgadtan fogadta, és levonta a megfelelő következtetéseket.

„A Charlestonban megpróbáltam a filmbeli karakteremet egy kicsit megváltoztatni – de a közönség ebben nem volt partner. Nem akarnak még egy ilyen szerepben látni. Úgyhogy többet nem is próbálkoztam, és azt adtam nekik, amit akartak. Nem szeretném a közönségemet kiábrándítani.”

(Bud Spencer)

Elnézve Spencer későbbi filmjeit, ez így is lett. Megértette, hogy a nézők mit várnak tőle, és innentől nem is próbálkozott látványos változtatással.

BÜNVADÁSZOK

1976/77

© 1976/77 Tritone Cinematografica / T.O.T.A. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

I DUE SUPERPIEDI QUASI PIATTI

TARTALOM:

Matt és Wilbur egymástól függetlenül keresnek munkát a kikötőben, de folyamatosan bajba kerülnek. Amikor összehozza őket a sors, eldöntik, hogy közösen rabolnak ki egy boltot – ami Matt szerint halálbiztos és egyszerű ügy. De kiderül, hogy a bolt egy rendőrs. Hogy ne bukjanak le, előadják, hogy zsarunak szeretnének jelentkezni. Rögtön övük lesz a lehetőség, és részt vesznek a kiképzésen is. Figyelemre méltó nyomozási módszereiknek köszönhetően egy drogbanda nyomára akadnak. Amikor Matt beleszeret egy lányba, akinek egy családtagját a banda ölte meg, szorul a hurok a bűnözők nyakán.

Spencer és Hill utolsó közös munkája óta három év telt el. A köztes időben mind a ketten önálló filmekkel próbálkoztak, és arra vállalkoztak, hogy más-más karaktereket játszanak el. A kérdés, hogy mi lesz a párossal, ott lógott a levegőben. És ekkor jött E.B. Clucher egy tulajdonképpen kész forgatókönyvvel, amit a párosnak írt.

Clucher **Az ördög jobb és bal keze 2.** világraszóló sikere óta nem dolgozott a színészekkel. Utolsó filmje óta eltelt három év, és a direktornak azóta rengeteg új ötlete volt egy új Spencer-Hill-filmhez.

Mivel egy újabb western szóba sem jöhetett, sokáig gondolkodott rajta, hogy lehetne a sikeres párost a spaghettiwesternnek világából áthelyezni a valóságba, anélkül, hogy kispórolnák a filmből a duó tipikus ismertetőjegyeit. Ekkor jutott eszébe, hogy jó lenne, ha Spencer és Hill karakterei akaratuk ellenére rendőröket alakítanának, tulajdonképpen modern kori nagyvárosi cowboyokat.

„Ki képvisel társadalmunkban egy őszinte, jogért dolgozó embert a legjobban? Természetesen egy rendőr. A zsaruk nagyon hasonlóak a cowboyokhoz, lövésre kész pisztolyuk van. És a motor egyfajta >>lóutánczat<<. Természetesen a rendőrök a saját módjukon játszanak, egy kicsit naplopók, de ennek ellenére mégis az igazságosságról gondoskodnak.”

(Enzo Barboni)

A forgatókönyv bővelkedett a vicces jelenetekben és egyéb ötletekben, úgyhogy a két színész nem hezitált sokáig, hogy igent mondjon-e a filmre. Egyrészt nagyon tetszett nekik a szkript, de még inkább az ösztönözte őket, hogy újra közösen dolgozhatnak Barbonival, aki a legtökéletesebben értette humorukat, és azt tovább is fejlesztette. Így a legjobb kezekben tudták magukat, és elfelejthettek minden viszálykodást, amit a sajtó terjesztett róluk akkoriban.

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyv: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Operatőr: Claudio Cirillo

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Vittoria Galiano

Játékidő: 110 perc

Szereplők:

Terence Hill (Matt Kirby)

Bud Spencer (Wilbur Walsh)

Laura Gemser (Suzy Lee)

David Huddleston (McBride kapitány)

Luciano Castenacci (Fred)

Luciano Rossi (Geronimo)

Néhány jel utalt rá, hogy Pedersoli és Girotti között nem volt minden rózsás, még akkor sem, ha sosem került sor igazi konfliktusra. Ennek egyik oka az lehetett, hogy **Az ördög jobb és bal keze 2.**, valamint a **Morcos misszionáriusok** forgatása hosszú hónapokra egymáshoz láncolta őket.

Egy 2002-es interjúbán Bud Spencer egy kis betekintést nyújtott filmbeli partnerével való kapcsolatába.

Eredeti német Super 8-as mozikercs-borító

Gemeinsam donnern sie jetzt wieder los:

TERENCE HILL-BUD SPENCER

**ZWEI AUSSER
RAND UND BAND**

Drehbuch und Regie: **E.B. CLUCHER** Musik: OLIVER ONIONS
Produktion: TRITONE CINEMATOGRAFICA s.r.l. - T.O.T.A. s.p.a.
Ein Farbfilm im Verleih der WARNER - COLUMBIA

„Neki német gyökerei vannak, és nagyon precízen dolgozik, már majdhogynem perfekcionista, aki mindent előre megtervez. De én más vagyok, inkább ösztönből dolgozom, és gyorsan elveszítem a türelme-met. Gondolom, el tudják képzelni, mi történik, ha két ennyire különböző ember találkozik.”

(Bud Spencer)

De nemcsak Barboni kedvéért tettek félre minden akadályt, ugyanis egy újabb kasszasiker jót tett volna népszerűségüknek, és nagyobb volt a siker esélye, ha együtt dolgoztak, nem külön-külön. Az, hogy Barboni is a hatalmas győzelemre törekedett, vitathatatlan. Hogy rövidre fogjuk: pont jó időben hozta őket össze az élet, és mindannyian tudták, hogy az újabb közös munka pozitívan befolyásolja a karrierjüket.

A film helyszínéül Barboni Miami-t választotta a forgatásra. 1976 végén került rá sor, az egész stáb nagyon boldog volt, hogy kiszabadulhatott a behavazott Rómából, és a napos Floridába utazhatott. Azonban megérkezésükkor óriásiit kellett csalódniuk, ugyanis ott túlnyomórészt esett az eső.

Az igyekezet, amit Barboni a történetre és a humorra fordított, kifizetődött. Nem csupán azért, mert a **Bűnvadászok** az egyik legakciódúsabb filmjük, hanem azért is, mert az egyik legviccesebb és legféltelenebb. Természetesen a mozi így minden igényt kielégít, amit a nézők és a rajongók elvárnak. Barboni stílusa ismét egyértelműen felismerhető. Rengetegen hasonlították a Trinity-filmekhez, ami a csúcsra repítette a párost, így maga a történet ismét csak egy vázlat ahhoz, hogy minél több poént el lehessen sütni. Alapvetően a harmadik közös alkotás is inkább külön epizódokból áll össze, amelyek egy szálon mégis egymáshoz kapcsolódnak, és egy egységes történetet adnak ki.

A **Bűnvadászok** friss, üde, az egyik fénypontot egy másik követi. Rengeteg verekedős jelenetet tartalmaz, amelyek kimondottan eredeti módon vannak koreografálva, és már-már képregényszerűek, ahogy azt **Az ördög jobb és bal keze 2.**-ben is láthattuk. Csak a bowlingtermi összecsapásra, amit mellesleg pont nem Miami-ban, hanem Rómában forgattak, hét napra volt szükség. Hill könnyebben meg is sérült a fején, amiért kis időre meg kellett szakítani a forgatást. Maga a visszafogott szerelmi szál Terence Hill és Laura Gemser között nem igazán szükséges a történetbe. Ezzel együtt érdekes, hogy miért épp Gemserre esett a választás, ugyanis softpornófilmekben való meztelen szerepeiről volt híres.

Mind Spencer, mind Hill is többször forgatott Miami-ban, egyedül és közösen is. Az ok, hogy tulajdonképpen miért is ott készítették a filmet, teljesen pragmatikus: olcsóbb volt ott forgatni. A rengeteg díszlet felhasználásával szemben, az USA-ban eredeti terepen lehetett dolgozni az igen költséges belső jelenetek helyett.

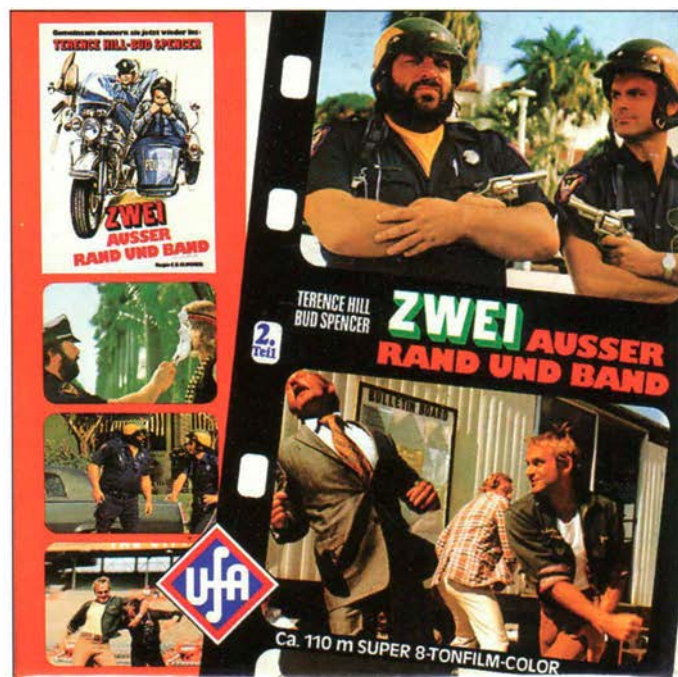
Annak ellenére, hogy a forgatási helyszín kicsit háttérbe szorult, nem számítva a westernjeiket, ez az egyik legjobb produkció, amit a páros együtt forgatott.

Ezt a véleményt a nézők is osztották, akik tömegesen özönlöttek a mozikba, és a film kasszasiker lett, Barboni szerint több mint hatmilliárd lírát hozott a konyhára. Ezzel bekerült a legjobb hatvan olasz film közé. Éppen az történt, amit mindenki csak remélni mert: az újabb közös munka E.B. Clucherrel teljesen kifizetődött.

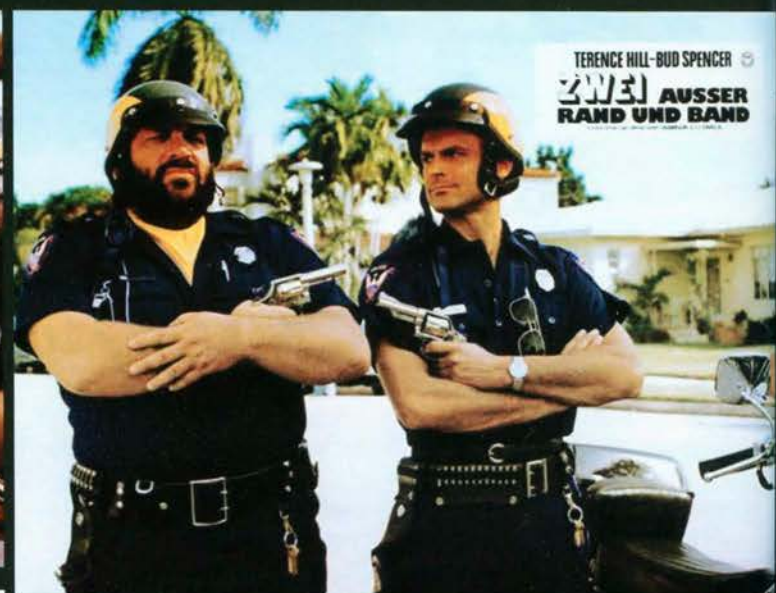
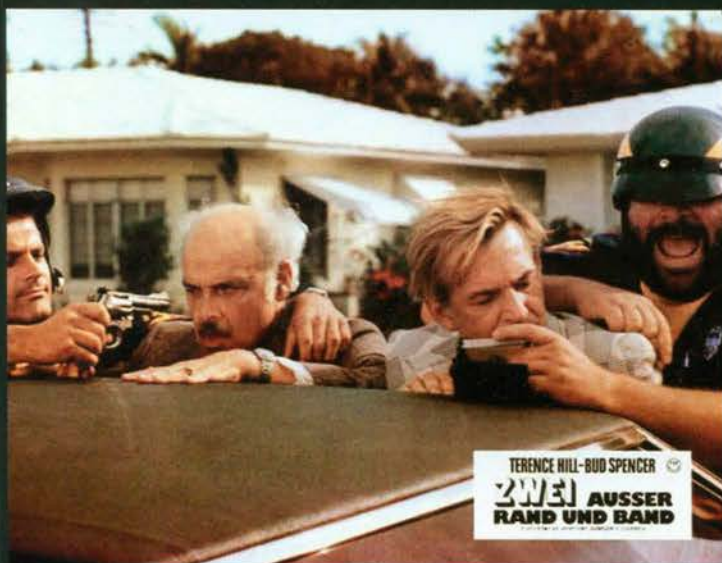
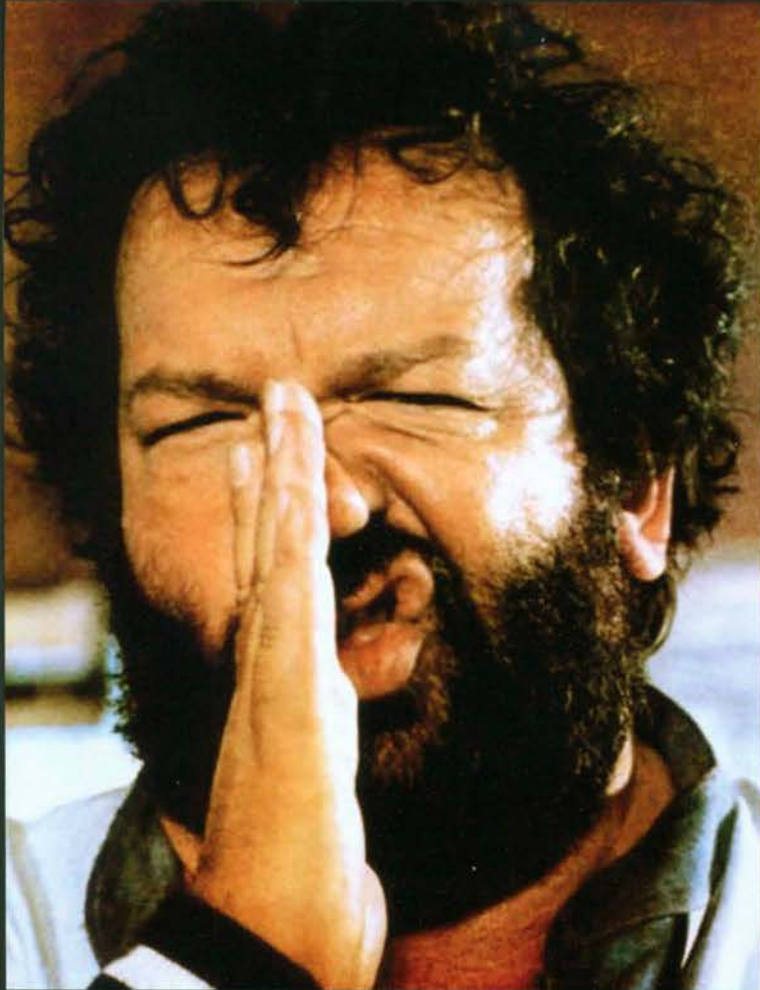
Bud Spencer egy interjúban így emlékezett vissza egy anekdotára a forgatásról:

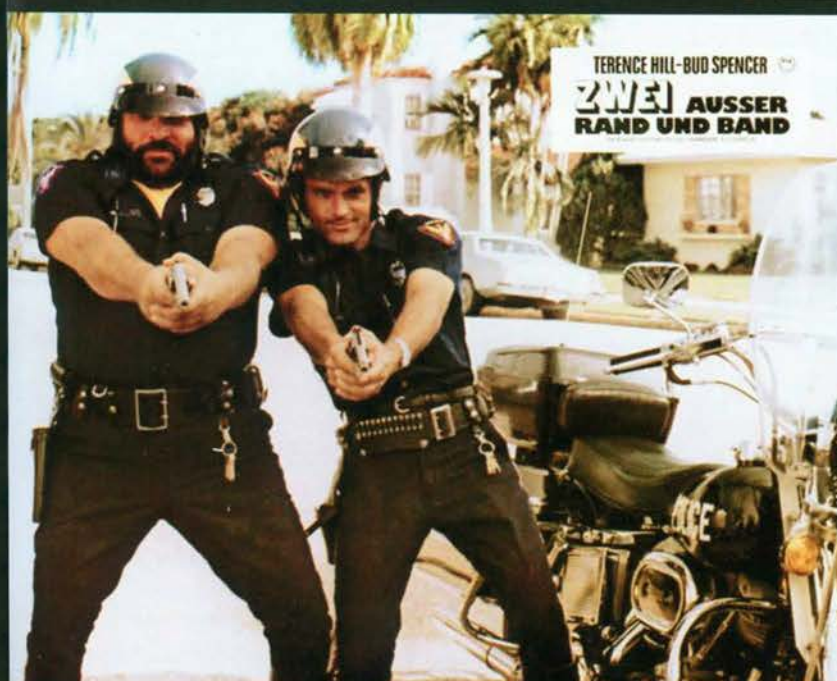
„A produkciós cég természetesen beszerezte a szükséges forgatási engedélyt, de mi elfelejtettünk szólni az ottani rendőrségnek. Az aggódó szomszédok betelefonáltak a rendőrségnek, amikor meglátták, hogy Terence meg én fegyverrel és egyenruhában egy járőrkocsival végigszágulunk Miamin, ugyanis gyorsan világossá vált számukra, hogy nem vagyunk igazi rendőrök. A járőrkocsiban rádión hallottuk a jelentést. Akkor azt mondtam Terence-nek, hogy rögtön szálljunk ki, és tegyük a kezünket a motorháztetőre, amíg odaérnek az igazi rendőrök. Aztán minden gyorsan megoldódott.”

(Bud Spencer)

Eredeti német Super 8-as mozikercs-borítók

MR. MILLIÁRD

Der neue **TERENCE HILL**

MISTER BILLION

20TH CENTURY-FOX ZEIGT

TERENCE HILL · VALERIE PERRINE IN **MISTER BILLION**

EINE PANTHEON PICTURE · KAPLAN/FRIEDMAN PRODUKTION

SLIM PICKENS · WILLIAM REDFIELD

UND **JACKIE GLEASON** ALS CUTLER

Herstellungsléitung: GABRIEL KATZKA · Produktion: STEVEN BACH und KEN FRIEDMAN · Co-Produktion: SHELDON SCHRAGER
Regie: JONATHAN KAPLAN · Drehbuch: KEN FRIEDMAN und JONATHAN KAPLAN · Musik: DAVE GRUSIN · FARBE VON DE LUXE

MR. MILLIÁRD

1977

© 1977 Pantheon Films - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

MR. BILLION**TARTALOM:**

Az Olaszországban élő autószerelő, Guido Falcone az utolsó rokona Anthony Falconénak, aki az Amerikai Egyesült Államokban egy egész pénzügyi birodalmat épített fel. Teljesen meglepő módon Anthony az egész vagyonát Guidóra hagyja, akinek egy héten belül meg kell jelennie az USA-ban, különben mindent elveszít. Ezért John Cutler, Anthony helyettese mindent elkövet annak érdekében, hogy megakadályozza Guido Amerikába jutását.

Megbízta a vonzó Rosie-t, hogy írasson alá egy teljes meghatalmazást saját javára, de terve nem sikerül, ugyanis Guido és Rosie közelebb kerülnek egymáshoz, mint ahogy hitte. Így Cutlernek folyamatosan új módszereket kell kitalálnia, hogy Guidót megállíthassa. De úgy tűnik, nem lehet őt feltartóztatni...

1976-ban Terence Hill megpróbált kitörni abból a skatulyából, amit többek között az **Egy zseni, két haver, egy baleknak** is köszönhetett. Ebben az időben rengeteg változás történt a színész életében. Nem sokkal korábban költözött Amerikába, pontosabban Stockbridge-be, és színészet órákra járt. Bizonyos pletykák szerint sok szerepajánlatot kapott tipikus amerikai akciómozikba, amiket kategorikusan elutasított, mert azok túl brutálisak voltak számára. Hill úgy érezte, ő maga is felelős azért, hogy a gyerekek mindenféle szülői mérlegelés nélkül nézhessenek filmeket.

Ennek ellenére egyértelműen látszik, hogy ebben az időszakban változást akart, és nem a mindig vicces „sonnyboy” szeretett volna lenni. Az első ilyen kitörési kísérlete a **Mr. Milliárd** lett, amit kizárólag amerikai pénzből készítettek.

Egy tipikus road movie-ről van szó, amit Rómában, San Franciscóban, Texasban és a Grand Canyonnál forgattak. A rendező a minden kétséget kizáróan remek Jonathan Kaplan volt, aki előtte csak komolyabb témájú filmeket rendezett. Terence Hill a már megszokott karaktere és a komolyabb figura között mozog, összességében kissé határozatlannak hat, akárcsak az egész film.

Rendező: Jonathan Kaplan

Forgatókönyv: Ken Friedman, Jonathan Kaplan

Operatőr: Matthew F. Leonetti

Vágó: O. Nicholas Brown

Zene: Dave Grusin

Producer: Steven Bach, Ken Friedman

Játékidő: 89 perc

Szereplők:

Terence Hill (Guido Falcone)

Valerie Perrine (Rosie Jones)

Slim Pickens (Duane Hawkins)

Chill Wills (Clayton T. Winkle ezredes)

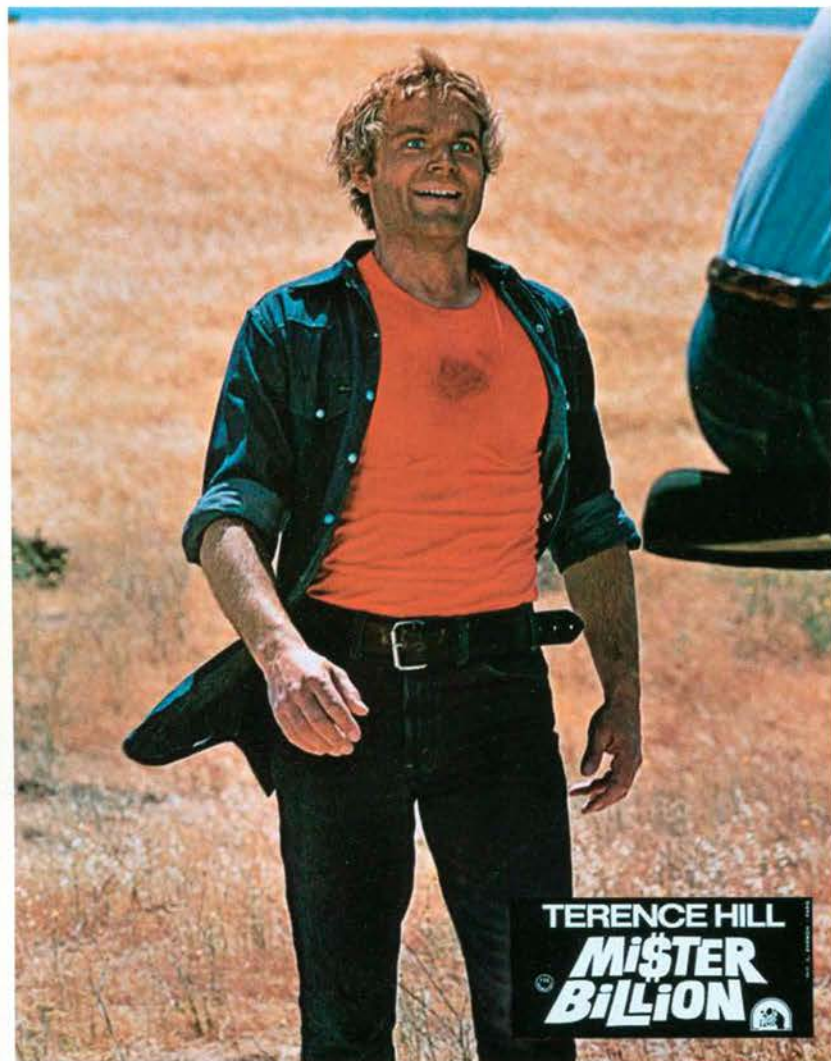
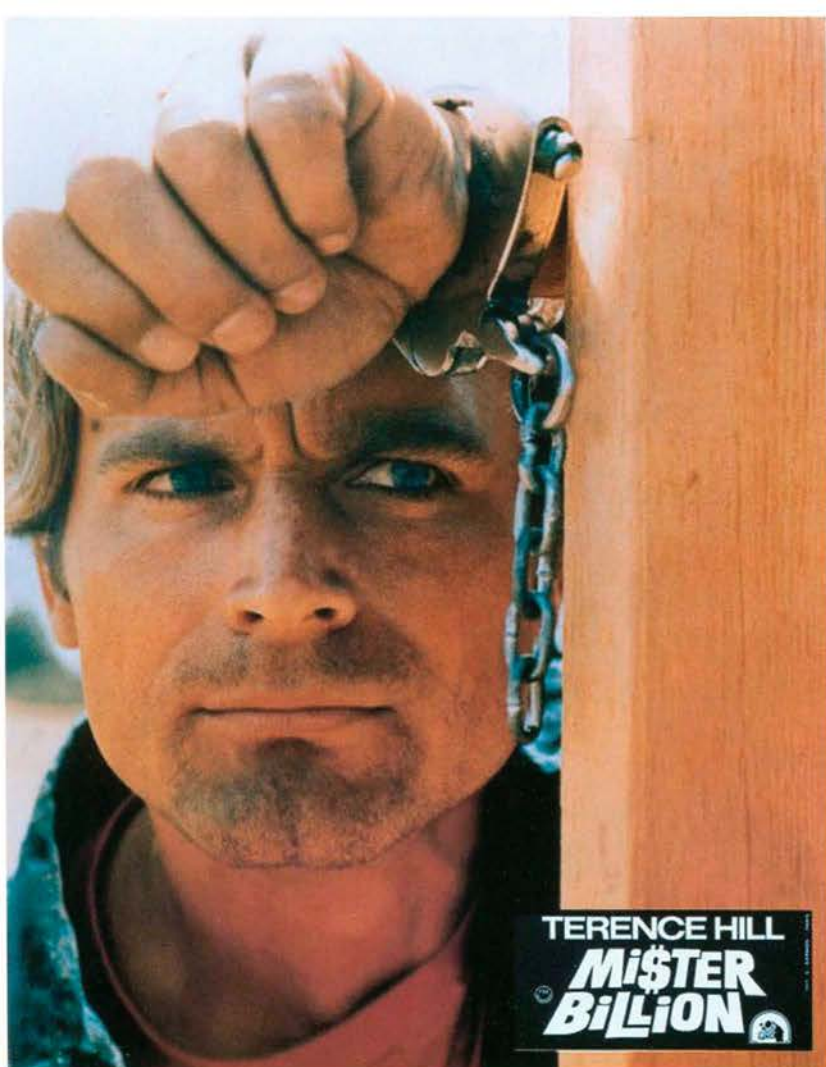
William Redfield (Leopold Lacy)

Jackie Gleason (John Wellington Cutler)

R. G. Armstrong (Bishop seriff)

Kate Heflin (Lucy)

MENNI VAGY MEGHALNI

1977

© 1977 Sir Lew Grade / Associated General Films - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

MARCH OR DIE**TARTALOM:**

Marco, az ékszertolvaj az első világháború után belép az idegenlégióba, hogy így kerülje el a letartóztatást. A századát Marokkóba helyezik, ahol az a feladatuk, hogy meg kell védeniük a régészeti ásatásokat az El Krim által vezetett szabadságharcosoktól, és itt kapják az alapkiképzést is. Miután a temetkezési helyen sikerrel járnak, és régészeti leleteket találnak, a parancsnok Foster őrnagy gondjaira bízva a századot. El Krim kihasználja a helyzetet, hogy megpróbálja egyesíteni az ellenségeskedő népeket, hogy aztán megtámadja az ásatás helyét, majd egy végső csatára kerül sor.

A **Bűnvadászok** után mind a két színész sikerszerepe variációival próbálkozott. Terence Hillt még egyszer külföldi produkcióban lehetett látni, ami távol sodorta őt filmbeli partnerétől.

A brit-amerikai koprodukcióban olyan hírességek oldalán volt látható, mint például Gene Hackman, Max von Sydow és Catherine Deneuve. A harcias cím és a jelenlévő szigor ellenére ez inkább egy kalandfilm, mint egy klasszikus értelemben vett háborús mozi.

Bár tematikailag teljesen másféle volt, mint az eddigi vígjátéki munkái, Hill ugyanazt a karaktert testesítette meg, mint más híresebb szerepében, csak talán kicsit tompítottabb stílusban, de remekül helytáll híresebb partnerei mellett.

Különleges báját adnak a mozinak a Gene Hackmannel való közös részek, amelyek talán egy kissé emlékeztetnek a **Nevem: Senki** Henry Fondával játszott jeleneteire, de Hackman dominánsabban hozza szerepét, mint anno Henry Fonda.

Bár nincs olyan sok akciójelenet az alkotásban, azok remekül rendezettek és igen fényűzőek. Különösen a csata a film végén, ami néhány tömegjelenettel van megspékelve.

A **Menni vagy meghalni** Jerry Bruckheimer első filmjei közül való, aki később olyan mozgóképekkel került Hollywood legsikeresebb producerei közé, mint például az **Armageddon** vagy a **Karib-tenger kalózzai: A Fekete Gyöngy átka**.

A produkció mérsékelt sikere után Hill feketén-fehéren látta: a közönség nem fogadja el ilyen szerepekben. Talán először fel kellett dolgoznia, hogy ez mit jelent karrierje szempontjából, ugyanis ezután három évig egyetlen filmet sem forgatott önállóan, Spencerrel pedig évente csupán egyet készítettek. Az elkövetkező mozijában, a **Szuperzsaruban** a tipikus Hill-karaktert hozta.

Rendező: Dick Richards

Forgatókönyv: David Zelag Goodman

Operatőr: John Alcott

Vágó: John C. Howard, Stenford C. Allen

Zene: Maurice Jarre

Producer: Dick Richards, Jerry Buckheimer

Játékidő: 122 perc

Szereplők:

Terence Hill (Marco Segrain)

Gene Hackman (William Sherman Foster őrnagy)

Catherine Deneuve (Simone Picard)

Max von Sydow (Francois Marneau)

Ian Holm (El Krim)

Rufus (Triand)

Gigi Bonos (Andre)

Paul Sherman (Fred Hastings)

MENNI VAGY MEGHALNI

TERENCE HILL
GENE HACKMAN · CATHERINE DENEUVE

marschier oder stirb

Sir Lew Grade präsentiert für Associated General Films einen Dick Richards Film mit TERENCE HILL · GENE HACKMAN · MAX VON SYDOW
Marschier oder stirb · mit IAN HOLM als "El Krim" und CATHERINE DENEUVE als "Simone"
Regie: Dick Richards · Produzent: Dick Richards und Jerry Bruckheimer · Drehbuch: David Zelag Goodman · Musik: Maurice Jarre
im Vertrieb der **mgis** Filmkunst

PIEDONE AFRIKÁBAN

1977/78

© 1977/78 Laser Films / Rialto Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PIEDONE L'AFRICANO

TARTALOM:

Rizzo felügyelőt felhívja egy ismeretlen, aki beszámolna neki a Dél-Afrika és Olaszország közötti drogkereskedelem egyes részleteiről. Ám a megbeszélte találkozót helyén lelövik az afrikai férfit, és csak annyit tud elárulni Piedonénak, hogy gyémántkereskedők is érdekeltek a szállítmányban. Amikor elkezd a halott informátor által elmondottak után nyomozni, megállapítja, hogy egy rendőrrel van szó, és talál egy képet a fiáról. Közlik vele, hogy a srác visszarepült Johannesburgba, így ő is elindul oda, ahol találkozik régi partnerével, Caputóval, aki jelenleg pincérként dolgozik egy bizonyos Smolletnek. Smollet meghívja Rizzót egy partiba. Miközben a felügyelő átkutatja a halott rendőr házát, nem annak fiát találja ott, hanem egy verőemberekből álló társaságot. Miután megszabadul tőlük, a kis Bodo hozzácsapódik, és elmegy Smollet partijára. Véletlenül felfedez egy gyémántbányát egy szafari közepén, ahová szintén Smollet hívta meg, ezért eldönti, hogy részt vesz a szafarin. Bár már tudja, hogy működnek a dolgok, elkészít egy tervet, miként juthat a háttérben álló megbízóhoz.

A mikor a duó legutóbbi filmje hatalmas sikert aratott, Bud Spencer volt az, aki módszeresen követte a sikerreceptet, így következő munkái is bővelkednek humorban és akcióban. Terence Hill-lel ellentétben, aki egy időre jegelte szólókarrierjét, Bud Spencer elkészítette a sikert ígérő harmadik Piedone-filmet is.

Bár a második rész kicsit humorosabb lett, mint az első, a sorozat eddigi részei mégis inkább krimik voltak, mint vígjátékok. Ez a verekedős jeleneteken is meglátszott, amelyek nem voltak még úgy eltűlözva, mint az ezután következő filmekben. A **Piedone Afrikában** már jelentősen könnyedebb, humorosabb és akciódúsabb, mint elődei. Minden sokkal fesztelenebb, mint az első két filmben, majdnem azt lehet mondani, hogy ez a rész gyerekeknek is való, hiszen csak néhány komolyabb jelenet akad benne.

Tulajdonképpen a **Piedone, a zsaru** történetét meséli el még egyszer, csak megváltoztatva a helyszínt. Ettől eltekintve viszont a harmadik Piedone-film teljesen eltér elődeitől. Így például Caputo is nagyobb szerephez jut, mint ahogy azt eddig megszokhattuk, és ebben a filmben Spencer meg a

Rendező: Steno (Stefano Vanzina)

Forgatókönyv: Adriano Bolzoni, Rainer Brandt, Giovanni Simonelli, Franco Verucci

Operatőr: Alberto Spagnoli

Vágó: Mario Morra

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Franco Crino, Alfredo Mirabile

Játékidő: 95 perc

Szereplők

Bud Spencer (Rizzo felügyelő)

Enzo Cannavale (Caputo)

Werner Pochat (Spiros)

Baldwyn Dakile (Bodo)

Joe Stewardson (Smollet)

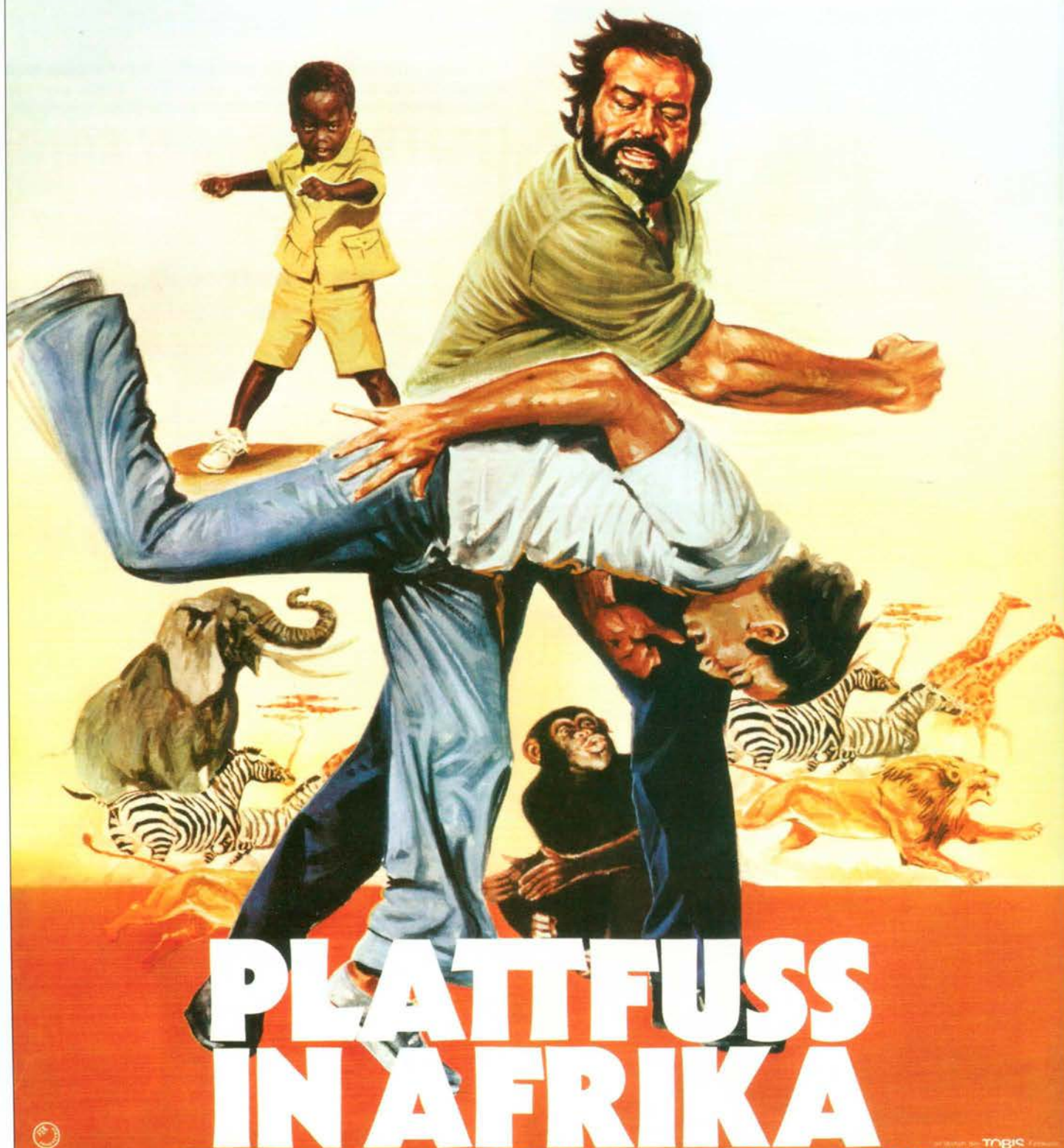
Giancarlo Bastianoni (verekedős)

Paul Sherman (Fred Hastings)

PIEDONE AFRIKÁBAN

BUD SPENCER

mit WERNER POCHATH · ENZO CANNAVALE · DAGMAR LASSANDER
JOE STEWARDSON · RITA EHLERS · JOS JANSEN · Regie: STENO

Drehbuch: FRANCO VERUCCI · RAINER BRANDT · Ton: MAX GALLINSKY · Kamera: ALBERTO SPAGNOLI · Schnitt: MARIO MORRA
Eine deutsch-italienische Coproduktion Rialto Film, Berlin/Laser Film, Rom

gyerek kapcsolata sokkal fontosabb szerepet játszik, mint az előző részben.

Számos dolgot jobban csináltak, mint korábban: így például a tényleges történet hamarabb beindul, a mostani helyszínt, Afrikát is jobban beleillesztik a filmbe, ezért a nézők szépséges helyi felvételekben is gyönyörködhetnek. Ehhez jön még a De Angelisék által írt „Freedom” című fülbemászó dal, ami remekül illik az alkotás könnyed hangulatához.

A **Piedone Afrikában** egy rendkívül szórakoztató film. Talán nem a harmadik rész a legjobb az összes közül, de mégis ez a leg-szórakoztatóbb, és jól tükrözi a végleges átmenetet a vígjátékok világába.

Spencer és a rendező-forgatókönyvíró Stefano Vanzina vég-

re megtalálták a Bud Spencerhez illő stílust, ami meg is látszott a jegyeladásokon. Steno méltán lehetett büszke a forgatás alatti hatékonyságára, ugyanis a felvételek 1977 novemberének végétől csak 1978 januárjának közepéig tartottak.

„A Piedone-filmeket hét-kilenc hétig forgattuk. Az amerikaiaknak erre öt hónapra lett volna szükségük, és több millióra.”

(Stefano Vanzina)

Azért valószínű, hogy ehhez a rövid forgatási időhöz az a tény is hozzájárult, hogy a stáb többnyire régi ismerősökből állt, hiszen Bud Spencer így dolgozott a legszívesebben.

AKIT BULDÓZERNEK HÍVTAK

BUD SPENCER

im Verleih der **Tobis** Filmkunst

SIE NANNTEN IHN MÜCKE

ELIO SCARDAMAGLIA
präsentiert: BUD SPENCER
in „SIE NANNTEN IHN MÜCKE“
mit RAIMUND HARMSDORF
JOE BUGNER und
REN'E KOLLDEHOFF
Regie: MICHELE LUPO

Regie: MICHELE LUPO

Buch u. Idee:
MARCELLO FONDATO u.
FRANCESCO
SCARDAMAGLIA · Musik:
GUIDO u. MAURIZIO DE
ANGELIS produziert von
ELIO SCARDAMAGLIA

Eine deutsch-italienische Coproduktion der Raito Film, Berlin u. Leone Film, Rom

AKIT BULDÓZERNEK HÍVTAK

1978

© 1978 Leone Film / Rialto Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

LO CHIAMAVANO BULLDOZER

TARTALOM:

Buldózer, az egykori amerikaifutball-játékos, aki halászként keresi a napi betevőjét, egy motorhiba miatt a kikötőben ül. Hamarosan szemtanúja lesz egy nézeteltérésnek egy csapat naplopó olasz fiatal és az ott állomásozó amerikai hadsereg katonái között. Eleinte távol tartja magát a történetektől, mondván hogy ő csak a hajóját akarja megjavítani, és nyugalmat szeretne. A hiányzó alkatrészt végül az amerikai katonák tudják neki felhajtani, de Kempfer őrmester vonakodik azt Buldózernek adni. Kiderül, hogy Kempfer személyes ellenszenvet táplál Buldózer iránt, miután az egy sportszerűtlenség miatt egyszerűen lesétált a pályáról, és megfogadta, hogy soha többé nem fog futballozni. A fiatal olaszok is meghallják kettejük vitáját, és Buldózert fel akarják használni saját céljaikhoz: pont őt szemelték ki edzőjüknek, s meccset rendeznek.

Buldózer végül sajnálatból elvállalja, hogy felkészíti őket a katonák elleni meccsre. Csak egy pontot kéne szerezniük, és meg akarja adni nekik ezt az élményt. De ezzel el is tűnik az olaszok negédes stílusa, mert Buldózer kemény edzőnek bizonyul. Úgy tűnik, az edzések sikeresek voltak, ugyanis egy rakás

Rendező: Michele Lupo

Forgatókönyvíró: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Antonietta Zita

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Elio Scardamaglia, Horst Wendlandt

Játékidő: 97 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Buldózer)

Raimund Harmstorf (Kempfer)

Marco Stefanelli (Tony)

Ottaviano Dell'Acqua (Gerry)

Giovanni Vettorazzo (Spitz)

Joe Bugner (Orso)

Nando Paone (Ghigo)

Enzo Santaniello (Tojo)

Riccardo Pizzuti (Kempfer őrmester első katonája)

Claudio Ruffini (Kempfer őrmester második katonája)

reménytelen naplopóból igazi csapatot hoz össze. Végül eljön a nagy nap, a meccs ideje. Kempfer felhergeli csapatát, és nem riasztja el őket a sportszerűtlen eszközök alkalmazásától sem. Ekkor Buldózer méregbe gurul, és úgy dönt, hogy életében utoljára játékosként lép a pályára.

Miután Piedone már Afrikában is rendet rakott, Bud Spencer egy újabb filmet forgatott: az **Akit Bulldózernek hívtak** a legkedveltebb munkája lett. Horst Wendlandt első ízben volt egy Bud Spencer-mozi producere, és Elio Scardamagliaval gondoskodtak arról, hogy a legjobb produkciós feltételeket megteremtsék.

A forgatókönyvet most is Francesco Scardamaglia és Marcello Fondato írta, a film rendezője pedig Michele Lupo lett, aki már több műfajban is szerzett tapasztalatot, és olyan nevekkel dolgozott együtt, mint Jack Palance, Lee Van Cleef vagy Giuliano Gemma.

Azért, hogy a filmet a német közönség számára még vonzóbbá tegyék, Bud Spencer ellenfelének szerepét a német Raimund Harmstorf alakította. De a produkcióban szerepel az egykori Európa-bajnok bokszoló, Joe Bugner is, aki 1975-ben Muhammad Ali ellen is kiállt.

A De Angelis testvérek által írt filmzene igazi sláger lett, és egyben nagyon jól össze is foglalja a mozi lényegét: Spencer olyan, mint egy gőzhenger, aki jön, és mindent félreállít, ami az útjába kerül. Nemcsak a filmek változtak, de a két zeneszerző szövegei is alkalmazkodtak ahhoz. Ugyanez érvényes a duó alkotásaira is: régebben a verekedéseknél inkább a felnőtt rajongók felé orientálódtak, de ennek a **Bűnvadászokkal** való visszatérésükkel vége szakadt. A tiszta szórakoztatás volt a cél, aminek jól sikerült megvalósítására remek példa az **Akit Bulldózernek hívtak**.

Fondato, Scardamaglia és Lupo fogata nemcsak hogy igen szerencsésnek bizonyult, de a szokásos és kiszámítható sztoriból sikerült szerfelett szórakoztató történetet kialakítani, ami a főszereplőre volt szabva. Pont ezek a részletek és a nyugodtabb jelenetek teszik a filmet nagyon jól sikerült szórakozássá, például gondolkunk a jelenetre, amikor Bulldózer a hajóján magyarázza, miért nem akar többet futballozni.

„Miért? Először is tudnod kell, miért hagytam abba. A többiek azt mondták, azért, mert gyáva vagyok. És csak azért, mert a különösen nehéz meccseken senkit sem akartam szándékosan megsérteni. De nem ez az oka. Föladtam a sportot, és a hajózásnak szenteltem az életem, amikor világossá vált számomra, hogy már nincs sportszerűség. Utálok sportszerűtlen lenni. Ez az én bűnöm, egy kellemetlen bűn, ami tulajdonképpen még rosszabb, mint a dohányzás. Hiszek a jóban, a sportszerűségben. Tele van a hócipőm. Ma már csak az ócska trükkök számítanak.”

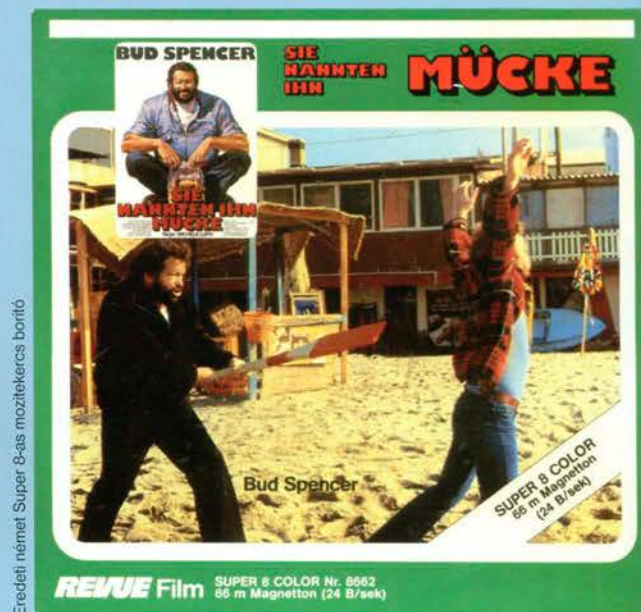
(Bud Spencer Bulldózer szerepében)

Az effélék azok a szcénák, amik kiemelik ezt a filmet a többi hasonló közül, amelyekben Spencer játszott. Remekül alakítja a nagy melák szerepét, de még sosem hatott autentikusabbnak, mint itt. A rajongók ezúttal abban az élményben is részesülhettek, hogy hallhatták kedvencüket énekelni: amikor Bulldózer összeszedi a csapatot egy bárban, fog egy gitárt, és elénekli a „Quien te lo dijo” című dalt, amit egyébként ő maga szerzett.

A verekedős jelenetek igen kiterjedtek, és még jobban el vannak túlozva, mint eddig. Emberek repülnek át a falon, bele egy mosógépbe, vagy épp áramütést szenvednek. Természetesen az összetűzések stílusa is megváltozott, Spencer filmjei egyre inkább gyerekbaráttá váltak. Joe Bugner alakítása tovább gazdagítja a mozi, ugyanis remekül harmonizált Spencerrel, és jobban megmaradt a nézők emlékezetében, mint Harmstorf, aki a tömegjelenetekben nem tudott kitűnni, a Spencerrel közösekben pedig a főhős teljesen elnyomta őt karizmájával – ez főleg a végső játszmánál és a film végi összeütközésnél igen egyértelmű. Bugner a későbbi Spencer-munkák állandó szereplője lett, ami arról árulkodik, hogy jól tudtak együtt dolgozni.

Az **Akit Bulldózernek hívtak** méltán érdemelte ki a legkedveltebb Bud Spencer-film címét, ugyanis egy szórakoztató, alapvetően meggyőző, jó alaphangulatú alkotásról van szó, amelyen nem sok kifogásolnivaló van.

1978 Bud Spencer számára remek év lett, összesen három filmmel került fel a top 10-es listára. Teljesen egyértelmű volt: a hetvenes évek végén pályája csúcsára érkezett.

Eredeti német Super 8-as moztékercs borító

Warner-Columbia Film zeigt

**TERENCE
HILL**

**BUD
SPENCER**

in ihrem **NEUESTEN** Film!

Das Superpaar im lustigsten Film des Jahres!

ZWEI SIND NICHT ZU BREMSEN

Regie: SERGIO CORBUCCI

Musik: OLIVER ONIONS · Produktion: DERBY CINEMATOGRAFICA Srl

...ÉS MEGINT DÜHBE JÖVÜNK

1978

© 1978 Columbia Pictures Corporation / Derby Cinematografica - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PARI E DISPARI

TARTALOM:

A példamutató tengerésztiszt, Johnny Firpo azt a megbízást kapja, hogy vessen véget az illegális szerencsejátéknak Miami-ban, ugyanis rengeteg katona már az egész vagyonát eljátszotta. Ám itt jön a probléma: halvány fogalma sincs a szerencsejátékokról. Kapóra jön, hogy féltestvére, Charlie egykor profi játékos volt, aki azonban már visszavonult, és többé nem akar játszani, sem fogadni. Johnny csak úgy tudja rávenni Charlie-t, hogy tanítsa meg játszani, hogy előad egy kitalált sztorit az apjukról. Miután pár illegális szerencsejátékost csődbe juttatnak, sor kerül egy jachton a végső összecsapásra a „Göröggel”.

Miközben Bud Spencer egyik filmet forgatta a másik után, sikeresen továbbfejlesztette imidzsét, és pályája csúcán volt, Terence Hill visszavonult. Talán meg kellett emésztienie azt, hogy utolsó két munkája nem lett átütő siker. Az elkövetkezendő években csak Bud Spencerrel közösen forgatott filmekben játszott, és ezekkel biztosra ment.

A **Bűnvadászok** átütő sikere után egyértelművé vált, hogy felesleges tovább kísérletezni, csak a meglévő mintát kell variálniuk. A közös siker érdekében félretették nézeteltéréseiket is.

Azok a hírek, miszerint összevesztek, a bulvársajtóban minden egyes projektjük után felröppentek, de ez alkalommal úgy tűnt, van is benne némi igazság. Míg eddig mind a ketten azt hangsúlyozták, hogy nincs köztük semmilyen nézeteltérés, most ellentmondásos kijelentéseket tettek, de úgy tűnt, inkább félreértésekről és féltékenységről volt szó, mintsem igazi ellenségeskedésről.

„Ez képtelenség. Teljesen különböző személyiségek vagyunk, és ahogy a filmekben is látszik, ez tökéletesen működik. Amikor két ilyen különböző temperamentumú ember ilyen régóta és ennyire intenzíven dolgozik együtt, teljesen normális, hogy az ember néha távolságot tart a másiktól. Az egész egyáltalán nem olyan vészes, és biztos, hogy még jó pár mozit forgatunk együtt.”

(Bud Spencer)

Egy másik interjúban, amit a Cinemának adott, szintén érintette ezt a témát:

„Elválni csak a feleségétől tud az ember. Ami Terence Hillt illeti, ő az egyik legjobb barátom, és álmomban sem gondoltam rá, hogy elváljak tőle – sem művészi-leg, sem, ahogy mondják, barátként.”

(Bud Spencer)

Rendező: Sergio Corbucci

Forgatókönyvíró: Bruno Corbucci, Mario Amendola, Sergio Corbucci

Operatőr: Luigi Kuveiller

Vágó: Eugenio Alabiso, Amedeo Salfa

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Vittorio Galiano

Játékidő: 110 perc

Szereplők:

Terence Hill (Johnny Firpo)

Bud Spencer (Charlie Firpo)

Luciano Catenacci (Parapolis)

Sal Borgese (Nynfus)

Jerry Lester (Mike)

Woody Woodbury (O'Connor admirális)

Marisa Laurito (Susanna)

Ricardo Pizzuti (Mancino)

Giancarlo Bastianoni (Verdone)

„Nem, nem vesztünk össze. De több mint tíz éve dolgozunk együtt, és néhány dolgot máshogy látunk. Bevallom, hogy kicsit más úton indultunk el, de hol van már a tavalyi hó? És nagyon örülünk a Sergioval való közös munkának.”

(Terence Hill)

Sergio természetesen nem más, mint a spagettiwesternek legendás alakja, Sergio Corbucci, akivel a páros ismételten együtt dolgozik új filmjén, az **...és megint dühbe jövünkön**. Corbuccinak ez az első produkciója, amit Amerikában forgat.

A direktor a spagettiwesternek után majdnem mindenféle műfajban tapasztalatot gyűjtött, de többnyire akciódús filmjeivel

maradt meg a nézők emlékezetében. Mivel a Spencer–Hill-filmek igen nagy népszerűségnek örvendtek, s rengeteg verekedős jelenetet és akciót tartalmaztak, nem csoda, ha a forgatás alatt Corbucci is erre helyezte a hangsúlyt.

„Azt akarom, hogy minden jelenetben történjen valami. A nézőnek nem szabad tudnia, mi következik legközelebb. Nem törünk össze feleslegesen húsz kocsit, rengeteg kaszkadőrt szerződtettünk, luxus- és hadihajókat szereztünk. A képnek tempósnak kell lennie, a történetnek pedig akciódúsnak.”

(Sergio Corbucci)

Egy dologban igaza volt Corbuccinak: az **...és megint dühbe jövünk** a páros egyik leglátványosabb filmje. Corbucci ezzel azt bizonyította be, hogy remek vígjátékokat tud rendezni, és nemcsak a fatickekhez, hanem a finom iróniához is van érzéke. A Spencer–Hill-filmek pedig kiemelkedően jó példák a hangsúlyos és erőteljes humorra.

Az akciójeleneteket teljesen kezében tartja, és ilyenből aztán van bőven. Gondoljunk csak az autós üldözésre, a csónakversenyre és így tovább. Corbucci filmje Floridában játszódik, és sokkal jobban kihasználja a hely nyújtotta lehetőségeket, mint ahogy azt Barboni tette a **Bűnvadászokban**.

A mozi eleje nagyon jól sikerült, és amikor akcióra kerül sor, még jobban felpörögnek az események, s mindez magával ragadja az embert. Ehhez jön pár vígjátéki rész, amelyek szintén erősek lettek. Corbucci testvérével, Brunóval és Mario Amendolával írta a sztorit, akik például Tomas Miliannal is dolgoztak. Mindkét főhős el volt bűvölve attól, hogy a kultikus rendezővel működhetek együtt.

„Csak néha dolgoztam igazán jó rendezővel, aki új dolgokat hozott ki belőlem.”

(Bud Spencer)

„A rendezés igazi mestere volt. Szinte már hihetetlenül nyugodt, ami áterjedt a stáb többi tagjára is. Ha az ember vele dolgozik, van valami vibrálás a levegőben, ami természetesen megsarkantyúzza az embert.”

(Terence Hill)

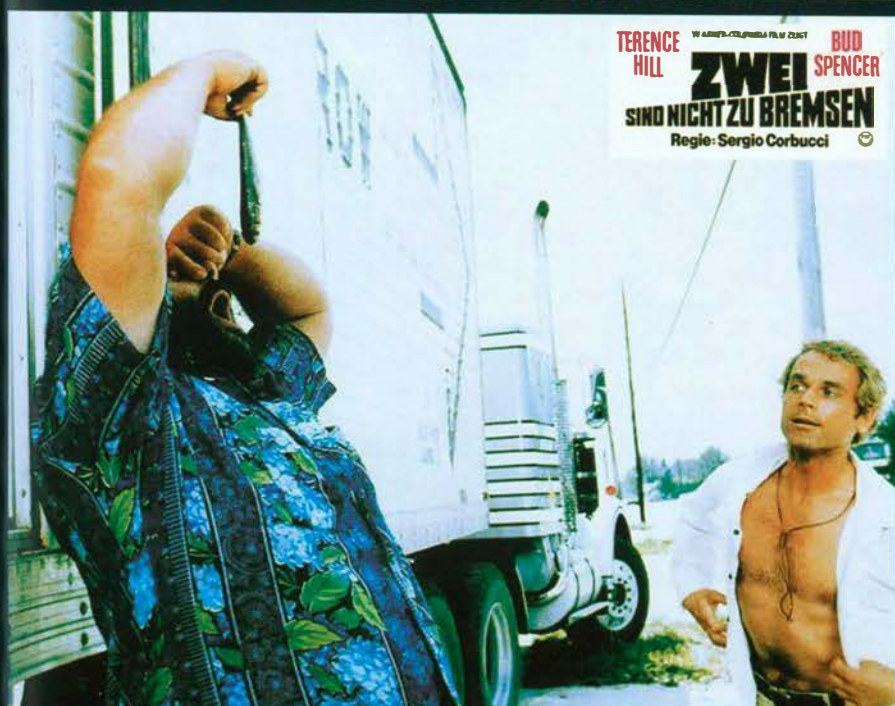
A film reklámozása során Spencer és Hill furcsa kijelentést tett közös munkájukról, amit nem nagyon lehetett hová tenni az **...és megint dühbe jövünk** elkészülte után.

„Nem vagyunk sem mókamesterek, ahogy azt mindig gondolják, különösen nem viccesek. Sem olyan esetlenek, mint Stan és Pan. Mindig a szituáció vicces, amit átélünk. Amit a nézőknek közvetítünk, az az ő saját gyerekkori élményük. Arra az időre emlékeznek vissza, amikor verekedtek az osztálytársikkal. Hol sírtak, hol nevettek ezen.”

(Bud Spencer, Terence Hill)

A verekedős jelenetek, mint mindig, most is igen nívósak, míg a De Angelis testvérek utolsó alkalommal gondoskodtak a duó kalandjainak zenei aláfestéséről. Az **...és megint dühbe jövünk** egy gyors, változatos film, néha talán kicsit egyszerű részekkel, de rutinos rendezéssel, sok bunyóval. A nézőknek nagyon tetszett, és igazán sikeres volt.

SERGIO CORBUCCI

Sergio Corbucci a spagettiwesternek egyik legfontosabb alakja. Sergio Leone mellett ő volt az, aki minden kétséget kizáróan a műfaj legjobbjait rendezte. Corbucci egyfajta cinizmust, erőszakot és szürrealizmust hozott a műfajba, ami egyrészt forradalmi újításnak számított, másrészt viszont a hamarosan bekövetkező bukás előfutára. Leghíresebb és legfontosabb filmjei a *Django* mellett *A zsoldos* (1968), szintén Franco Neróval a főszerepben, *A halál csöndje* (1970) Klaus Kinskivel, és az *Egy kincskereső Mexikóban* (1970) Tomas Miliannal és Franco Neróval. Gyakran dolgozott öccsével, Bruno Corbuccival, akinek szintén nem ismeretlen a neve Bud Spencer és Terence Hill filmjeiből.

Corbucci eredetileg közgazdaságtant hallgatott, és a háború vége után filmkritikusként kezdett dolgozni. Huszonöt éves korában rendezte első moziját, a *Salvate mi figliát* (1951), és további munkáiban is ugyanazt a stílust követte. Ezután néhány úgynevezett „sword and sandals movie”-t, azaz az ókorban játszódó filmet forgatott, például a *Maciste conto il vampirót* (1961). Végül visszatért a westernekhez, mielőtt a hetvenes években főleg vígjátékokat kezdett volna rendezni.

Bud Spenceren és Terence Hillen kívül még olyan kultikus színészekkel dolgozott együtt, mint például Adriano Celentano. Corbucci, aki 1951 és 1990 között több mint hatvan filmet rendezett, Olaszország egyik legjobb rendezőjének számít mind a mai napig. Mégsem élvezhetett ugyanakkora dicsfényt, amilyen például Sergio Leonét körülvette, s ennek az az oka, hogy pályafutása alatt mindig igazodott az adott kor trendjeihez, anélkül, hogy megőrizte volna saját stílusát. Tehetségéhez nem fért kétség, de ötleteivel együtt feláldozta azt a korizlés és a siker oltárán. Joe Hembus egy igen találó párbeszédet idéz westernlexikonjában:

– „Nem szégyelled magad, hogy ilyen rossz filmeket csinálsz?” – Francesco Rosi

– „De igen, ám amikor a bankba megyek a pénzemért, már nem szégyellem magam többé.” – Sergio Corbucci

A Corbucci által rendezett produkciók nem mutatnak fel túl sok újdonságot, nem igazán sikerült kihozni a már bevált struktúrákból és karakterekből a legjobbat. Bud Spencer még az ötvenes évek elején ismerte meg őt, és Corbucci nagyon mély benyomást tett rá. Terence Hill pedig az *Il giorno più corto* forgatásán találkozott a direktorral, ahol Hill egy jobb statisztaszerepben volt látható.

Sergio Corbucci, aki 1927. december 6-án született, 1990. december 1-jén hunyt el ugyanabban a városban, ahol megpillantotta a napvilágot: Rómában.

Bud Spencerrel és Terence Hill-lel készített filmjei:

- 1962 **Il giorno più corto** (rendező)
- 1978 **...és megint dühbe jövünk** (rendező)
- 1980 **Szuperzsaru** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1981 **Kincs, ami nincs** (rendező)

BRUNO CORBUCCI

Bruno Corbucci kevésbé ismert, mint bátyja, Sergio, de ő is több ízben dolgozott Bud Spencerrel és Terence Hill-lel. Több-ször is irt bátyja filmjeihez forgatókönyvet, legyen szó akár a *Djangóról* (1966) vagy *A halál csöndjéről* (1968). Nagyon gyors tempóban dolgozott: pályafutása alatt több mint 130 filmhez irt forgatókönyvet, és ötvennél több alkotást rendezett.

Hasonlóan bátyjához, ő is kipróbálta magát különböző műfajokban. Rengeteg vígjátékot irt és rendezett olyan sztárokkal, mint például Totò, de kísérletezett olcsó softpornó filmekkel is, emellett nem riadt vissza az ókori témájú mozgóképektől sem, sőt még horrormozikat is készített. Többször dolgozott ugyanazokkal az emberekkel együtt, kezdetben Giovanni Grimaldival, később Maria Amendolával. A fenti-eken túl a serény Corbucci még komponistaként is tevékenykedett, ezáltal többször hozzájárult a filmzenékhez is.

Bruno Corbucci 1931. október 23-án született Rómában. Kissé – legalábbis rendezőként – olyan volt, mint egy szalagsori munkás, aki ritkán készített nagyon emlékezeteset, inkább csak egyik filmet csinálta a másik után. A filmipar világában 1956-ban tette meg az első lépéseket: egy tévés minisorozat, az *Il marziano Filippo* forgatókönyvét írta. Rendezőként 1965-ben, a *James Tont operazione D.U. E.* című James Bond-paródiával debütált, az ezt követő években pedig rengeteg alkotást készített számos műfajban.

Amikor az olasz mozi a nyolcvanas években válságba került, Corbucci tévés produkciókon kezdett el dolgozni. Legutolsó filmje rendezőként az 1995-ös *Gran Casino* minisorozat, majd igazi búcsúprodukciója a Terence Hill-lel forgatott **Én vagyok a fegyver** (1996) lett. Bruno Corbucci 1996. szeptember 7-én hunyt el Rómában.

Bud Spencerrel és Terence Hill-lel készített filmjei:

- 1962 **Il giorno più corto** (forgatókönyvíró)
- 1978 **...és megint dühbe jövünk** (forgatókönyvíró)
- 1981 **Kincs, ami nincs** (forgatókönyvíró)
- 1985 **Szuperhekusok** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1986 **Aladdin** (rendező, forgatókönyvíró)
- 1996 **Én vagyok a fegyver** (forgatókönyvíró)

Sergio Corbucci és Bud Spencer a *Kincs, ami nincs* forgatásán

SERIFF AZ ÉGBŐL

1979

© 1979 Leone Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

UNO SCERIFFO EXTRATERRESTRE - POCO EXTRA E MOLTO TERRESTRE

TARTALOM

Egy álmos amerikai kisváros seriffjét nem hagyják nyugodni a különféle UFO-észlelések, az elektromos készülékek áramkimaradása és más furcsaságok, de ő maga nem hisz a földönkívüliekben. Épp egy kis szökevényt keres, amikor találkozik egy másik fiúval, aki H7-25-ként mutatkozik be, és egyre csak azt meséli, hogy a Pegazusról származik, amit a seriff természetesen nem akar ehinni. Mivel nem találja a gyerek szüleit, magával viszi a fiút, és Charlie-nak nevezi el.

Gyorsan be kell látnia, hogy a gyerek történetében van valami igazság. Mivel nem tudja, hogyan tudna segíteni neki, a katonasághoz fordul, hogy Charlie-nak sikerüljön hazajutni olyan gyorsan, ahogyan csak lehet. A seriffnek meg kell állapítania, hogy a katonaságot, főleg Briggs kapitányt csak a gyerek jeladója érdekli, ami rossz kezekbe kerülve veszélyes fegyverré válik, ugyanis manipulálni lehet vele a gépeket és az embereket. A seriff rögtön ki is szabadítja Charlie-t a katonaság karmai közül, majd megszöknek, hogy saját maga találja meg a módját, Charlie miként is tudna hazajutni.

Az **...és megint dühbe jövünk** sikere után Bud Spencer ott folytatta, ahol abbahagyta, és az **Akit Buldózernek hívtak** stábjával vágott neki új filmjének. Számos régi kollégája dolgozott vele a **Seriff az égből** forgatása alatt. A rendezői széket ismét Michele Lupo foglalta el, a forgatókönyvet pedig most is Marcello Fondato és Francesco Scardamaglia írta, míg Elio Scardamaglia és Horst Wendlandt voltak a film producerei.

Néhány színész is ismerős a korábbi közös munkákból: Raimund Harmstorf alakítja a gonosz kapitányt, és bár szerepe jelentéktelenebb, mint legutóbb, Joe Bugner is feltűnik a filmben, valamint Gigi Bonos is.

Teljesen nyilvánvaló, hogy ez az olasz mozi megpróbált az amerikai kasszasikerekhez hasonlítani. A hetvenes évek végén a sci-fi virágkorukat élte, és megtöltötték a mozikat, legyen szó akár a **Csillagok háborújáról** vagy a **Harmadik típusú találkozásokról**. De nemcsak az olaszoknak támadt az az ötletük, hogy mozisztárjaikkal egy sci-fit forgassanak, hanem a franciáknak is, elég például a híres Louis de Funès-filmre, **A csendőr és a földönkívüliekre** gondolni.

Tudatos kísérlet volt ez arra, hogy lépést tartsanak az amerikai mozik sikerével, így nem is meglepő, hogy a földönkívüli szerepét Cary Guffey játssza, aki már szerepelt Steven Spielberg filmjében is. A forgatókönyvíró Scardamaglia szerint ez tudatos választás volt.

A **Seriff az űrből** elsősorban a kisebbeknek készült. Bár az idősebb Spencer-rajongók is jól szórakoznak ezen a családi filmen,

Rendező: Michele Lupo

Forgatókönyvíró: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Elio Scardamaglia

Játékidő: 90 perc

Szereplők:

Bud Spencer (a seriff)

Raimund Harmstorf (Briggs)

Joe Bugner (Brennan)

Cary Guffey (H7-25)

Gigi Bonos (Allen)

Carlo Reali (Turner)

Riccardo Pizzuti (katona)

Claudio Ruffini (katona)

de mind tematikailag, mind stilisztikailag inkább a fiatalabbakat szólítja meg.

Az apa és a fiú közti kémia Spencer és Guffey között megvan, míg Harmstorf jobban játszik, mint előző közös filmjükben, Bugner pedig gondoskodik egy kis nevetetésről is. Elsősorban azért működik a produkció a földönkívülivel, mert olyasmi van benne, amit nem lehet pénzzel megvásárolni: szív és lélek. Ez persze elsősorban Bud Spencernek köszönhető, aki a védelmező szerepében utánozhatatlan.

„Sosem nevettem annyit a saját filmjeimen, mint ezen.”

(Bud Spencer)

Michele Lupo ismét bebizonyította, hogy tudja, hogyan kell a legjobban és leghatásosabban bevetni sztárját. Ebből csak profitálnak közös munkáik során, ugyanis sok gyengeséget kicseleznek. Lupo bízott a Charlie és a seriff közti kapcsolatban, a „bűbájoságot” rendezése középpontjába helyezte, és ezzel széles rétegeket sikerült kielégítenie. A film nagyon sikeres lett, a forgatás ideje alatt pedig Bud Spencernek arra is jutott ideje, hogy megszerezze a pilótaengedélyt helikopterre.

SERIFF AZ ÉGBŐL

BUD SPENCER

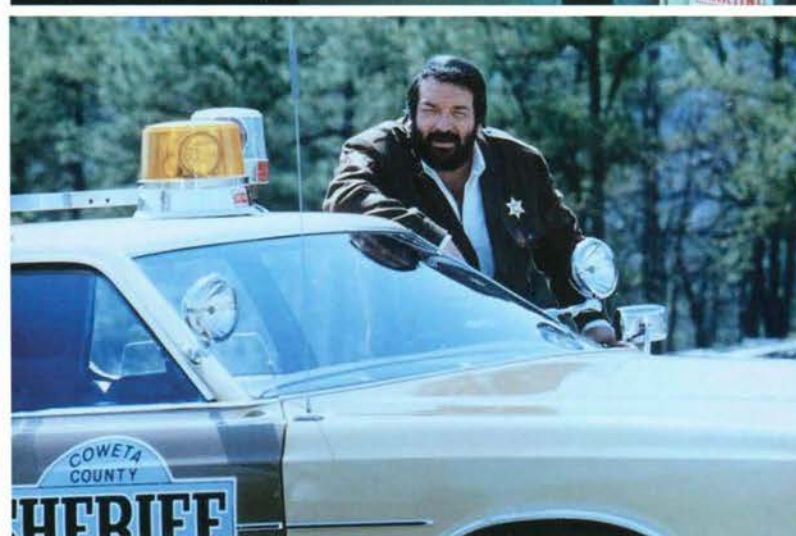
MIT
RAIMUND HARMSTORF
JOE BUGNER

UND ALS
„außerirdischer“ KLEINER:
CARY GUFFEY

REGIE: MICHELE LUPO

im Verleih der **tragic** Filmkunst

Horst Wendlandt und Elio Scardamaglia präsentieren Bud Spencer in „Der Große mit seinem außerirdischen Kleinen“ mit Raimund Harmstorf · Joe Bugner und als „außerirdischer“ Kleiner: Cary Guffey · Regie: Michele Lupo · Idee und Drehbuch: Marcello Fondato und Francesco Scardamaglia · Schnitt: Eugenio Alabiso · Musik: Guido und Maurizio De Angelis · Produziert von LEONE FILM, Rom · © 1979

ÉN A VÍZILOVAKKAL VAGYOK

**TERENCE
HILL**

**BUD
SPENCER**

**ESTOY CON
LOS HIPOPOTAMOS**

Director **ITALO ZINGARELLI** • Producida por **ROBERTO PALAGGI**
UNA PELICULA DENVER FILM PRODUCTION INC. **TECHNICOLOR**

ÉN A VÍZILLOVAKKAL VAGYOK

© 1979 Denver Film Productions - Minden jog fenntartva!

1979

EREDETI CÍM:

IO STO CON GLI IPPOPOTAMI

TARTALOM:

Slim hosszú idő után visszatér afrikai szülőfalujába. Alig érkezik meg, látja, hogy unokatestvére, Tom egy szafarit csinált a turistáknak. Slim kilyukasztja rokona dzsipjének kerekét. A két unokatestvér eddig sem volt jó kapcsolatban, de mostani találkozásuk sem arról tanúskodik, hogy örülnének a viszontlátásnak. Slim ki tudja fizetni az okozott kárt, és így minden meg is oldódik. Ezek után Tom már azt gondolja, hogy Slimnek elég pénze van, és örül neki, hogy így majd partnerek lehetnek. Hogy az üzletet rendesen be tudják indítani, először vesz egy buszt, és ekkor még mindig abban a tudatban van, hogy unokatestvére tehetős. Amikor az elmondja neki, hogy semmi se sincs, úgy gondolják, hogy máshogy kell pénzhez jutniuk. Ekkor találkoznak Mr. Ormond, egy jéghideg üzletember bérenceivel. Ormond a bundájuk miatt megöli az állatokat, majd a világon mindenfelé eladja azokat. Emiatt elűzi a helyieket is, ugyanis nagy tervei vannak, de Tom és Slim ezt természetesen nem hagyhatják. Hogy Ormond megszabaduljon tőlük, megpróbálja őket megvesztegetni, azonban ezzel semmire sem megy. Ezután – kapcsolatait kihasználva – bírósági pert indít ellenük. Slim el tud menekülni, de Tom börtönbe kerül. Rokona természetesen kiszabadítja őt, és együtt felkerekednek, hogy Ormondot és embereit örökre elűzzék Afrikából.

Rendező: Italo Zingarelli

Forgatókönyvíró: Barbara Alberti, Amedeo Pagani, Italo Zingarelli

Operatőr: Aiace Parolin

Vágó: Claudio M. Cutry

Zeneszerző: Walter Rizzati

Producer: Roberto Palaggi

Játékidő: 96 perc

Szereplők:

Terence Hill (Slim)

Bud Spencer (Tom)

Joe Bugner (Ormond)

May Dlamini (Leone)

Ben Masinga (Jason)

Les Marcowitz (Trixie)

Bud Spencer a **Piedone Afrikában** után most ismét a kontinensre keveredett, de ezúttal nem egyedül kellett a rendről és az igazságról gondoskodnia, hanem Terence Hill-lel együtt. Az **ÉN a vízilovakkal vagyok** című munkájukban tehát egy arrogáns üzletember ellen kell küzdeniük, akinek megformálója

nem más, mint az egykori profi bokszo, Joe Bugner, aki a páros pályafutása során azon szereplők egyike volt, akik a leghitelesebben alakították a gonosz karakterét.

Ez a film egyfajta visszatérés is volt Italo Zingarellihez, akivel már együtt dolgoztak **Az ördög jobb és bal keze**, annak folytatása, valamint a **Mindent bele, fiúk!** forgatásán. A westerneket leszámítva ő volt az, akinek az első igazi sikerüket köszönhatték. Ennek a filmnek azonban nemcsak producere, hanem rendezője is lett. Ez tulajdonképpen inkább csak kényszermegoldás volt, mivel eredetileg Giuseppe Colizzi lett volna a film direktora, de ő a forgatás megkezdése előtt nem sokkal meghalt.

A forgatókönyvet Barbara Alberti és Amedeo Pagani készítették, akik már a **Mindent bele, fiúk!** írásakor is remek ötletekkel járultak hozzá a munkához, így nem is csoda, hogy a két film között akad néhány hasonlóság. Mivel a De Angelis testvérek többé nem álltak rendelkezésre, ezért a zenét ezennel Walter Rizzati komponálta. Őt leginkább Pedersoli támogatta, akit ebben a produkcióban is hallhatunk énekelni.

Egy dolog kifejezetten szembetűnő: itt a legjobb az egyes karakterek ábrázolása. Hill fürge, szemtelen, lusta és okos. Spencer lomha, jóindulatú, bivalyerős és nem egy nagy lángelme. Az **Isten megbocsát, én nem!** óta nem voltak a szerepek így felosztva, már-már túlzóan, mint ebben az esetben.

Ez egy logikus fejlemény pályájukat tekintve: a közönség egyszerűen nem fogadta el őket más szerepkörben, így meg kellett maradni a már ismert és jól bevált sémánál. Azért, hogy mindez ne legyen unalmas, a filmnek kellett valami más, valami újat is nyújtania. Ezt oldották meg a helyszínváltoztatással, amit aztán szépen ki is használtak. A táj- és állatfelvételek első osztályúak, és kitűnő hangulatot biztosítanak a mozgóképnek. A felvételeket többnyire Johannesburgban készítették, az állatokat bemutató részeket pedig egy rezervátumban.

A rajongók a megszokott, kedvelt karaktereket akarták, de emellett fejlődést és változást vártak el, ami lévén, hogy a tizenkettedik közös filmjükről van szó, nem volt könnyű feladat. A verekedős jeleneteket már nem lehetett hová fokozni, a humor már az előző alkalommal is előtérbe került, így nem maradt más lehetőség, mint a gegeket és az akciót tökélyre fejleszteni. Ezért is hangsúlyozták ki a szereplők mindenkorai tulajdonságait ilyen mértékben, és tették a különbségeket ennyire szembetűnővé.

A verekedések egyértelműen visszafogottabbak, és nem úgy rendezettek, mint az előző két esetben. A film végi tömegverekedésről, az ismerős mellékszereplőkről és kaszkadőrökről lemondtak. Nemcsak az akciójelenetek számát csökkentették, hanem arra is hangsúlyt helyeztek, hogy egy félig-meddig kerek történetet mutassanak be, ami több, mint amikor csak egy vezérfonalat követtek. Természetesen az **ÉN a vízilovakkal vagyok** sztorija csak egy alibi ahhoz, hogy a párost újra összehozzák, de más filmjeikkel ellentétben itt olyan komoly kérdések is felmerülnek, mint a rasszizmus vagy az illegális vadászat.

Zingarelli nem kockáztat, bízik a két főszereplő karizmájában és a tájképekben, akárcsak a tipikus elemekben, amiket az ember egy Spencer-Hill-filmtől elvár. Ilyenek a bunyók, a kaszinóbeli vagy akár az evős jelenetek. Ezek nem is hiányoznak.

Az egyik jelenetben Slim megeszik egy homárt, persze páncélostól, amire unokatestvére azt mondja:

„Úgy hangzik, mintha egy ereszcstornát ennél.”

(Bud Spencer Tomként)

Terence Hill jól emlékszik erre:

„Eredetileg valami műanyagot készítettek. Gondolom, talán gumiból volt. De annyira műnek nézett ki, hogy végül egy igazi homárt használtunk. Tehát beleharaptam, megállították a felvételt, kiköptem a héját, és tovább filmeztek.”

(Terence Hill)

Egy másik jelenetben Slim és Tom oroszlánokat szabadítanak ki egy ketrecből. Hill saját maga bemegy a helyre, és gondoskodik róla – csupán egy bottal felfegyverkezve –, hogy az oroszlánok elhagyják börtönüket.

„Utólag vált világossá számomra, hogy ez milyen veszélyes volt. Előtte megetették az állatokat, így kicsi volt a rizikó. Ennek ellenére az állatidomár azt mondta, figyeljek oda, hogy ne botoljak el. Szerencsére minden jól ment.”

(Terence Hill)

„Nehogy azt gondolják, hogy nem féltünk a vadállatoktól az egyes jelenetekben. Egy mű vízilovat kellett használnunk, egy mechanikusot, mert lehetetlen volt egy igazival dolgozni. Kiszámíthatatlanok. Amint csak a lábunkat belemártottuk a vízbe, már fenyegettek minket – a helyes kis vízilóbébi miatt.”

(Bud Spencer)

A gyönyörű helyszínnek és a kedves történetnek hála, a film sikeres lett, a nézők csak úgy özönlöttek a mozikba, hogy lássák. Erről tanúskodik a Cinema magazin kritikája is:

„Bud Spencert és Terence Hillt nem ritkán aposztrofálták kommersz és túl együgyű filmes bohócoknak, miközben többnyire elfelejtik, hogy régen ezek ketten a legendás némafilmes bohócok, Stan és Pan örökségét vették át. A recept nem új, de mindig ugyanolyan szórakoztató, mint amilyen sokrétű: a gazdagok és hatalmasok lesznek a gúny tárgyai, a néző az ő kárukra szórakozik.”

(Cinema, 1/80. kiadás)

ÉN A VÍZILOVAKKAL VAGYOK

TERENCE HILL · BUD SPENCER

Das Krokodil und sein Nilpferd

mit Regie:
JOE BUGNER | ITALO ZINGARELLI

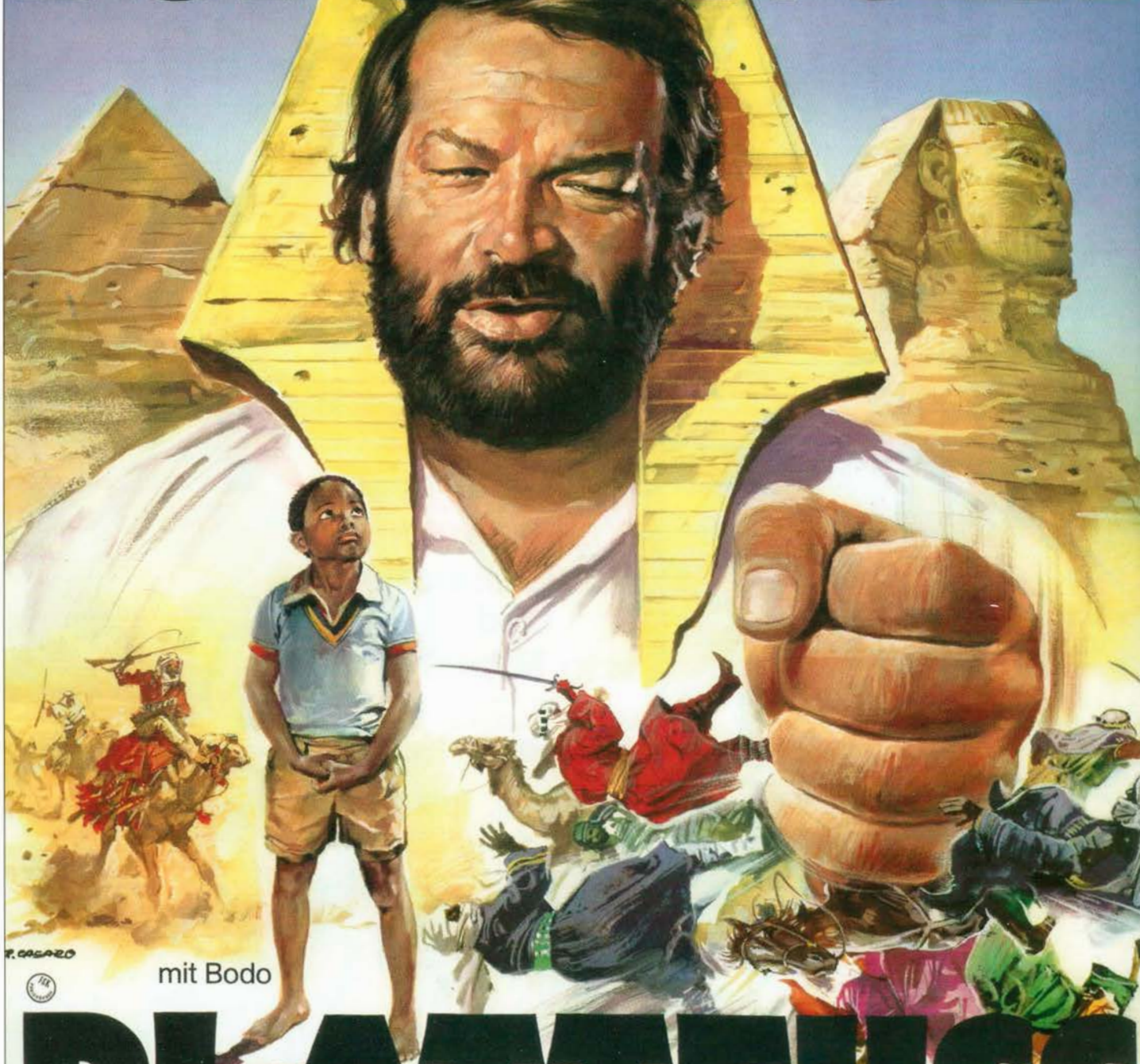
im Vertrieb der **Tobis** Filmkunst

Terence Hill und Bud Spencer · Das Krokodil und sein Nilpferd · mit Joe Bugner · Regie: Italo Zingarelli · produziert von Roberto Palaggi · für Denver Film Productions Inc. © 1979

PIEDONE EGYIPTOMBAN

BUD SPENCER

mit Bodo

PLATTFUSS AM NIL

Regie: Steno

Im Verleih der TMBIS Filmkunst

Bud Spencer in „Plattfuss am Nil“ mit Enzo Cannavale · Angelo Infanti · Cinzia Monreale · Karl-Otto Alberty · Robert Loggia · Leopoldo Trieste · und mit Bodo · Regie: Steno · eine Produktion der Merope Film s.r.l.

A1 méretű eredeti német moziplakát 1980-ból. Grafikus: Renato Casaro

PIEDONE EGYIPTOMBAN

1979

© 1979 Merope - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

PIEDONE D'EGITTO

TARTALOM:

Caputo egy fülest kap egy egyiptomitól egy elrabolt lány esetével kapcsolatban. Rizzo felülvizsgálja a hallottakat, és úgy gondolja, el tudja fogni a bűnözőket, és képes kiszabadítani a lányt. Az elrabolt személy nem más, mint az olajmágnás Barns utóda, és a férfi Rizzónak egy jól fizető munkát ajánl biztonsági főnökként. Nem sokkal ezután holtan találják Caputo informátorát. Kiderül, hogy az áldozat egy professzornak dolgozott, aki egy szenzációs felfedezésről beszélt, ami az egész olajipart forradalmasíthatja – és ekkor a professzor eltűnik. Mivel Piedone a fejébe veszi, hogy kideríti, ki ölte meg az informátort, elfogadja Barns ajánlatát, és Caputóval, illetve Bodóval Kairóba utazik. Alighogy megérkeznek, rögtön összetűzésbe keverednek egy bandával, és a fekete lovasokkal, akik rájuk támadnak. Amikor pedig Bodo is eltűnik, teljes lesz a káosz. De Piedone nem hagyja, hogy kihozzák a sodrából, és kézzelfogható érvekkel gondoskodik az igazságról és a rendről a fáraók földjén.

Bud Spencernek valószínűleg nagyon tetszett Afrika, ugyanis az **ÉN a vízilovakkal vagyok** után ismét itt forgatta a legújabb Piedone-mozit, amikor is negyedszer bűjt Rizzo felügyelő bőrébe.

A **Piedone Egyiptomban** lett a széria utolsó része.

„Időközben olyan helyzetbe kerültem, hogy én magam választhatom ki, hol szeretnék forgatni. Természetesen ki is használtam, hogy lehetőségem van arra, hogy lássak valamit a világból.”

(Bud Spencer)

Valószínűleg Spencer utazási kedve volt a **Piedone Egyiptomban** egyik fő oka: mindenképpen ott akart forgatni, szinte mind egy volt, hogy van-e használható forgatókönyv.

Azonban nem Spencer az egyetlen, aki visszatért szerepéhez: Enzo Cannavale, azaz Caputo és Baldwyn Dakile is újra feltűntek. Valószínű, hogy egy új részt akartak a **Piedone Afrikában** hármast fogatával, így lehet, hogy utóbbi, azaz Bodo ismét feltűnt a vászon.

A rendező újra Steno volt, aki részt vett a forgatókönyvírásban is. Bár Guido és Maurizio De Angelis a Spencer–Hill-filmekhez már nem szerzett több zenét, Spencer szólóprojektjeihez lehetett őket szerződtetni. A negyedik Rizzo-mozi betétdala a „Sphinx” címet viseli.

A **Piedone Egyiptomban** búcsú Rizzo felügyelőtől. A filmet végig körbelengi Spencer karizmája, valamint a gyönyörű felvételek Egyiptomról. Egy kis érdekesség: a színész egy interjúban elárulta, hogy még mindig kapcsolatban van Bodo megtestesítőjével, Baldwyn Dakiléval, aki jelenleg ügyvéd Johannesburgban.

A negyedik rész nézettsége nem érte el az előzőét. Spencer neve természetesen még mindig garancia volt a sikerre, mindegy volt, milyen filmet forgatott, a nézők látni akarták. Ennek ellenére az ötödik részt, ami Rióban játszódtott volna, sosem forgatták le.

Rendező: Steno

Forgatókönyvíró: Adriano Bolzoni, Massimo Franciosa, Steno

Operatőr: Sandro Borni, Luigi Kuveiller

Vágó: Carlo Bartolucci, Mario Morra

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Lucio Bompani

Játékidő: 105 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Rizzo felügyelő)

Enzo Cannavale (Caputo)

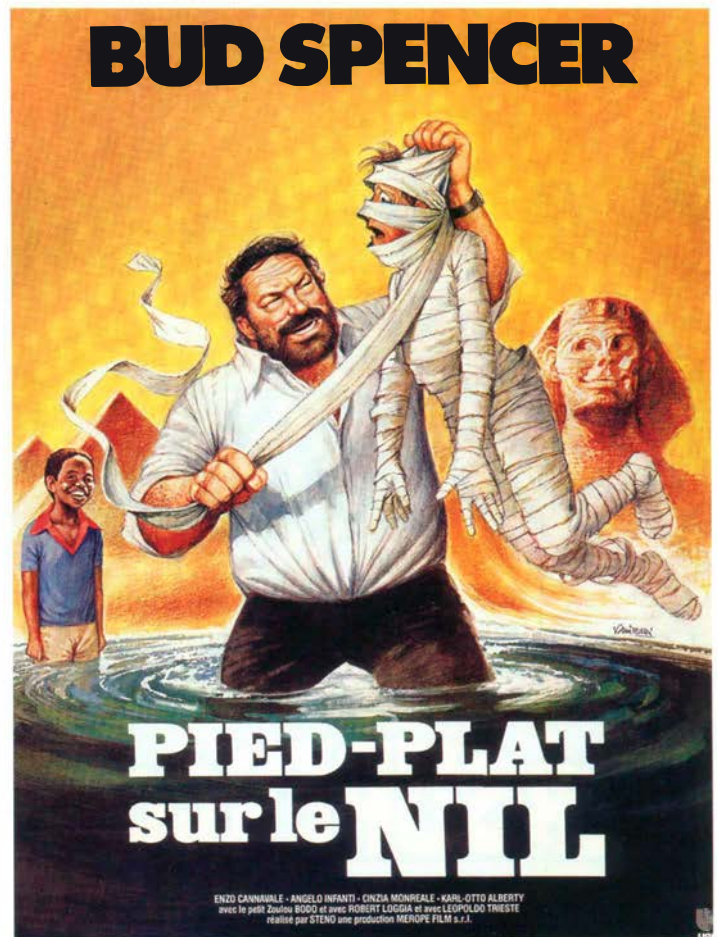
Baldwyn Dakile (Bodo)

Angelo Infanti (Zakar)

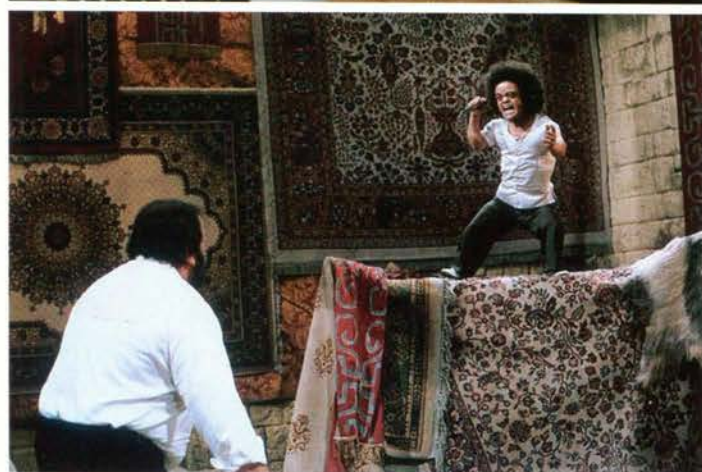
Cinzia Monreale (Connie)

Karl-Otto Albrerty (Svéd)

Robert Loggia (Barns)

A1 méretű eredeti német moziplakát 1980-ból. Grafikus: Featlon

SZUPERZSARU

© 1980 El Pico S. A. / TVI / Transcinema - Minden jog fenntartva!

1980

EREDETI CÍM:

POLIZIOTTO SUPERPIÙ

TARTALOM:

Egy rendőrjárőr, Dave Speed véletlenül a NASA kísérleti területére téved. A helyen pont egy újfajta rakétával kísérleteznek, és különböző robbantásokat hajtanak végre. Speed nemcsak hogy túlél egy robbanást, de szupererőre tesz szert, amit csak fokozatosan fedez fel, és lassan megtanulja meg is becsülni azt. Erejét be is veti például, amikor egy bűnöző meg akar szabadulni tőle. Bandájának meg kell tanulnia, hogy Speed ereje ellen nincs esélyük. De miután ellenfelei felfedezik egyetlen gyenge pontját, Speed veszélybe kerül. Rájönnek ugyanis, hogy minden alkalommal, amikor piros színt lát, szuperereje felmondja a szolgálatot.

Miután Terence Hill a **Menni vagy meghalni** után csak Bud Spencerrel forgatott, három évvel később egy újabb önálló filmmel tért vissza. A **Szuperzsaru** rendezője nem más, mint Sergio Corbucci, és ő is követte a sikeres **Seriff az égből** című Bud Spencer-mozi trendjét, amit Hollywoodból diktáltak – ilyen volt például a Superman-képregény megfilmesítése Richard Donner által. Következésképpen tehát a kék szemű szuperstárnak írtak egy szuperhősről szóló filmet, hogy ő is profitáljon az új trend virágzásából. Már korán egyértelmű volt, hogy egy Hill-filmnek vígjátéknak, illetve paródiának kell lennie, anélkül,

Rendező: Sergio Corbucci

Forgatókönyvíró: Sergio Corbucci, Sabatino Ciuffini

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Fratelli La Bionda

Producer: Josi W. Kanski

Játékidő: 101 perc

Szereplők:

Terence Hill (Dave Speed)

Ernest Borgnine (Willy)

Lee Sandman (McEnroy)

Marc Lawrence (Torpedo)

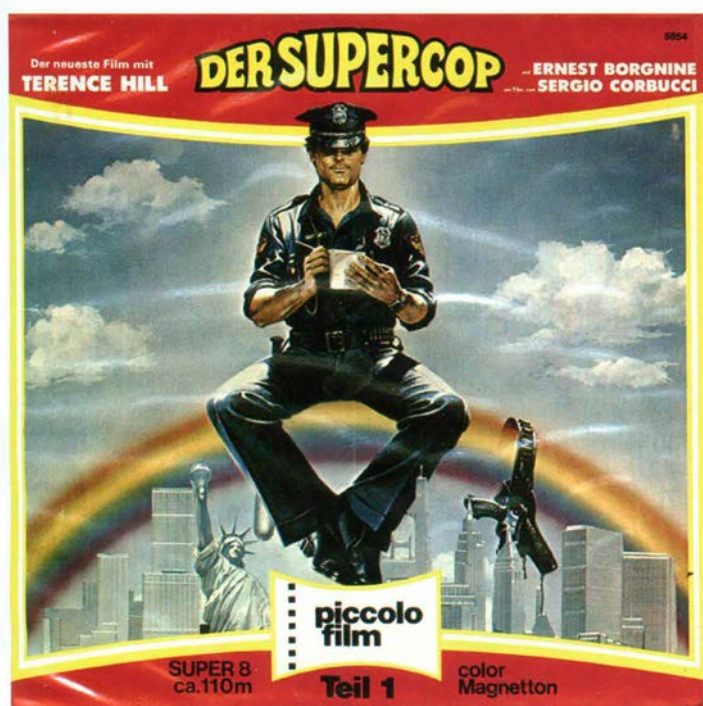
Joanne Dru (Rosy Labouche)

Sal Borgese (Paradise Alley)

Herb Goldstein (Silvius)

hogy bármilyen komoly változtatást megcéloznának a tematikában. Ezért egy tapasztalt színész, Ernest Borgnine játszott az oldalon, aki nemzetközileg is ismert volt.

A filmet Floridában forgatták, ahol Hill és az egész stáb jól kiismerte magát. A színész számára végre ismét sikert hozott a mű. A paródia kissé naiv, eltűzött, de ennek ellenére szórakoztató. Corbucci rendezése gördülékeny, Borgnine gyűrött arca is jól passzol Hillhez, és a film betétdala („Super-Snooper”), amit a La Bionda fivérek, más néven a The Oceans írt, fülbemászó kis dallam. Az alkotás az év harmadik legsikeresebbje lett.

Eredeti német Super 8-as mozikercs-borítók

TERENCE HILL

DER SUPERCOP

und **ERNEST BORGNINE** als „Willi“

mit JOANNE DRU • MARC LAWRENCE • JULIE GORDON • LEE SANDMAN • HERB GOLDSTEIN

ein Film von **SERGIO CORBUCCI**

Musik: FRATELLI LA BIONDA • Technicolor Produktion: TRANS-CINEMA TV INC. Im Verleih der Warner-Columbia

Die Filmmusik exklusiv auf
Single: Super Swagun Nr. 1008400
Maxi Single: Super Swagun Nr. 12 00000
LP: des Soundtracks Nr. 28 00 010
MC: des Soundtracks Nr. 46 05 010
bellaphon
Überall im Schallplattenhandel erhältlich.

**FASTER THAN A SPEEDING TICKET
MORE POWERFUL THAN A SWAT TEAM
AND UP, UP AND AWAY
THE FUNNIEST SUPER HERO OF THEM ALL!**

**THE LAW AND
DISORDER COMEDY**

TERENCE HILL ERNEST BORGNINE
"SUPER FUZZ" JOANNE DRU MARC LAWRENCE
in **SERGIO CORBUCCI**

Prints by CFI

PG PARENTAL GUIDANCE SUGGESTED
SOME MATERIAL MAY NOT BE SUITABLE FOR CHILDREN

© 1981 AVCO EMBASSY PICTURES CORP.

AVCO EMBASSY PICTURES Release

A film directed by

SERGIO CORBUCCI

A SERIFF ÉS AZ IDEGENEK

1980

© 1980 Leone Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

**CHISSÀ PERCHÉ... CAPITANO
TUTTE A ME**

TARTALOM:

A seriff és földönkívüli kísérője folyamatosan menekülnek a katonaság elől, így sosem maradnak sokáig egy helyen. Az álmos kisvárosba, Monroe-ba kerülnek, amelyet bűnözők urálnak, egészen addig, amíg a jószívű óriás meg nem jelenik. Nem tudja azonban, hogy a földönkívüliek időközben leszálltak a Földre, és el akarják foglalni azt, így a lakosság egy támaszpontból Monroe közelébe vándorol. A seriff börtönbe kerül, míg Charlie-t elrabolják az idegenek. Védelmezője ezt persze nem tűrheti, kiszabadul, s útnak indul, hogy a megszállóknak megmutassa, semmi keresnivalójuk nincs a Földön – és közben meglepő módon támogatóra talál.

Rendező: Michele Lupo

Forgatókönyvíró: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Elio Scardamaglia

Játékidő: 83 perc

Szereplők:

Bud Spencer (a seriff)

Cary Guffey (H7-25)

Ferruccio Amendola (Howard)

Claudio Undari (vezető)

Giovanni Cianfriglia (földönkívüli)

Carlo Reali (Turner)

John Bartha (zsaru)

Nemcsak Terence Hill bajlódott idegen erőkkel, vaskos partnere is hű maradt a földönkívüliekhez, és a **Seriff az égből** forgatása után egy évvel következett a folytatás, **A seriff és az idegenek**, amiben természetesen most is minden a kis földönkívüli, Charlie körül forog.

Az első rész jelentős siker lett, és a sci-fi műfaja még mindig tarolt. Gyorsan kellett egy második epizódot csinálni a kedvelt foggattal. Az idő is sürgetett, hiszen Cary Guffey később már túl nagy lett volna a szerephez.

A folytatáshoz visszatértek a jól ismert nevek az előző film stábjából: Michele Lupo volt a rendező, a forgatókönyvet ismét Marcello Fondato és Francesco Scardamaglia írta. De ez a rész már

nem olasz-német koprodukció volt, így Horst Wendlandt ezúttal kimaradt.

Míg az első epizód egy barátságos képviselője volt ennek a műfajnak, ez utóbbi komorabbra sikerült. Guffey akkor kezdte az iskolát, és mivel édesanyja nem engedte, hogy hiányozzon, ezért csak délután tudtak vele forgatni. Ezek után nem csoda, hogy kevesebbszer tűnik fel a filmben, és ennek hiánya érződik is rendesen. A verekedések elérték a túlzás és a képregényszerűség csúcát, és mivel lemondtak arról, hogy a megszokott bunyókat ismételjék állandóan, ezek jelentősen szórakoztatóbbak, mint a film elődjében. Ez a sci-fis, verekedős filmkeverék tekintélyes sikert hozott Spencernek és csapatának.

A SERIFF ÉS AZ IDEGENEK

BUD SPENCER

Regie:
Michele Lupo

BUDDY HAUT DEN LUKAS

Elio Scardamaglia präsentiert Bud Spencer in „Buddy haut den Lukas“ mit Ferruccio Amendola · Robert Hundar · und Cary Guffey · Regie: Michele Lupo · Idee und Drehbuch: Marcello Fondato und Francesco Scardamaglia · Schnitt: Eugenio Alabiso · Musik: Guido und Maurizio de Angelis · produziert von Elio Scardamaglia, Rom © 1980

A1 méretű eredeti német moziplakát 1980-ból. Grafikus: Renato Casaro

ARANYESŐ YUCCÁBAN

1981

© 1981 Alex Cinematografica - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

OCCHIO ALLA PENNA**TARTALOM:**

Buddy és indián barátja, Girolamo céltalanul lovagolnak a vadnyugaton, és kisebb szélhámosságokból tartják fent magukat. Girolamo vérszövetségbeli jó barátjának tartja Buddyt, mivel az vérátömlesztéssel megmentette az életét – azóta pedig árnyékként követi fehér barátját. De Buddy meg akar végre szabadulni az idegölő indiántól, és vonattal utazik tovább. Azonban Girolamo nem hagyja magát megtéveszteni, a vonat után megy, és megtámadja azt. Semmi értékeset nem tud zsákmányolni, csak egy orvosi táskát. Közös menekül el a két gazfickó egy álmos kisvárosba, ahol Buddyról rögtön azt hiszik, hogy orvos. Amikor egy véletlennek köszönhetően meggyógyít egy beteget, az egész falu sorban áll, hogy őket is kezelje. Jelenléte új életet lehel a kis, már-már halott településbe, és ez nagyon nem tetszik egy bűnözőnek, Colorado Slimnek, ugyanis aranyat sejt a falu alatt. Ezért azt a megbízást adja Bronson seriffnek, hogy űzze el a lakosokat, de Buddy keresztülhúzza számításait.

Rendező: Michele Lupo

Forgatókönyvíró: Gene Luotto

Zeneszerző: Ennio Morricone

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Eugenio Alabiso

Látványtervező: Walter Patriarca

Producer: Claudio Mancini, Horst Wendlandt

Játékidő: 87 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Buddy)

Joe Bugner (Bronson seriff)

Amidou (Girolamo)

Riccardo Pizzuti (Colorado Slim)

Piero Trombetta (Popsy)

Carlo Reali (Sarto)

Andrea Heuer (Romy Gordon)

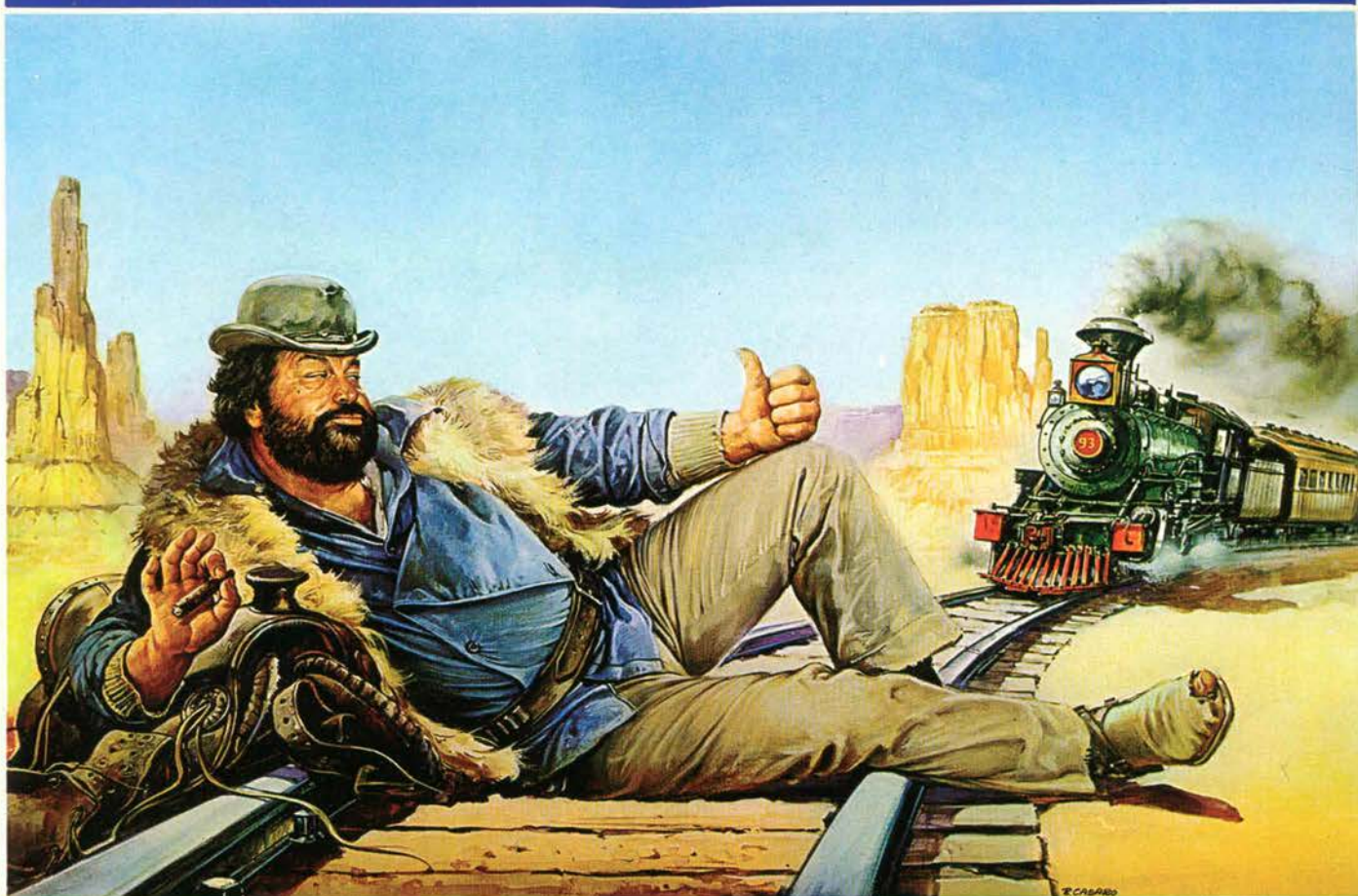
Miután Bud Spencer 1971-ben az **Élet vagy halál** című filmmel elköszönt a westernektől, az elkövetkező években minden lehetséges műfajban verekedett, míg az **Aranyeső Yuccában** visszatérését nem jelentette ebbe a műfajba. Az emögött rejtőző gondolat pedig teljesen egyszerű volt: vissza

BUD SPENKER

en

DOS GRANUJAS EN EL OESTE

DIRIGIDA POR **MICHELE LUPO**

CON **JOE BUGNER** Y CON **AMIDOU** EN EL PAPEL DE "JERONIMO"

GUION DE **SERGIO DONATI** MUSICA
COMPUESTA Y DIRIGIDA POR **ENNIO MORRICONE**

TECHNICOLOR - TECHNOVISION

a gyökerekhez, egészen oda, ahol minden elkezdődött. A kérdés csak az volt, hogy meddig tudja még Spencer variálni ezt a műfajt, figyelembe véve legutóbbi mozi-jait. Láttuk már harcolni a földön-kívüliek ellen, mi jöhet még ezután?

Az **Aranyeső Yuccában** az egyik legjobb szólófilmje lett. A német-olasz koprodukció egy drága projekt volt, ezért nemcsak ismerősöket, hanem igazi profikat gyűjtött össze a kamera előtt és mögött is, akik úgy ismerték a műfaj sajátosságait, mint a tenyereket.

A rendező, Michele Lupo nem csupán Spencer utolsó, igen sikeres filmjéről híres, hanem jó pár kedvelt spaghettiwesternt is rendezett. A főszereplő és a rendező kölcsönösen sokra becsülték a másikat, remekül tudtak együtt dolgozni, úgyhogy kézenfekvő volt, hogy a kellemeset összekössék a hasznossal, és felhasználták Lupo a műfajban szerzett tapasztalatait. A direktornak ekkor már nem voltak illúziói a stílussal kapcsolatban, de élvezte a közös munkát Spencerrel.

„Buddal nagyon jó együtt dolgozni, egy igazi profi. A filmjeink nem művészek, inkább egy gesztus a közönségnek. Azt gondolom, a mozi a közönségért van. Ezek az alkotások nagyon fontosak a fiataloknak, a gyerekeknek, a családoknak.”

(Michele Lupo)

A kulisszák mögött Horst Wendlandt és Claudio Mancini látták el szakértelmükkel a produceri teendőket. Már jól ismerték egymást a Terence Hill-féle **Nevem: Senki** és az **Egy zseni, két haver, egy balek** forgatásáról, valamint Mancini Leone klasszikusában, a **Volt egyszer egy Vadnyugat** produceri munkáiban is részt vett.

De nemcsak Mancini, hanem a forgatókönyvíró, Sergio Donati is a **Volt egyszer egy Vadnyugat** stábjában volt mint a nagy klasszikus egyik forgatókönyvírója. És pont ez a Donati volt az, aki Spencer westernhez visszatérő filmjének forgatókönyvét szállította. A mozi zenéjét Ennio Morricone szerezte, aki már jó pár kiváló aláfestést tudhatott maga mögött, és pont a westernekhez írt kompozícióiról volt híres.

Joe Bugner mellett, aki egyébként már a negyedik Spencer-filmben szerepelt, felismerhetünk még sok más mellékszereplőt és kaszkadőrt is. Mindenekelőtt természetesen Riccardo Pizzutti, de a három Aqua-fivért is láthatjuk. Az **Aranyeső Yuccában** című filmen nagyon sok volt a tennivaló, maga Ubaldi is azt állította, hogy az itt látható akciójelenetek a legdrágábbak közé tartoztak, amiket valaha csináltak kaszkadőreivel.

„Ez volt a legjobb, amit eddig a kamera előtt nyújtottunk.”

(Giorgio Ubaldi)

Joe Bugners, aki ekkor kapta legnagyobb szerepét egy Spencer-filmben, szintén jól emlékszik még ma is a számos, gondosan koreografált verekedésre.

„Több ütést kaptam ebben a filmben, mint egész pályafutásom során.”

(Joe Bugner)

És pont Bugner volt az, akivel Spencer nagy évési versenyt rendezett, de nem is kérdés, hogy vajon ki nyert. Spencer nem csinált titkot belőle, hogy az ilyen jelenetek egyáltalán nem estek nehezeire.

„Ott sosem kellett színészkednem. Egy jelenetben benyomtam negyven húsgolyót és négy szárított tőkehalat.”

(Bud Spencer)

Igazságtalan lenne, ha csak a jól megrendezett és képregényszerű verekedésekre szűkítenénk le a filmet, mert az **Aranyeső Yuccában** sokkal többet nyújt, ugyanis ez egy remekül sikerült, méltóságteljes visszatérés Spencer karrierjének gyökereihez.

Ellentétben eddigi szerepléseivel, ez a film nem pusztán újabb vígjáték, ugyanis tele van satírikus részekkel, amelyek Spencer karrierje során folyamatosan háttérbe szorultak, de most végre megint gazdagítják egy munkáját. Ezzel együtt a jól sikerült poénok és a verekedések sem tudnak és nem is akarnak valamit elrejteni:

Az **Aranyeső Yuccában** elsősorban egy jó western, ami a műfaj tipikus sajátosságait ragadja meg, és ki is gúnyolja azokat. Egy dinamikus, súlyos vadnyugati mozi egyrészlől, másrészlől pedig egy mesteri persziflázs, ami határozottan nagyszerűen sikerült a stábnak. Minden pillanatban érezhető a sok energia, ami Spencer westernekhez való visszatérésébe volt fektetve. Nem hiába mentek a korai idők forgatási helyszíneire, többek között Spanyolországba. Érdemes megemlíteni, hogy igen nagy összeget fordítottak a díszletekre és a kellékekre is. Mindezek mellett még a mester, Ennio Morricone zenéje is gazdagabbá teszi a produkciót. Az **Aranyeső Yuccában** egy igazi régi vágású western annak nosztalgikus bájával. Lupo nem követi el azt a hibát, hogy túl hosszúra nyújtja a filmet, rendezése fénypontja, hogy minden a megfelelő helyen és időben van, és sosem hagyja, hogy unalmas legyen a mozgókép.

BUD SPENCER

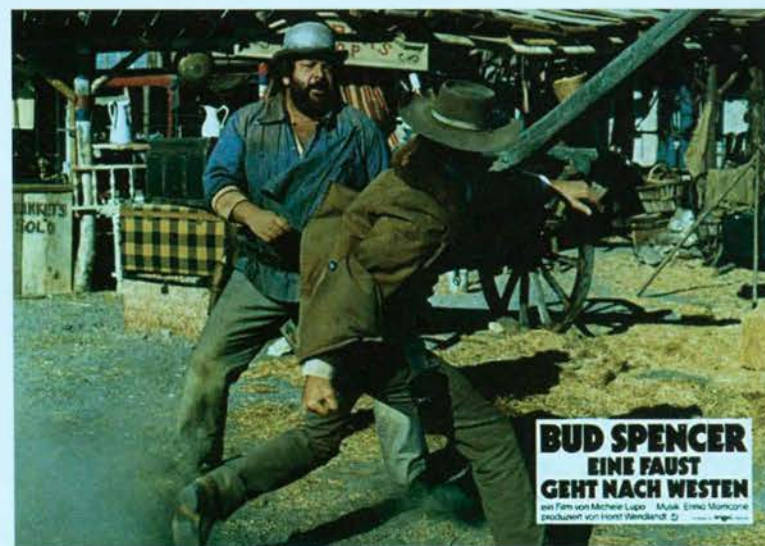
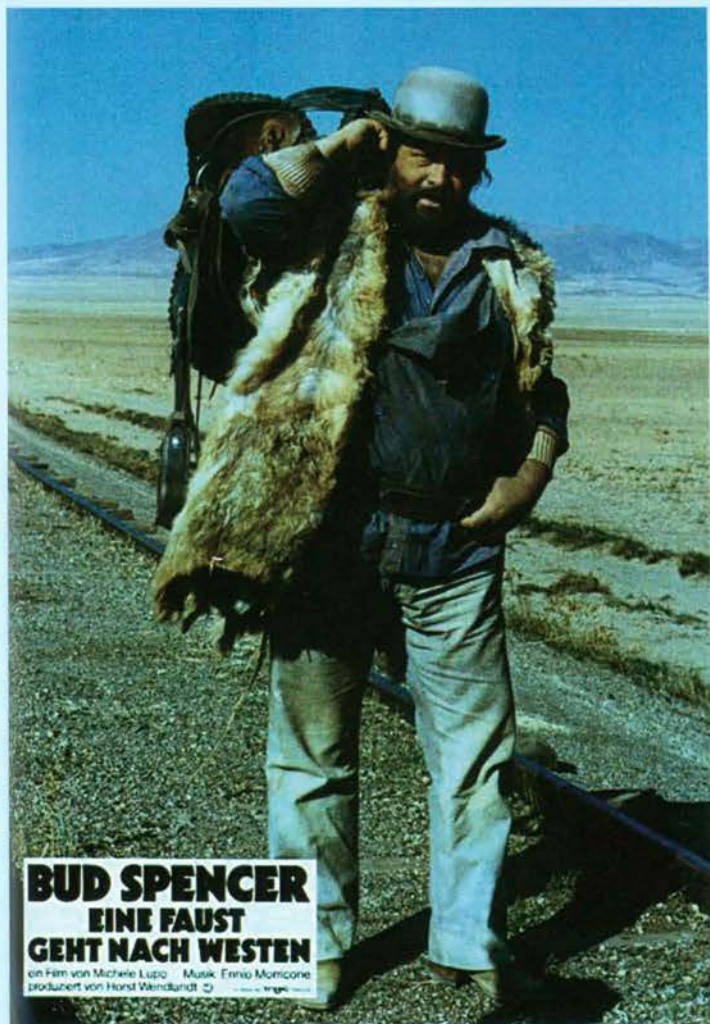

Joe Bugner
als "Sheriff"
und
Amidou
als "Cocoa"

ein Film von
Michele Lupo
produziert von
Horst Wendlandt
Musik:
Ennio Morricone

im Verleih der **tnb** Filmkunst

Bud Spencer in EINE FAUST GEHT NACH WESTEN mit Joe Bugner · Piero Trombetta · Carlo Reali · Sara Franchetti · Renato Scarpa · Riccardo Pizzuti · Andrea Heuer und Amidou als „COCO“
Regie: Michele Lupo · Drehbuch: Sergio Donati · Kamera: Franco di Giacomo (A.I.C.) · Schnitt: Eugenio Alabiso · Kostüme: Luciano Sagoni · Regie-Assistent: Salvo Basile · Dekorationen: Walter Patriarca · Stuntmen-Manager: Giorgio Ubaldi · Musik: Ennio Morricone · Produktionsleitung: Claudio Mancini für ALEX CINEMATOGRAFICA S.R.L. · produziert von: Horst Wendlandt © 1981

EGY KORSZAK LEZÁRUL

1981-1987

A nyolcvanas években megtorpant Terence Hill és Bud Spencer mozis sikertörténete, persze nem villámcsapásszerűen, hanem egy lassabb folyamat eredményeként, ami a **Szuperherkusok** után majd szétválásukhoz vezet. Ennek egyik oka a videókorszak beköszönte.

Spencer a nyolcvanas évek elején rengeteg filmet forgatott nagyon rövid idő alatt. Ugyanezt csinálta a hetvenes évek végén is, emiatt mozijai minősége elég változó lett. Terence Hill sokkal tudatosabb volt karrierjük vége felé. Filmjei, mint például a **Don Camillo** vagy **A keményfejű** mások voltak, mint a Spencerrel közösek. Amíg Hill lassan és okosan akart megszabadulni régebbi imidzsétől, Spencer magabiztosan ment tovább ezen az úton. Ezek a különbségek meg is maradtak karrierjük következő éveiben.

Egy korszak végét jelezte, hogy a közönség ízlése megváltozott. A klasszikus amerikai mozi végérvényesen megelőzte az európai, és válságba döntötte azt. Az olcsó olasz akcióvígjátékok nem tud-

ták felvenni a versenyt a nagy költségvetésű amerikai produkciókkal. A nyolcvanas években olyan alakok uralták a filmvásznat, mint például Sylvester Stallone és Arnold Schwarzenegger, akik brutális alkotásaikkal olyan hősöket keltettek életre, akik egyáltalán nem voltak hasonlóak a spagettiwesternek karaktereihez. Igen nehéz volt a tisztességben megőregedett olasz sztárok dolga, hogy felvegyék a harcot.

A legutolsó és egyben talán legdöntőbb tényezőt azonban más helyen kell keresni: a nyolcvanas évek volt az az évtized, amikor virágzott az otthoni mozizás. A rajongók csak egyszerűen kikölcsönözték a filmeket vagy megvették őket, és nem kellett mozijegyre költeniük, mivel a videótékák gombamódra szaporodtak. A televízió is egyre nagyobb konkurenciát jelentett a filmszínházaknak, és szintén a nyolcvanas évek közepén volt Spencer és Hill filmjeinek tévés premierje, így a moziba járás már nem volt annyira attraktív. Az, hogy ezek a produkciók mégis érdekelték a közönséget, a nézettségi adatokból kitűnően látszik.

KINCS, AMI NINCS

1981

© 1981 Take 1 Productions - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

CHI TROVA UN AMICO TROVA UN TESORO

TARTALOM

A notórius hamiskártyás, Alan nem tudja adósságát törleszteni a Frisco nevű bűnözőnek. Amikor az verőembereket küld Alan nyakára, potyautasként Charlie vitorlásán húzza meg magát. Charlie a Puffin Lekvárral kötött szerződést, amit kizárólag akkor fizetnek ki, ha egész útja folyamán csak ilyen lekvárt eszik. Ahogy a sors rendezte, Alan pont menekülése előtt tett szert nagybátyja révén egy kincses térképre, anélkül, hogy ő maga hitt volna benne. Charlie nem sokkal az indulás után észreveszi, hogy valami nem stimmel a hajón, és potyautását vízbe dobja. Amikor azonban észrevesz egy cápát, győz a jó szíve, újra felveszi Alant, és a következő kikötőnél akarja kitenni. Ezzel még nincs vége, ugyanis kiderül, hogy Alan elrontotta az iránytűt, hogy arra a szigetre jusson, ami be volt jelölve nagybátyja térképén. Amikor Charlie rájön a turpisságra, összeverekednek, de mind a ketten beleesnek a vízbe, a hajó pedig eltávolodik tőlük. Utolsó erejükkel kiúsznak a kincses szigetre, és megállapítják, hogy nem is olyan magányosak, mint ahogy azt hitték. Először felfedezik a helyi bennszülöttek faluját, ahol barátságosan fogadják őket. De megváltozik a hangulat, amikor kalózok érkeznek a szigetre, hogy a nőket magukkal vigyék. Nem kérdés, Charlie és Alan ezt nem hagyhat-

ják, így megvédik újdonsült barátaikat. Hálából azok elmondják nekik, hogy a kincs tényleg a szigeten van, de egy erődben, amit egy, a háború óta ott maradt katona őriz, aki nem tudja, hogy már rég vége van a hadiállapotnak. Miután egy tankkal le tudják győzni a katonát, meg is találják a pénzt a támaszponton, azonban az hamis. A kincsről szőtt mese Friscohoz is eljut. Emberei szövetkeznek a kalózokkal, újra megtámadják a falut, és meg akarják szerezni a feltételezett értéket. Becsületbeli ügy, hogy Alan és Charlie a helyieknek segít.

Rendező: Steno

Forgatókönyvíró: Adriano Bolzoni, Massimo Franciosa, Steno

Operatőr: Sandro Borni, Luigi Kuveiller

Vágó: Carlo Bartolucci, Mario Morra

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Lucio Bompani

Játékidő: 105 perc

Szereplők:

Terence Hill (Alan)

Bud Spencer (Charlie O'Brien)

Louise Bennett (Mama)

John Fujioka (Kamasuka)

Sal Borgese (Anulu)

Kainowa Lauritzen (Ulla)

Terry Moni Mapuana (Alua)

Mirna Seya (Dimhea)

KINGS, AMI NINCS

TERENCE HILL • BUD SPENCER

400 MILLONES DE DOLARES NO CABEN EN UN
TARRO DE MERMELADA INI A PUÑETAZOS!

QUIEN TIENE UN AMIGO ... TIENE UN TESORO

con **JOHN FUJOKA • LUISE BENNETT • SAL BORGES**

DIRIGIDA POR

SERGIO CORBUCCI

UNA PRODUCCION TAKE 1 INC.

© Take 1 Production Inc. 1981

A nyolcvanas évek elején Spencer „ifjúsági filmje” és westernje is igen jó nézőszámokat mutatott, s Hill önálló alkotásai szintén sok rajongót vonzottak a mozikba – meglepő módon jól vették fel a küzdelmet a konkurenciával szemben. Legutóbbi közös filmjük, az **ÉN a vízilovakkal vagyok** is hatalmas siker lett. Így természetesen nagy várakozások övezték a következő munkájukat. A Sergio Corbuccival készült utolsó alkotásuk, az ... és **megint dühbe jövünk** nagy siker lett.

Az új film történetének ötlete magától Bud Spencertől származik, aki néhány jelenetet is saját maga írt. Spencer már egy ideje a különféle ötleteknek és forgatókönyveknek szentelte idejét, de természetesen önálló produkcióinál nagyobb befolyással rendelkezett a munkák felett, mint a Terence Hill-lel közösekénél, hiszen Hillnek is megvoltak a saját elképzelései, így közösen gondolták ki a sztorit. A szigeten élő japán katona figurája, aki nem akarja belátni, hogy a háborúnak már rég vége, igaz történeten alapul, ez volt, ami először összehozta a stábot.

Sergio Corbucci, aki tapasztalatának köszönhetően remekül ismerte a filmipart, kicsit jobban látta a közeli jövőt, és úgy tűnik, hogy feltételezései helyesek voltak. A **Kincs, ami nincs** egy temperamentumos, gördülékenyen rendezett vígjáték. Sok mellékszereplő és kaszkadőr élete nagy verekedésében szerepelhetett ebben a filmben: például Claudio Ruffini, aki már 1972 óta játszott a duóval, itt a kalózkapitány bőrébe bújhatott, és nagyon jól érezte magát a szerepben. A film legjobb részei már a szigeten játszódó tulajdonképpeni történet kezdete előtt láthatók, ugyanis a Charlie hajóján készült jelenetek nagyon jól sikerültek. A hajón kicsi a mozgástér, a poénok be vannak határolva, de amint a szigetre kerülnek, már inkább a helyzetkomikum kezd dominálni, különösen, amikor a japán katona vagy Anulu vannak a vásznon.

„Világunk hadseregének paródiájaként értelmezem ezt. De alapvetően a szórakoztatás a célunk, és hogy megnevettessük az embereket. Ez Carlóval és Marióval igazán nem probléma.”

(Sergio Corbucci)

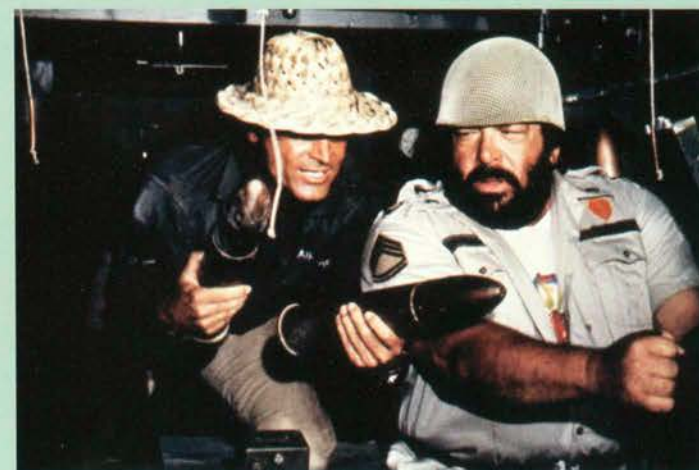
A rengeteg túlzás, az elég gyors tempó ellenére tagadhatatlan, hogy az előző években nem sokat változtattak az alapkoncepción, de míg Barboninak sikerült a film kiszámíthatóságát új ötletekkel elkerülni, Corbucci inkább a verekedésekkel operál az alkotásokban. Maga Spencer úgy látja, hogy a filmek kiszámíthatósága a siker egyik alapfeltétele.

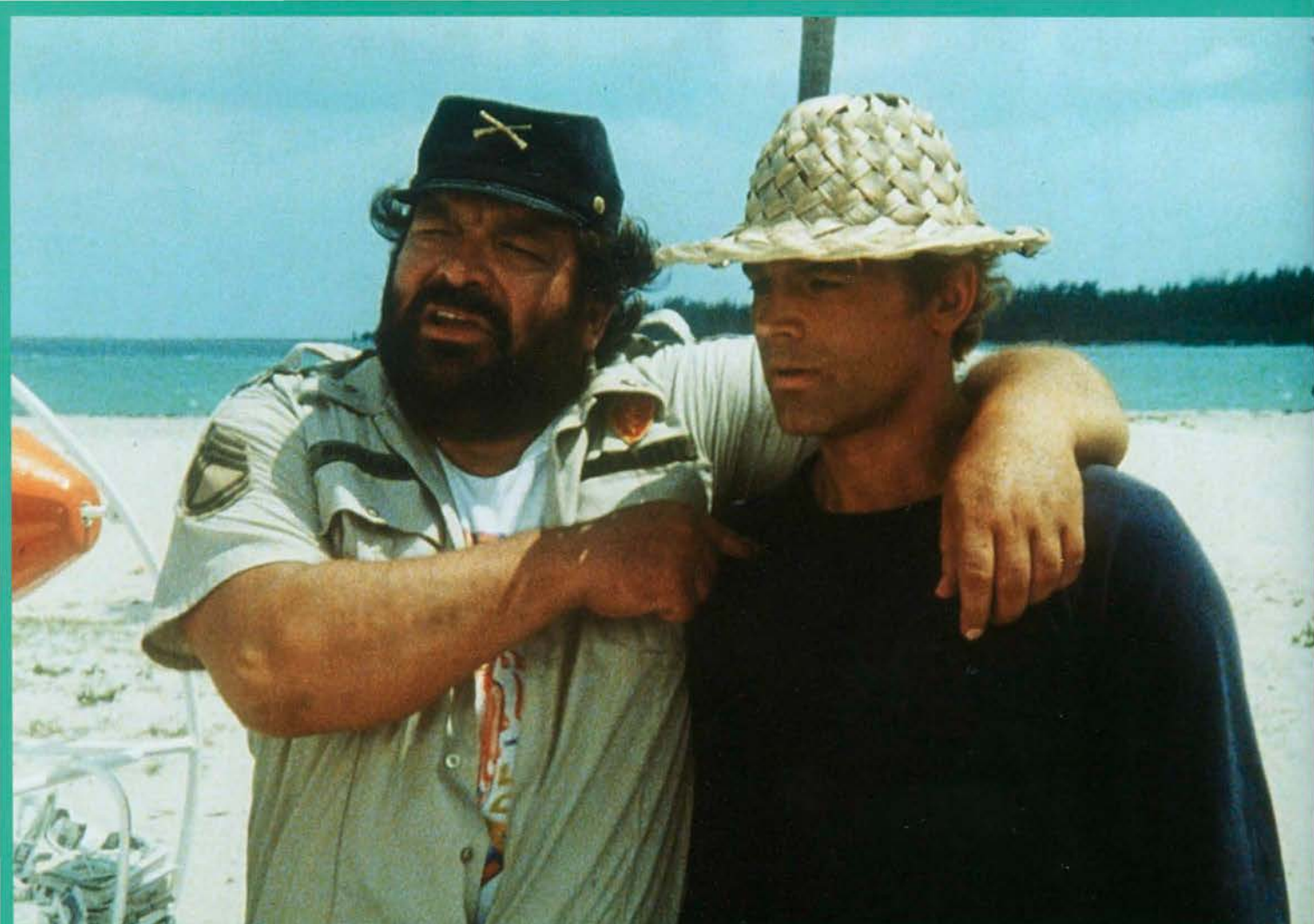
„A közönség szereti, ha ravaszabb, mint a filmhős. Pontosan tudták: rögtön visszaüt a kövér.”

(Bud Spencer)

A filmet nem egy déli szigeten, hanem Floridában forgatták, a munkálatok 1981 márciusától április közepéig tartottak. Így sokkal olcsóbb volt, mint a Csendes-óceánon forgatni, és az sem utolsó szempont, hogy Floridában már kiismerte magát a stáb. Néhány figyelematlenségtől (például villanypózna stb.) eltekintve a mozinak van egy bizonyos csendes-óceáni bája.

A „Movin' cruisin” című sláger a La Bionda fivérektől (alias The Oceans) származik, akik Hill önálló mozijának, a **Szuperzsarunak** a filmzenéjét írták. Elég jól utánozták a De Angelis fivérek stílusát, úgyhogy kifejezetten jól jött ki, hogy őket szerződtették ide is.

BANÃNOS JOE

BUD SPENCER

in seinem neuen
durchschlagenden
Film-Hit!

Regie:

STENO

BANANA JOE

mit
MARINA LANGNER
GIANFRANCO BARRA
GUNTER PHILIPP

Eine italienisch-deutsche Co-Produktion

DERBY CINEMATOGRAFICA s.r.l., Rom

USA FILM GmbH, München

MARIO SCARPETTA
ENZO GARINEI
GIORGIO BRACARDI

Musik: GUIDO und MAURIZIO DE ANGELIS

Im Verleih der WARNER-COLUMBIA

BANÁNOS JOE

1982

© 1982 Derby Cinematografica / Lisa-Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

BANANA JOE

ALTERNATÍV CÍM:

BANÁN JOE**TARTALOM:**

Banános Joe egy egyszerű ember, nagyon nagy szívvel. Egy kis faluban él a dzsungelben, és banánt termeszt, amit a városban elcserél, így látja el élelemmel lakóhelyét is. De az idillt megzavarják, amikor egy banánüzemet akarnak létrehozni a településen. Miután Joe kihajítja a gyárosokat a faluból, azok más tervet eszelnek ki, hogy megszabaduljanak tőle. Következő városi útja során egy megvesztegethető rendőr révén sikerül Joe-t egy ideig fogva tartatni. Amikor kiszabadul, iparigazolványt kell igényelnie, és licenszet kell szereznie. Joe nem ismeri a pénzt és a hasonló „civilizált” dolgokat, ezért a terv beválik, sikerül távol tartani őt a falutól. Amikor végül mindent elintéz, hogy visszatérhessen, rá kell jönnie, hogy pár dolog megváltozott, és nem sok minden maradt a nyugodt falusi életből.

A szorgalmas Spencer hű maradt magához, álmában sem gondolt arra, hogy a szokásos penzumot csökkentse. Míg Terence Hill látszólag felismerte, hogy karrierjüket nem tudják a már megszokott módon tovább folytatni, és a **Szuperzsarut** sikerének ellenére sem követte ekkor újabb önálló film, Bud Spencer zavartalanul ment tovább a megszokott úton, és 1982-ben a **Banános Joe** című német-olasz koprodukcióval tért vissza Stefano Vanzinához, akivel a *Piedone*-filmekben dolgozott. A forgatókönyvet Spencer együtt írta Bruno Corbuccival és Mario Amendolával. Ez volt az első alkalom, hogy a színész neve is megjelent a forgatókönyvírók között, de eredeti formában, Carlo Pedersoliként.

Rendező: Steno (Stefano Vanzina)

Forgatókönyvíró: Bud Spencer, Steno, Mario Amendola, Bruno Corbucci

Operatőr: Luigi Kuveiller

Vágó: Raimondo Crociani

Zene: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Josi W. Kanski

Játékidő: 92 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Banános Joe)

Mario Scarpetta (Manuel)

Gianfranco Barra (Torsillo)

Marina Langner (Dorianne)

Enzo Garinei (Moreno)

Gunther Philipp (Sarto)

Carlo Reali (rendőrkapitány)

A **Banános Joe**-t Kolumbiában forgatták (bár néhány jelenetet Olaszországban is), hiszen mint tudjuk, Bud Spencer amennyiben beleszólhatott a forgatókönyvbe, szívesen utazott ismeretlen országokba.

A történet alapvetően teljesen eltér a többi Bud Spencer-film-től, ugyanis ebben alig van verekedés, emellett lassabb is. Az alkotás leginkább Spencer jelenlétéből, a gyönyörű tájképekből és a De Angelis testvérek passzoló zenei aláfestéséből táplálkozik.

BOMBAJÓ BOKSZOLÓ

1982

© 1982 Leone Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

BOMBER**TARTALOM:**

Buddy „Bombázó” Graziano híres bokszoló volt, de egy vereség után teljesen visszavonult a sporttól. Amikor a hajóját szétbontják, hirtelen munkanélkülivé válik. Ekkor találkozik Jerryvel, akinek Rosco Dunn van a nyomában. Jerrynek találnia kell egy bokszolót, aki kiáll Dunn egyik tanítványa, egy amerikai katoná ellen, és hajlandó veszíteni. De Jerry olyasvalakit keres, aki nyerni tud. A férfinak akad egy kis bokszklubja, amiben kizárólag szimpatikus, de tehetségtelen kezdők edzenek. Rá akarja beszélni Bombázót, hogy segítsen neki a tehetségkutatásnál, majd pedig az edzésnél is. Bombázó először nemet mond, de kis idő után kötélnek áll, ugyanis hátsó szándékai vannak: neki is akad még Rosco Dunn-nal egy kis elintéznivalója, ugyanis Dunn volt az utolsó ellenfele a ringben, aki csalással győzte le őt. Bombázó és Jerry rábukkannak a tehetséges Giorgióra, aki az edzések során kiváló bokszolóvá válik. Amikor Dunn erre rájön, megkörnyékezi Giorgiót, és ugyanolyan piszkos eszközökhöz nyúl, mint régen. Ezek után Bombázó megsejti esküjét, és végül ő száll ringbe.

Bud Spencer 1982-ben dolgozott együtt utolsó ízben Michele Lupóval, Francesco Scardamagliával és Marcello Fondatóval. Utolsó munkájuk címe **Bombajó bokszoló** volt.

Mivel a filmek finanszírozása egyre nehezebbé vált, eleinte meg sem próbáltak valami újat kitalálni, hanem az **Akit Buldózernek hívtak** sikere nyomán haladtak, annak már meglévő koncepciójában bíztak, arra alapoztak. A történet szinte teljesen ugyanaz, csak a sportágat változtatták meg, futballból boksz lett. Eredetileg már az **Akit Buldózernek hívtak** is e sport körül forgott volna, pár évvel később viszont visszatértek az eredeti ötlethez, és egy kicsit változtattak korábbi sikerfilmjükön. Talán azért elevenítették fel a „Bud Spencer és a sport” témát, mert Sylvester Stallone a hetvenes évek végén nagyon sikeres lett a Rocky-filmekkel, és a harmadik rész 1982-re volt tervezve. Nem ez volna az első eset, hogy a forgatókönyvírók, Marcello Fondato és Francesco Scardamaglia a meglévő trendekhez próbálnak igazodni – ez annak idején is így történt, amikor a **Seriff az égből**t készítették.

Még a forgatási helyszínek (többek között például Pisa) is ugyanazok voltak, mint az előző filmben. Annak, hogy a remake miért nem lett olyan sikeres, mint az eredeti, több oka is van. Egyrészt magában a történetben kell keresni, ami minden hasonlítgatás nélkül is némileg kiszámítható, és talán kevésbé lett eredeti a kivitelezés is, így a produkció olyan, mintha az **Akit Buldózernek hívtak** kistestvére lenne. Ez volt Bud Spencer utolsó igazán sikeres önálló filmje.

Rendező: Michele Lupo

Forgatókönyvíró: Marcello Fondato, Francesco Scardamaglia

Operatőr: Giorgio Di Battista

Vágó: Eugenio Alabiso

Zeneszerző: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis

Producer: Elio Scardamaglia

Producer: Claudio Mancini, Horst Wendlandt

Játékidő: 87 perc

Szereplők:

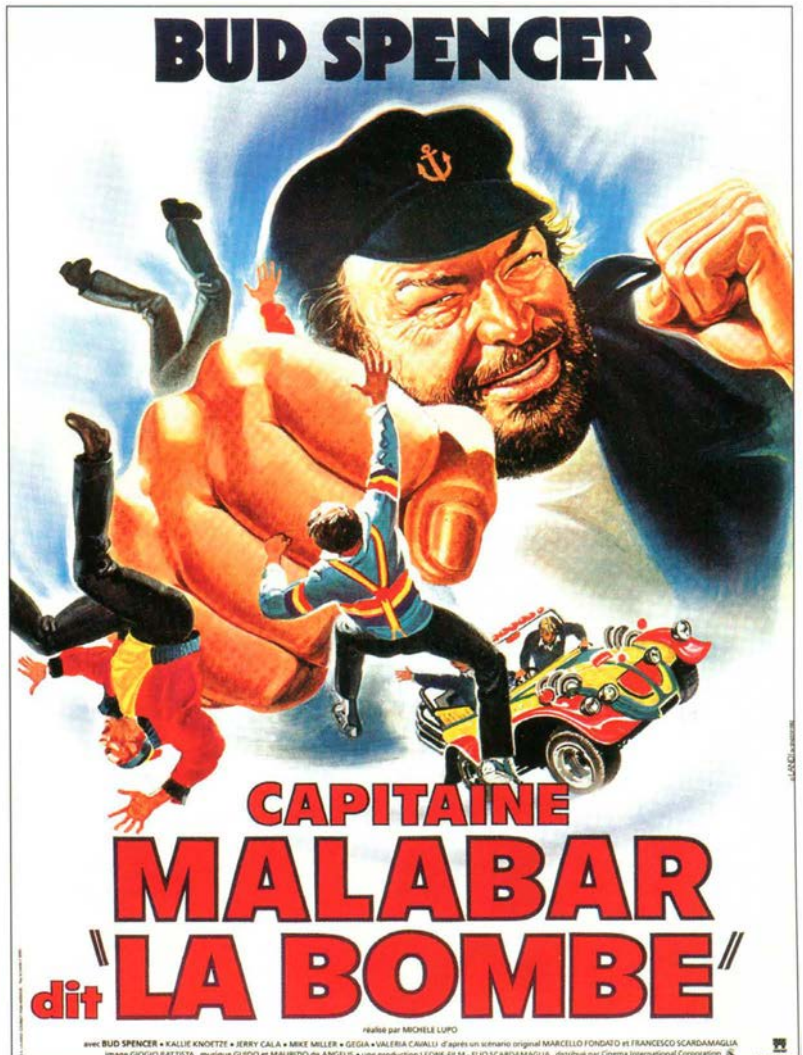
Bud Spencer (Bud)

Jerry Cala (Jerry)

Mike Miller (Giorgione)

Nando Paone (Ossario)

Kallie Knoetze (Rosco)

A1 méretű eredeti francia moziplakát 1982-ből. Grafikus: Landi

Brandneu! BUD SPENCER

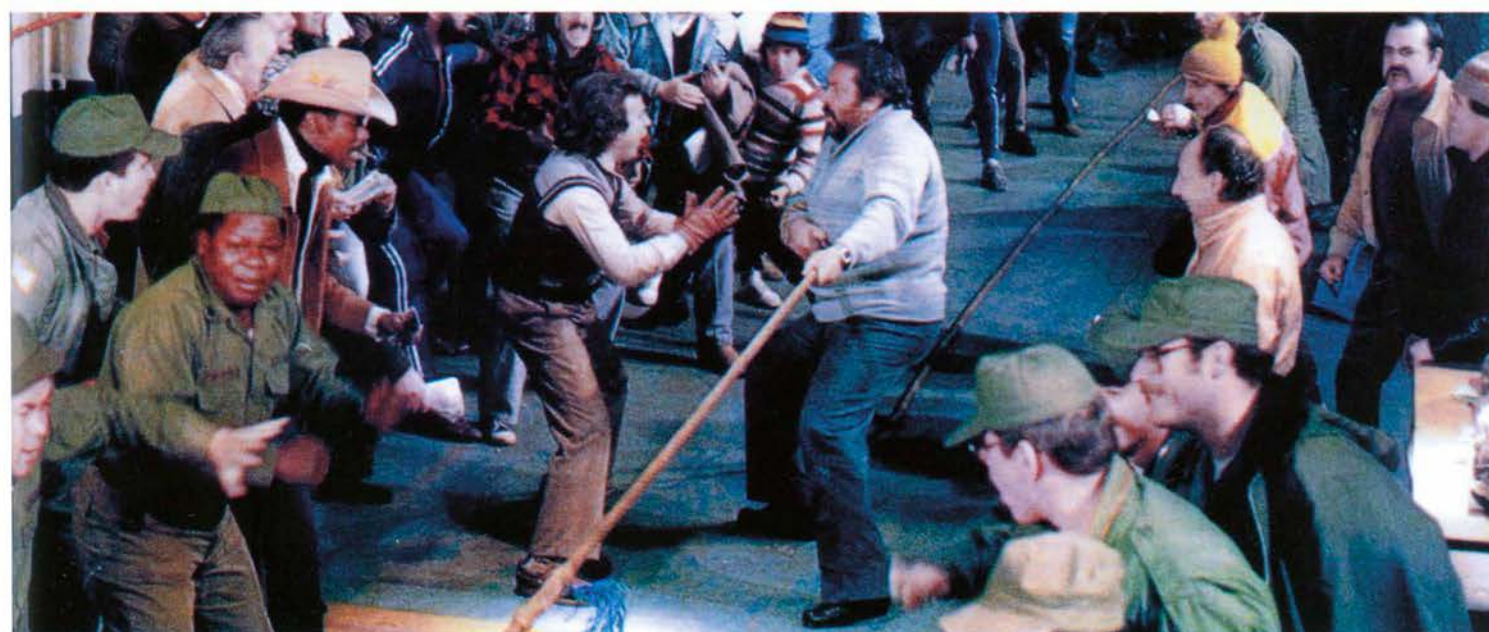
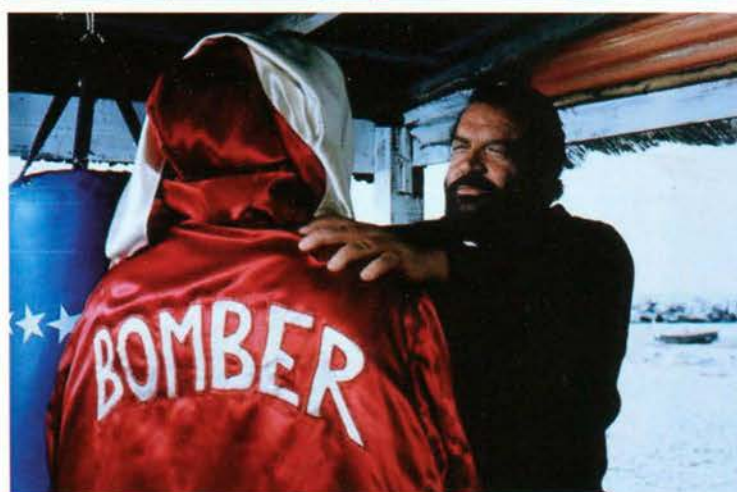
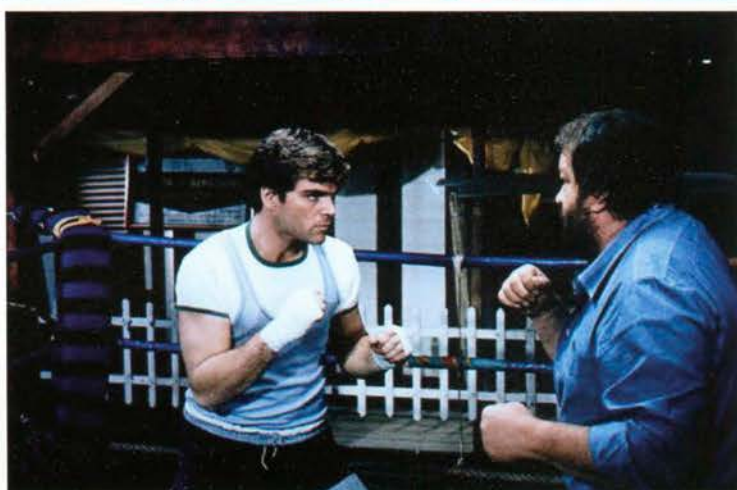

DER BOMBER

Regie: Michele Lupo

Verleih: 1

mit BUD SPENCER, Kallie Knoetze, Jerry Cala, Mike Miller, Gegia, Valeria Cavalli · Kamera: Giorgio di Battista · Gaetano Valle · Musik: Guido und Maurizio de Angelis
Schnitt: Eugenio Alabiso · Künstlerische Leitung: Walter Patriarca · Produktionsleitung: Lucio Bompani · Ein Leone-Film produziert von Elio Scardamaglia

BUD SPENCER

TOMAS MILIAN

BUD, der Ganovenscheck

mit **MARC LAWRENCE**

MARGHERITA FUMERO DON SEBASTIAN BILL GARRIGUES JOAN CALL Musik: CARMELO und MICHELANGELO LA BIONDA

Ein Film von **BRUNO CORBUCCI**

Ein Farbfilm im Verleih der WARNER-COLUMBIA FILM

RABLÓ-PANDÚR

1982

© 1982 EIPico S. A. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

CANE E GATTO

TARTALOM:

Tony Roma, a dzsigoló azzal keresi kenyerét, hogy gazdag nőket környékez meg, ellopja az ékszereiket, aztán köddé válik. Egy alkalommal véletlenül elrabolja Anderson szenátor ékszereit is: többek között egy gyűrűt, amit Don Salvatoretól, a maffiafőnöktől kapott, így ez elég kényes helyzet egy politikus számára. Ezért megbízza Alan Parkert, hogy kapja el Romát, anni össze is jön neki. A férfinak azonban sikerül elmenekülnie, s rögtön egy újabb asszonynak teszi a szépet – ekkor viszont tanúja lesz egy gyilkosságnak, amit Don Salvatore követ el. Innen is meglóg, de már nemcsak a rendőrség, hanem a maffia is a nyomában van. Egyetlen emberhez fordulhat a sürgősségen: Alan Parkerhez. Miután az meggyőződött róla, hogy a rendőrségnél nem tiszta minden, a szenátort és a maffiát is el akarja intézni.

Bruno Corbucci már írt pár forgatókönyvet Bud Spencernek és Terence Hillnek, de ezúttal a **Rabló-pandúr**nál még a rendezést is elvállalta. A siker érdekében Marion Amendolát is hozta magával, valamint még egy híres és kedvelt színész is gazdagította a produkciót: ő nem volt más, mint Tomas Milian, aki már számos spagettiwesternben szerepelt. Milian ekkortájt a szórakoztatóipar felé fordult, és Spencerhez hasonlóan, a hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején ő is karakterszínész lett, de ekkor kelt új életre Bruno Corbucci és Mario Amendola révén az általa megformált Tony Roma karakterével. Így találkozott a két sztár a kamera előtt, akik most egy igazán sokat foglalkoztatott direktorral dolgozhattak együtt. Csak 1980 és 1982 között Corbucci több mint tíz filmnek írta a forgatókönyvét. Ismét Floridában forgatták az egész mozi: Miamiban, Fort Lauderdale-ben és a Palm Beachen.

Bruno Corbucci már az ötvenes évek közepétől a filmiparban tevékenykedett, bátyjával, Sergióval is készített közös műveket. A filmet elnézve nyilvánvaló, hogy Spencerből és Milianból új párost akartak csinálni. Már előre készültek is tervek a későbbi közös munkájukhoz; ahogy Milian egy interjú során fogalmazott:

„Hogy dolgozunk-e még egyszer együtt, azt a közönség dönti el. Ha igen, egyrészt örülök neki, másrészt nem. Évekig játszottam Maroni szerepét, csak azt remélem, hogy most nem leszek esztendőkön át Tony Roma.”

(Tomas Milian)

A közös munka azonban nem hozta el a várt sikereket, így el is vetették a Milian–Spencer-projekteket.

Rendező: Bruno Corbucci

Forgatókönyvíró: Bruno Corbucci, Mario Amendola

Operatőr: Silvano Ippoliti, Ben McDermott

Vágó: Ashley Daleki (Daniele Alabiso)

Zene: Carmelo La Bionda, Michelangelo La Bionda

Producer: Josi W. Konski

Játékidő: 96 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Alan Parker)

Tomas Milian (Tony)

Marc Lawrence (Salvatore Licuti)

Richard Liberty (Garret)

Dan Fitzgerald (Anderson szenátor)

Margherita Fumero (Debora)

Jackie Castellano (Irene)

BUD SPENCER
THIEVES and ROBBERS
A film by BRUNO CORBUCCI

BUD SPENCER
THIEVES and ROBBERS
A film by BRUNO CORBUCCI

Printed in England © 1983 Warner Bros. All rights reserved.

Printed in England © 1983 Warner Bros. All rights reserved.

BUD SPENCER
THIEVES and ROBBERS
A film by BRUNO CORBUCCI

A Warner Bros. and Columbia Pictures release. © 1983 Warner Bros. All rights reserved.

Printed in England

DON CAMILLO

1983

© 1983 Paloma Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

DON CAMILLO**TARTALOM:**

A Pó-vidéken egy kis faluban a kommunista polgármester, Peppone és a különös pap, Don Camillo között folyamatosan nézeteltérésre kerül sor. Mind a két kakaskodó a falu más-más rétegét képviseli, folyamatos veszekedéseik az egész közösség életére kihatnak. A pap és a polgármester a falu két focicsapatának edzője. Amikor egy meccs során a két csapat összeverekedik, a püspök kényszerítve érzi magát, hogy ultimátumot adjon Don Camillónak: ha még egyszer ilyen történik, a papnak el kell hagynia a községet. Az egész helyzet irányíthatatlanná válik, amikor Peppone szerencsejátékon sok pénzt nyer. Mivel ezt elméletileg a pártnak kéne adnia, Don Camillóhoz fordul segítségért, hogy segítsen neki feltűnés nélkül hozzájutni az összeghez. Camillo tényleg segít neki, de saját tervei vannak a pénzzel, ami tovább nehezíti amúgy is problémás viszonyukat. Ekkor kerül sor a falu két csapatának utolsó meccsére, ahol minden eszközt be kell vetni a győzelem érdekében.

Terence Hill világegyetében nagyon szerette a Fernandellel készült Don Camillo-filmeket, de az olvasott színész még ennél is jobban értékelte a mozi alapjául szolgáló művet, amit Giovannio Guareschi írt, akit Don Camillo története tett divattá. Terence Hillnek régi álma volt, hogy a sztorit megfilmesítse, de eddig nem nyílt rá lehetősége.

„Nagyon sokáig kellett várnom, és igen türelmesnek kellett lennem, mire megvalósíthattam úgy, ahogy akartam. Mindenki azt kérdezte magától, hogy mit akar ez a cowboy ezzel a karakterrel. Nem adtam fel, és végül saját magam lettem a film producere.”

(Terence Hill)

Hill hasonlóságokat vélt felfedezni Don Camillo, illetve az addigi szerepei között, s nagyon viccesnek találta a pap és Peppone közti kontrasztot. Rövidre fogva: a **Don Camillo** az álomfilmje volt, és 1983-ig kellett rá várnia, amíg a pénzügyi lehetőséget megteremtette rá, hogy finanszírozni tudja a produkciót, másrészt pedig amíg olyan státuszba került, hogy neki tudjon vágni a forgatásnak. A filmes jogokat már 1980-ban megvásárolta, de még három évbe telt, mire végül el tudták kezdeni a forgatást.

A **Szuperzsaru** című munkája után három évvel készült el az álomfilmje, a **Don Camillo**. Nemcsak egy szokásos önálló mű ez, hiszen itt debütált rendezőként is, bár az, hogy a film rendezője és főszereplője is ő lesz, csak elég későn kristályosodott ki. Eredetileg ugyanis nem ő akart lenni a direktor.

Rendező: Terence Hill

Forgatókönyvíró: Lori Hill

Operatőr: Franco Di Giacomo

Vágó: Jack Fitzstephens, Camilla Toniolo

Zene: Pino Donaggio

Producer: Terence Hill

Játékidő: 126 perc

Szereplők:

Terence Hill (Don Camillo)

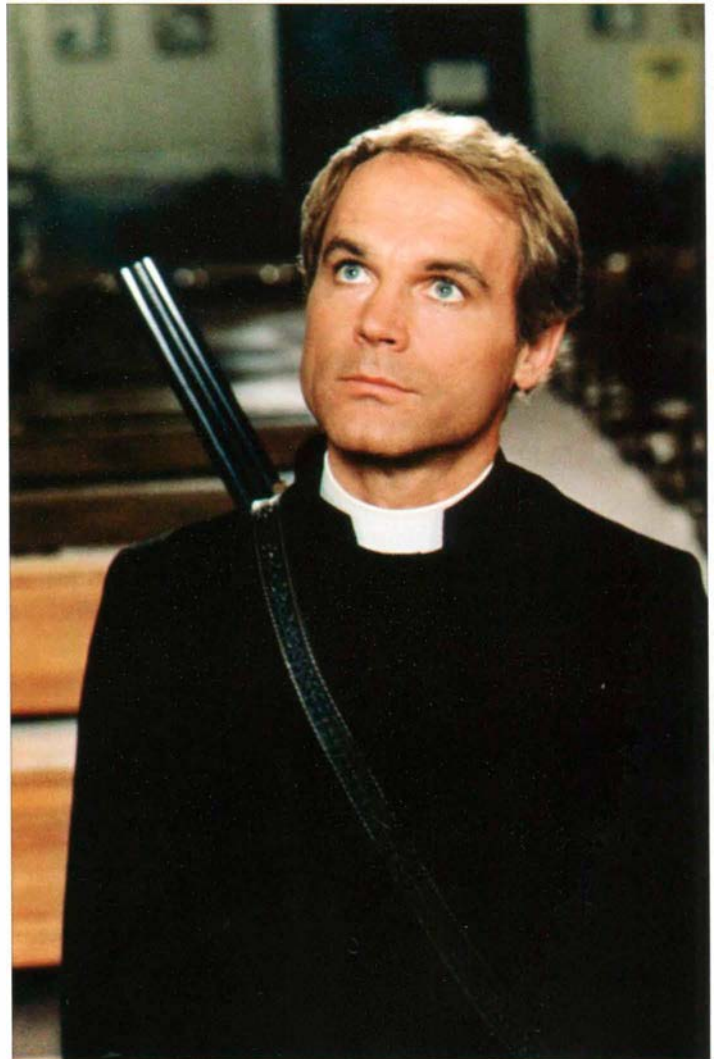
Corin Blakely (Peppone polgármester)

Cyril Cusack (a püspök)

Andy Luotto (Smilzo)

Lew Ayres (Doc)

Mimsy Farmer (Jo Magro)

DON CAMILLO

Unterwegs in Gottes Namen
mit durchschlagender Überzeugungskraft

TERENCE HILL

Keiner haut wie DON CAMILLO

Regie: TERENCE HILL

Eine Paloma Production im Verleih der SCOTIA

Technicolor - Panavision

mit
TERENCE HILL
COLIN BLAKELY
MIMSY FARMER
ANDY LUOTTO
LEW AYRES · ROSS HILL
FRANK DIOGENE
und
CYRIL CUSAK als Bischof

Drehbuch: LORI HILL · Ausstattung: MARIO GARBUGLIA · Musik: PINO DONAGGIO
Kamera: FRANCO DI GIACOMO · Executive Producer: LUCIO BOMPANI

„Éppen találtam egy rendezőt, de aztán kis idő múlva úgy döntöttem, én magam rendezem meg a filmet. Túlzottan is szerettem az anyagot, és mindenképpen magam akartam megvalósítani.”
(Terence Hill)

A **Don Camillo** létrejöttében az egész családja szerepet vállalt, ugyanis felesége, Lori írta a forgatókönyvet, örökbe fogadott fia, Ross játszotta Marginót, és másik gyermeke, Jess is kapott egy kis szerepet, aki még csak kisbaba volt, amikor futólag feltűnt **Az ördög jobb és bal kezében**. Mindezek mellett még Hill volt a darab producere is.

Feltűnik egy másik ismerős is benne, aki nem más, mint Cyril Cusack: ő játssza a püspököt, és annak idején ő volt az **Öreg a Mindent bele, fiúk!**-ban. A külső felvételeket Pomponesco városában készítették: ez egy akkor 1600 lakosú kis község volt Mantuában, és a munka 1983 áprilisától júniusáig tartott. A belső jeleneteket a Cinecittà stúdióban vették fel, a templomban játszódnókkal együtt. Ezekhez a stúdióban felépítették a templom mását.

Kétségtelenül azt mondhatjuk, hogy Terence Hill nem kis feladatra vállalkozott. Vagy mereven ragaszkodik az eredeti történethez, és akkor a könyv meg az előző film rajongóit elégti ki, de saját rajongóit elijeszti, vagy egy másik utat választ, és „erőszakot tesz” a már meglévő anyagon, s abból csinál egy tipikus Hill-mozit. Látszólag ő maga sem volt biztos benne, hogyan kéne megtalálnia az egyensúlyt, ezért egy középútat választott, amivel mindenki együtt tud élni, de senki sem lesz igazán boldog. Lori Hill megtartotta a cselekmény fő vázát, de kiszínezte olyan elemekkel, amelyek férje filmjeire voltak jellemzőek. A legjobb példa erre a végső focimeccs, ami eredetileg nem is passzolna bele az egyébként elég nyugodt alkotásba. A focis jeleneteket egyébként egy valódi labdarúgó, Roberto Boninsegna koreografálta, aki 1980-ban vonult vissza.

A Jézus és Don Camillo közti párbeszédnek nagyon szórakoztatóak, bár ezt a könyvből és az előző filmből vették át, de mindez semmit nem változtat azon a tényen, hogy igencsak jól megírt és eljátszott jelenetek.

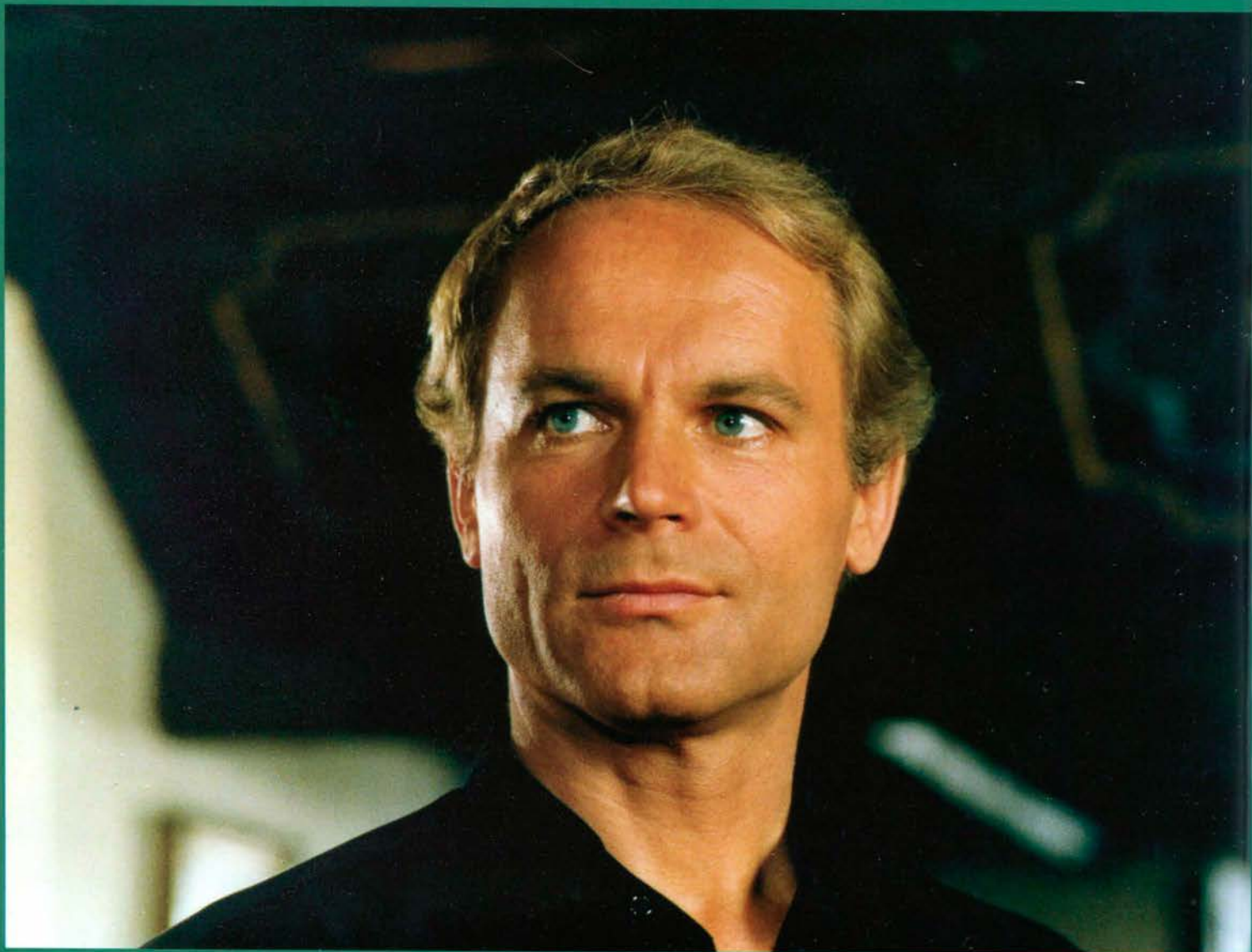
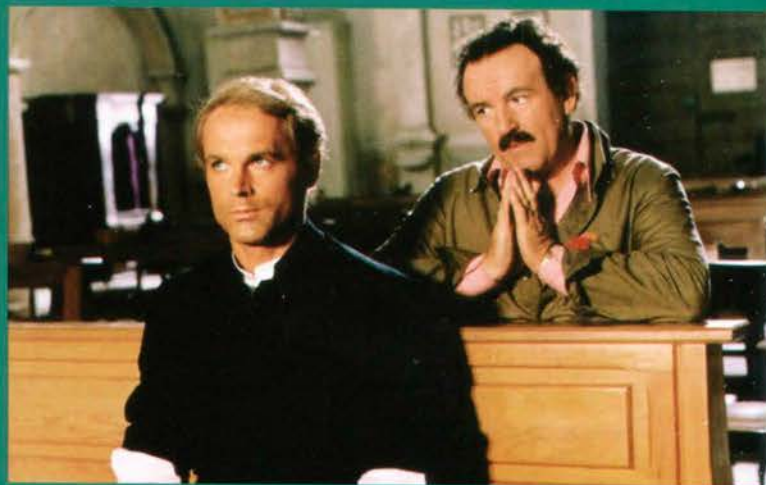
„Közelebb szeretném hozni a mai generációhoz Guareschit, és szigorúan tartani fogom magam az irodalmi mintához. Vannak jelenetek, amiket még nem filmesítettek meg.”

(Terence Hill)

A produkcióban szépen ábrázolják a falu hangulatát, valamint a Don Camillo és Peppone közti viszonyt is, ami Colin Blakely is múlt, aki abszolút meggyőzően játssza a kommunista polgármestert. Hill remekül debütált rendezőként, sőt a kihívást, hogy egyszerre helytálljon főszereplőként és rendezőként, a perfekcionista művész szintén kitűnően teljesítette, hála a gondos előkészületeknek. Például megkövetelte, hogy minden jelenetet, amiben szerepel, először egy dublőrrel próbáljanak el. Így minden előkészületet képes volt már korábban megtenni, a kamerát és a fényviszonyokat is tudta korrigálni, ha kellett.

Figyelemre méltó, hogy Terence Hill ezt a filmjét felfedezőjének, Giuseppe Colizzinek ajánlotta. Már a mű elején ott a felirat, hogy „Dedicated to Giuseppe Collizzi” – ez Hill egy késői köszönetnyilvánítása volt egykori mentorának.

NYOMÁS UTÁNA!

1983

© 1983 El Pico S. A. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

NATI CON LA CAMICIA

TARTALOM:

Doug O'Riordan most szabadult a börtönből, és minden bajt el akar kerülni. Nem így Rosco Frazer, aki hirtelen feltűnik egy étkezdében, amiben Doug egyik hamburgert eszi a másik után. Roscót nem sokkal ezelőtt ütötte el egy kamion, ami pont az étkező előtt áll, és Rosco a kamion sofőrjét keresi. Miután sikerül konfliktust generálnia, és azt kézzelfoghatóan befejeznie, elhiti Douggal, hogy a kocsmá előtt álló kamion az övé, és együtt mennek tovább. Végül a rendőrség megállítja őket, kiderül a turpisság, de sikerül egy trükkel elmenekülniük. Végül a reptérre keverednek, ahol Masonnak és Steinbergnek adják ki magukat, akiket már többször is hívtak a hangosbemondón. Megszerzik a jegyeket, és fel is szállnak a fedélzetre – de amit nem tudnak: Mason és Steinberg a CIA titkosügynökei. Megérkeznek a CIA-be, és meg is kapják a megbízásukat, ez alapján inkognitóban, nagyon gazdag texasiaknak öltözve egy luxushotelbe kell menniük, és fel kell venniük a kapcsolatot a hírhedt bűnözővel, K1-gyel, hogy véget vessenek ügyleteinek. Már érkezésükkor lebuknak, úgyhogy pár támadást ki kell kerülniük. Végül kezükbe veszik az irányítást, és a végső leszámolásra egy luxushajón kerül sor.

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyvíró: Marco Barboni

Operatőr: Ben McDermott

Vágó: Eugene Ballaby

Zeneszerző: Franco Micalizzi

Producer: Josi W. Kinski

Játékidő: 104 perc

Szereplők:

Terence Hill (Rosco Frazer, alias Steinberg)

Bud Spencer (Doug O'Riordan, alias Mason)

Dan Rambo (Jeremy Scott)

Buffy Dee (K1)

David Huddleston (Tiger)

Faith Minton (Vamp)

Riccardo Pizzuti (Infido)

Néha úgy tűnik, hogy a (film)történelem ismétli önmagát. Hiszen miután Bud Spencer és Terence Hill Enzo Barbonival leforgatta **Az ördög jobb és bal keze** két hatalmas sikerű részét, ami tényleg igazi sztárokká tette őket, Barboni hagyta, hogy alakítsák saját karrierjüket, mielőtt újból visszatért volna hozzájuk. Akkoriban nagyon nehéz volt, mert a **Morcos**

Jeder für sich ist schon genug – doch gemeinsam sind sie unschlagbar!

BRANDNEU
1983
AUS DEM STUDIO

TERENCE HILL

BUD SPENCER

ZWEI BÄRENSTARKE TYPEN

Regie: E. B. CLUCHER

© 1983 ELPICO S. A.

Im Verleih der Warner-Columbia Film

misszionáriusok után a két színész majdnem eljutott arra a pontra, hogy befejezik az együttműködést. Nem tudták, merre tovább, és ekkor tűnt fel Enzo Barboni, aki a harmadik közös filmjükkel nemcsak a kátyúból húzta ki őket, hanem irányt mutatott nekik a jövőre nézve is.

A szituáció hasonló volt a **Kincs, ami nincs**hez: otthonukban, Olaszországban alábbhagyott a két színész iránti érdeklődés, de Európa többi részén még mindig nagyon kedvelték őket. Még egyértelműbb volt a helyzet önálló filmjeiknél, amelyek messze alulmúlták a várakozásokat. Ekkor pont kapóra jött, hogy egykori rendezőjükkel dolgozzanak, ugyanis Barboni tudta, hogyan lehet a két színészből a legtöbbet kihozni, jól bánt a humorral, s ezen kívül abban a helyzetben volt, hogy jobbat írjon és rendezzen egy átlagos vígjátéknál.

Ezek a különböző faktorok játszottak szerepet akkor, amikor úgy döntöttek, hogy visszatérnek Barbonihoz. Az első filmjük ezek közül a **Nyomás utána!**. E mozi volt Marco Barboni első filmje Spencerrel és Hill-lel. Marco Enzo Barboni fia, és ekkoriban tűnt fel forgatókönyvíróként, mégpedig pont apja egyik mozijánál. Az elkövetkező években Marco több Bud Spencer–Terence Hill-film forgatókönyvét írta.

„Meg vagyok róla győződve, hogy Carlo és Mario karakterei akkor működnek a legjobban, ha rájuk adunk egy egyenruhát, és például tűzoltót, papot vagy katonát játszattunk velük.”

(Enzo Barboni)

Bár ez az idézet egy későbbi interjúból származik, amit utolsó közös filmjük idején készítettek vele, de teljesen jól illik abba az alapvető humoros elvbe, amit senki más nem tudott úgy csinálni, mint Barboni, és amit előszeretettel használt, amikor Hill-lel és Spencerrel dolgozott. A komikum két különböző világ találkozásából fakad: fogja a két nagyon erős karaktert, kiszakítja őket megszokott környezetükből, a szituációtól függően áthelyezi őket

egy másik világba, amiben először ki kell ismerniük magukat. Az új környezetet paródiaszerűen mutatja be, hogy helyet adjon a humornak. Barboni szinte kivétel nélkül ezt a receptet alkalmazta, legyen szó bármelyik filmjükről.

Természetesen a **Nyomás utána!** is ezt a sémát követi, még akkor is, ha jelen esetben nem egyenruhában szerepelnek. A módszer azonos: mind a két főhősnek olyan szituációban kell helytállnia, amire nem voltak felkészülve, és egy olyan világban kell kiigazodniuk, ami egészen addig ismeretlen volt számukra. Az, hogy ennél a filmnél néhány jelenet nagyon hasonlít az ügynökfilmekre, különösen a James Bond-sorozatra, nem véletlen. A James Bond-mozik a Roger Moore-periódus alatt teljesen eltávolodtak a sorozat gyökereitől, ekkoriban már nem lehetett thrillerként komolyan venni őket. A **Nyomás utána!** Bond egyre bonyolultabb és hihetlenebb csodafegyvereit, és a realitástól elrugaszkodó történeteit pécézte ki magának.

A Barbonival készült negyedik munkájuk is sokkal jobb, mint amilyeneket más rendezőkkel forgattak. A paródiák többnyire viccesek, csakúgy, mint azok a jelenetek, amelyek helyzetkomikumon alapulnak. A film stílusa ismét friss és eredeti, Barboni komolyan veszi, hogy mik egy jó Spencer–Hill-film fontos összetevői, de nem keveri a különböző stílusokat, sőt tágitja főhősei határait. Az, hogy mindemellett sikerül a Florida adta lehetőségeket kihasználni, csak egy újabb plusz pont. A bunyók visszafogottabbak, és nem is olyan gyakoriak, mint korábbi munkáikban, s pont a film végi, szinte kötelező tömegverekedés tűnik kicsit rövidnek.

Nemcsak Enzo Barboni volt az, aki ennél az alkotásnál ismételen együtt dolgozott Spencerrel és Hill-lel, hanem Franco Micalizzi is. A komponista írta korábban **Az ördög jobb és bal keze** zenéjét, de annyira összeveszett a producerrel, Italo Zingarellivel, hogy a második rész aláfestését a De Angelis fivérek komponálták. Tizenhárom évvel később Barboni ismét a fedélzetre hozta, és az „In the Middle of All That Trouble Again” remekül passzol az összképbe. Pedersoli ezúttal sem hagyhatta ki, hogy egy-két jelenetben ne ő vezesse a helikoptert.

NINCS KETTŐ NÉGY NÉLKÜL

1984

© 1984 Trans-Cinema TV - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

NON C'È DUE SENZA QUATTRO

TARTALOM:

Két milliárdos, Don Antonio és Don Sebastiano Coimbra egy nagyon fontos szerződés aláírása előtt állnak, de úgy tűnik, valaki nagyon meg akarja akadályozni, hogy sikerüljön nyélbe ütni a szerződést, ugyanis mindketten halálos fenyegetést kapnak. Azért, hogy nyugodtan gondolkodhassanak az üzleten, megbíznak egy hasonmásokra szakosodott ügynökséget, akik találnak is két tökéletes alteregót: a saxofonost, Greg Wondert és egy kaszka-

Rendező: Enzo Barboni (E.B. Clucher)

Forgatókönyvíró: Marco Barboni

Operatőr: Silvano Ippoliti, Hélio Silva

Vágó: Philip Edwards

Zene: Franco Micalizzi

Producer: Vittorio Galiano

Játékidő: 94 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Greg Wonder/Antonio Coimbra de la Coronilla y Azevedo)

Terence Hill (Eliot Vance/Bastiano Coimbra de la Coronilla y Azevedo)

April Clough (Olympia Chavez)

Nello Pazzafini (Tango)

C. V. Wood Jr. (felügyelő)

Roberto Roney (Nadino)

Athayde Arcoverde (Vinicio)

Komisch und schlagkräftig wie noch nie.

**TERENCE
HILL**

**BUD
SPENCER**

Sie schlagen zu wie noch nie.
Das Publikum kugelt sich vor Lachen.

**Vier Fäuste
gegen Rio**

DOUBLE TROUBLE

PRODUKTION 1984

SCOTIA-FILM präsentiert eine Produktion der TRANS-CINEMA INC.

TERENCE HILL und BUD SPENCER in VIER FÄUSTE GEGEN RIO

mit **APRIL GLOUGH · HAROLD BERGMAN** · unter besonderer Mitwirkung von **C. V. WOOD Jr. · DARY REIZ · NELLO PAZZAFINI**
Drehbuch: **MARCOTULLIO BARBONI** · Kamera: **SILVANO IPPOLITI** · Musik: **FRANCO MICALIZZI** · Schnitt: **PHILIP EDWARDS**

Regie: E. B. CLUCHER

dőrt, Eliot Vance-t, akik úgy hasonlítanak Coimbrákra, mint két tojás. Fejenként egymillió dollárért elvállalják a megbízást, hogy egy hétig a milliárdosoknak adják ki magukat. Ha ezen időn belül sikerül a „rájuk” vadászókat is felkutatni, újabb ötszázezer dollár üti a markukat. Természetesen mindketten elfogadják az ajánlatot, és igen hamar otthonosan kezdik érezni magukat a brazil luxusbán, villájuk személyzetét és környezetüket jó pár, eddig nem is sejtett kívánságukkal lepik meg, ugyanis személyiségük teljesen eltér az igazi testvérekétől. Amikor a valódi Coimbra testvérek egy kikötői verekedés után, amit hasonmásaik provokáltak ki, meglátják magukat az újságban, azonnal Rióba utaznak, hogy megakadályozzák a legrosszabbat. Ellenségeik közben felbérelnek egy zsoldosereget, hogy ölje meg az általuk igazinak vélt testvérpárt. Amikor a zsoldosok hirtelen nem kettő, hanem négy ellenféllel találják szembe magukat, igencsak elképednek...

Szűk egy évvel ügynökparódiájuk után, a páros újra visszatért. Nem akartak mindenféle kísérletekbe belemenni, új filmjüket is Enzo Barboni rendezte, s ismét fia, Marco írta a forgatókönyvet, a zenét pedig, mint a legutóbb is, Franco Micalizzi komponálta.

Úgy gondolták, egy kis egzotikus atmoszféra nem árthat a produkciónak, így a történet Braziliában játszódik, egészen pontosan Rio de Janeiróban. A stáb itt kihasználhatta a természet és a város nyújtotta lehetőségeket, ezért nemcsak a világszerte híres Krisztuszobrot, hanem a világ legnagyobb futballstadionját, a Maracanát is lefilmezték. A forgatás időpontjában, ami 1984 áprilisában és májusában folyt, a fociszentély befogadóképessége kétszázezer fő volt. Az, hogy mindezek mellett még tipikus karneváli jelenetek is megjelennek, csak újabb vizuális fénypontja a filmnek.

A **Nincs kettő négy nélkül** talán Bud Spencer és Terence Hill közös pályafutásának essenciája, amiben benne van az a plusz, amit a két színész és Barboni közösen szállított. Ebben a moziban egy teljesen egyszerű és effektív trükkhöz folyamodtak: tudatosan egy másik identitást kellett felvenniük, az új környezethez idomulva. A **Nincs kettő négy nélkül**ben alapvetően ismeretlenek személyazonosságának felvételéről van szó, és hozzá kell szokniuk, hogy az „eredeti szereplők” viselkedését és magatartását utánozzák – amire persze álmukban sem gondoltak volna. Ennek az eredménye egy roppant szórakoztató vígjáték lett.

E darab a páros egy késői klasszikusa. Egy szokatlanul eredeti forgatókönyv, ami a duó közös filmjeinek mintegy „best of”-ja, alkotásaik megszokott lefolyásával, rengeteg poénnal megtűzdelve, amelyek egyáltalán nem mennek el az együgyűség irányába. Az időközben kicsit megöregedett színészek előtt ott lebeg a régi minta, és szemmel láthatóan örömmel játszanak, nem riadnak vissza még az öniróniától sem. Különösen azok a jelenetek a film fénypontjai, ahol az eredeti és a hasonmások is szerepelnek. Lenyűgöző, hogy főleg Spencer milyen jól alakítja mindkét karaktert.

Ezeket a szcénákat montázssal készítették, egész egyszerűen egyet csináltak a két felvételtől. Más jeleneteknél pedig dublőrökkel dolgoztak, akiket csak hátulról lehetett látni. A nagyon egyszerű módszer ellenére a montázs teljesen hiteles.

A **Nincs kettő négy nélkül** készítése alatt Barboni már majdnem rátalált régi önmagára, a végsőig elment, hogy minél többet kihozzon Spencerből és Hillből utolsó közös munkájuk során, és egy olyan filmet csinált, amelyet csak ezzel a párossal lehet. Ez lett a legjobb mozi, amit a **Bűnvadászok** óta készítettek, és ez az utolsó csillogásuk, mielőtt végleg lezárult volna egy korszak.

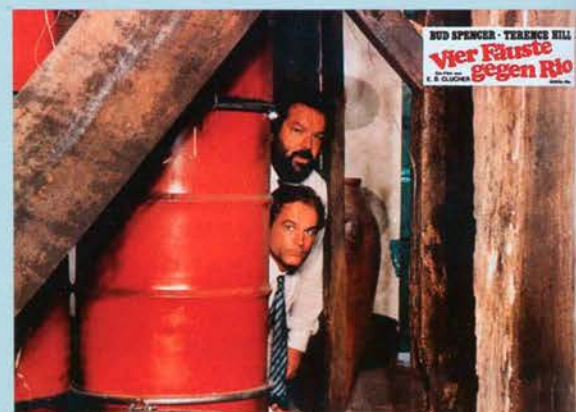
DE 2 TÆSKEGLADE »TRINITYBRODRE« ER TILBAGE IGEN MED NYE HERLIGE LØJER
DENNE GANG BLANDT SMUKKE KVINDER OG SKUMLE MÆND I RIO DE JANEIRO
TERENCE HILL · BUD SPENCER

PANORAMA FILM A/S præsenterer

DERES MOTTO VAR
ANGREB!
ER DET BEDSTE FORSVAR

TRANS CINEMA præsenterer »DOUBLE TROUBLE« med **TERENCE HILL** og **BUD SPENCER**
Endvidere medvirker **APRIL GLOUGHT · HAROLD BERGMAN · C.V. WOOD Jr. · DARY REIZ** m.fl.
Manuskript **MARCO TULLIO** · Musik **FRANCO MICALIZZI** · Instruktion **E.B. CLUCHER**
Tilladt for alle. Udrejning ASA.

SZUPERHEKUSOK

1985

© 1985 Trans-Cinema TV / El Pico S. A. - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

MIAMI SUPERCOPS

TARTALOM:

A bűnöző Joe Garret hét évvel ezelőtt cimboráival húszmillió dollárt zsákmányolt, de ő az egyetlen, akit el tudtak fogni. Börtönben töltött éve alatt nem árulta el sem társai nevét, sem tartózkodási helyüket. Amikor kiszabadul, ismét ráállítják az ügyre Doug Bennett FBI-ügynököt, aki annak idején társával, Steve Forresttel kézre kerítette Garretet. De Forrest már nincs az FBI-nál, hanem egy pilótaiskolát üzemeltet Miami-ban. Amikor szabadulása után Garret Miami felé indul, Doug megpróbálja rávenni régi társát, hogy kövessék a férfit, hátha így meg tudják oldani az ügyet. De Steve nem áll kötélnek, és már nem akar foglalkozni az esettel. Végül Garretet holtan találják, ezért Dougot Miami-ba küldik. Rá tudja beszélni régi társát, amikor elmeséli, hogy a gengszterek nemcsak Garretet, hanem az öreg Tanneyt is megölték. Steve-et és Dougot inkognitóban, hétköznapi rendőrként vetik be, és igen hamar sikerül rájönniük, hogy a tettes egy előkelő, nagy befolyással bíró személy.

Az olasz mozi ekkoriban válságban volt, jobban mondván, még mindig válságban volt, és a külföldi sikerek is elmaradoztak, emiatt nehéz volt az egykor tömegeket vonzó színészek új filmjeihez a megfelelő anyagi háttérrel előteremteni. Ezért már a **Nincs kettő négy nélkül** előtt elővarázsolták a szükséges összeget a következő munkájukhoz. Talán az utolsó közös filmjüket el sem készítették volna az Enzo Barbonival való munka után, ha már nem lettek volna készen a szerződések egy újabb ilyenhez. Így született meg a **Szuperhekusok**.

A film költségvetését teljesen a minimumra nyirbálták meg. Bruno Corbucci lett a direktor, aki gördülékeny tempójú műveiről volt híres. Most is ő írta a forgatókönyvet, de Luciano Vincenzonival, aki már a **Piedone, a zsaru** munkálataiban is részt vett. A zenét ismét, egyben utoljára a La Bionda testvérek írták.

Ha a **Hannibált** nem számítjuk, ez volt Bud Spencer és Terence Hill 16. közös filmje, és mintegy tíz évig egyben az utolsó is. A **Szuperhekusok** teljesen más, mint többi munkájuk, inkább krimi, mint vígjáték. Eddig is jól működött, hogy az általuk játszott karakterek társak voltak, ez pedig a **Szuperhekusok**ban is jelen van: partnerek, akik kölcsönösen tisztelik és kedvelik egymást. A film alaphangulata komoly, ennél az utolsó mozijuknál a történetet helyezik előtérbe, ezért az bárhol játszódhatna.

Maguk az akciójelenetek is teljesen szokatlanok: alig van a filmben verekedés, inkább a lőfegyverek használata kerül előtérbe, és az elvárt finálé elmarad. Látszólag nem akarták feladni a harcot, hogy megfeleljenek a közönség tetszésének, ezért belementek abba, hogy kövessék az aktuális filmes trendet, és amerikanizálódnak, de így valamivel kevésbé lettek markánsak a karaktereik – legalábbis a korábbiakhoz mérve.

Rendező: Bruno Corbucci

Forgatókönyvíró: Bruno Corbucci, Luciano Vincenzoni

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Daniel Ballaby

Zeneszerző: Carmelo La Bionda, Michelangelo La Bionda

Producer: Vittorio Galiano

Játékidő: 93 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Steve Forest)

Terence Hill (Doug Bennet)

C.B. Seay (Tanney)

William „Bo” Jim (Charro)

Jackie Castellano (Irene)

Rhonda S. Lundstead (Anabella)

Richard Liberty (Joe Garret)

Ken Ceresne (Robert Delman)

A trendek követésére tett kísérlet azonban nemcsak Spencerékre igaz, hanem a La Bionda fivérekre is, akik az akkor kedvelt elektronikus zenével kísérleteztek, és csak ekkor tudatosult igazán mindekiben, hogy milyen fontos szerepet játszottak a filmekben a Guido és Maurizio De Angelis által írt korábbi felvételek.

SZUPERHEKUSOK

TERENCE HILL BUD SPENCER

MIAMI SUPERCOPS

Directed by

BRUNO CORBUCCI

DISTRIBUTED BY COLUMBIA PICTURES

© 1985 ELPICO S.A. - PANAMA

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

ALADDIN

**Das sage
ich euch...**

**ICH BIN EIN
GENIE**

**... wenn ihr
nicht spurt,
hau' ich euch
diesmal
erst recht
in die Pfanne!**

**DER
SUPER
FILM**

BUD SPENCER

Aladin

BUD SPENCER .. ALADIN

MIT LUCA VENANTINI · JANET AGREN

JULIAN VOLOSHIN

UMBERTO RAHO

LOU MARSH

TONY ADAMS

UND ERONIMUS

DIAMY
SPENCER

REGIE "THE GENIE" .. EUMIR DEODATO

EXECUTIVE PRODUCER FULVIO LUCISANO .. MARCELLO FONDATO .. UGO TUCCI .. BRUNO CORBUCCI

ALADDIN

© 1986 Compagnia Generale R. T. s. r. l. / Italian International Film - Minden jog fenntartva!

1986

EREDETI CÍM:

SUPERFANTAGENIO

TARTALOM:

A fiatal Al Haddin munkát vállal egy ócskásboltban. Amikor egy öreg lámpát tisztít, abból kiszabadul a lámpa szelleme, aki a fiút mesternek hívja, és minden kívánságát teljesíti. Miután Al Haddinnak valóra válik pár kívánsága, rövid időn belül mások is felfigyelnek a csodalámpára, és meg akarják szerezni. Ezért a dzsinn és Al Haddin elhatározzák, hogy a tengerbe dobják a lámpát, hogy senki ne használhassa fel rossz célra, azonban amíg tervük sikerül, át kell élniük pár kalandot.

A közös munkát követően, egy újabb önálló produkcióval hívta fel magára a figyelmet Bud Spencer, a régi történetből táplálkozó, de mai környezetben játszódó **Aladdinnal**. A film teljes mértékben a fiatalabbak szórakoztatását helyezi előtérbe, amely ötlet természetesen Spencernek is testhezálló volt, hiszen saját bevallása szerint maga is egy nagy gyerek. A produkció tehát ennek megfelelően célozta meg elsősorban az ifjabb közönséget.

A rendező Bruno Corbucci, aki a forgatókönyvírásban is részt vett Mario Amendola és Marcello Fondato oldalán. Ugyan a poénok elsősorban Spencer szájából hangzanak el, mellette mégis szinte egyenrangú szerephez jut a fiú, aki a lámpamester. A jól bevált receptet használták fel: legyen melletted mindig egy gyerek, ahogy a Piedone-filmekben is. Az Aladdin Bud Spencer pályafutásának egy olyan állomása, ami a

Rendező: Bruno Corbucci

Forgatókönyvíró: Marcello Fondato, Bruno Corbucci, Mario Amendola

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Daniele Alabiso

Zeneszerző: Fabio Frizzi

Producer: Ugo Tucci

Játékidő: 95 perc

Szereplők:

Bud Spencer (dzsinn)

Luca Venantini (Al Haddin)

Riccardo Rainieri (Larry)

Sergio Smacchi (Mark)

Giancarlo Bastianoni (Randy)

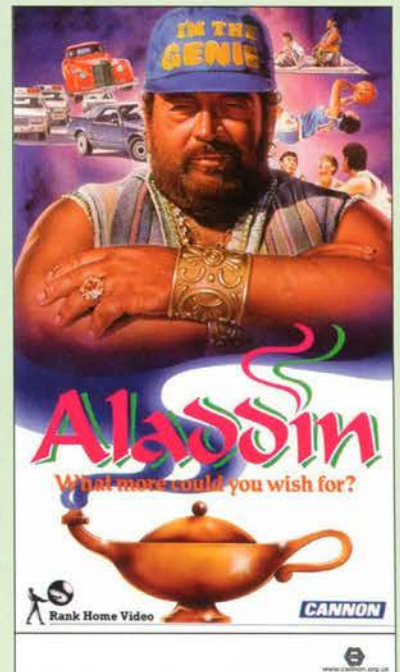
Janet Agren (Mrs. Haddin)

Tony Adams (Monty Siracusa)

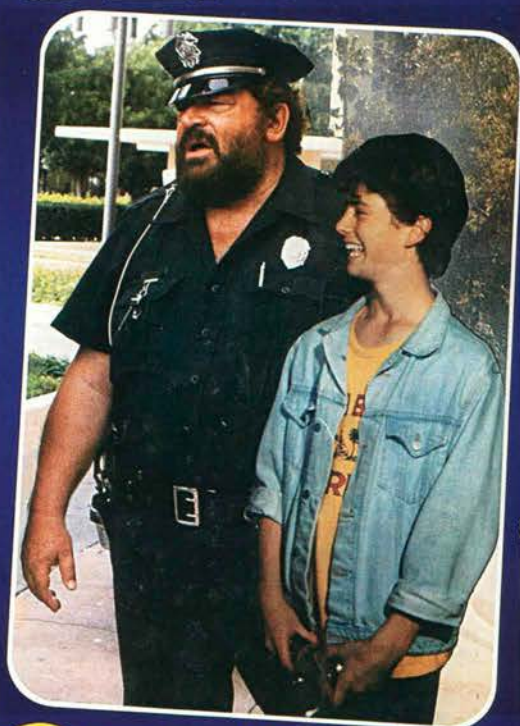
Fred Buck (O'Connor őrmester)

Piedone- és a Seriff-sorozat által megkezdett utat folytatja. Ebben a produkcióban ugyan már kevesebb verekedést láthatunk, de egy dzsinn miatt is verekedne?

A filmmel kapcsolatban érdekesség, hogy a Pedersoli család néhány tagja is közreműködött a létrehozásában, ugyanis Giuseppe Pedersoli Corbucci asszisztenseként tevékenykedett, Diamante Pedersoli pedig Patricia O'Connor szerepét játszotta. Szintén bájos adalék, hogy az alkotás főcímdalát maga Spencer énekli egy gyermekkórussal.

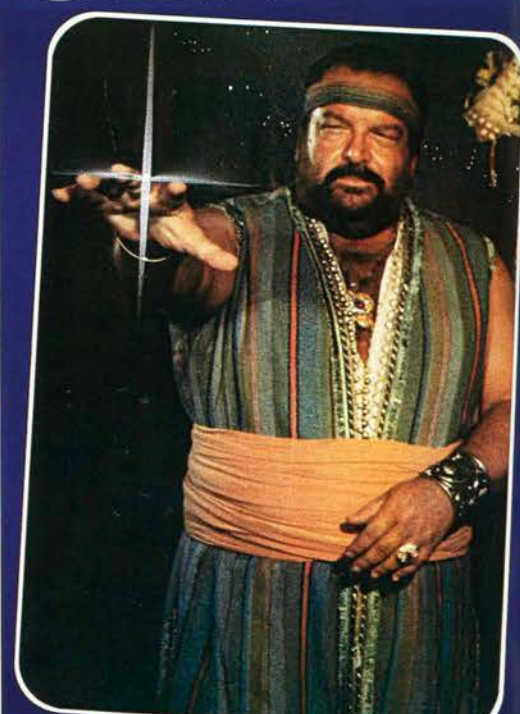
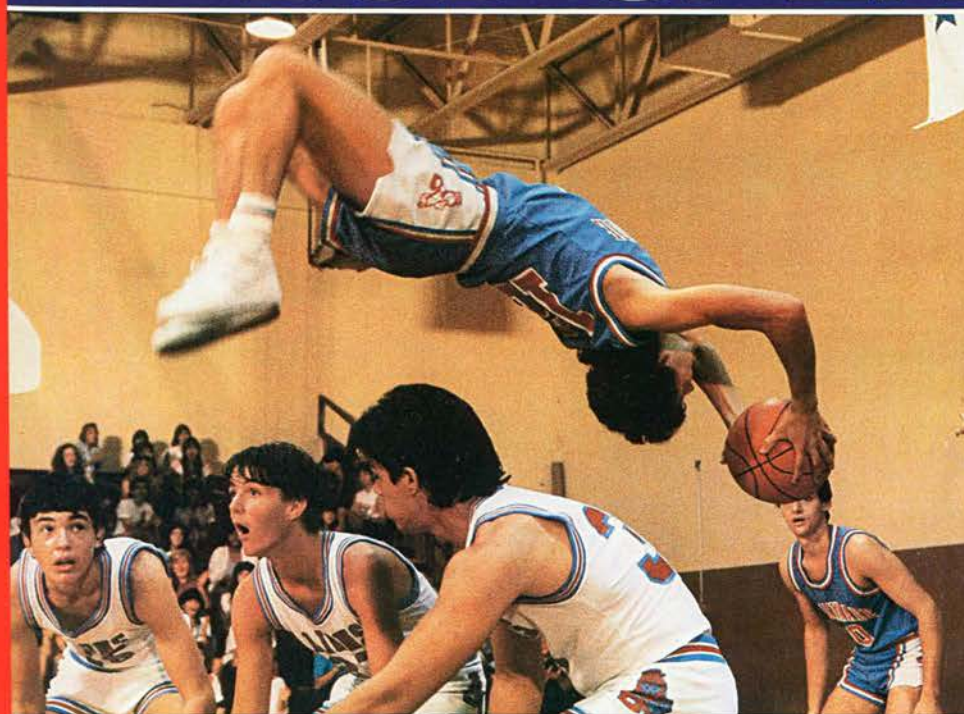
BUD SPENCER

SUPERFANTAGENIO

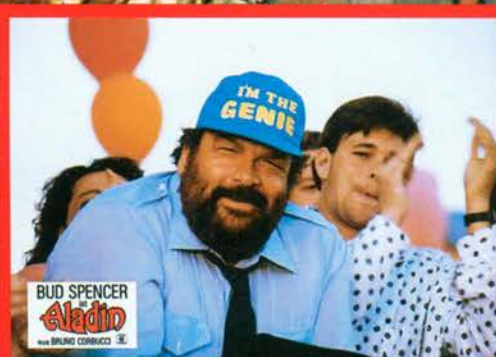
FULVIO LUCISANO PRESENTA BUD SPENCER IN "SUPERFANTAGENIO" CON LUCA VENANTINI • JANET AGREN • UMBERTO RAHO • JULIAN VOLOSHIN
RAFFAELE MOTTOLA • VENANTINO VENANTINI • E PER LA PRIMA VOLTA SULLO SCHERMO DIAMY SPENCER • LA CANZONE "THE GENIE" DI EUMIR DEODATO E CANTATA DA ADRIANO PAPPALARDO
PRODOTTO DA UGO TUCCI PER LA COMPAGNIA GENERALE R.T. • UN FILM GOLAN-GLOBUS PER LA CANNON GROUP • DIRETTO DA BRUNO CORBUCCI • PRODUTTORE ESECUTIVO FULVIO LUCISANO • COLORE DELLA TELECOLOR **tit**

BUD SPENCER

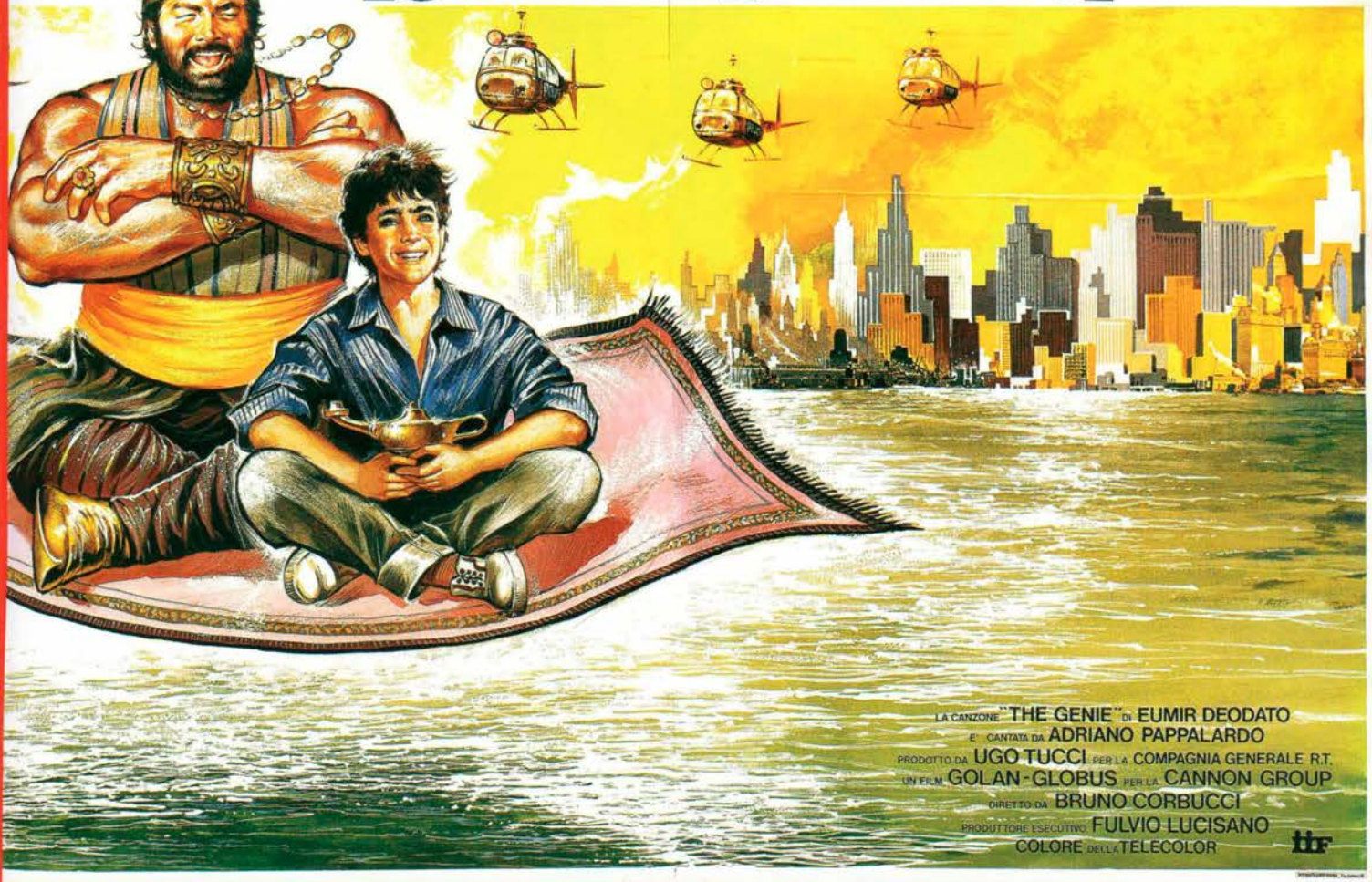

SUPERFANTAGENIO

FULVIO LUCISANO PRESENTA BUD SPENCER IN "SUPERFANTAGENIO" CON LUCA VENANTINI • JANET AGREN • UMBERTO RAHO • JULIAN VOLOSHIN
RAFFAELE MOTTOLA • VENANTINO VENANTINI • E PER LA PRIMA VOLTA SULLO SCHERMO DIAMY SPENCER • LA CANZONE "THE GENIE" DI EUMIR DEODATO E CANTATA DA ADRIANO PAPPALARDO
PRODOTTO DA UGO TUCCI PER LA COMPAGNIA GENERALE R.T. • UN FILM GOLAN-GLOBUS PER LA CANNON GROUP • DIRETTO DA BRUNO CORBUCCI • PRODUTTORE ESECUTIVO FULVIO LUCISANO • COLORE DELLA TELECOLOR **tit**

SUPERFANTAGENIO

LA CANZONE "THE GENIE" DI EUMIR DEODATO
E CANTATA DA ADRIANO PAPPALARDO
PRODOTTO DA UGO TUCCI PER LA COMPAGNIA GENERALE R.T.
UN FILM GOLAN - GLOBUS PER LA CANNON GROUP
DIRETTO DA BRUNO CORBUCCI
PRODUTTORE ESECUTIVO FULVIO LUCISANO
COLORE DELLA TELECOLOR

A KEMÉNYFEJŰ

TERENCE HILL

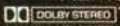
RENEGADE

TERENCE HILL in RENEGADE

mit ROBERT VAUGHN • ROSS HILL • NORMAN BOWLER • Regie: E. B. CLUCHER

produziert von LUCIO BOMPANI mit Paloma Films & Cinecittà

Kamera: ALDO CONTINI • Musik: MAURO PAOLUZZI • Buch: MARCO TULLIO BARBONI

Der Original-Soundtrack erhältlich von WEA, 'Call me the Breeze' und 'Simple Man' von LYNYRD SKYNYRD

im Vertrieb der TOBIS Filmkunst

A KEMÉNYFEJŰ

1987

© 1987 Paloma Films / Cinecittà - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

RENEGADE**TARTALOM:**

A csavargó Luke Mantee dzsipjével és lovával, Joe Brownnal járja a világot, és kisebb szélhámosságokból tartja fent magát. Megkeresi egy régi barátja, Moose, aki börtönben ül. A férfi megkéri Luke-ot, hogy törődjön fiával, amíg be van zárva. Egy kis földön élnének Green Havenben, amit Moose kártyán nyert. Luke nem lelkesedik túlzottan az ötletért, de nem akarja visszatartani régi barátját, így belemegy a dologba. Nem is sejti, döntése milyen következményekkel jár, ugyanis Mattról kiderül, hogy egy lázadó tinédzser, aki minden hájjal megkent, és egyáltalán nem tiszteli Luke-ot. De ez még nem minden: úgy tűnik, valaki mindenáron meg akarja akadályozni, hogy Green Havenbe jussanak, így Luke-nak és Mattnek jó pár akadályt le kell küzdenie. Végül eléri céljukat, és a szomszédok kedvesen fogadják őket. Ezzel még nem oldódott meg valamennyi problémájuk, ugyanis valaki a háttérben mindent elkövet, hogy megszerezze a földet. Kiderül, hogy a seriff és az ügyvédek is egy bizonyos Lawsonnak dolgoznak, akinek az a célja, hogy elűzze Luke-ot és Mattet. Luke csak egy kiutat lát, el kell kapnia Lawson, és ebben nincs is annyira egyedül, mint ahogy azt eredetileg gondolta.

Rendező: Enzo Barboni (E.B. Clucher)

Forgatókönyvíró: Marco Barboni, Terence Hill, Sergio Donat

Operatőr: Alfio Contini

Vágó: Eugenio Alabiso

Zeneszerző: Mauro Paoluzzi

Producer: Lucio Bompani

Játékidő: 89 perc

Szereplők:

Terence Hill (Luke)

Robert Vaughn (Lawson)

Ross Hill (Matt)

Norman Bowler (Moose)

Donal Hodson (Ely)

Amíg Bud Spencer a Bruno Corbucci által rendezett **Aladdin**nal foglalkozott, Terence Hill tovább dolgozott Enzo és Marco Barbonival, és újabb önálló filmet forgattak, melynek forgatókönyvírásában ő is részt vett.

Az, hogy Hill adoptált fia játszotta a filmben a másik főszerepet, nem volt előre eltervezve, a véletlenen múlt. Az akkor tizenöt éves Ross hallott pár dolgot a történetről, és végül elolvasta a szkriptet. Megtetszett neki Matt karaktere, és megkérdezte apját, mit gondolna arról, ha ő játszana ezt a szerepet. Terence Hill annyira nem is lepődött meg a felvetésen, ugyanis tudta, hogy fia érdeklődését

felkeltette a színészet. Mindenesetre nem volt az ötlettől elragadtatva, ugyanis hosszú pályafutása során megismerte a szakma árnyoldalait is, és úgy gondolta, gyereke még túl fiatal ehhez, ráadásul a Hill név teher is lehet majd számára.

A fiú azonban nem tágitott, így Hill beleegyezett, hogy megcsinálják a próbafelvételeket, de csak azzal a feltétellel, hogy Ross-szal is ugyanúgy bánnak, mint bármelyik másik jelentkezővel. Miután mindenkit meghallgattak, nem volt kétséges sem Terence Hill, sem Barboni vagy a producer, Bompani számára, hogy Ross Hill a legjobb választás erre a szerepre.

Másik, vér szerinti fia is közreműködött ennél a mozinál, csak ő a kamera mögött, hiszen a vágó, Eugenio Alabiso asszisztense volt. Jess is felbukkant már kisebb jelenetekben édesapja mellett, de testvérével ellentétben, ő inkább a kamera mögött érezte jól magát. Mind a mai napig a filmiparban dolgozik.

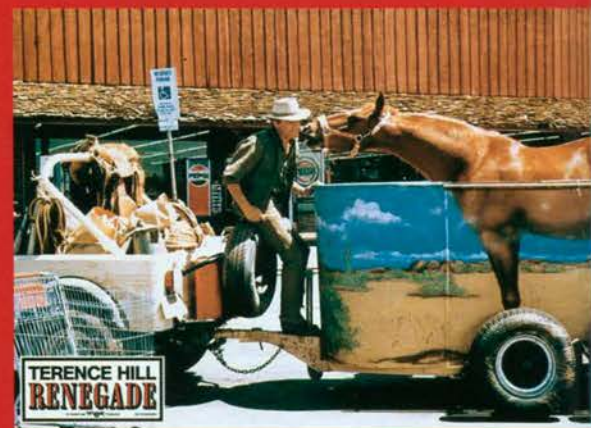
A keményfejű egy igazi road movie, ami inkább amerikai, mint olasz stílusban készült, és ezért annyira nem is egy tipikus Terence Hill-film. Ez a zenén is érződik, amit Mauro Paoluzzi írt, ugyanis ő inkább rock- és countryelemekkel dolgozik, ami remekül illik a filmhez. Ugyanakkor az alkotás olyan, mint egy modern vadnyugati történet, mutat némi hasonlóságot a spaghettiwesternekkel is – Hill karaktere például olyan, mint egy modern Trinity. Mind a két figura minden hájjal megkent, viszont Luke Mantee – Trinityvel ellentétben – nem keresi a bajt, inkább az üldözi őt. Ezek után nem is meglepő, hogy néhány helyen pont ezeket az aspektusokat használták fel a produkció reklámjánál. Kanadában például *You Call Me Trinity, They Call Me Renegade* címen került a mozikba.

Bár a tempója sokkal nyugodtabb, mint a Barbonival forgatott utolsó két filmnek, a mester tipikus ismertetőjeleit itt is fel lehet fedezni. A rengeteg poén mellett az epizódyszerű rendezés is szembetűnő, ami az eddigi műveiket is meghatározta. A keményfejű ennek ellenére egy nyugodt, néha kicsit melankolikus alkotás, aminek középpontjában egy tipikus apa-fiú kapcsolat áll. Jól sikerült mozi, talán kicsit régivágású, de komolyabb jelenetekkel, amelyek a film egészét nézve nagyon meggyőzőek. A kémia apa és fia között jól működik, és még akkor is, ha a fiú néhány jelenetben nagyon eltúlozza szerepét, A keményfejű egy csupaszív darab lett.

Az egészet az Egyesült Államokban forgatták, jobban mondva Arizonában. Az ottani időjárási viszonyok okoztak némi nehézséget, ugyanis túl nagy forróság volt. Megtörtént, hogy a hőmérő 47 fokot mutatott, ami igencsak megnehezítette a munkát, és volt, hogy fel is borította a forgatási tervet. Egyszerűen nem tudtak tíz órát vagy még annál is többet dolgozni, ugyanis a stáb ereje a végét járta. Terence Hill, akinek már volt némi tapasztalata a hőséggel, szerencsére tudta kezelni a helyzetet.

A keményfejű az utolsó közös munkája Terence Hillnek és Enzo Barboninak. Talán ez a film nem mérföldkő az életükben, de ennek ellenére egy szórakoztató, hangulatos road movie, aminek nyugodtabb alaphangulata Hill legsikeresebb önálló filmjére, a *Nevem: Senkire* emlékeztet. A keményfejű egyben Ross Hill utolsó szerepe is volt, ami így visszatekintve még tragikusabbnak tűnik, hiszen remekül játszotta a lázadó tinédzser szerepét.

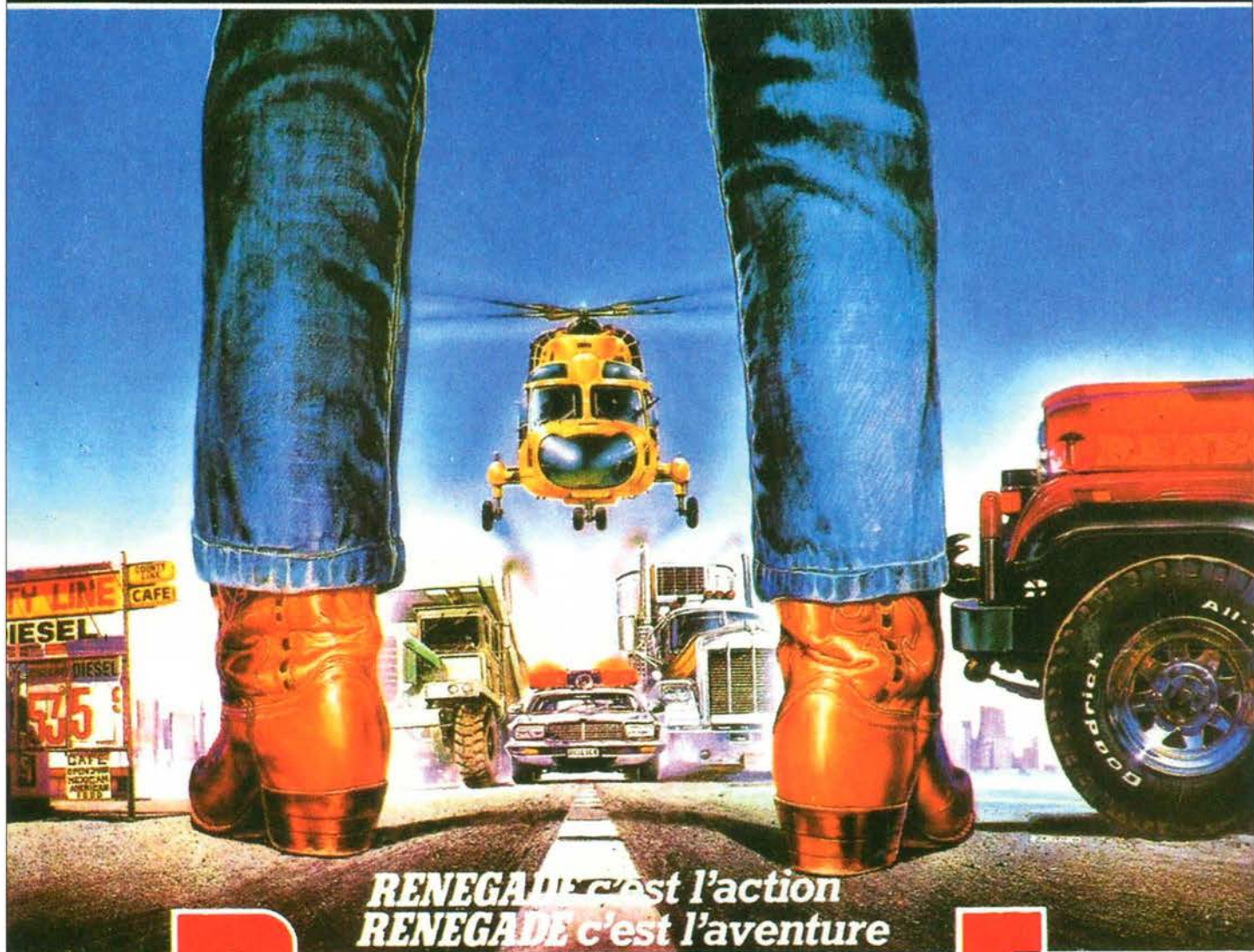
Ross Hill Ross Hill, aki A keményfejűben a lázadó Mattet játszotta, nem volt Terence Hill vér szerinti fia. Hill 1974-ben adoptálta őt, amikor a *Különbén dühbe jövünk*et forgatták Münchenben. Testvérével, Jess-szel ellentétben Ross korán elkezdett a színészkedés iránt érdeklődni: először 1983-ban volt látható a *Don Camilló*ban apja mellett, ahol Margino szerepét játszotta. Bár mindig sürgette, hogy megtehesse az újabb és újabb lépést a filmvilágban, Terence és Lori Hill úgy gondolták, mindenképpen a tanulmányaira kell inkább koncentrálnia. Csak 1987-ben engedték meg szülei, hogy újra szerepeljen, ez alkalommal az apja melletti másik főszerepet alakította A keményfejűben. A *Lucky Luke*-ban is kapott egy lehetőséget, ő játszotta volna el Billyt, a kölyköt, de erre sajnos már nem kerülhetett sor. Miközben apja Új-Mexikóban a forgatás előkészületeit intézte, Ross egy barátjával, Kevinnel autóbalesetet szenvedett egy stockbridge-i jeges úton Massachusettsben, 1990. január 15-én. Billy, a kölyök szerepét nem adták másnak, Terence Hill pedig fiának és annak barátjának ajánlotta az alkotást.

Les Films Jacques Le Henne présentent

RENEGADE c'est...

TERENCE HILL

RENEGADE

"un os trop dur"

TERENCE HILL • RENEGADE UN OSTROP DUR • ROBERT VAUGHN, ROSS HILL, NORMAN BOWLER • mise en scène : E.B. CLUCHER
produit par LUCIO BOMPANI pour PALOMA FILMS & CINECITTÀ • photo : ALFIO CONTINI • musique originale : MAURO PADLUZZI • Éditions musicales : GRUPPO INTERSONG-SUGARMUSIC EDIZIONI MUSICALI
"Call me the Breeze" et "Simple man" chanté par le groupe : LYNRYD SKYNYRD enregistré sur disque : MCM

DOLBY STEREO
FUSION FOR THEATRE AND HOME

TÉVÉS SIKEREK

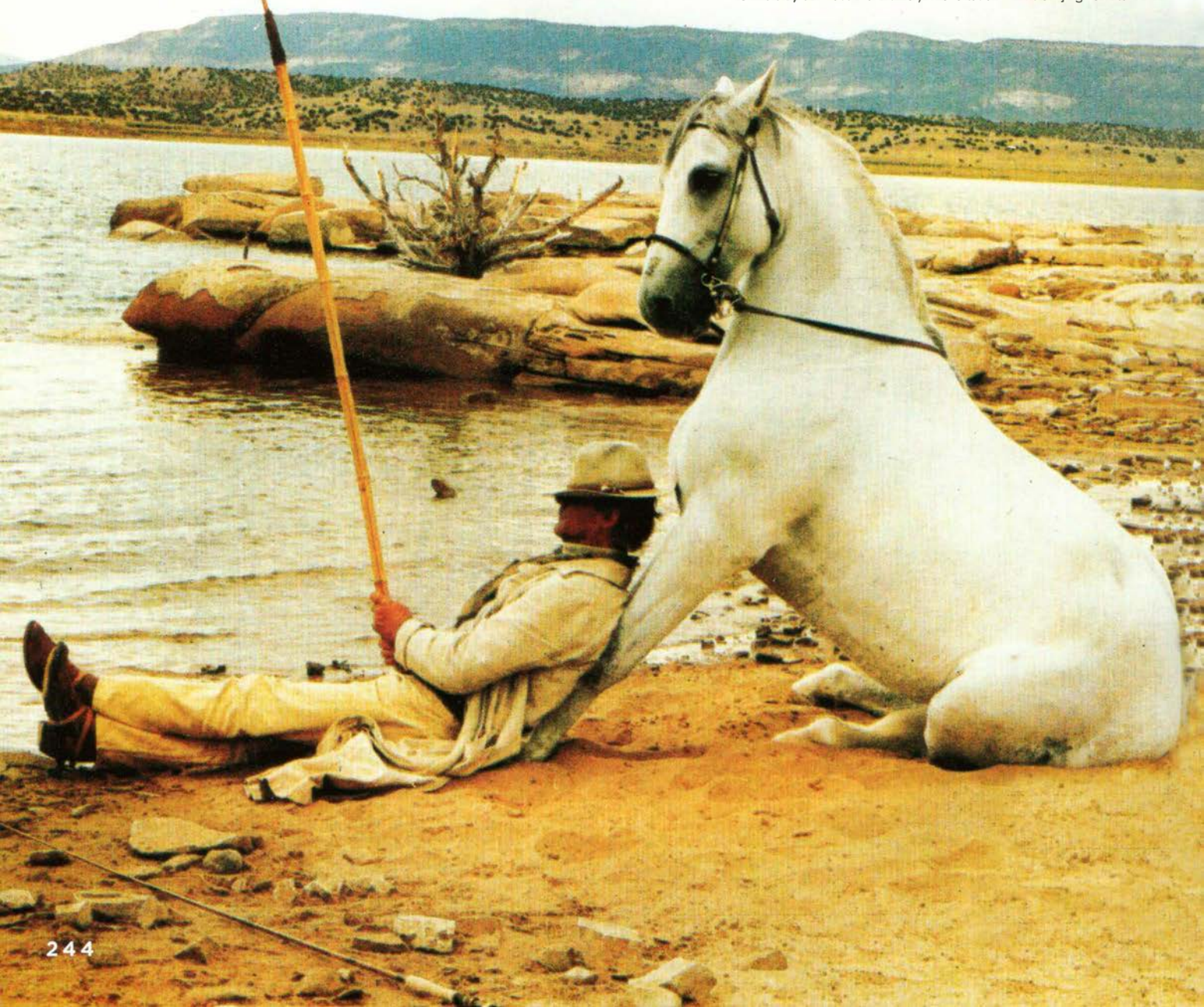
1988-1998

A mozis karrierjüknek leáldozott, ennek ellenére népszerűbbek voltak, mint valaha, ugyanis hála a tévének és a videónak, az új generáció is felfigyelt rájuk.

Mindketten forgattak ugyan még ekkoriban önálló filmeket, például Spencer a **Fél lábbal a Paradicsomban** című filmet, míg

Terence Hill a **Lucky Luke**-ot, de érezték, a régi szép napoknak sajnos vége lett. Ezért is volt itt az ideje, hogy lépéseket tegyenek a televíziós karrier felé, hiszen valahol sejthették, hogy számíthatnak rajongóikra. Spencer volt az, aki igazi munkamániásnak bizonyult, és három sorozatban is főszerepet játszott.

© 1990/91 Paloma Films / Reteitalia - Minden jog fenntartva!

ÓRIÁSI NYOMOZÓ

1988

© 1988 C. G. G. FIN MA. VI. SpA / Hamster Productions / Reteitalia / Taurus Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI ÉS ALTERNATÍV CÍM:

BIG MAN**TARTALOM:**

Jack Clementi egykor rendőr volt, sőt karrierje csúcsán még rendőr főnök is. Azóta visszavonult, és magánnyomozóként dolgozik a Côte d'Azur-on egy kis szállodában. Ő a tulajdonosnő, Fernande egyetlen vendége, aki igencsak érdeklődik Jack iránt, de a férfit nagyon idegesíti a gondoskodásával. Clementi csak nagy ügyeket vállal el, és gyakran dolgozik a londoni Lloyd's biztosítótársaságnak. A megbízásokat többnyire barátja, Henry Winterbottom közvetíti felé, aki a cég vezetőségéhez tartozik. Ezek az ügyek egész Európán vezetnek keresztül őt. Segítséget (még akkor is, ha nem kívánt formában) fiatal sofőrjétől, Simontól kap. Azoknál az eseteknél, amelyek Olaszországban játszódnak, az idős Carusóra támaszkodhat, aki ugyan segíti Clementit, de nem mindig ért egyet exkollégája módszereivel.

Bud Spencer megkockáztatta azt a lépést, hogy belevág a tévésorozatok világába, és 1988-ban debütált a német-olasz-francia koprodukcióban, az **Óriási nyomozó**ban.

A színész, mint ahogy már máskor is, régi szövetségesehez fordult. Így került Stefano Vanzinával, alias Stenóval újra kapcsolatba. Korábban vele készítették a Piedone-filmeket, de egy másik ismerős is feltűnt, Lucio De Caro, aki az első két Rizzo-mozi forgatókönyvét írta. Spencer nagyon szíven viselte a széria sorsát, ugyanis ő is részt vett a forgatókönyv megírásában.

Pár évvel korábban még így nyilatkozott a tévéről:

„Nem hiszem, hogy karaktereim a televízióba valók. A kisemberek hőseit testesítem meg, akit a moziban akarnak látni. Egy tévésorozatban az ember valahogy olyan hétköznapivá válik, házhoz megy, és majdhogynem oda is tartozik. Ezt nem akarom, talán majd később.”

(Bud Spencer)

Azért, hogy egy sorozat, vele a főszerepben sikeres legyen, változtatásra volt szükség. Emiatt is volt logikus, hogy Stenóval és De Caróval dolgozzon, hiszen ők voltak azok, akik Rizzo felügyelő létrehozásával egy olyan karaktert teremtettek, aki sokkal realitásosabb volt, és közelebb állt a valósághoz, mint amilyen szerepeket játszott a későbbiekben. A váltást egy újabb esélyként élte meg, hogy olyan szerepet vigyen, ami még inkább illik a korához.

Tartalmilag és stilisztikailag az **Óriási nyomozó** inkább krimi, mint vígjáték: bár volt benne pár verekedés, de azokat valóságosan és keményebben ábrázolták, mint ahogy a nézők megszokhatták. Spencer okosan változtatott karakterén: még mindig ugyanaz az óriás volt, akit jól ismerünk és szeretünk, de már nem az a valaki, akinek meg kell oldania a kalamajkát, amit más okozott. Tudatos

Rendező: Steno

Forgatókönyvíró: Steno, Lucio De Caro, Bud Spencer

Operatőr: Silvano Ippoliti

Vágó: Raimondo Crociani

Zeneszerző: Guido De Angelis, Maurizio De Angelis, Karel Svoboda

Producer: Mario Cecchi Gori, Vittorio Cecchi Gori

Szereplők:

Bud Spencer (Jack Clementi)

Denis Karvil (Simon)

Raymond Pellegrin (Caruso)

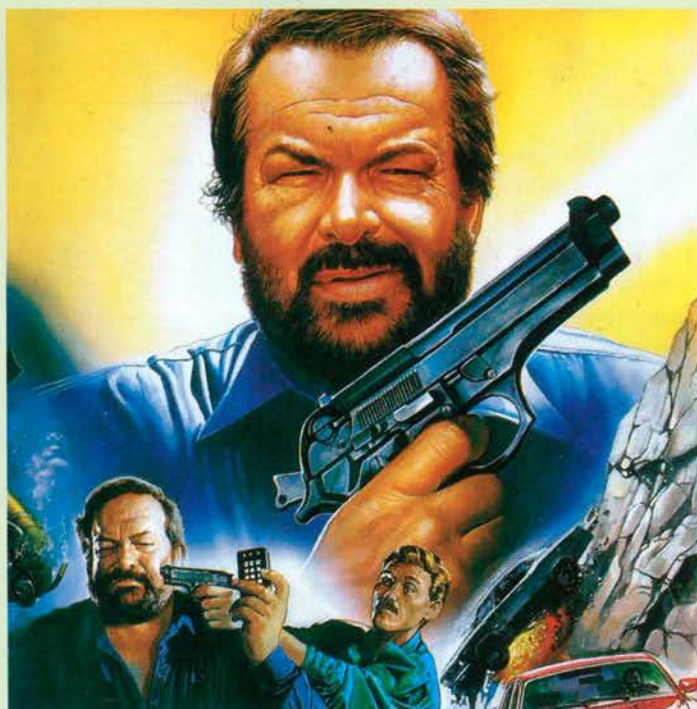
John Steiner (Zebra)

Isabel Russinova (Chiara)

lépés volt, hogy Jack Clementi karaktere nagyon hasonlít az első két Piedone-film Rizzo felügyelőjéhez.

Koprodukcióról van szó, így a sorozatban rengeteg vendégszereplő fordult meg; sokukat már láthattuk más Spencer-filmekben is, például Raimund Harmstorft, Mario Pilart vagy Nello Pazzafinit. A filmzenét Guido és Maurizio De Angelis írta, akiknek ez volt a nagy visszatérésük a Spencer-filmográfián belül.

Az **Óriási nyomozó** egy hatrészes sorozat, amelynek egy-egy része úgy kilencven perces, és először videón adták ki. Az eredeti terv az volt, hogy majd folytatják, de Steno a forgatási munkák befejezése előtt nem sokkal meghalt, úgyhogy erre nem került sor, és a sorozat megmaradt hatrészesnek. Az **Óriási nyomozó** nem hozott átütő sikert ugyan, de szép próbálkozás volt a művész kvalitásainak egy más közegbe való átültetésére.

BUD SPENCER BIG MAN Óriási nyomozó

URSULA ANDRESS

MICHEL CONSTANTIN

MARIANGELA GIORDANO

RAIMUND HARMSTORF

ISABEL RUSSINOVA

JACQUES SERNAS

JOHN STEINER

rendezte
STENO

A CECCHI GORI GROUP A TAURUS A RETEITALIA ÉS A MEDIASET PRODUKCIÓ BEMUTATJA
BUD SPENCER BIG MAN - ÓRIÁSI NYOMOZÓ SOROZAT FŐSZEREPEKÉN BUD SPENCER MAGYAR HANGJA BUJTOR ISTVÁN PRODUCER MARIO CECCHI GORI ÉS VITTORIO CECCHI GORI
EXECUTIVE PRODUCER CLAUDIO SARACENI ZENE GUIDO ÉS MAURIZIO DE ANGELIS FÉNYKÉPEZTE SILVANO IPPOLITI VÁGÓ RIAMONDO CROCIANI RENDEZTE STENO
© 1988 CECCHI GORI GROUP/RETEITALIA/TAURUS/MEDIASET ALL RIGHTS RESERVED

FÉL LÁBBAL A PARADICSOMBAN

THIERRY LHERMITTE

BUD SPENCER

CAROL ALT

*Diesmal
setzt er
Himmel und Hölle
in Bewegung...*

CLAUDIO BONIVENTO präsentiert

Wenn man vom Teufel spricht...

DOLBY STEREO

VON VPS VIDEO

with SHARON MADDEN · SEAN ARNOLD · RICCARDO PIZZUTI · DIAMANTE IAN BANNEN as LUCIFER JEAN SOREL as HOLY BROTHER
original story by MARCOTULLIO BARBONI & GIUSEPPE PEDERSOLI screenplay MARCOTULLIO BARBONI
music by GIANCARLO BIGAZZI · SILVIO BERLUSCONI COMMUNICATIONS & FIRST GROUP INTERNATIONAL Srl Production
produced by CLAUDIO BONIVENTO & GIUSEPPE PEDERSOLI directed by E.B. CLUCHER

FÉL LÁBBAL A PARADICSOMBAN

1990

© 1990 Warner Bros. Pictures - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

UN PIEDE IN PARADISO

Rendező: E.B. Clucher (Enzo Barboni)

Forgatókönyvrő: Marco Barboni, Giuseppe Pedersoli

Operatőr: Alfio Contini

Vágó: Eugenio Alabiso

Zeneszerző: Giancarlo Bigazzi

Producer: Giuseppe Pedersoli, Claudio Bonivento

Játékidő: 95 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Bull Webster)

Thierry Lhermitte (Victor)

Carol Alt (Veronica Flame)

Ian Bannen (Lucifer)

Sharon Madden (Betty Webster)

Ricardo Pizzuti (Joe Grant)

Diamante Pedersoli (Candice)

TARTALOM:

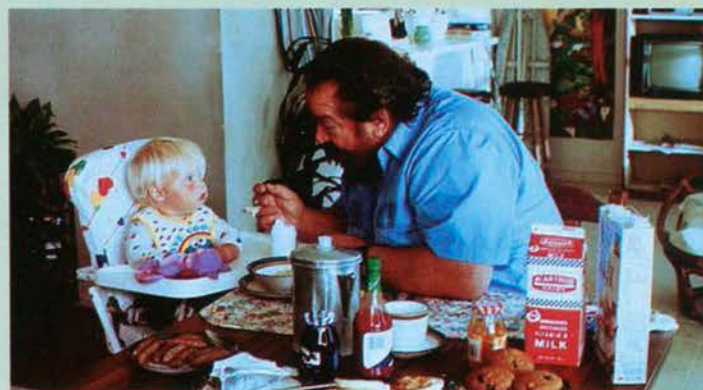
A taxis Bull Webster közel áll az anyagi csődhöz. Még nem tudja, hogy a menny és a pokol várja hamarosan, ugyanis Bull a kisze-melt, hogy minden idők legnagyobb lottónyereményét, a 150 millió dollárt megnyerje. Mivel mind a mennyből, mind a pokolból irányítani akarják, hogy olyat tegyen a hatalmas nyereménnyel, ami nekik is inyükre lenne, ezért egy-egy képviselőt küldenek, hogy gondoskodjanak Bullról. A pokolból a gyönyörű Veronikát, egy csábító és manipulatív nőt, a mennyből pedig egy őrangyal, Viktort. És akkor minden összejön: lánya, Candice egy gyerekkel tér haza szüleihez, a nyertes szelvény eltűnik, a feleségét elcsábítják, a konkurens taxitársaság pedig szemet vet a cégére.

Két évvel első tévés szereplése után, Bud Spencer utoljára dolgozott Enzo Barbonival. A film forgatókönyvét ismét Marco Barboni írta, de Giuseppe Pedersoli, Bud Spencer fia is részt vett a folyamatban, aki egyben életében először vállalta a produceri teendőket is. Fiatalabbik lánya, Diamante az **Aladdin** után most ismét látható volt a filmben, ő játszotta Candice-t, így a Barbonival való utolsó munka igazi családi vállalkozás volt. A Barboni- és Pedersoli-klánok tagjai mellett feltűnt még egy ismerős arc: Riccardo Pizzuti.

A **Fél lábbal a Paradicsomban** egy kis költségvetésű produkció, ami elég jól megmutatta, milyen irányba lehetett volna Spencer karakterét fejleszteni, ha a jövőben lehetősége lett volna arra, hogy jobb és realizistikusabb szerepeket vállaljon. Bull figurája ugyanaz, amit Spencer kisebb-nagyobb különbségekkel eljátszott az elmúlt években: egy átlagember a tömegből, aki jólelkű, harapós, ingerlékeny és kicsit nehéz felfogású. Ebben a moziban apaként és nagyapaként látható, aki csak a családját és a cégét szeretné védeni, s karaktere sokkal realisabb, mint a legtöbb hasonló munkájában. Az

egy-egy családi jelenetek a film legszebb és legszórakoztatóbb részei. Az akciójelenetek is passzolnak ide, melyek egy rövid verekedésen kívül a film végén találhatók. A színész nem túl aktív, de Barboni rendezése nem engedi, hogy a történet vontatottá váljon. Pedersoli a forgatáskor már hatvanéves volt, ezért ésszerűnek tűnik, hogy nem szerepelt hosszú koreográfiákban, még akkor sem, ha itt még határozottan agilis és fitt volt.

A **Fél lábbal a Paradicsomban** egy családi film, ami talán kicsit nélkülözi a Barboni-mozik tipikus humorát és szellemességét, de kárpótlásul egy hiteles Bud Spencert mutat be. Nem szabad elfeledkezni Giancarlo Bigazzi fülbemászó melódiájáról, az „An angel around me” című dalról sem. Spencernek jól áll a családfő szerepe, anélkül, hogy túlzottan eltávolodna attól, amit úgy szeret a közönség.

LUCKY LUKE

TERENCE HILL

in

LUCKY LUKE

The Fastest Fun
In The West!

LUCKY LUKE

© 1990/91 Paloma Films / Reteitalia - Minden jog fenntartva!

1990/91

TARTALOM:

Daisy Townt pár bűnöző kizsákmányolja. Ekkor érkezik meg Lucky Luke, a férfi, aki gyorsan gondoskodik a rendről és a békéről, leginkább azért, mert saját nyugalma miatt gondol, de az új seriffnek nem igazán lesz nyugta, mert különösen a négy Dalton fivér, Joe, Jack, William és Averell keseríti meg az életét. Főként Joe, aki a legkisebb, de egyben a legokosabb is, és az egyik aljas tervet eszeli ki a másik után. Mivel testvérei, különösen Averell nincsenek túl sok ésszel megáldva, jó néhány elképzelése kútba esik. Lucky Luke-nak szüksége van lova, Jolly Jumper segítségével, aki nemcsak beszélni tud, hanem még több trükköt is ismer, amellyel már négyszer megmentette gazdája életét. A legrosszabb esetben még mindig ott van Virgil, akit Lucky Luke a seriff segédjének nevezett ki. Ők ketten védik meg Daisy Townt minden veszélytől.

A Lucky Luke keletkezése sok hasonlóságot mutat a **Don Camilló**éval. Terence Hill itt is főszereplő és rendező egyben, bár utóbbiként nincs egyedül, ugyanis a sorozathoz másokat is szerződtetett, például Ted Nicolaout és Richard Schlesingert, ennek ellenére befolyása vitathatatlan. Ő maga jelentkezett a képregény megteremtőjénél, Maurice de Bévérénél, alias Morrisnál a szerepre, ugyanúgy, mint ahogy azt anno a **Don Camilló**nál is tette, pusztán azért, mert nagyon tetszett neki az eredeti mű. A **Don Camilló**nak a producere is ő volt, de a **Lucky Luke**-nál ezt a posztot nem vállalta el. A film forgatókönyvét ismét felesége, Lori Hill írta.

Leforgatták a kilencvenperces bevezető verziót, ami 1991-ben került a mozikba, majd annak sikerén felbuzdulva egy nyolcrészes sorozatot készítettek. A széria önálló részekkel rendelkezett, így mindegy volt, az ember milyen sorrendben nézi őket.

Daisy Townt építésénél igencsak kitettek magukért, nem spóroltak a pénzzel, így a Bonanza Creek farmon egy egész kis várost építettek fel, ezzel a hatalmas költségekkel még a képregény kitálóját is lenyűgözték.

A képregény rajongói azonban elégedetlenek voltak, ugyanis úgy gondolták, hogy Hill túlzottan eltávolodott az eredeti történettől, a Hill-rajongók pedig nem azt kapták, amit elvártak. Azért akadnak kiemelkedő pontok is, mint például a szép felvételek, a kedves kis betétdal és a remek stáb. De a Daltonokat is igen jól ábrázolják, nagy a hasonlóság az eredeti karakterekkel. Az egyik testvér, William, akit Dominic Barto alakít, már látható volt pár Spencer-Hill-filmben, valamint Neil Summers is egy régi ismerős.

A **Lucky Luke**-projekt azonban majdnem meg sem született, ugyanis a Hill családot személyes tragédia rázta meg. Amíg Terence az előkészületek miatt éppen Új-Mexikóban időzött, Ross 1990. január 15-én autóbalesetben életét veszítette a jeges úton Stockbridge-ben. A fiú, aki maga is a képregény nagy rajongója volt, jó iskolai eredményeiért jutalmul megkapta volna Billy szerepét. Amikor apja meghallotta a fiú halálhírét, teljesen összetört, és meg akarta szakítani a forgatási munkálatokat. Családjának végül sikerült meggyőznie, hogy Ross emlékére csinálja meg a sorozatot.

Rendező: Terence Hill

Forgatókönyvíró: Lori Hill

Operatőr: Carlo Tafani, Gianfranco Transunto

Vágó: Eugenio Alabiso

Zene: David Grover, Aaron Schröder

Producer: Lucio Bompani

Játékidő: 88 perc, és 8 db, kb. 45 perces epizód

Szereplők:

Terence Hill (Lucky Luke)

Nancy Morgan (Lotta Legs)

Fritz Sperberg (Averell Dalton)

Dominic Barto (William Dalton)

Bo Greigh (Jack Dalton)

Ron Carey (Joe Dalton)

Arsenio „Sonny” Trinidad (Ming Li Fu)

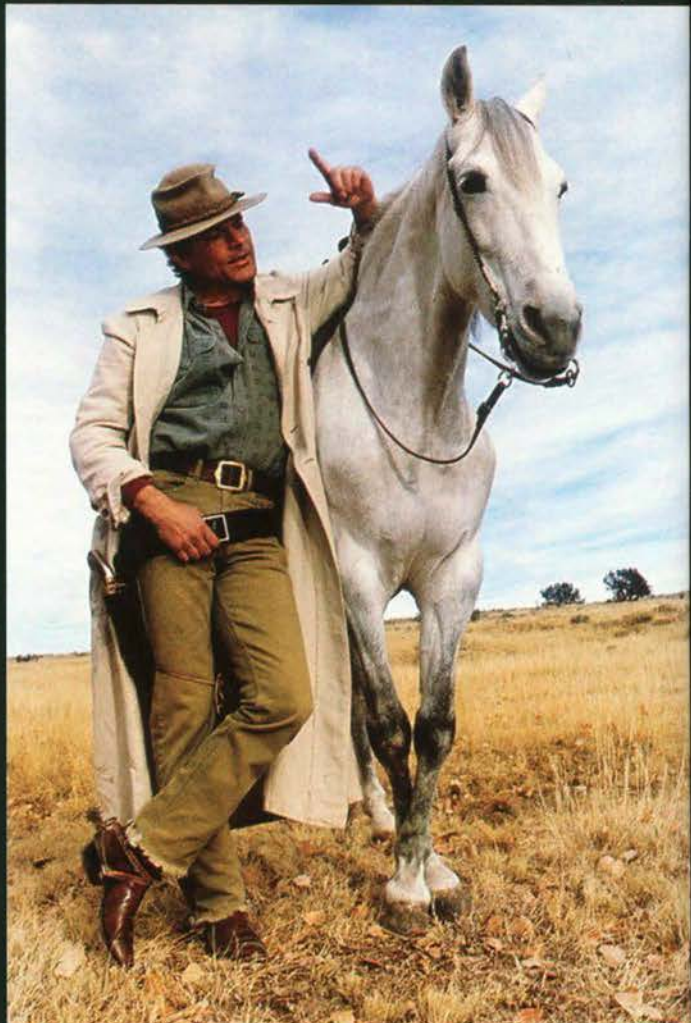
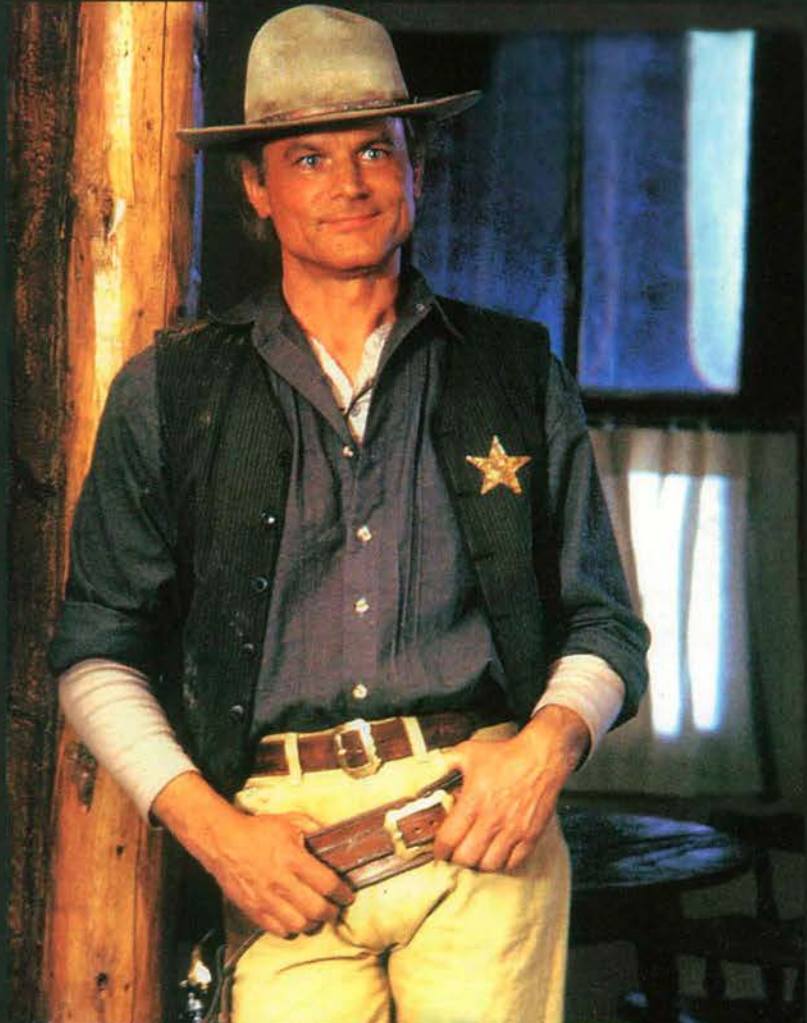
De Billy szövegét kihúzták, és így nem is töltötte be senki más a Rossnak szánt szerepet. A filmet Terence Hill a „Love Eternal” felirattal fiának és annak barátjának, Kevinnek ajánlotta, aki szintén a szerencsétlenség áldozata lett.

Az egyik jelenetnél Terence Hillnek egészen déja vu élménye volt, ugyanis csakúgy, mint az **ÉN a vízilovakkal vagyok** esetében, itt is akadt egy jelenete egy oroszlánal, csak ezúttal még nagyobb veszélynek tette ki magát. A jelenet a sivatag közepén játszódik: Lucky Luke alszik, míg egy oroszlán köröz körülötte. Hill lefeküdt a földre, és húsdarabokat szórtak szét körös-körül, nehogy az állat megtámadja őt.

„Az állatidomár azt mondta, hogy ne mozogjak, akkor minden rendben lesz. Úgyhogy lefeküdtem, és megpróbáltam olyan nyugodtan fekiüdni, amennyire csak lehet, míg az oroszlán a húst ette mellettem. Ezek a hangok nem igazán segítettek abban, hogy lazítsak. De végül minden jól alakult.”

(Terence Hill)

TERENCE HILL
LUCKY LUKE
LEIF-AKTISCHEN NACH DEN
COMIC-BÜCHERN VON MORRIS & GOSCINNY

TERENCE HILL
LUCKY LUKE
LEIF-AKTISCHEN NACH DEN
COMIC-BÜCHERN VON MORRIS & GOSCINNY

EXTRALARGE (I. ÉVAD)

1991/92

© 1991/92 First Group International - Minden jog fenntartva!

ALTERNATÍV CÍM:

MINT A BULLDOG

TARTALOM:

Jack Costello, az egykori rendőr magánnyomozóként dolgozik, de még mindig jó kapcsolatot ápol a CIA-val és a rendőrséggel. Legjobb barátja, Sam a rendőrségen dolgozik, és amiben csak tudja, támogatja Jacket, még akkor is, ha az állásával játszik, sőt szabadidejük nagy részét is együtt töltik. Az államügyésznő, Winnie Vance is segíti Jacket, és ugyan szkeptikus Jack módszerei kapcsán, de elismeri sikereit. A férfi irodája és lakása ugyanabban a házban van, amely Maria Martinezé, aki régen sztriptíz táncosnő volt, és akit Jack még a rendőrségnél töltött időkből ismer. Maria teljesen nyilvánvalóan szerelmes Jackbe, és állandóan akadékoskodik. Az első hat részben Willy Dumas (Philip Michael Thomas) Jack állan-

Rendező: Enzo G. Castellari

Forgatókönyvíró: Enzo G. Castellari, Giuseppe Pedersoli, Alessandro Moretti

Operatőr: Roberto Girometti

Vágó: Gianfranco Amicucci, Tatiana Casini

Zene: Enrico Riccardi

Producer: Claudio Bonivento, Giuseppe Pedersoli

Játékidő: 6 db, kb. 90 perces rész

Szereplők:

Bud Spencer (Jack „Extralarge” Costello)

Philip Michael Thomas (Willy Dumas)

Lou Bedford (Sam)

Vivian Ruiz (Maria Martinez)

Nancy Duerr (Winnie Vance)

dó kísérője. Dumas egy képregényrajzoló, aki Jack kalandjaiból egy sorozatot akar csinálni, majd végül a nyomozó partnere lesz.

EXTRALARGE (II. ÉVAD)

© 1991/92 First Group International - Minden jog fenntartva!

ALTERNATÍV CÍM:

A KÉT MIAMI SZUPERHEKUS

TARTALOM:

Jack halott társa és egyben legjobb barátja arra kérte a férfit egy levélben, hogy gondoskodjon fiáról, aki a levél kézbesítője is egyben. Costello szívességet akar tenni egykori partnerének, de mivel nem szeretne egy új nevet maga körül, csak Dumas-nak hívja a fiút. Közösén oldják meg a legbonyolultabb ügyeket.

Rendező: Alessandro Capone

Forgatókönyvíró: Giuseppe Pedersoli, Alessandro Moretti, Rosario Gali

Operatőr: Roberto Girometti

Vágó: Roberto és Franca Silvi

Zene: Enrico Riccardi

Producer: Claudio Bonivento, Giuseppe Pedersoli

Játékidő: 6 db, kb. 90 perces rész

Szereplők:

Bud Spencer (Jack „Extralarge” Costello)

Michael Winslow (Maurice Dumas)

Lou Bedford (Sam)

Vivian Ruiz (Maria Martinez)

Nancy Duerr (Winnie Vance)

Legutóbbi mozija, a **Fél lábbal a Paradicsomban** után Bud Spencer ismét a tévézéssel próbálkozott.

A Giuseppe Pedersoli által kitalált, és nagyrészt általa is írt **Extralarge**-sorozat forgatókönyvének elkészítésében még az ifjú Barboni, Marco is részt vett. A széria a német RTL és az olasz RAI koprodukciójában készült, és Németországban, valamint Olaszországban is olyan sikert ért el, hogy készítettek belőle még egy évadot. Mind a két évad hat, körülbelül kilencven perces részből áll, amelyekben a régi sikerrecepthez nyúltak vissza: Bud Spencer kapott egy társat. Mivel Miami-ban forgattak, kézenfekvő volt, hogy partnere egy amerikai színész legyen, így a választás Philip Michael Thomasra esett, aki a *Miami Vice* című sorozattal lett híres, míg a második szériában Michael Winslow lépett a helyére, akit a *Rendőrakadémia*ból ismerhetünk.

Az első hat rész rendezője Enzo Girolami, alias Enzo G. Castellari már régóta dolgozott a filmiparban, főleg a hetvenes években, Franco Neróval készült műveiről ismert. Először Enzo Barbonit akarták rendezőnek, de neki nem volt kedve az igen stresszes forgatási munkákhoz. Ezután Sergio Corbuccinál próbálkoztak, aki nemcsak a forgatási munkáktól, hanem a hosszú floridai tartózkodástól is visszariadt. Ekkor jutott Giuseppe Pedersoli eszébe Enzo Girolami, akit már ismert egy régebbi közös munka kapcsán, ahol Girolami volt a direktor, Pedersoli pedig a producer. Tudta tehát Girolamiról, hogy gyorsan és hatékonyan képes dolgozni, s biztos volt benne, hogy az akciójelenetekkel is megbirkózik. Először ő sem szerette volna elvállalni a munkát, mert nem akart Bud Spencerrel együtt dolgozni.

Az igen önféjú rendező az akciójeleneteknél nem volt tekintettel a színész korára, sőt nem egy Spencer-féle akcióvígjátékot, hanem egy akcióthrillert akart forgatni, amiben Spencer is szerepel. Míg eddig a filmekben mindent Spencer karizmájának rendeltek alá, az **Extralarge** esetében ez másképpen volt.

Jack Costello alakja tulajdonképpen egy variációja Jack Clementinek, akit az **Óriási nyomozó**ból ismerhetünk, és Spencer a szokásos megbízható módján alakítja. A forgatásra nem jutott túl sok idő, így a stábnak elég megerőltető volt a héthónapos munka, ahol minden részre öt hetet szántak. A kevés idő azért jelentett problémát, mert a forgatókönyvben akciójelenetek is tervbe voltak véve, de az idősödő Bud Spencer nem tudott többet teljesíteni, pláne nem ilyen ütemben. Ezért a rendező más trükkhöz folyamodott, ami eleinte Girolami szerint nagyon nem tetszett a színésznek.

*„Az **Extralarge** akciójeleneteit dublőrrel vettük fel. Eleinte egyáltalán nem akarta, de amikor látta a mindennapi munkát, örült, hogy mitől kíméltem meg. Régebben sosem használt dublőrt, és tényleg filmről filmre lehet látni, hogy lesz lassabb és lassabb. Ragaszkodtam hozzá, hogy az **Extralarge**-nál néhány jelenetet dublőrrel csináltasson meg. Kitaláltam pár kifogást, hogy dublőrt vethessek be, és azt gondolom, hamar észrevették, hogy ez egy jó ötlet. A végén nagyon furcsa volt. Csak ült a lakókocsijában, és arra várt, hogy hívják. Akkor készítettünk pár közelit az arcáról, és kész.”*

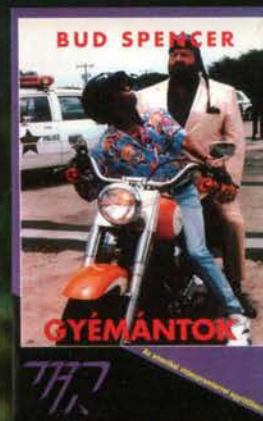
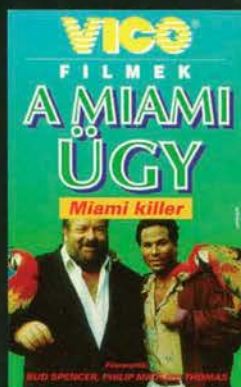
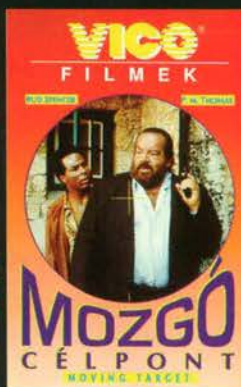
(Enzo Girolami)

Az, hogy ezek a kijelentések igazak-e, vitatható, de tény, hogy Spencert dublőrrel helyettesítették. Ezen jeleneteket Ronald Russell-lel vették fel.

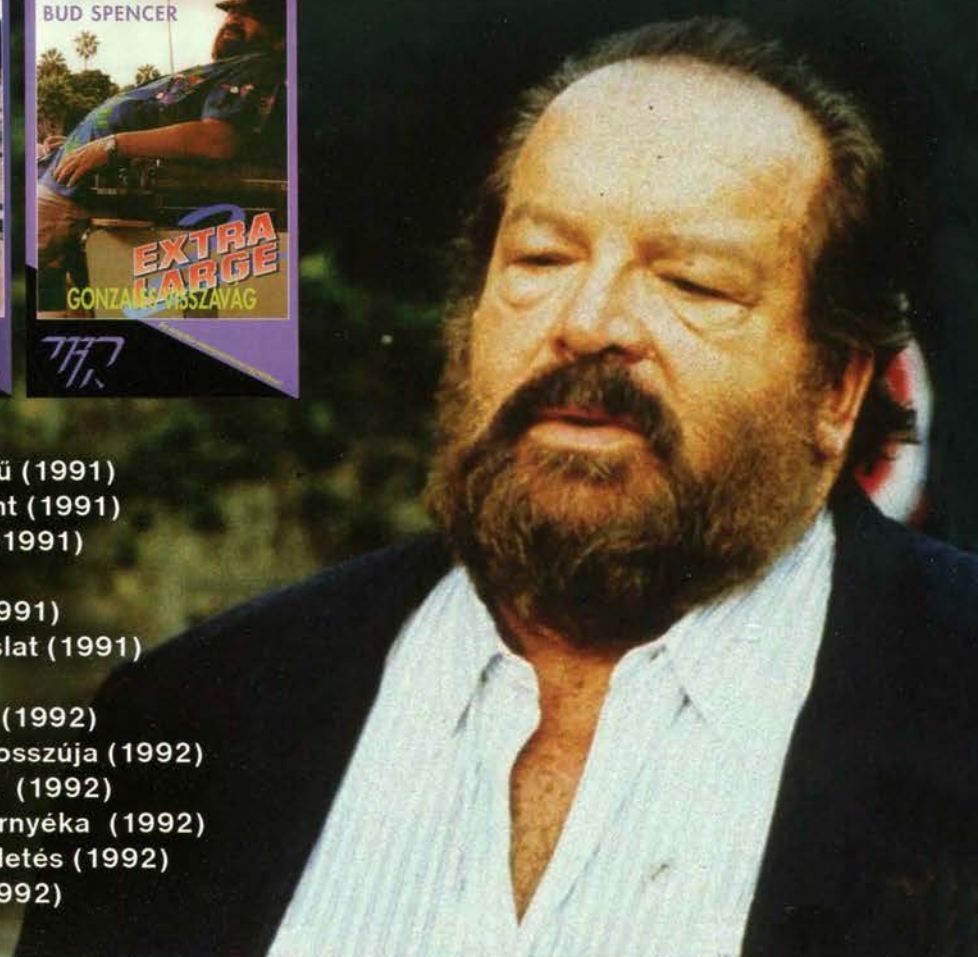
Az olasz és német siker nem maradt el, így hamar eldöntötték, hogy folytatják a sorozatot, bár nemcsak Philip Michael Thomas, hanem Enzo Girolami is kiszállt. A rendező Alessandro Capone lett, aki jobban tudott bánni a humoros jelenetekkel, de nem rendelkezett Girolami rutinjával, úgyhogy a krimibe hajló szcénák némileg esetlenebbül lettek a történetbe szöve.

A második évad Németországban már nem lett kiemelkedően sikeres, de Olaszországban igen.

- 01 Extralarge - Az enyveskező (1991)
- 02 Extralarge - Mozgó célpont (1991)
- 03 Extralarge - A Miami ügy (1991)
- 04 Extralarge - Jo-Jo (1991)
- 05 Extralarge - Ágyúgolyó (1991)
- 06 Extralarge - Fekete varázslat (1991)
- 07 Extralarge II - A nap ura (1992)
- 08 Extralarge II - Gonzales bosszúja (1992)
- 09 Extralarge II - Gyémántok (1992)
- 10 Extralarge II - A nindzsa árnyéka (1992)
- 11 Extralarge II - Kondor küldetés (1992)
- 12 Extralarge II - Indiánok (1992)

BUNYÓ KARÁCSONYIG

1994

© 1994 Rialto Film - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

BOTTE DI NATALE**TARTALOM:**

Travis és Moses testvérek, akik nem is lehetnének különbözőek, ugyanis Travis egy játékos és életművész, Moses pedig fejvadász és tíz gyermek apja. Évek óta kitérnek egymás elől, mert legutóbbi közös kalandjaik káosszal végződtek.

Végül Travis húsz év elteltével kap egy levelet anyjuktól, aki arra kéri, hogy béküljenek ki testvérével, és karácsonyra menjenek hozzá haza mindketten. Travisnek furfangosnak kell lennie, ugyanis Moses egy régi vita miatt sosem menne bele, hogy meglátogassa anyjukat, pláne nem vele. Ezért azt a tervet eszeli ki, hogy Samet, a gazfickót anyja házához csalja. Mivel a bűnözőnek ötezer dollárt tűztek ki a fejére, Moses még arra is kész lenne, hogy az általa oly gyűlölt Travisszel együttműködjön, csak hozzájusson a pénzhez. A testvér természetesen semmit nem sejt Travis tervéről. Alig kelnek útra, a baj nem várat sokáig magára...

Rendező: Terence Hill

Forgatókönyvíró: Jess Hill

Operatőr: Carlo Tafani

Vágó: Eugenio Alabiso

Zeneszerző: Pino Donaggio

Producer: Giuseppe Pedersoli, Matthias Wendlandt

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Moses)

Terence Hill (Travis)

Boots Southern (Sam Stone)

Ruth Buzzi (nagymama)

Anne Kasprík (Bridget)

Ron Carey (Fox seriff)

Fritz Sperberg (Joey seriffhelyettes)

A **Lucky Luke** óta Hill nem állt sem a kamera elé, sem mögé. Míg Spencer az **Extralarge**-ot forgatta, egykori társa inkább visszavonult, hogy családja körében dolgozza fel Ross halálát. Így nem is tőle származott a Bud Spencerrel való újabb közös munka ötlete, hanem fiától, Jesstől.

Az utódnak az volt az elképzelése, hogy forgatókönyve kapcsolódjon a hetvenes évek westernjéhez, a Trinity-filmek archetípusához, akkor is, ha más nevet viselnek. Meg akarta mutatni, hogy a karakterek hogyan fejlődtek tovább az idők folyamán, milyen különböző életutat jártak be, míg végül ismét egymásra találtak. Az anyag természetesen egyedülálló: a karakterek fejlődése áll a középpontjában, ami Travis és Moses viselkedésén egyértelműen látszik.

Jess először apjának mutatta meg a forgatókönyvet, amikor kész volt vele, bár korábban már mesélte neki, hogy egy történeten dolgozik. Terence Hillnek tetszett az ötlet, nem utolsósorban azért, mert a család, valamint a barátság értékéről és fontosságáról szól. A kéziratot a Hill család átdolgozta, különösen Lori Hill, aki a **Don Camillo** és a **Lucky Luke** szkriptjét is írta, és addig alakíttatták, amíg Jess és Terence is elégedettek lettek vele. Ekkor már csak két probléma volt: miből finanszírozzák a projektet, és hogy lehetne Bud Spencert a fedélzetre hozni.

Mielőtt a pénz előteremtésén törték volna a fejüket, Bud Spencert kellett meggyőzniük, hiszen nélküle nincs film. A két színész 1985-ös munkájuk, a **Szuperhekusok** elkészülte után is rendszeres telefonos kapcsolatban maradt. Hill már a forgatókönyv készítése közben megemlítette Spencernek, hogy itt lenne a lehetőség egy utolsó közös westernre, de Spencer inkább szkeptikus volt, és nem mondott azonnal igent. Bizonytalan volt abban, hogy a korosodó színészeknek huszonöt év múlva tényleg oda kell-e visszatérni, ahonnan elindultak, és nem rejtette véka alá aggályait, hogy az egész talán nem is működne. Spencer meg akarta várni, míg a teljes kézirat elkészül, hogy csak akkor döntsön. Amikor végül kézhez kapta a forgatókönyvet, még akkor sem jött tűzbe, de aztán hagyta, hogy barátja, valamint annak fia meggyőzzék: itt a megfelelő időpont az újjászületésre. Visszatekintve Terence Hill is úgy látja a mozit, hogy az visszatérés a gyökerekhez.

„Élvezetes volt Buddal leforgatni ezt a filmet, mert olyan volt, mint közös westernjeink egyfajta végső befejezése. Visszavitt minket oda, ahol minden elkezdődött.”

(Terence Hill)

Clint Eastwood 1992-ben mutatta be a **Nincs bocsánat** című westernjét, ami igazi kasszasiker lett, és a kritikusok is olyan meggyőzőnek találták, hogy az Oscar-díj-átadáson még be is zsebelt pár díjat, így a western rövid időre ismét szalonképpé vált. Kétséges azonban, hogy a páros akkor is elkészíti-e művét, ha nem lett volna Eastwood filmje. Giuseppe Pedersoli is hasonlóan gondolkozhatott, ugyanis beszállt a filmbe producerként.

Az olasz mozi válsága miatt teljesen kizárható volt, hogy olasz pénzből tudják finanszírozni a produkciót, ezért Terence Hill régi barátaihoz, Horst és Matthias Wendlandthoz fordult segítségért, akikkel évtizedeken keresztül nemcsak üzleti, hanem baráti viszony-

ban is volt. Elküldte nekik a forgatókönyvet, de nem mondta meg, hogy a fia írta. Matthias Wendlandtnak nagyon tetszett a kézirat, így ő is beszállt a projektbe az ifjú Pedersoli mellett. Egy igazi családi vállalkozás jött létre, mindenki kölcsönösen szerette és tisztelte a másikat, enélkül az alap nélkül nem is született volna meg ez az alkotás.

A westernnel való visszatérésük alapvetően nem sikerült rosszul, a kémia Bud Spencer és Terence Hill között még mindig működött, s néhány jelenet valóban a régmúlt napok hangulatát idézi. A közös jelenetektől eltekintve is van néhány nagyon jól sikerült rész, például amikor Spencer – a gyerekseregtől körülvéve – hirtelen nem tudja, hány utóda is van. Ebben rejtőzik a **Bunyó karácsonyig** bája, míg más momentumokban pedig fellángol a nosztalgia. Az akciójelenetek eléggé visszafogottak, ahogy az várható is volt. Spencer helyett itt is többször dublőrrel dolgoztak, ami viszont nem olyan feltűnő, mint az **Extralarge** esetében.

Az egész produkciót körüllengi egyfajta melankólia, hiszen mindenki tisztában volt vele, hogy ez a páros utolsó ilyen munkája. Bujkál benne némi szomorúság, amit Pino Donaggio zenei aláfestése is kihangsúlyoz, s remekül illik Hill nyugodtabb stílusú rendezéséhez.

Feltűnő, hogy mennyi ismerős arc szerepel a filmben a **Lucky Luke**-ból: Neil Summers, Ron Carey vagy például Ruth Buzzi, és ők még csak az ismertebbek.

A **Bunyó karácsonyig** a páros egyik legdrágább filmje, amit valaha csináltak: a díszletek, a kulisszák, az összesen három hónapig tartó forgatás Új-Mexikóban, a túl magas igények és később a reklámkörutak is rengeteg pénzbe kerültek. A duó különböző műsorokba ment el vendégnek, hogy reklámot csináljanak új alkotásuknak.

BUNYÓ KARÁCSONYIG

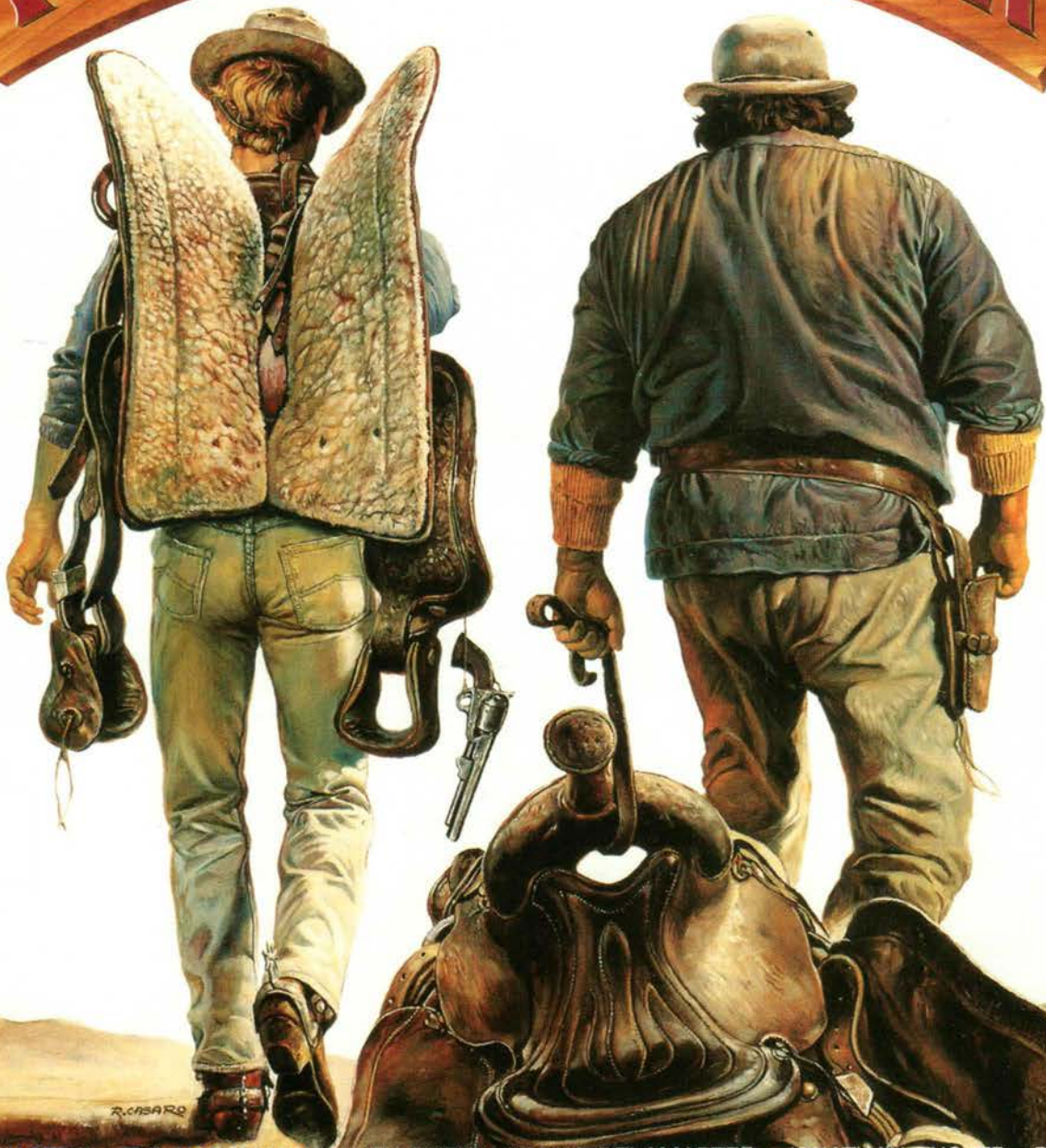
HORST WENDLANDT
präsentiert

TERENCE HILL

DIE

BUD SPENCER

TROUBLEMAKER

mit ANNE KASPRIK · EVA HASSMANN · RUTH BUZZI · RADHA DELAMARTER · JONATHAN TUCKER · RON CAREY
FRITZ SPERBERG · Drehbuch JESS HILL · Kamera CARLO TAFANI · Bauten MARIO GARBUGLIA · Kostüme VERA MARZOT
BARCIE WAITE · Schnitt EUGENIO ALABISO · Musik PINO DONAGGIO · Herstellungsleitung WILLY EGGER

Produziert von MATTHIAS WENDLANDT · GIUSEPPE PEDERSOLI · Regie TERENCE HILL

SPECTRA SOUND
DOLBY STEREO SR

Eine Produktion der RIALTO FILM GMBH, Berlin

im Verleih der TORIS Filmkunst

ŐRANGYALOK

© 1996 Smile Production - Minden jog fenntartva!

1996

EREDETI CÍM:

NOI SIAMO ANGELI

TARTALOM:

Bob Russell börtönbe kerül, és itt találkozik egy bűnözővel, Joe-val. Hogy kikerüljenek a szadista börtönigazgató karmai közül, szökési tervet kovácsolnak, végül tényleg sikerül is megszökniük. Menekülés közben szerzetesruhát öltenek magukra, emiatt mindenki azt hiszi, hogy igazi szerzetesek, akik úton vannak a San Rolandó-i misszióba. Oda megérkezve Orso és Zack atyának adják ki magukat. Inkognitójuk megőrzése végett tovább kell játsszák szerepüket: megpróbálnak Juan Sagreste, Joe régi barátjának segítségével előkészületeket tenni, hogy átjussanak Panamába. A terv rosszul alakul, de ennek ellenére még mindig Sagreste az, akinek a segítségével bíznak. Az elkövetkező időben olyan kényes helyzetekbe keverednek bele, mint például prostitúció, emberrablás, pénzhamisítás és így tovább.

A **Bunyó karácsonyig** forgatása után Bud Spencer és Terence Hill egy időre visszavonultak, sebeiket nyalogatták, és azon gondolkodtak, vajon milyen irányban tudnának továbbmenni. Egy következő közös film szóba sem jöhetett, ezért talán nem is túl meglepő, hogy Spencer ott folytatta, ahol legutoljára sikereket ért el: a tévében.

Az **Extralarge** Olaszországban tarolt, így kézenfekvőnek tűnt, hogy ismét belevág egy sorozatba: újra hat, egyenként kilencven perces epizódba. Ez alkalommal is akartak valakit Spencer mellé, már csak azt kellett kitalálni, ki lenne olyan karakter, mint Philip Michael Thomas. Spencer és Thomas jól kijöttek a forgatás alatt, a széria is sikeres volt, ezért Thomast is érdekelte egy újabb közös munka, pláne amikor meghallotta, hogy Costa Ricán lesz a forgatás.

Egy csipet egzotikumot akartak a sorozatba csempészni, úgy-hogy először nem is a forgatókönyv volt meg, hanem a cselek-

Rendező: Ruggero Deodato

Forgatókönyvíró: Alessandro Moretti, Lorenzo De Luca, Ruggero Deodato, Rosario Galli, Alessandro Capone

Operatőr: Sergio D'Offizi

Vágó: Rinaldo Marsili

Zene: Enrico Riccardi

Producer: Giuseppe Pedersoli

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Orso)

Philip Michael Thomas (Zack)

Kabir Bedi (Napoleon)

Marc Macaulay (Medina)

Andrew Taft (Wolfgang)

Erik Estrada (Graciano)

Renato Scarpa (Campana atya)

Max Herbrechter (Juan Sagreste)

mény helyszíne, a történet csak később állt össze. A helyszínt a rendező, Ruggero Deodato több lehetőség közül választotta ki. A direktor akkor került képbe, amikor már biztos volt a széria elkészítése, és összeállt az **Őrangyalok** forgatókönyve, amit ugyanazok írtak, mint az **Extralarge**-ot, a producer pedig ismét Giuseppe Pedersoli volt.

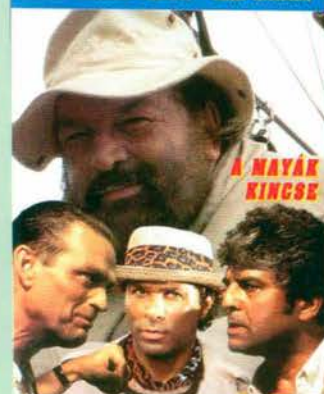
Ruggero Deodato személye rendezőként még meglepőbb volt, mint Enzo Girolami az **Extralarge**-nál. Deodato vén motorosnak számított a szakmában, évtizedeken keresztül több ízben is Sergio Corbucci asszisztense volt. A hetvenes és nyolcvanas években sokféle filmet rendezett, leginkább az akció- és kalandmozikban volt otthon, de igazán híres az 1980-ban készült **Cannibal Holocaust** lett.

Az **Őrangyalok**ban az egzotikus színtér mellett Spencer személye a fő pozitívum, egyben a probléma forrása is ő volt, jobban mondva a szerepe. A színész ekkor már majdnem 67. életében járt, és nem annyira hatott meggyőzőnek az akciójelenetekben. A kisebb verekedések is inkább bátortalanok voltak, nem tökéletesen illettek a képbe. Az idő már eljárt az ilyen szerepek felett, ezt már az **Extralarge**-ban is tapasztalni lehetett, de most, öt évvel később még inkább szembeütő volt. Néhány jelenetnél itt is dublőrrel dolgoztak, noha az **Extralarge**-hoz képest kevésbé egyértelműen.

A forgatás ismét nagyon megerőltető volt, szűk hat hónapig tartott, ráadásul az éghajlati sajátosságok miatt igen extrém körülmények között dolgoztak. Deodato azt nyilatkozta, hogy igen nehéz volt a munka, különösen a kinti jeleneteket találta minden résztvevő nagyon keménynek és fárasztónak. Így mindenki el tudja képzelni, milyen lehetett egy közel hetvenéves embernek, akinek akadt egy-két egészségügyi problémája.

Az **Őrangyalok** nem lett különösebben népszerű, Olaszországban és Németországban sem teljesített kiemelkedően.

ŐRANGYALOK EPIZÓDOK:

- 1 Őrangyalok - Balfácánok szabadlábán
- 2 Őrangyalok - Égből pottyant szerencse
- 3 Őrangyalok - A Mayák kincse
- 4 Őrangyalok - Kalandos földetérés
- 5 Őrangyalok - Dolláreső
- 6 Őrangyalok - Aranyláz

ÉN VAGYOK A FEGYVER

1997

© 1997 DPI - Minden jog fenntartva!

EREDETI CÍM:

VIRTUAL WEAPON

TARTALOM:

A számítógép-specialista rendőr, Skims egykori társával, Mike Davisszel már régóta egy bűnöző, Van Axel nyomában vannak, akinek ez kezd nagyon terhes lenni. Egy bombatámadás során Skimset betemetik a romok, és mindenki azt gondolja, hogy meghalt. Ekkor virtuálisan életre keltik, ő pedig felkerekedik, hogy új személyiségevel elkapja Van Axelt. Csak azok láthatják, akik szeretik.

Míg Bud Spencer Costa Ricán forgatott, Terence Hill visszatért Miami-ba, az **ÉN VAGYOK A FEGYVER** forgatási helyszínére. Az eredmény, amit 1996 januárjától márciusáig forgattak, tagadhatatlanul egy gyors, olcsó film, ami – hála Magheri rutinos rendezésének – addig a pontig még élvezhető is, amíg Terence Hill át nem változik.

Rendező: Terence Hill

Forgatókönyvíró: Jess Hill

Operatőr: Carlo Tafani

Vágó: Eugenio Alabiso

Zeneszerző: Pino Donaggio

Producer: Giuseppe Pedersoli, Matthias Wendlandt

Játékidő: 99 perc

Szereplők:

Bud Spencer (Moses)

Terence Hill (Travis)

Boots Southern (Sam Stone)

Ruth Buzzi (nagy mama)

Anne Kasprík (Bridget)

Ron Carey (Fox seriff)

Fritz Sperberg (Joey seriffhelyettes)

SPENCER ÁTALAKULÁSA

Terence Hill ezután azt a következtetést vont le, hogy jobb, ha egy időre visszavonul, de Bud Spencer más utat választott: olyan szerepeket vállalt el, amilyenek eddig tabuk voltak számára.

Spencer a **Hárman az örökkévalóságnak** című 1997-es ausztrál-olasz koprodukciós sorozatban bukkant fel. A széria Ausztráliában nyolc, Olaszországban kétrészes volt. A történet három árváról szól, akiket apácák nevelnek, és a legjobb barátok, de végül három különböző pár fogadja őket örökbe. Spencer Bopsot, az egyik örökbefogadó anyuka apját játssza, aki gondoskodik a fiúról, és boksizni tanítja. Amikor a három elválaszthatatlan barát elhatározza, hogy elszöknek, Bops az, aki hazaviszi őket.

Spencer ebben a filmsorozatban tulajdonképpen egy nagyobb mellékszerepben látható, és igen meggyőzően játszik.

Ezek után egy thrillerrel gazdagította portfólióját. **A végső határ** című 1997-es spanyol-francia alkotásban Elorza felügyelő szerepét kapta, aki segít az államügyésznek, Maria Ramosnak egy sorozatgyilkos elfogásában. A filmnek Giuseppe Pedersoli volt a társproducere. Spencer ekkoriban nem riadt vissza a kisebb mellékszerepektől sem – és hogy miért is? Most megvolt az a szabadsága, amivel évtizedekig nem élt, hogy szélesíthette szerepkörét.

ÖRANGYALOK

TERENCE HILL
MARVIN HAGLER

Virtual Weapon

TERENCE HILL MARVELOUS MARVIN HAGLER GISELLE BLONDET JENNIFER JESSE "VIRTUAL WEAPON"
Director ANTHONY M. DAWSON Story by BRUNO CORBUCCI Screenplay by FERDIE PACHEO and JESS HILL Director of Photography CARLO TAFANI
Camera Operator CLAUDIO SABATINI Editor EUGENIO ALABISO Special Effects and Computer Graphic INTERACTIVE GROUP - Milan
Produced by TRANS-CINE FILM Co. - Miami FL - USA in collaboration with DERBY CINEMATOGRAFICA srl - Rome

TGBC

BMG
VIDEO

DC DOLBY SURROUND

UFA

TERENCE HILL MÁSODIK TAVASZA

1991-2011

Ezt az évtizedet nyugodtan tekinthetjük úgy, mint Terence Hill filmográfiájának igazán sikeres időszakát. Az **Én vagyok a fegyver** után megpihent, és tisztában volt vele, hogy teljesen más úton kell továbbindulnia. Így esett a választása Don Matteo szerepére, ami 1999-től egy második karriert tett lehetővé számára. A sorozat nem várt sikere újabb ajtókat nyitott meg előtte, újabb és újabb szerepajánlatokat kapott. Hill szokatlanul nagy elánnal vetette bele magát a munkába, miközben régen még az volt rá jellemző, hogy egy-egy film után visszavonult, és évente maximum kettőt volt hajlandó forgatni.

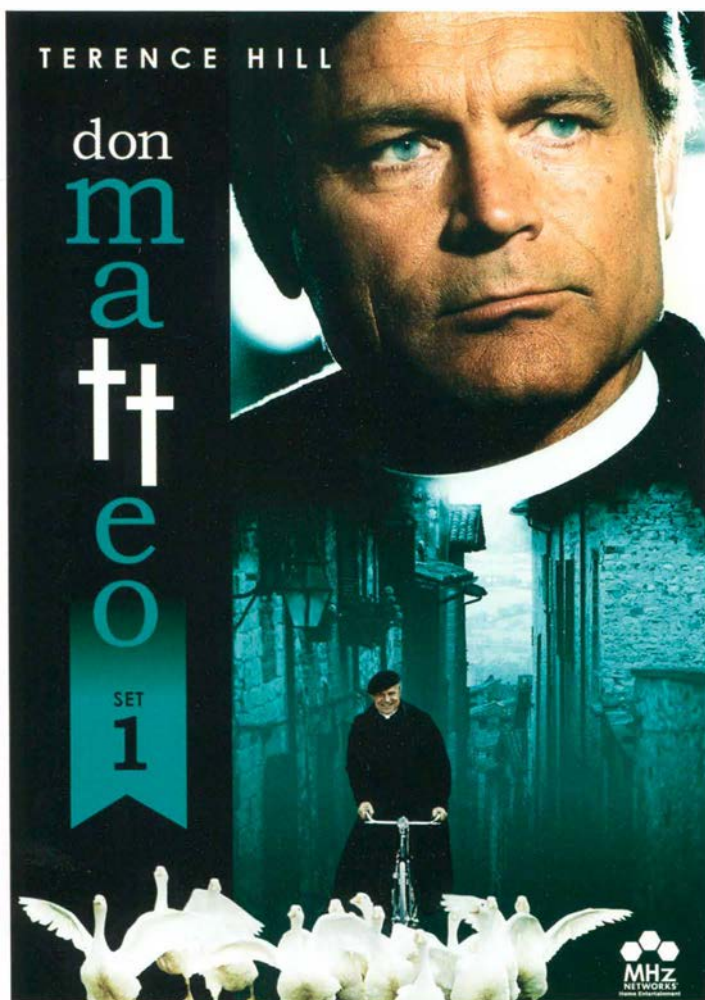
Spencer ez időben főképp egészségügyi okok miatt nem tudott forgatni, csak 2008-ban tért vissza a filmvászonra a **Maffiózó vagyok, drágám!** című vígjátékkal, illetve pár reklámban volt látható. 2010-ben újabb sorozatban vállalt szerepet, a **Nincs kettő séf nélkülben**.

DON MATTEO (1999-)

© Lux Vide / RAI Edu / Radiotelevisione Italiana / RAI Fiction - Minden jog fenntartva!

Terence Hill az **Én vagyok a fegyver** után konkrét megbízások híján saját ötleteken törte a fejét. Egyik kedvence a következő volt: szerepet írt egy papról, aki szabadidejében bűntényeket old meg. A főszereplő és Don Camillo között volt pár hasonlóság, de az eredeti verzióban a sorozat sokkal több akciót tartalmazott, mint a későbbi kivitelezéskor. Az ötletet Hill Gilbert Keith Chesterton Brown atyájának történetéből merítette: Keith 1910 és 1935 között ötven novellát írt a nyomozó papról. Miután Girotti két kéziratot is elkészített, felvette a kapcsolatot az olasz Sender Mediasettel, és bemutatta ötleteit. Ők először nem voltak elutasítóak, és már minden jel arra mutatott, hogy meg is csinálják a szériát, de végül mégis elálltak az üzlettől. Hill átment a konkurenciához, ahol tőle függetlenül pont egy Chesterton által ihletett projekt kivitelezésén dolgoztak, és mivel két hasonló sorozatnak nincs hely, ezért azt kérték Hilltől, hogy hozzon más javaslatokat.

A színész egyáltalán nem volt boldog, hogy ötleteit nem tudja megvalósítani, de kidolgozott egy másik koncepciót, és Amerikából tartotta a Mediasettel a kapcsolatot. Ekkor kapott egy hívást Enrico Oldoinitől, aki a RAI hasonló ötletén dolgozott, és megakarta nyerni magának Hillt. Beszélgetésük után négy kéziratot is küldött neki, ami nagyon tetszett Hillnek, csak éppen a főszereplő neve Don Teodoro volt.

„Teljesen le voltam nyűgözve. Kezdetől fogva imádtam az ötleteket és a történetet. Különösen az a tény tetszett, hogy a forgatókönyv olyan sok érdekes karaktert vonultatott fel, akikkel az ember dolgozhat. Ezért nem is teketóriáztam sokáig, lelkesen igent mondtam, így hamarosan újból Gubbióban találtam magam.”

(Terence Hill)

A jólelkű, de néha harcias Don Matteo Gubbio városának papja lesz. A település minden lakójának meghallgatja búját-baját, és szinte kizárólag kerékpárral közlekedik. Mivel mindenkinek a pártját fogja, néha bűnügyekbe keverik bele, amikor is a rendőrséget ravaszsággal, intelligenciával és emberséggel kell támogatnia. Nagyon jól jön, hogy legjobb barátja, Maresciallo Cecchini, egy gubbiói rendőr rendszeresen ellátja mindenféle információval, azonban felettese, Anceschi kapitány (a hatodik évadtól Tommasi kapitány) nem nézi jó szemmel, hogy az eltökélt pap többször is beleavatkozik a rendőrség ügyeibe.

Bár Enrico Oldoini és Terence Hill ötletei első ránézésre nagyon hasonlóknak tűnnek, ha részletesen szemügyre vesszük őket, látható, hogy teljesen eltérnek egymástól. Oldoini figuráját vidékre helyezi, több állandó karakterrel dolgozik, és teljesen lemond az akciójelenetektől, amelyek Hill tervében szerepeltek. Ezért Don Matteo karaktere Hill számára igazi főnyeremény, hiszen nagyon sok hasonlóság van benne korábbi szerepeihez képest, de más részről a sorozat sokkal nyugodtabb és realisztikusabb, mint bármi, amit Hill addig eljátszott. Ebben a szériában az ironia és a dialógusokban előforduló viccek kerülnek előtérbe. Az, hogy lemondtak a Hill-mozik legtöbb kötelező tartozékáról, egyáltalán nem baj, ugyanis Terence Hillnek jól áll, és teljesen autentikusnak hat Don Matteo szerepe. Bár kicsit talán kiszámíthatóak és régivágásúak a történetek, ez semmit nem változtat azon, hogy a széria igen szórakoztató és jól megírt karaktereket sorakoztat fel, és pont ezek azok a hozzávalók, amik egy jó sorozathoz kellenek. Ez egy igazi családi műsor.

A RAI 2000. január 7-én tűzte műsorra a **Don Matteo**-t dupla epizódokkal. Akkor még a producerek és a színészek sem mertek ekkora sikerről álmodni: több mint tízmillió néző követte figyelemmel a nyomozó pap kalandjait. Így nem csoda, hogy hamar jött a második, majd a harmadik évad is, és a siker még mindig olyan töretlen volt, hogy elhatározták, az évadonkénti epizódok számát felemelik 16-ról 18-ra, és elkészült a negyedik, illetve ötödik évad is.

Úgy volt, hogy Don Matteo-át áthelyezik Brazíliába, de a közönség annyira szívébe zárta a papot, hogy többet akart belőle látni. Így hát Terence Hillt rábeszéltek arra, hogy folytassák a szériát: elkészült a hatodik évad, végül a hetedik és a nyolcadik is, összesen pedig 172 epizódot forgattak le. A **Don Matteo** akkora siker lett, hogy nyugodtan kijelenthetjük, ez egy új karrier kezdete.

SPENCER ELFELEDETT SZEREPEI

Amíg Terence Hill megtalálta álmai szerepét a **Don Matteóban**, Bud Spencer továbbra is azt csinálta, amit elkezdett **A végső határnál** című thrillerben: tőle szokatlan szerepekben tűnt fel. **A szél fiai** című spanyol-olasz-portugál koprodukcióban egy mellékszerpben volt látható Quinteróként. A történelmi eposz a spanyolok azték partoknál történő benyomulásáról szól. Spencer karakterét itt elég sokat látni, de ennek ellenére a történet szempontjából nem annyira fontos figura. A produkció nagyon kis költségvetésű, és valójában nem túl figyelemre méltó alkotás.

Miután Terence Hill olyan nagy sikereket ért el a **Don Matteóban**, Bud Spencerből is egy nyomozó papot akartak csinálni, aminek teljesen más volt a koncepciója, mint Hill sorozatának, és nem is volt konkurencia számára. Így készült el az **Atyai pofonosztó**, ami jelentősen borúsabb, és inkább mondható rá, hogy krimi.

Spencer alakítja benne Hope atyát, aki Dél-Olaszországban elfoglalja új helyét: neki kell gondoskodnia a helyi börtön és nevelőintézet lakóinak lelkéről, azokról, akikről már mindenki lemondott. Egy vita során az intézet egyik lakóját megölik, és mindenki Ninóra fogja a gyilkosságot, aki azonban félelemből inkább hallgat. De Hope atya tudja, ki az igazi tettes, és megpróbál bizonyítékokat találni, hogy Ninót kiengedjék. Mivel azonban az igazi gyilkos egy maffiafevér testvére, senki nem akar neki segíteni.

Az **Atyai pofonosztó**n Bud Spencer több ismerős névvel dolgozott együtt. A filmnek fia, Giuseppe Pedersoli volt a producere, a zenét Guido De Angelis írta. Spencer fia részt vett a forgatókönyv írásában is, amit eredetileg Alessandro Moretti és Ruggero Deodato készített. Deodato nemcsak a forgatókönyvön dolgozott, hanem ő volt a produkció rendezője is.

Az **Atyai pofonosztó** eredetileg egy sorozat bevezető epizódjának készült, de dühítő módon a 2001-ben készült filmet a RAI csak 2005-ben adta le, és bár elég jó volt a nézettsége, végül nem készült belőle széria. Holott Hope atya alakja nagyon jól illik Spencerhez, ahogy korának is megfelelő a szerep, és bár a produkció közepe némileg vontatott, egy jó sorozat lehetett volna belőle.

DAL A BORDÉLYHÁZBÓL

(PARAVÁNOK MÖGÖTT DALOLVA) – 2003

Miután tévés visszatérése nem úgy alakult, ahogy tervezte, Bud Spencer szerepet vállalt egy filmben, ami talán egész karrierjének legszokatlanabb alkotása. Ermanno Olmi igen kísérletező és különleges alkotásáról, a *Dal a bordélyházból* című darabról van szó.

Bud Spencer maga azt mondja, hogy talán ez a legjobb film, amit valaha csinált, és az egyetlen, amiben igazi színészként szerepel.

„Az összes eddigi filmem csak kommersz produkció volt. A Dal a bordélyházból egy olyan alkotás, ahol a pénz nem játszik semmiféle szerepet. Sosem láttam magam színészként, ismerem a határait, és egy karakterként látom magamat, nem színészként. Sosem jártam színészet órára, vagy játszottam színházban, s tisztában vagyok vele, hogy nem tudok mindent eljátszani. De Olminak nem is igazi képzett színész, hanem egy profi kellett, ezért mondtam igent. Az első eset, hogy úgy játszottam, mint egy színész, Olminál történt.”

(Bud Spencer)

A film és színdarab keveréke egy kínai kalóznő, Csing történetét meséli el, aki szembeszállt a birodalommal, miután megölték a férjét. Átvesszi az elhunyt flottáját, majd különböző hajókat támad meg, és sikerül Lang admirálist is legyőznie. Az olasz-angol-francia koprodukció nem egy könnyen emészthető darab, és kísérleti jellege miatt csak egy bizonyos célcsoportnak készült. Spencer a színdarab mesélőjét és a kapitányt játssza. A struktúra és a kivitelezés olyan, mint bármelyik másik Olmi-filmben, azaz nem kifejezetten egyszerű. A produkció középpontjában ennek üzenete áll:

„A filmben a legfontosabb annak üzenete, és ez ma-napság sajnos aktuálisabb, mint valaha, hogy nincs értelme háborúzni. Az embernek párbeszédet kell kezdeményeznie ellenségével. És el kell kerülni a gyűlöletet: a gyűlöletet feladni, az maga a megbocsátás.”

(Bud Spencer)

Hogy miként jön össze a komoly filmes Olmi és a saját bevalása szerint „nem színész” Spencer? Csakúgy, mint utóbbi karrierje során rengeteg minden, teljesen véletlenül. Olmi egy hosszabb kórházi tartózkodás során látta Bud Spencer filmjeit, és le volt nyűgözve. Amikor megtudta, hogy Spencer egyik unokahúga az asszisztense, megkérte őt, hogy hozzon össze egy találkozót nagybátyjával. Ekkor találkoztak Rómában, és kezdettől fogva szimpatikusak voltak egymásnak, így már semmi nem állt egy közös munka útjába.

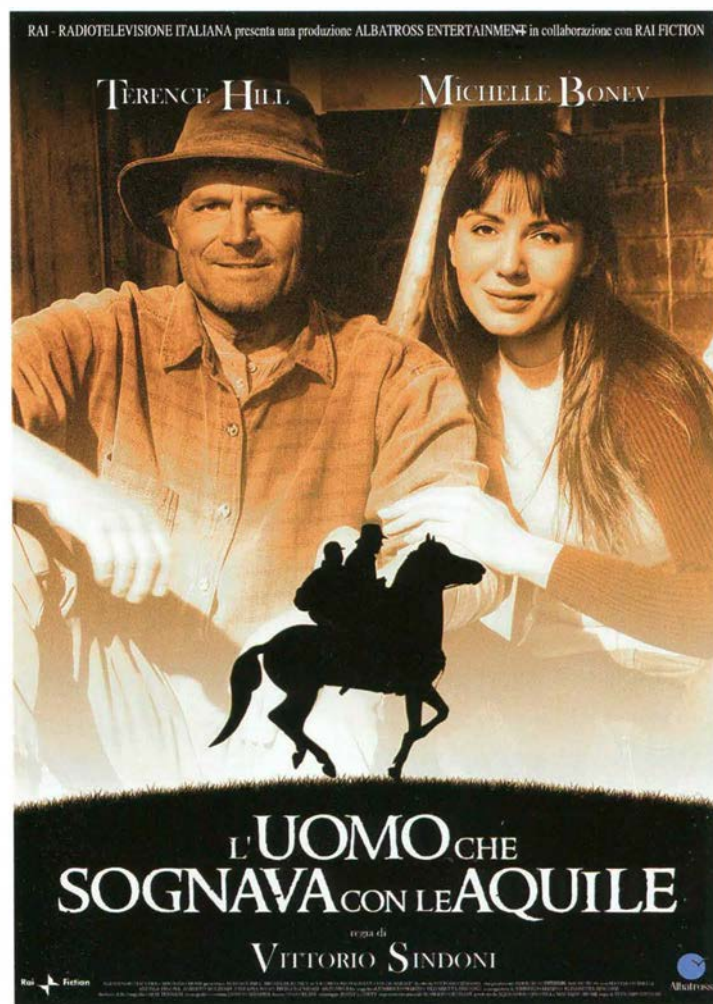
A mozit 2004-ben mutatták be a Berlinálén, és jó kritikákat kapott. Spencernek olyan fontos volt a *Dal a bordélyházból*, hogy a rendezővel Berlinbe utazott, hogy reklámozzák azt. Egy alkalommal így nyilatkozott:

„Ez az egyetlen fontos film pályafutásom során. Színészként bánt velem, és így is rendezett. Számomra ez egy kisebb csoda.”

(Bud Spencer)

Sajnálatos, hogy ugyan Olmi remek munkát végzett, Bud Spencer is maradéktalanul meggyőző a tőle szokatlan szerepben, de a tipikus Bud Spencer-mozik rajongóinak ez a film nem lesz a kedvence.

HILL TÉVÉS DIADALMENETE

Hill egyre csak forgatta a **Don Matteo** egyik évadát a másik után, és úgy tűnt, sikerének nincs vége. Ennek ellenére a színész ki akarta használni népszerűségét más projektekben is. Egyrészt nem szeretett volna a szaglászó pap szerepében ragadni, másrészt az ötödik évad után búcsút akart mondani a reverendának. Itt volt az ideje, hogy valami megfelelőbb szerep után nézzon.

A **férfi, aki sasokkal álmodott** ötlete egyik barátjától, Alessandro Jacchiától származott, aki amúgy a **Don Matteo** első évadának producere volt. Ő mutatott a színésznek egy cikket egy ír pásztorról, akinek el kellett hagynia földbirtokát, de vonakodott megtenni. Ebből jött egy kétrészes film alapötlete, amit 2005. március 21-től május 14-ig forgattak Rómában és Calabriában.

Hill játssza a hegyekben élő Rocco Venturát, aki egy bizonyos sajtófélét készít. Mivel a hegyekben turistaközpontot építenek, emiatt meg akarják venni Rocco földjét, de ő elutasítja az ajánlatot. Összebarátkozik Giuliával és Robertóval, a polgármester testvérének feleségével és fiával, s hagyja, hogy rábeszéljék arra: mondjon búcsút a saját maga választotta elszigetelődésének. Végül a falu-ünnepen árulni kezdi sajtját. Hogy megszabaduljanak tőle, ellenségei megmérgezik a terméket. Erős felindulásból Rocco leüti a polgármestert, mire lecsukják, eközben pedig Roberto a hegyekbe

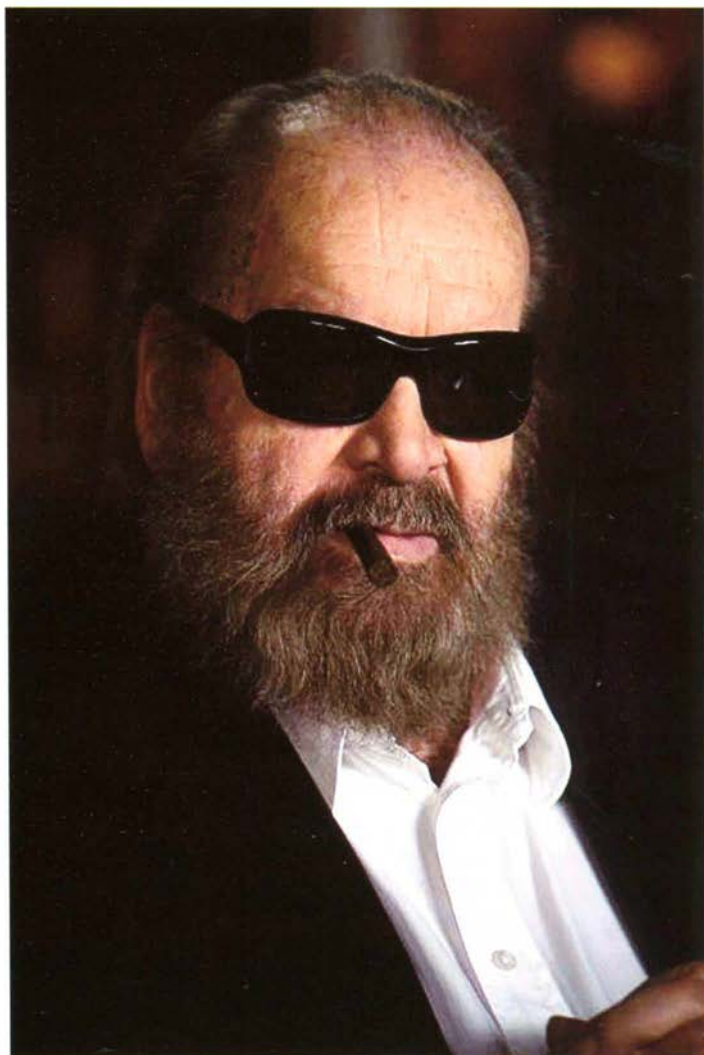
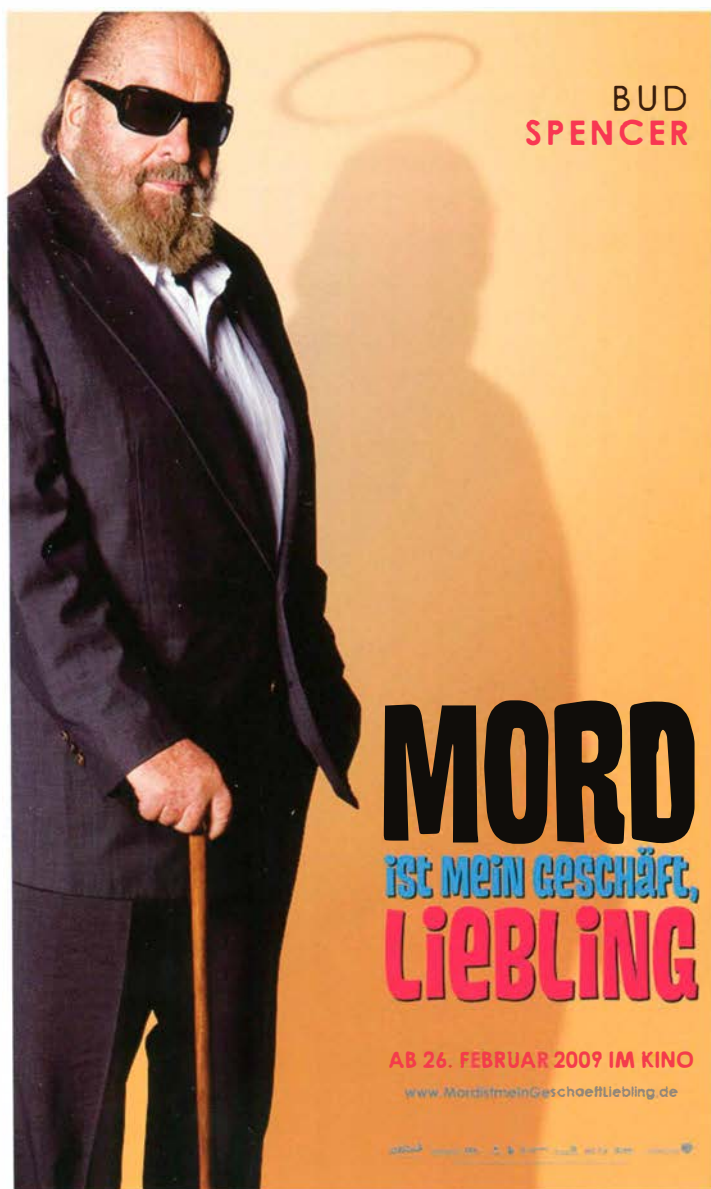
menekül. Hogy megtalálja a fiút, Rocco mégiscsak eladja földjét, így az óvadék ellenében szabadlábra helyezik. Meg akarja keresni Robertót, és van is egy ötlete, hogy hol lehet. Most helyre kell állítania saját becsületét, meg kell találnia a gyermeket, és meg kell akadályoznia a turistaközpont felépítését azért, hogy visszaszerezhesse birtokát.

A **férfi, aki sasokkal álmodott** egy kétszáz perces, kétrészes minisorozat a tradíciókról. Hill ezen apropóból elvégzett egy sajt-készítő tanfolyamot is, és következetesen folytatta útját a családi filmek világában, amivel újabb sikerre tett szert.

SPENCER MELLÉKSZEREPEI

Öt év kihagyás után Spencer 2008-ban egy negyvenöt perces, **Pane e olio** című produkcióval tért vissza az olasz tévébe. Ezt csupán a fizetős csatornákon lehetett látni, de a színészt magát csak néha lehet felfedezni benne. A történet egy ironikus körülmények között forog, aki visszatér oda, ahol felnőtt, és visszaemlékszik élményeire. Pedersoli egy olivatermesztőt alakít, aki hajdan gondoskodott a lányról, és akinek gazdaságát az most új életre akarja kelteni.

Ezután megint „csak” egy mellékszerepben volt látható Bud Spencer egy német vígjátékban, aminek címe **Maffiózó vagyok, drágám!** (2008), ahol Spenceren kívül még egy híres olasz sztár,

Franco Nero szerepel. A rendező Sebastian Niemann, akinek Spenceren és Nerón kívül még olyan német filmcsillagokat sikerült leszerződtenie, mint Rick Kavanian, Christian Tramnitz és Nora Tschirner.

2007 novemberében és decemberében forgattak Berlinben és Olaszországban. A történet Toni Ricardelli bérnyílkos körül forog, aki azt a megbízást kapja, hogy tegye el az útból az egykori maffiózót, Enrico Puzzót, hogy az ne írhasa meg leleplező könyvét. Mivel szerelmes a könyvkiadónál dolgozó Juliába, Puzzónak adja ki magát, ami jó pár bonyodalomhoz vezet, mert a maffia azt hiszi, Puzzo mégis életben van, és ezért felbérelnék egy új bérnyílkost, hogy ölje meg. Spencer a filmben Ricardelli barátját alakítja, a vak Pepét. Ő juttatja Tonit megbízásokhoz, és most neki kell megírnia Puzzo könyvét, hogy Toni ne lepleződjön le.

A **Maffiózó vagyok, drágám!** tartalmaz néhány jól megvalósított ötletet, amelyeknek viszonylag gyors tempója van, keveri a vígjáték, a romantika és a paródia elemeit. Nagy költségvetésű film, ami elég jó szórakozást nyújt. Nero és Spencer azok, akikből szívesen látnánk kicsivel többet, mert mint mindig, meggyőzően játszanak. Természetes kisugárzásukkal színész kollégáikat statisztává degradálják a közös jeleneteikben.

A forgatás emléke megmarad a stáb tagjainak emlékezetében, ugyanis nagyon élvezték, hogy Spencerrel dolgozhattak.

„Még mindig kívülről fújom filmjeik párbeszédeit! Amikor Bud Spencer lelkesen reagált a forgatókönyvre, mindannyian elképesztően izgatottak voltunk, és amikor az első forgatási napon sorba álltunk, hogy üdvözljük, Rick Kavanian majdnem elájult az iránta érzett tisztelettől – ez egy igazán felejthetetlen momentum volt.”

(Christian Becker, producer)

A színészlegenda pont a forgatás alatt ünnepelte 78. születésnapját, ennek alkalmából egy nagy ünnepséget rendeztek, és a stábon kívül régi barátait is meghívták. Ezen az estén az összes férfi vendég le akart vele fényképezkedni.

„A férfiak ölni tudtak volna egy ilyen fotóért. Bud Spencer a legnagyobb lelki nyugalommal tűrte, hogy azon az estén több mint száz ilyen fénykép készüljön. Bud Spencer és Franco Nero azon a napon olyan profizmusról tettek tanúbizonyságot, amiről jó néhány színész igazán példát vehetne. Az olyan sztárok, mint ők, hálásak a közönségnek, és ezt sosem felejtik el – mindig ott vannak nekik, és mindenkivel beszélgetnek, mindegy, hogy gyártásvezető, statisztavagy sofőr az ember.”

(Christian Becker)

De Spencernek is rendkívül jó emlékei vannak a németországi forgatásról:

„Ilyen környezetet, mint amilyen itt volt, még sosem láttam egész pályafutásom során. Sebastian Niemann egy igazi profi. Mindenki – Christiantól Sebastianon, Norán és Ricken át egészen a stáb összes tagjáig – a legnagyobb szeretettel végzi el a munkát

az utolsó részletig, és olyan barátságos hangulatot tartanak fent, ami őszintén meglepett.”

(Bud Spencer)

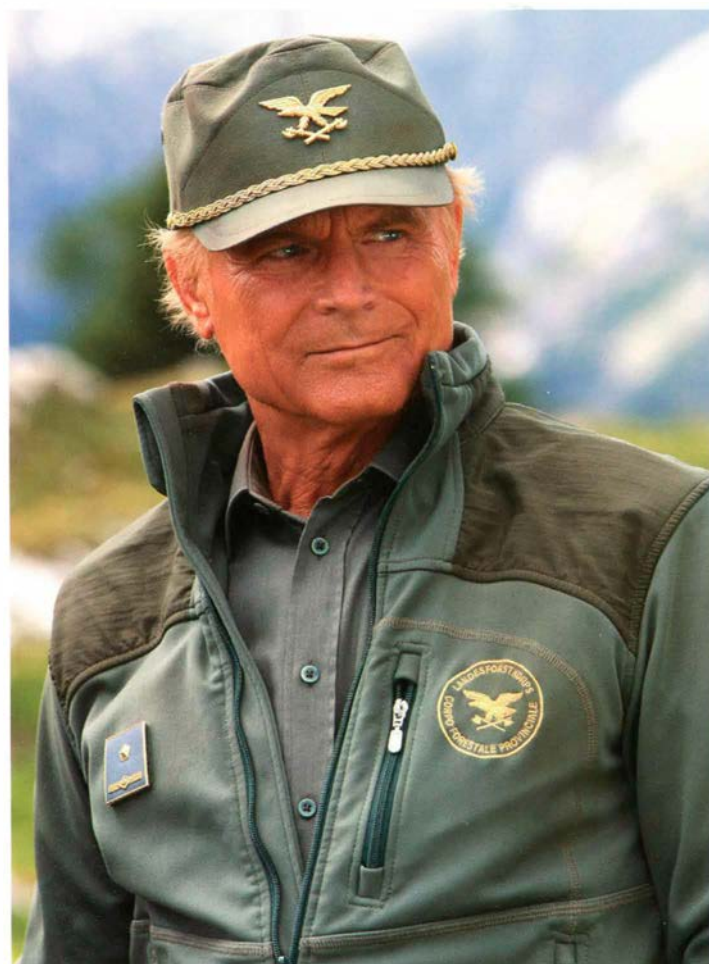
A film reklámkörútjára Bud Spencer is Németországba utazott, és egyik sajtótájékoztatóról a másikra ment. A hetvenes és nyolcvanas évek sztárját már a reptéren rajongók várták, és olyan tévéfelvételekre került sor, ahol a színészt mindig nagyon lelkesen fogadták. Úgy tűnt, hogy a hatalmas népszerűség még magát a színészt is meglepte, de a sztár élvezte a rengeteg szeretetet és a nagy felhajtást.

HILL VISSZATÉRÉSE A HŐSSZERELMES SZEREPHEZ

A **férfi, aki sasokkal álmodott** után csak idő kérdése volt, hogy Terence Hillt mikor lehet újra a képernyőn látni.

A **Don Matteo** hatodik évadának befejezése után előző tévéfilmjéhez nagyon hasonlót csinált, aminek címe **Lovas a sötétben** (2008), egy kétrészes, kétszáz perces mű.

Salvatore Basile, aki az előző film forgatókönyvét írta, ezúttal rendezőként debütált. Ismét Alessandro Jacchia volt a film producere, aki jó pár ötletet is adott. Ezek után nem is meglepő, hogy a **Lovas a sötétben** és a **férfi, aki sasokkal álmodott** között van pár hasonlóság. Mindenesetre nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy a hasonló felépítés, a történesek közti párhuzamok (még a

főszereplő keresztnéve is ugyanaz) ellenére, nem folytatásról van szó, hanem egy különálló történetről.

A 2008 júliusa és szeptembere között készült miniszériában Hill Rocco Aironét, a lovasoktatót játssza, aki egyik tanítványa, Fabrizio halála után tíz évre visszavonul. Ahhoz, hogy el tudják adni a ménest, amiben Roccónak is részesedése van, az ő aláírására is szükség van, úgyhogy vissza kell térnie. Ott találkozik Fabrizio feleségével, Patriziával és lányukkal, Serenával. Az asszony még mindig Roccót tartja felelősnek férje haláláért, lányának mindenféle kapcsolatot megtilt a lovakkal.

Serena és Rocco összebarátkoznak, és közösen kezdik el gondolni az új kancát, Rebeccát, amin Rocco titokban lovagolni tanítja a lányt. Pár bonyodalom után Patrizia megengedi lányának, hogy lovagolni és ugratni tanuljon, többek között azért is, mert megtudja, hogy férje lovának doppingeszt adtak, és ez vezetett a balesethez. Rocco némi gondolkodás után elvállalja Serena edzését, s a lánynak sikerül egy kisebb versenyt megnyernie, ami csak felkelti a becsvágyát, úgyhogy részt akar venni azon a versenyen is, ahol apja annak idején meghalt. Nem árulja el sem Roccónak, sem anyjának, hogy egy esés óta ideiglenesen fellépő látászavara van, ami persze a versenyen, a mindent eldöntő lovaglásnál is fellép.

A *Lovas a sötétben* alapvetően a stáb egy ugyanolyan jellegű családi filmje, mint az előző: profin megcsinált, de kicsit kiszámítható, nagyobb meglepetések nélkül. Terence Hill kissé szomorú karakterének remek ábrázolása emeli a film színvonalát, a színész ismét be tudta bizonyítani, hogy nem csak Don Matteóval tudja elvarázsolni a közönséget.

HILL VISSZATÉRÉSE A WESTERNEKHEZ

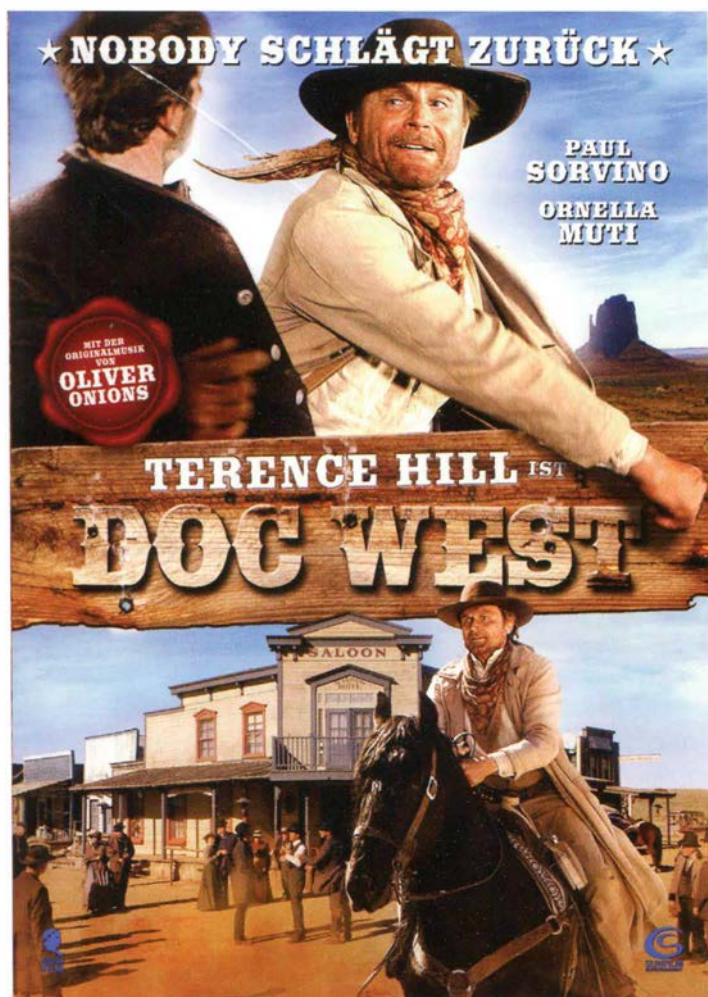
2008 szeptemberében Hill épphogy befejezte a *Lovas a sötétben* forgatását, októberben már kezdte is a következőt, ami decemberig tartott. Ezzel az alkotásával nemcsak egy rég dédelgetett álma vált valóra, hogy visszatérhetett a westernek világába, hanem egy egykori útítársával is összehozta a film. És még valami: a *Doc West* (2008) készítése során visszaült a rendezői székbe, amit jelen esetben Giulio Base-szel osztott meg. A filmet angolul forgatták, és a stáb is nemzetközi, olyan színészekkel, mint Paul Sorvino és Ornella Muti, ami növelte annak esélyét, hogy a projekt sikeres legyen.

A minisorozatot a De Angelis Group produkciós csoporttal készítették, ami mögött nem más, mint a De Angelis fivérek álltak, az a testvérpár, akik annak idején rengeteg Spencer–Hill-film főbemászó melódiáját írták, csakúgy, ahogy ebben az esetben is. De még egy régi ismerős feltűnik a film kapcsán: Marco Barboni, Enzo Barboni fia. Ahogy már régebben is, Marco most is a forgatókönyvet írta.

Hill Doc „Minnesota” West, egy hajdani orvos és lövész, aki céltalanul bolyong, és végül egy Holysand nevű városban találja magát, ahol egy vita miatt a farmerek és az állattenyésztők két ellenséges táborra szakadnak. Amikor pókerezés közben lövöldözésre kerül sor, a seriff lecsukja Minnesotát. A férfi felajánlja a seriffnek, hogy segít megoldani a problémáját, és nem sokkal ezután szabadon is eresztik, ám a farmerek épp erre vártak, ugyanis el

© DAP Italy / Fremantle Media North America /
HDNM Entertainment / RTI - Minden jog fenntartva!

akarják látni Minnesota baját. Végül az egykori orvos elhatározza, hogy véget kell vetnie a városban folyó veszekedésnek, de előbb szembe kell néznie saját múltjával.

A *Doc West*et 2009. szeptember 7. és 14. között mutatták be, és 3,7 millióan nézték. A nézőszám viszonylag csekély, főleg ha arra gondolunk, hogy a *Don Matteo* 6,5 millió nézőt csábított a képernyők elé. Mindenesetre egy könnyed, szórakoztató filmet sikerült összehozni. Természetesen azért Hill westernje nem mentes a túlzott, drámai hatásoktól, de összehasonlítva előző filmjeivel, sokkal finomabb mértékben. Továbbá feltűnő, hogy ellentétben előző két részes produkcióival, itt nemcsak egy történetről van szó, hanem a második rész tulajdonképpen egy másik sztorit mesél el, és így kicsit olyan, mintha egy önálló epizódról lenne szó.

A második rész sokkal gyorsabb tempójú, olyannyira, hogy szinte szívesen látnánk ugyanezzel a karakterrel ennek a résznek a folytatását egy kicsit átdolgozott koncepcióval. Hiszen Terence Hillt babot enni és kátrázni látni emlékeket ébreszt a régi időkből, főleg mert itt végre az öklét is beveti. Ennek persze vajmi kevés köze van ahhoz a szerephez, ami híressé tette, mégis az embernek kedve lenne még többet kapni belőle.

SPENCER TÉVÉS VISSZATÉRÉSE

Az *Atyai pofonosztó* után a már említett okok miatt Spencer életében egy kicsit nyugalmasabb időszak köszöntött be. Kisebb

szerepek szokatlan filmekben, másban nem is lehetett látni. A kuliszák mögött azonban serényen tevékenykedett újabb projekteken, úgyhogy a *Maffiózó vagyok, drágám!* reklámkörútja csak a kezdet volt számára.

A *Nincs kettő séf nélkül* alapötlete már rég megfogant, és Spencer is mindig megnevezte, ha jövőbeli projektekről volt szó. A történet alapjául Rex Scout alakja, Nero Wolfe szolgált, aki egy túlsúlyos magánnyomozó, szigorú elvekkel, és aki nagyon sajátos módon oldja meg az ügyeket. Nero Wolfe alakját már többször képernyőre vitték, de nem is ezért, hanem jogi okok miatt 2004-ben végül kicsit eltávolodtak az eredeti figurától, ennek ellenére ő maradt Spencer szerepének mintaképe.

2009-ig tartott, mire a sorozatot Ischia szigetén elkezdhették forgatni. A producer Giuseppe Pedersoli volt, mint Spencer más filmjeinél is, a rendező pedig Alessandro Capone lett, akinek nem ez az első közös munkája Spencerrel és Pedersolival.

A sorozatban Spencer a nyugdíjas nyomozót, Carlo Bancit játssza, aki nyit egy éttermet Ischia szigetén. Alkalmazottait a rendőrségi időkből toborozza, olyan embereket, akiket annak idején ő juttatott börtönbe, és most adni akar nekik egy második esélyt. Így éttermében nyüzsögnek a bankrablók, tolvajok és hamisítók. Keresztfia, Francesco, aki nála nőtt fel, az ischiai rendőrfelügyelő, úgyhogy Carlo számára becsületbeli dolog, hogy ott segít keresztfiának megoldani az ügyeket, ahol tud.

Spencer ezzel a sorozattal sem tudott olyan hatalmas sikerre szert tenni, és újra megvetni a lábát a tévéképernyőn, mint Hill

a **Don Matteo**val, ami igen sajnálatos, mert ez a kísérlete ezen a területen talán a legjobb munkája, amit valaha csinált. Ennek egyik lehetséges oka az lehet, ahogy a Canal 5 csatorna bánt ezzel a sorozattal, ugyanis meghirdették a vetítését, majd elhalasztották, aztán megint eltolták a bemutató napját. Folyamatosan változtatták az egyes epizódok vetítési idejét, így nem is csoda, hogy a **Nincs kettő séf nélkül** alulmúlta a várakozásokat, ami miatt Spencer nagyon csalódott volt.

A sorozat alapvetően szerethető, szórakoztató jelenetekkel, jó ötlet volt például, hogy Spencer ne egyedül álljon a sorozat középpontjában: Enrico Silverstrin látható a majdnem nyolcvan éves Bud Spencer mellett, Silverstrin a keresztfiát játssza. A mellékszereplők is szórakoztatóak, és bár alapvetően egy klasszikus krimisorozatról van szó, az alaphangulat sokkal derűsebb, mint például az **Extralarge**-ban.

Az egyes esetek nem annyira kiélezettek, mint a Spencer-tévé-filmeknél, a különbség a színész többi sorozatával összehasonlítva az, hogy ezúttal csak a bevezető epizód kilencven perces, az összes többi ötven, mint általában más sorozatoknál. A rövidebb játékidő viszont a dramaturgia és a tempó javára válik.

Mégis a legnagyobb és legpozitívabb meglepetés maga Spencer. Nemcsak azért, mert öreg napjaira ilyen minőséget tesz le az asztalra, hanem azért is, mert bámulatosan fittnak és agilisként tűnik, nem olyan nehézkesnek, mint például az **Őrangyalok**ban. Nem is terhelték le állandóan különféle akciójelenetekkel, és a rendezés is sokkal decensebb, mint korábban. Persze azon el lehet gondolkozni, hogy a nyolcvanéves Spencernek feltétlenül kell-e verekedős jelenetekben szerepelni, mindazonáltal a **Nincs kettő séf nélkül** bebizonyítja, hogy Spencert még mindig nem kell leírni. Ha nem is kerül sor az elmaradt siker miatt a folytatásra, a potenciál akkor is benne van a sorozatban.

HILL ERDÉSZ LESZ

Miután Terence Hill leforgatta a **Doc Westet**, a **Don Matteo** hetedik évadát, 2010-ben egy újabb sorozaton dolgozott, melynek címe **Alpesi őrzár**. A széria rendezője Enrico Oldoni, aki már a **Don Matteo** elkészítése kapcsán is tevékenykedett, és egészen a harmadik évadig a stáb állandó tagja volt. Több forgatókönyvíró dolgozott Hillnek itt is, és a Lux Vide produkciós céggel készítette ezt a tizenkét részes sorozatot, ami ötvenperces epizódokból áll.

Pietro egy tiroli erdész, és nagy terhet hordoz: magát hibáztatja felesége haláláért, aki egy túra során lezuhant a szakadékba. A baleset után Pietro visszavonul a hegyekbe, ahol a természettel harmóniában él, és próbálja felesége halálát feldolgozni. Ugyanabban a községben él felesége nővére is fiával, Giorgioval. Pietro többször is összeveszik a helyi rendőrrel, Vincenzo Napival, aki büntetesként éli meg, hogy Nápolyból a hegyekbe helyezték át, és nem tud eligazodni az erdész kis világában. Miután Pietro segít neki a nyomozásainál, megváltozik a hozzáállása.

Eredetileg Rómában akarták forgatni a sorozatot, de mivel a külső felvételek fontos részei a filmnek, ezért új helyszínt választottak, és végül a tiroli Hochpusteralban, egész pontosan Prag és Innichen községekben dolgoztak, itt megvolt a sorozathoz minden, amit kerestek.

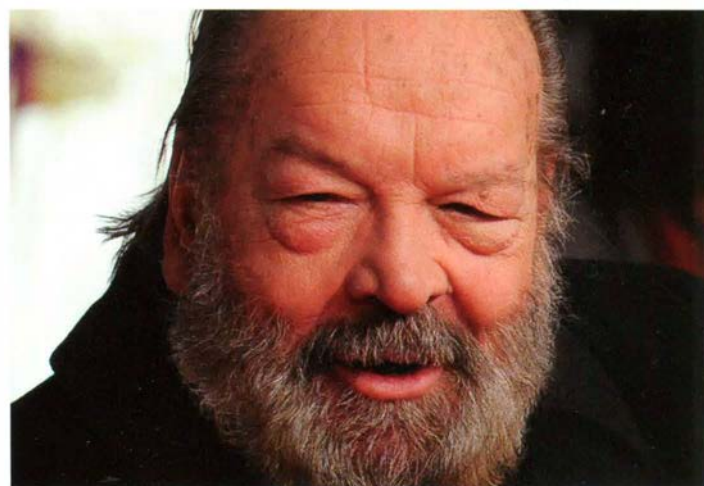
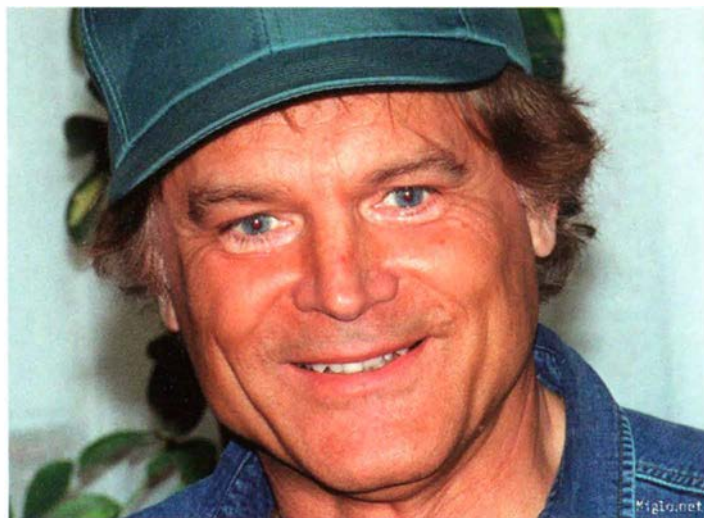
Hill ismét azt a figurát alakította, amiről úgy gondolta, tetszik az olasz tévénézőknek. Karaktere olyan, mint Don Matteo és a

kétrészes sorozatokból megismert Rocco keveréke. A széria mindenféle meglepetések nélküli szórakozást kínál, teljesen professzionális, de mentes mindenféle nagy ambíciótól. Hillnek nagyon jók voltak a nézettségi adatai, ami ismét bizonyította, hogy Olaszországban a legnagyobb sztárok közé tartozik.

A JÖVŐ

Annak ellenére, hogy Bud Spencer és Terence Hill is abban a korban vannak, amikor a legtöbb kollégájuk már rég visszavonult, ők még álmukban sem gondoltak arra, hogy szögre akasszák karrierjüket. Bár még nincsenek konkrét terveik, de talán Terence Hill jövője kicsit jobban megjósolható. A háttérben folynak az **Alpesi őrzár** második szériájának munkálatai, nem tudni, lesz-e esetleg a **Don Matteo**nak kilencedik évada is. Lehet, hogy csinál egy újabb Rocco-filmet, az viszont nem nagyon valószínű, hogy például a **Doc West**nek lenne folytatása. Ami biztos, hogy Terence Hill belátható időn belül nem fog visszavonulni, hanem továbbra is látható lesz a tévéképernyőn.

Bud Spencernek azonban sajnos nincs olyan sok lehetősége. Túl hosszú távolléte, a **Nincs kettő séf nélkül** sorozat nem túl jó debütálása után szinte kizárt, hogy a sorozatnak lenne második szériája. Kijelentései alapján lehet, hogy Rizzo felügyelő kalandjait folytatja, ezennel sorozat formájában.

Amilyen kecsgettető kilátásaik vannak önállóan, annyira kicsi az esélye egy újabb közös filmnek. Ennek több oka is van. Egyrészt Terence Hill 1999 óta folyamatosan a képernyőn van, és egyik munkát csinálja a másik után. Másrészt pedig nagyon úgy tűnik, hogy mind a ketten lezárták életük ezen szakaszát, és bár kedvesen reagálnak, ha valaki egy újabb közös alkotásról kérdezi őket, szemmel láthatóan nem igazán érdekeltek a témában.

„Mindig gondoltunk rá, hogy majd forgatunk egy újabb közös filmet, de ennyiben is maradtunk. Olyan sok tényezőt kéne figyelembe venni: a forgatókönyv, egészségi állapotunk, a mostani ízlés.”

(Bud Spencer)

„Az idők megváltoztak.”

(Terence Hill)

A **Bunyó karácsonyig** után mindig szóba került két lehetséges projekt, az egyik a *Don Quijote* volt, amit Spencer Ennio Olmival akart megcsinálni, de aztán ő maga is belátta, hogy ez nem nekik való.

A másik ötlet még furcsább: ez Jekyll és Hyde történetének spenceres-hilles interpretációja lett volna. Volt néhány kísérlet, hogy egy értelmes forgatókönyvet készítsenek belőle, de valahogy sosem jött össze. Az utolsó variáció az volt, hogy Spencer és Hill börtönben vannak, egy orvos pedig feltalál egy tablettát a jó és rossz emberek számára, de az elveszik, Spencer és Hill karakterei pedig összekeverednek. Szerencsére ebből a tervből sem lett semmi, inkább a saját karrierjükre koncentráltak, és nem ábrándították ki a közönséget.

„Minden ilyen pletyka ostobaság. Csak egy és igen nyomós oka van annak, hogy miért nem forgatunk már soha együtt. Ahogy már mondtam önöknek, idén nyolcvankét éves leszek. Bár ő tíz évvel fiatalabb, mit gondolnak, hogy vánszorognánk egy filmen keresztül? Vagyunk, amik vagyunk: idős férfiak.”

(Bud Spencer)

Úgy tűnik, meg kell barátkozni azzal, hogy nem lesz több közös filmjük. Elképzelhető azonban, hogy külön-külön mind a két színésszel találkozunk még, és ez igen öröndetes. Az pedig, hogy többé nem állnak együtt a kamera elé, nem von le semmit annak értékéből, hogy mennyire tisztelik és becsülik egymást.

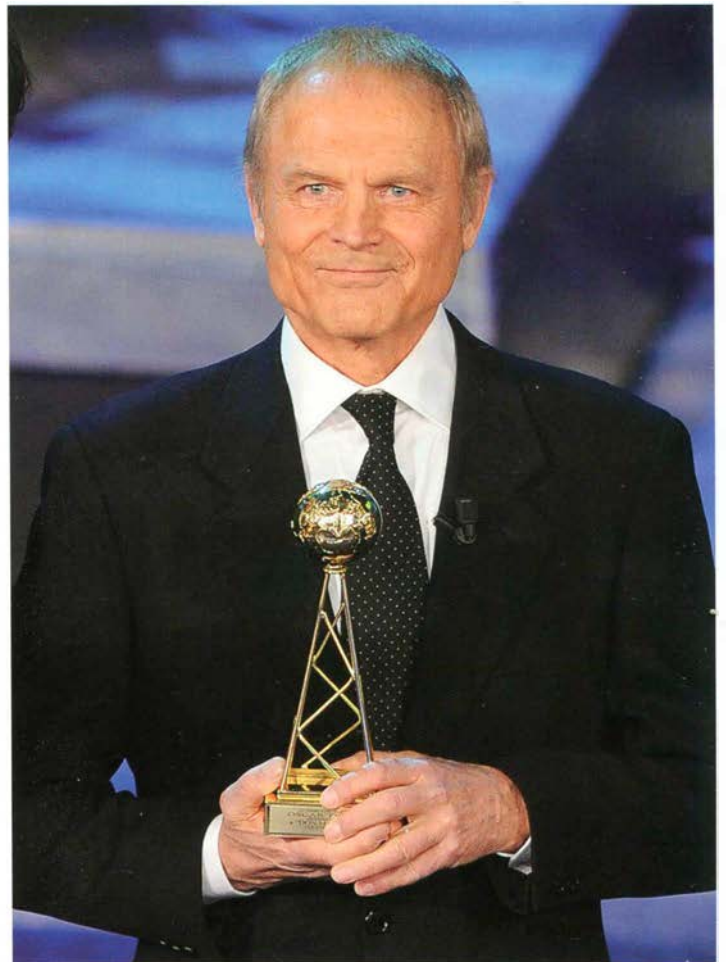
„Mindig, amikor látom őt, olyan érzésem van, mint-ha a bátyámmal találkoznék.”

(Terence Hill)

„Nincs sok hibája, pedig színész. Legjobb tulajdonságai az állhatatossága és a belső értékei – ezek a legfontosabbak.”

(Bud Spencer)

Barátságuk, ami több mint negyven éve tart, akkor is megmarad, ha többet már nem forgatnak együtt. És ne felejtjük el, hogy a show-business világában az ilyen hosszú, közös együttműködés igazi kincs.

FILMOGRÁFIÁK

TERENCE HILL-FILMOGRÁFIA (BUD SPENCER NÉLKÜL)

- 1951 Vakáció a gengszterrel / Vacanze col gangster
1952 La voce del silenzio
1953 Egy nap a parkban / Les Amants de Villa Borghese
1954 Divisione Folgore
1955 Aranytorony / La vena d'oro
1955 Harapófogóban / Gli sbandati
1956 Mamma sconosciuta
1956 I vagabondi delle stelle
1956 Guaglione
1957 A nagy kék országút / La grande strada azzurra
1957 Lazzarella
1958 Első szerelem / Anna di Brooklyn
1958 Il padrone delle ferriere
1959 Spavaldi e innamorati
1959 Juke Box, urlí d'amore
1959 Cerasella
1959 Karthágó lángokban / Cartagine in fiamme
1959 Egy katona meg egy fél / Un militare e mezzo
1960 Il Novelliere: Il salotto di Oscar Wilde
1960 Giuseppe venduto dai fratelli
1961 A szerelem leírva: Érzések vihara / Pecado de amor
1961 Aladdin csodái / Le meraviglie di Aladino
1961 Il dominatore dei sette mari
1962 Il giorno più corto
1963 A párdúc / Il Gattopardo
1964 Winnetou 2. - Az utolsó renegátok / Winnetou, 2. Teil
1964 Keselyük karmaiban / Là dove scende il sole
1965 Schüsse im Dreivierteltakt
1965 Az olajherceg / Der Ölprinz
1965 Killer Kid / Duell vor Sonnenuntergang
1965 Hív az erdő / Ruf der Wälder
1965 Old Surehand
1966 Die Nibelungen I. Teil - Siegfried
1966 Die Nibelungen II. Teil - Kriemhilds Rache
1967 Mindhalálig Rock and Roll / Io non protesto, io amo
1967 Rita, a vadnyugat réme / Little Rita nel West
1967 Az altábornagy lánya / La feldmarescialla Rita fugge... lui corre... egli scappa
1967 Viva Django / Preparati la bara!
1969 Barbagia
1970 A szél dühe / La cólera del viento
1972 Az igazi és a hamis / Il vero e il falso
1972 Vigyázat, Vadnyugat! / ... e poi lo chiamarono il Magnifico
1973 Nevem: Senki / Il mio nome è Nessuno

- 1975 Egy zseni, két haver, egy balek / Un genio, due compari, un pollo
1977 Mr. Milliárd / Mr. Billion
1977 Menni vagy meghalni / March or Die
1979 Org
1980 Szuperzsaru / Poliziotto superpiù
1983 Don Camillo
1987 A keményfejű / Renegade un osso troppo duro
1990 Lucky Luke
1991 Lucky Luke-tévéssorozat / Lucky Luke - La serie televisiva
1996 Én vagyok a fegyver / Potenza virtuale
1996-2011 Don Matteo-sorozat
2005 A férfi, aki sasokkal álmodott / L'uomo che sognava con le aquile
2008 Lovas a sötétben / L'uomo che cavalcava nel buio
2008 Doc West
2011 Alpesi őrárat 1. évad / Un passo dal cielo
2012 Alpesi őrárat 2. évad / Un passo dal cielo 2

BUD SPENCER-FILMOGRÁFIA (TERENCE HILL NÉLKÜL)

- 1951 Quo Vadis
1954 Siluri umani
1955 Napjaink hőse / Un eroe dei nostri tempi
1957 Il Cocco di Mamma
1957 Búcsú a fegyverektől / A Farewell to Arms
1967 Ezer pofon ajándékba / Oggi a me... domani a te
1967 Az utolsó számlát te fizeted! / Al di là della legge
1969 Ötszemélyes hadsereg / Un esercito di 5 uomini
1969 Vesztesek és győztesek / Dio è con noi
1971 Quattro mosche di velluto grigio
1971 Vadnyugati Casanova / Si può fare... amico
1972 Sötét Torino / Torino nera
1972 Élet vagy halál / Una ragione per vivere e una per morire
1972 Az angyalok is esznek babot / Anche gli angeli mangiano fagioli
1973 Piedone, a zsaru / Piedone lo sbirro
1974 Piedone Hongkongban / Piedone a Hong Kong
1975 A zsoldoskatona / Il soldato di ventura
1977 Charleston
1978 Piedone Afrikában / Piedone l'africano
1978 Akit Buldózernek hívtak / Lo chiamavano Bulldozer
1979 Seriff az égből / Uno sceriffo extra-terrestre poco extra e molto terrestre
1980 Piedone Egyiptomban / Piedone d'Egitto
1980 A seriff és az idegenek / Chissà perché... capitano tutte a me

- 1981 Aranyeső Yuccában / Occhio alla penna
1982 Banános Joe / Banana Joe
1982 Bombajó bokszoló / Bomber
1982 Rabló-pandúr / Cane e gatto
1986 Aladdin / Superfantagenio
1988 Óriási nyomozó / Big man
1990 Fél lábbal a Paradicsomban / Un piede in paradiso
1991 Extralarge 1. évad / Extralarge season 1
1992 Extralarge 2. évad / Extralarge season 2
1996 Órangyalok-sorozat / Noi siamo angeli
1997 Hárman az örökkévalóságnak / Tre per sempre
1997 A végső határ / Al limite
1997 Fuochi d'artificio
1999 A szél fiai / Hijos del viento - Entre la luz y las tinieblas
2001 Atyai pofonosztó / Padre Speranza
2003 Dal a bordélyházból / Cantando dietro i paraventi
2008 Pane e olio
2008 Maffiózó vagyok, drágám! / Mord ist mein Geschäft, Liebling
2010 Nincs kettő séf nélkül / I delitti del cuoco

BUD SPENCER-TERENCE HILL-FILMOGRÁFIA

- 1959 Hannibál / Annibale
1967 Nincs bocsánat / Dio perdona ... io no!
1968 Bosszú El Pasóban / I quattro dell'Ave Maria
1969 Akik csizmában halnak meg / La collina degli stivali
1970 Az ördög jobb és bal keze / Lo chiamavano Trinità...
1971 A kalózok háborúja / Il corsaro nero
1971 Az ördög jobb és bal keze 2. / ... continuavano a chiamarlo Trinità
1972 Mindent bele, fiúk! / Più forte, ragazzi!
1974 Különben dühbe jövünk / ...Altrimenti ci arrabbiamo!
1974 Morcos misszionáriusok / Porgi l'altra guancia
1977 Bűnvadászok / I due superpiedi quasi piatti
1978 ...és megint dühbe jövünk / Pari e dispari
1979 Én a vízilovakkal vagyok / Io sto con gli ippopotami
1981 Kincs, ami nincs / Chi trova un amico trova un tesoro
1983 Nyomás utána! / Nati con la camicia
1984 Nincs kettő négy nélkül / Non c'è due senza quattro
1985 Szuperhekusok / Miami Supercops
1994 Búnyó karácsonyig / Botte di Natale

MAGYAR VONATKOZÁSOK

Egy magyar rajongók számára készült könyv természetesen nem lenne teljes, ha a helyi vonatkozásokról szót sem ejtenénk. Köztudott, hogy Németország és Olaszország, a szülőhazájuk után hazánkban örvend legnagyobb népszerűségnek a duó. Szinte nem telik el úgy nap, hogy valamelyik csatornán ne csíphetnének el egy Spencer–Hill-filmet.

Az itthoni rajongók szeretete számtalan formában megnyilvánul, a kreatív magyar fanok fesztivállal és zenekarral is büszkélkedhetnek, de méltán híresek a népszerű filmekre készített kitűnő magyar nyelvű szinkronok is.

Fejezetünk végén igazi csemegeként megtalálják a Magyarországon VHS-en megjelent filmek borítóinak gyűjteményét is.

A MAGYAR RAJONGÓI KLUB TÖRTÉNETE

EGY SZERENCSES VÉLETLEN

Az alapítók teljesen véletlenül akadtak össze a német rajongói fórumon, és rögtön arra jutottak, hogy jó lenne egy hasonló közösséget működtetni magyarul is. A Magyarországi Bud Spencer és Terence Hill Fan Klub 2000. szeptember 5-én, az egyik legnagyobb internetes hírportál fórumán állt a nagy nyilvánosság elé. Az alapítókban ekkor ért meg a gondolat, hogy össze kellene gyűjteni az ország és a világ minden részéről a hasonló gondolkodású embereket. Tapasztalatokat, élményeket cserélni, összejeveleteket szervezni, kialakítani egy jó hangulatú társaságot.

MEGSZÁLLOTT KUTATÁS

Abban az időben idegen nyelven is igen kevés információ volt elérhető az interneten a két színészről, magyarul pedig semmi. Így a fórumot hamarosan egy weboldal követte, ahol a tagok elkezdtek az alapvető információkat összegyűjteni a két színészről és munkáikról, ami komoly kutatómunkát jelentett. Rengeteg itthon kevésbé ismert filmjük van, aminek megpróbálták utánajárni, kideríteni és letisztázni a címeiket, hiszen sok mozi több elnevezéssel is bemutatásra került. Figyelmet fordítottak a filmbeli mellékszereplőkre is, és elkezdtek összegyűjteni, ki mely alkotásban szerepel. Ez még nehezebb ügynek bizonyult, mivel az interneten gyakorlatilag semmilyen információ nem volt fellelhető róluk. Párhuzamosan folyt a filmzenék összegyűjtése is, valamint egy-két rajongó hatalmas VHS-vadászatba kezdett videotékákban, piacokon, hogy beszerezzék a produkciókat. Akkoriban egy eredeti VHS-nek alaposan megkérték az árát, a DVD-kiadás pedig nagyon gyerekcipőben járt, ezért Bud Spencer és Terence Hill filmjeinek kiadásáról még álmodni sem lehetett.

Hamarosan megszervezésre került egy öt napig tartó filmes maraton, majd a gyulai sör-virslis verseny, amely ezután minden évben elmaradhatatlan programmá vált.

Az internet terjedésével a rajongók száma folyamatosan nőtt, több nagy sikerű, remek hangulatú rendezvény született. Kialakult egy aktív csapat, akik tudásukkal, kreativitásukkal, humo-

rukkal gazdagítják a tagok mindennapjait. Jó hír, hogy ez a kör csak bővül, egyre több segítség, felajánlás, élménybeszámoló és közös munka valósul meg.

A klub nagy hangsúlyt fektet tagjainak aktív bevonására, ami mindig is cél volt, így a honlapot is közösen szerkesztik. Ennek ékes bizonyítéka a felületen megtalálható számtalan tanulmány, rajongói csemege, különböző gyűjtőmunkák. A rajongók időt, energiát nem sajnálva járnak utána ezer apró részletnek, számukra minden motívum jelentőséggel bír.

A 2008-as fesztivál plakátja.

Manapság az új internetes felületeken, blogokon egyre több tag aktivizálódik, a klub pedig népszerűbb, mint valaha.

Egy hétvége együtt – hagymásbab, szinkronizáló verseny és az elmaradhatatlan Magic Band

E népes rajongótábor látva született meg az ötlet: itt az ideje megszervezni egy hétvégi táborot kifejezetten a rajongók számára, ahol mindenki hozzá hasonló érdeklődésű emberekkel találkozhat, idézgetheti kedvenc szövegeit a jelenetekből, az alkotásokhoz kapcsolódó versenyeken vehet részt, és a filmek szeretnivaló miliőjébe csöppenhet.

Az első rajongói táborra 2007 augusztusában került sor a gárdonyi Sport Beachen, melynek sikere után szinte magától jött a folytatás igénye. A program – a tapasztalatokat és visszajelzéseket figyelembe véve – évről évre fejlődik, gerincét azonban mindig olyan kiemelten népszerű programok adják, mint a **Különböző dühbe jövőnk**ből ismert sör-virslis verseny, vagy éppen a hasonmásverseny, a hagymásbabkóstolás óriás serpenyőből és a filmes kvízek.

A legádázabb rajongók küzdőtere a szinkronizáló verseny, ahol rövid jelenetekből itt-ott elnémitott hangot kell a játékosnak bemondania, nehézségi szinttől függően egy-két szótól a többmondatos monológokig. Az esemény különlegessége a minden évben elmaradhatatlan élő filmzenei koncert, az Európában egyedülálló módon kizárólag a két színész filmjeinek zenéjét játszó Spencer Hill Magic Band jóvoltából.

A már hat kiadást megélt, és elnevezésében időközben táborból fesztivállá fejlődött esemény iránt – noha a két színész legnépszerűbb alkotói korszaka immáron három évtizeddel ezelőttre tehető – évről évre növekszik az érdeklődés, és országos figyelem övezi. A rajongói fesztivált ma már egy ötfős szervezői csapat hozza tető alá, míg az esemény lebonyolításában több mint tíz ember vesz részt megfeszített munkával.

KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK

A rajongói fesztivál azonban nem a Fan Klub egyedüli eseménye. Időről időre kisebb találkozók színesítik a palettát, a néhány fős baráti körben történő filmnézéstől vagy sör-virslis versenytől egészen a száznál is több érdeklődőt vonzó programokig. Ilyen volt például a Bud Spencer önéletrajzi könyvének megjelenésekor létrehozott Fan Klub-est, melyen meghívott vendégekkel való kerekasztal-beszélgetés, filmes versenyszámok és filmzenei koncert is helyet kapott. A Békásmegyeri Közösségi Ház által nemrégiben életre hívott esemény, ahol szintén egy filmzenei koncert szolgáltatta az alapot, a kultúrközpont egyik legnépszerűbb programja lett, a Ház képviselői és a Fan Klub szervezői azonnal egymás tenyerébe is csaptak a folytatás kapcsán.

Kétségtelen tehát, hogy Bud Spencer és Terence Hill elképesztő népszerűségén nem fog az idő. És hogy miben áll a titok a rajongói klub szerint?

„A filmek egy olyan világot jelenítenek meg, amilyenben vélhetően mindannyian élni szeretnénk: ahol semmi rossz nem történhet, mert Bud és Terence bizonyosan ott terem, hogy hátrakösse a gazfickók sarkát. Minden nehéz szituáció megoldható sármos humorral; helye van igaz érzelmeknek, van bajtársiasság, élmények és szabadság.

Bud Spencer és Terence Hill méltó példaképei lehetnek a ma emberének, nem pusztán a vásznon nyújtott alakításai miatt, hanem legfőképpen azért, mert civilként, sikereik csúcsán is emberek

maradtak, tisztességesen, szerényen és csendesen élnek, barátságosak és közvetlenek, mindennemű, a mai egyenári filmszillagokra jellemző allűrök nélkül” – vallják az alapítók.

A klub alapítói őszinte örömmel veszik, hogy munkájukkal sok-sok emberben sikerült felébreszteni a filmekhez tartozó életérzést, ezen keresztül a vidámságot, jókedvet, barátságot. Remélik, egyre több ember fedezi fel újra ezeket az alkotásokat, talál rá a rajongói klubra, ezáltal pozitív kapcsolatokra, élményekre tesz szert. Megtapasztalja, mi is az a Bud Spencer & Terence Hill feeling.

<http://www.spencerhill.hu>

A SPENCER HILL MAGIC BAND

GYERMEKKORI BEVÉSŐDÉS

Az 1980-as évek első felében a Kiszely testvérek (Krisztián, Gergely és Dávid) – innen és túl a tizedik életéven – egy dunántúli moziban találkoztak először Bud Spencer és Terence Hill filmjeivel. Ezek a gyermekkori élmények formálódtak át bennük komoly nosztalgikus érzésekké, amikor a kilencvenes évek második felében ismét viszontláthatták a színészpáros filmjeit a tévében, vagy később a mindenhol kapható DVD-ken. A hangulat – ami felidézi a felhőtlen gyermekkort, vele együtt a filmeket és azok zenéit – hozta el a pillanatot, amikor megfogant egy zenekar létrehozásának gondolata.

A tagok zenész-művész családból származnak. Egy zenész/tanár édesapa és egy magas zenei képzettséggel is rendelke-

ző színművész nagypapa társaságában hamar ízelítőt kaptak az előadóművészetből, főleg a zenéből. Már pelenkás kortól kezdve hangszerek és bakelitlemezek között töltötték idejüket, ebből adódóan hamar megismerkedtek a muzsika világával. A hetvenes évek zenei világa hat rájuk a legerősebben, épp ebben a korban készültek a legismertebb Spencer–Hill-filmek és azok zenéi is.

A TESTVÉRI SZERETETTŐL A NAGYZENEKARIG

Már túl az egyetemi éveken és a családalapításon, a 2000-es évek elején, egy családi összeövetelen előkerültek a hangszerek. Ekkor csendült fel először két gitáron és egy basszusgitáron a „Brotherly Love” című dal az **ÉS megint dühbe jövünk**ből. Ezen az estén kristályosodott ki a korábbi gondolat a kizárólag Bud Spencer és Terence Hill filmjeinek zenéit játszó zenekar alapításáról.

Ebben az időben a három testvér mindegyike játszott már különböző együttesekben, különösen Gergely (basszusgitár), aki 1993 óta folyamatosan tagja volt több székesfehérvári formációnak (jazz-rock, big band). Ezenkívül a három testvérből kettő épp a székesfehérvári Lausmann Gyula Jazziskolájában tanult, így nem volt nehéz feladat megalapítani az ekkor még névvel nem rendelkező, újonnan induló bandát. 2005-re állt össze az a hét-nyolcfős csapat, amelynek majdnem összes tagja ma is a zenekarban zenél. Szólógitár, ritmusgitár és basszusgitár posztokon a Kiszely testvérek játszottak, dobos Csorba Péter, szaxofonon pedig Jelasity Péter csatlakozott (velük már korábban együtt játszottak más zenekarokban is). A Jazziskolában megismert zenészek közül Mészáros Tamás énekes és az akkor még fiatal, de tehetséges billentyűs, Horváth János egészíti ki a zenekart. Ebben a formában adta első koncertjét 2006. július 16-án a Spencer Hill Magic Band a budapesti Lompos Farkas nevű szórakozóhelyen. Később Burján Orsolya (vokál) és Hoff Marcell (ütőhangszerek/dob) vált teljes jogú taggá a bandában. Három évvel később Orsolya kivált, és ekkor alakult ki a végső stáb nyolc zenésszel.

JÓKEDV ÉS NOSZTALGIA – A SIKER KULCSA

Az együttes a megalakulásakor olyan zenei űrbe robbant be, amely az egész világon érintetlen volt, ugyanis addig nem létezett élőben játszó zenekar, amely Bud Spencer és Terence Hill filmjeinek zenéit dolgozta fel és adta elő. Repertoárjukban megtalálható a hatvanas évek végétől a nyolcvanas évek közepéig készült darabok dalai, legyen szó bármilyen zenei stílusról. A Kiszely testvéreken túl is minden tag képzett és tapasztalt zenész, akik jártasak a jazz, jazz-rock, funky, etno, rock és blues stílusokban. Ez garancia arra, hogy profin szólaljanak meg a nóták a koncerteken, míg a jókedv és a nosztalgia, a zenélés fő motivációi miatt minden koncert igazi élmény a rajongóknak.

A zenekar 2006 nyara óta rengeteget koncertezik Magyarországon, ebből kiemelkedik a minden nyáron megrendezésre kerülő Magyar Bud Spencer – Terence Hill Rajongói Fesztivál. 2009-ben a német Fan Club először hívta meg zenélni a bandát a németországi Lipcsébe. Ez olyan jól sikerült, hogy azóta a Spencer Hill Magic Band zenél a nagyszabású német rajongói találkozón is. A zenei repertoár több mint ötven számból áll, a dalok olyan világhírű olasz zeneszerzők tollából származnak, mint Ennio Morricone, Guido és Maurizio De Angelis (azaz az Oliver Onions), Franco Micalizzi, illetve a La Bionda testvérek (D.D. Sound).

<http://www.spencerhillmagicband.hu>

A HÍRES MAGYAR SZINKRON

A magyar szinkron a műfaj létrejötte óta köztudottan magas színvonalon készült, nem volt ez másképpen húsz-harminc évvel ezelőtt sem, amikor a Spencer–Hill-filmek szinkronjainak többsége született. Kedvenceink szinkronhangjai és magyar szövegei igazán kitűnő minőségben készülhettek el, sokszor előfordult, hogy a magyar szövegek viccesebbre sikerültek még az eredeti szövegnél is. Nem egyszer tartalmaznak olyan szófordulatokat és poénokat, amelyek az eredeti szövegkönyvben egészen máshogy szerepelnek, s ezek általában növelték a filmek élvezeti értékét. A hőseink szinkronhangjait kölcsönző magyar színészek is nagy mértékben hozzájárultak a sikerekhez, valamint nekik is köszönhető az elképesztő népszerűség, ami a két sztárt mind a mai napig övezi itthon.

A két legismertebb és legkedveltebb szinkronhang Bujtor István (Bud Spencer) és Újrėti László (Terence Hill) nevéhez fűződik, de Kránitz Lajoshoz és Szersén Gyulához is igazán emlékezetes alakításokat társíthatunk.

Sajnos a teljes Spencer–Hill-életmű tekintetében akad még néhány magyar szinkron nélküli film, mint **Az utolsó számlát te fizeted** vagy a **Barbagia**, a fontosabb alkotásokhoz azonban készült magyar hang. Alább erről olvashatnak részletes statisztikát, de előbb jöjjön egy toplista arról, mely magyar szinkronszínészek kölcsönözték hangjukat leggyakrabban a mestereknek:

KI HÁNYSZOR SZINKRONIZÁLT?

Színész	Alkalom
Bud Spencer	
Bujtor István	39
Kránitz Lajos	41
Újlaki Dénes	10
Vajda László	2
Terence Hill	
Újrėti László	88
Szersén Gyula	6
Rátóti Zoltán	4
Rékasi Károly	2
Selmeczi Roland	2

SZINKRON-STATISZTIKA

(A magyar szinkronnal is rendelkező filmek az eredeti produkció megjelenésének éve szerinti sorrendben szerepelnek a listában. Egyes címek után dőlt betűvel jeleztük az alternatív címen, vagy televízióban, más szinkronnal is megjelent filmváltozatokat.)

BUD SPENCER & TERENCE HILL KÖZÖS FILMJEI

Film címe	Kiadó	Magyar megjelenés	Szinkronszínész
Különben dühbe jövünk	MTV	1982	Újréti László - Bujtor István
Kalózok háborúja	MTV	1983	Szakácsi Sándor - Bujtor István
Kincs, ami nincs	MOKÉP	1983	Újréti László - Bujtor István
Nincs kettő négy nélkül	MOKÉP	1985	Újréti László - Bujtor István
És megint dühbe jövünk	MTV	1986	Újréti László - Bujtor István
Én a vizilovakkal vagyok	MOKÉP	1987	Szersén Gyula - Bujtor István
Az ördög jobb és bal keze	MOKÉP	1988	Újréti László - Bujtor István
Akik csizmában halnak meg	MTV	1989	Újréti László - Bujtor István
Bűnvadászok	MOKÉP	1989	Újréti László - Bujtor István
Szuperhekusok	MOKÉP	1989	Újréti László - Bujtor István
Bosszú El Pasóban	MTV	1991	Újréti László - Vajda László
Nyomás utána!	InterVideo	1991	Szersén Gyula - Vajda László
Az ördög jobb és bal keze 2.	MOKÉP	1992	Újréti László - Bujtor István
Blackie, a kalóz	VICO	1992	Szersén Gyula - Kránitz Lajos
Gyémántvadászok	VICO	1992	Szersén Gyula - Kránitz Lajos
Mindent bele, fiúk!	MOKÉP	1992	Újréti László - Bujtor István
Morcos misszionáriusok	MOKÉP	1992	Újréti László - Bujtor István
Nincs bocsánat	VICO	1992	Szersén Gyula - Kránitz Lajos
Fordítsd oda a másik orcádat is!	MTV	1993	Újréti László - Bujtor István
Nyomás utána!	MTV	1993	Újréti László - Bujtor István
Bunyó karácsonyig	MOKÉP	1995	Újréti László - Bujtor István
A Pirinyó, a Behemót és a Jófiú	TV2	1998	Újréti László - Kránitz Lajos
Bunyó húsvétig	TV2	1999	Újréti László - Kránitz Lajos
Csizmadombi fenegyerek	TV2	1999	Újréti László - Kránitz Lajos
A Fekete kalóz	Duna TV	2000	Schnell Ádám - Csurka László
Különben dühbe jövünk	TV2	2000	Újréti László - Kránitz Lajos
Isten megbocsát, én nem	RTL Klub	2002	Rátóti Zoltán - Kránitz Lajos

TERENCE HILL FILMJEI

Film címe	Kiadó	Magyar megjelenés	Szinkronszínész
Egy katona meg egy fél	Mokép	1961	Garics János
A párduc	MTV	1974	Mécs Károly
Nevem: Senki	MOKÉP	1981	Oszter Sándor
Egy zseni, két haver, egy balek	MOKÉP	1981	Újréti László
Szuperzsaru	MOKÉP	1982	Szersén Gyula
Vigyázat, Vadnyugat!	MTV	1984	Újréti László
A szél dühe	HungaroVideo	1989	Újréti László
A keményfejű	Mokép	1989	Újréti László
Aladdin csodái	MTV	1990	Haás Vander Péter
Rita, a vadnyugat réme	MTV	1990	Zana József
Az igazi és a hamis	MTV	1990	Benkő Péter
Lucky Luke	InterCom	1991	Újréti László
Winnetou 2.	Zoom	1992	Malcsiner Péter
Old Surehand	Zoom	1992	Rékasi Károly
Killer Kid	Zoom	1993	Rékasi Károly
Menni vagy meghalni	FLAMEX	1993	Újréti László
Mr. Milliárd	InterCom	1994	Rubold Ödön
Don Camillo	VIPART	1994	Újréti László
Lucky Luke (sorozat)	MTV	1994	Újréti László
Egy nap a parkban	Duna TV	1997	Minárovits Péter
A nagy kék országút	Duna TV	1997	Selmeczi Roland
Winnetou 4. - A keselyűk karmaiban	Duna TV	1997	Holl Nándor
Az olajherceg	Duna TV	1997	Holl Nándor
Rita, a vadnyugat réme	Duna TV	1997	Vitay András

Én vagyok a fegyver	VIPART	1999	Újréti László
Vigyázat, vadnyugat!	RTL Klub	2000	Újréti László
Mindhalálíg rock & roll	TV2	2001	Stohl András
Nevem: Senki	RTL Klub	2001	Rátóti Zoltán
Egy zseni, két haver, egy balek	RTL Klub	2001	Rátóti Zoltán
Mister Milliárd	RTL Klub	2001	Rátóti Zoltán
Don Camillo	TV2	2001	Újréti László
A keményfejű	TV2	2001	Újréti László
Lucky Luke	TV2	2002	Újréti László
Don Matteo (16 epizód)	MTV Rt.	2002	Újréti László
Egy katona meg egy fél	Filmmúzeum	2006	Czvetkó Sándor
Don Matteo 2. (16 epizód)	MTV Zrt.	2007	Újréti László
Don Matteo 3. (16 epizód)	MTV Zrt.	2007	Újréti László
A férfi, aki sasokkal álmodott	MTV	2007	Újréti László
Joe, a rosszarcú	Ultrafilm	2009	Újréti László
Don Matteo 4. (24 epizód)	MTV Zrt.	2009-2010	Újréti László
Lovas a sötétben	MTV Zrt.	2010	Újréti László

BUD SPENCER FILMJEI

Film címe	Kiadó	Magyar megjelenés	Szinkronszínész
Piedone Hongkongban	Mokép	1977	Bujtor István
Piedone, a zsaru	MTV	1979	Bujtor István
Piedone Egyiptomban	Mokép	1980	Bujtor István
Akit Buldózernek hívtak	Mokép	1982	Bujtor István
A seriff és az idegenek	Mokép	1982	Bujtor István
Bombajó bokszoló	MOKÉP	1984	Gruber Hugó
Aranyeső Yuccában	Mokép	1985	Bujtor István
Aladdin	MOKÉP	1988	Bujtor István
A zsoldoskatona	Mokép	1989	Bujtor István
Sötét Torino	MTV	1991	Bujtor István
Banános Joe	InterCom	1991	Kránitz Lajos
Rabló-pandúr	InterCom	1991	Kránitz Lajos
Az óriási nyomozó	MTV	1991-92	Bujtor István
Fél lábbal a Paradicsomban	Mokép	1991	Bujtor István
A béke ötödik napja	MTV	1992	Újlaki Dénes
Extralarge / Mint a bulldog	VICO	1992	Kránitz Lajos
Élet vagy halál	MTV	1993	Bujtor István
Extralarge 2.	MTV	1994	Bujtor István
Órangyalok	Premier Int.	1996	Újlaki Dénes
Az angyalok is esznek babot	DunaTV	1998	Kránitz Lajos
Vadnyugati Casanova	RTL Klub	1999	Kránitz Lajos
Piedone, a zsaru	TV2	1999	Kránitz Lajos
Piedone Hongkongban	TV2	1999	Kránitz Lajos
Charleston	RTL Klub	1999	Kránitz Lajos
Piedone Afrikában	TV2	1999	Kránitz Lajos
Piedone Egyiptomban	TV2	1999	Kránitz Lajos
Aladdin	TV3	1999	Kránitz Lajos
Ezer pofon ajándékba	TV2	2000	Kránitz Lajos
A maffia markában	RTL Klub	2000	Kránitz Lajos
Seriff az égből	RTL Klub	2000	Kránitz Lajos
Extralarge	RTL Klub	2000	Kránitz Lajos
Big Man	RTL Klub	2001	Kránitz Lajos
A szél fiai	RTL Klub	2001	Kránitz Lajos
A szél fiai	TV2	2001	Újlaki Dénes
Atyai pofonosztó	RTL Klub	2002	Kránitz Lajos
Hárman az örökkévalóságnak	Duna TV	2007	Újlaki Dénes
Dal a bordélyházból	TV2	2007	Újlaki Dénes
Ötszemélyes hadsereg	Duna TV	2010	Túri Bálint
Az aztékok bukása	IKO	2010	Faragó András
Al Limite (A végső határig)	Viasat	2011	Papp János
Maffiózó vagyok, drágám!	RTL Klub	2011	Papp János
Nincs kettő séf nélkül	RTL Klub	2013	Papp János

www.kultfilm.hu

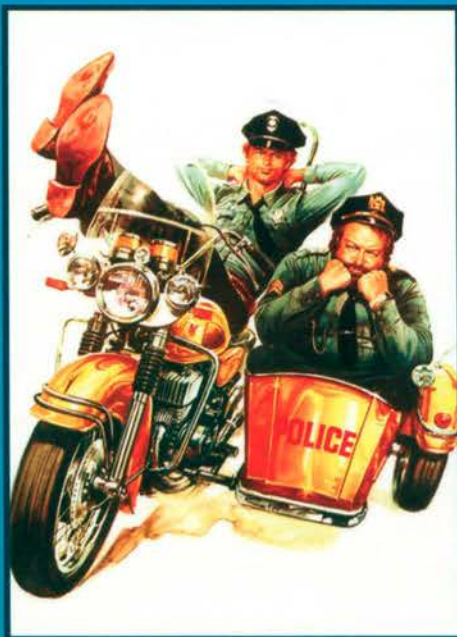
DVD * Bluray * Könyv * Póló

folyamatosan bővülő kínálatunkból:

Honnan jön Bud Spencer és Terence Hill? Hogyan alakult a pályafutásuk? Miért vonzottak annyi embert a mozikba, majd később miért sikerült a televízió elé ültetniük százezreket? És ami még fontosabb: mitől lettek időtlenek ezek az alkotások? Ez a könyv a rajongók és az egyszerű érdeklődők számára is értékes szórakozást nyújtva, 1951-től egészen napjainkig készült filmjeik átfogó bemutatása mellett pályafutásuk legfontosabb és legmeghatározóbb személyeiről is szót ejt. Olvashatnak azokról az emberekről, akik mögöttük álltak, de kulisszatitkokban és legendákban, rendszerezett információkban is bővelkednek a lapok. A közel 300 oldalnyi, színes kivitelű anyag elképesztő mennyiségű korabeli fotót, óriásplakátot és egyéb csemegét tartalmaz, ami igazán egyedivé és érdekessé teszi ezt a kiadványt. Gondolva az itthoni rajongókra, a magyar vonatkozásokat is körbejárjuk, így könnyen lehet ez a könyv Bud Spencer és Terence Hill magyar rajongóinak bibliája.

